

САНДРА БРАУН ПРЕВРАТНОСТИ

Превод от английски: Диана Райкова, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Прахът от гумите на джипа още се издигаше нагоре, когато водачът му скочи на земята.

Светлините на линейката изпращаха пулсиращи цветни снопове към околната гора. Вратите на колата бяха оставени отворени от екипа за спешна помощ, който, предположи той, беше вече вътре.

Обущата му изхрущяха в чакъла, когато взе разстоянието до входа на три широки крачки. Влезе в къщата през отворената предна врата и попадна в обширно фоайе. Очите му се плъзнаха по дневната от лявата му страна. В нея нямаше никой. Нищо не изглеждаше повредено. Две празни винени чаши стояха на масичката за кафе пред един диван. Върху едната от чашите имаше следи от червило, но не и върху другата.

Диванът гледаше към каменна камина, на чиято решетка за през лятото бе сложена листата папрат. Люлеец се стол със седалка от плетена тръстика. Върху един тапициран стол бе праметната кувертюра от пачуърк. Списания и книги се виждаха не само по рафтовете, но бяха разпръснати навсякъде из стаята. Лампа за четене.

Беше толкова домашна, уютна и спокойна обстановка, колкото изобщо би могло да бъде.

Съзнанието му регистрира всичко това за секунди. Отвъд дневната се намираше трапезария със страничен прозорец, но той зарязва огледа, когато шумове отгоре го накараха да вдигне поглед към галерията, минаваща по ширината на къщата. Вземайки по две стъпала наведнъж, той заобиколи площадката, като се стараеше да не докосва колоната в основата на витата стълба, и продължи към втория етаж.

Мина по дължината на галерията, която го изведе в къс коридор и оттам — към отворена врата на спалня. Отново обгърна помещението с поглед. Подходящи лампи от всяка страна на неоправено персон и половина легло хвърляха кръгове светлина върху бледата, боядисана в прасковен цвят стена. Един вентилатор на тавана с перки, направени от палмови листа, се въртеше над главата му.

Имаше три широки прозореца. През отворите на жалузите можа да види продължаващата игра на цветните светлини на линейката върху най-горните клони на дърветата.

Медиците от спешното клечаха от двете страни на просната фигура — мъж, — ако се съдеше по босото стъпало и косматите крака, което бе всичко, което виждаше от това място. Килимът под тялото беше прогизнал от кръв.

Един от медиците погледна през рамо и му кимна с глава за поздрав.

— Здравсти, Скай. Очаквахме те.

Той влезе в стаята.

— Какво открихте?

— Малка входна рана от куршум в долната лява част на торса.

— Той ли го е направил?

— Още не се знае.

Чак когато заговори, Скай разбра, че вторият член на спешния екип е жена.

— Признаците обаче са добри — добави тя. — Жената каза, че бил в съзнание малко преди да пристигнем.

— Жена? — вдигна вежди Скай.

Първият от екипа кимна към една отворена врата, която в момента бяха блокирали.

— Тя се обадила на 911.

— Име?

— Нейното ли? Ъ-ъ-ъ... — Той се разсея, докато поставяше банка към стойката на системата. Името му убягваше.

Жената се обади.

— Кинг.

— Керълайн Кинг? Брокерката на имоти? — попита Скай с изненада. — Това нейната къща ли е?

Парамедичката сви рамене.

— Това е името в нашата база данни.

— Тогава кой е простреляният?

— Жената каза, че името му е Бен Лофланд.

— Само двамата ли са били в къщата?

— Така изглежда. Предната врата стоеше отворена, когато дойдохме. Последвахме виковете от втория етаж. Намерихме го да

лежи така, както го виждате. Тя беше коленичила до него, стискаше ръката му и плачеше. Не видяхме никого другиго.

— Тя ли го е застреляла?

— Вие трябва да разберете. — Гласът на парамедичката прозвуча безстрастно.

Доволни, че жертвата е достатъчно стабилизирана, за да бъде транспортирана, медиците преместиха пострадалия върху носилката, която бяха изкачили догоре със себе си, позволявайки на Скай да го огледа по-внимателно. Той изглеждаше към трийсет и петгодишен. Имаше чертите и подстрижката на бегач или тенисист. Никакви косми по лицето, видими татуировки или особени белези.

Не носеше нищо, освен комплект сиво трикотажно бельо. Беше ранен от лявата страна, където сега имаше голяма превръзка. Фелдшерката метна едно одеяло върху него. Мъжът беше пребледнял, но простена, когато започнаха да го смъкват надолу.

Чувайки стъпки, Скай се обърна.

— Дойдох колкото може по-бързо — изпухтя влизаният полицаи. Широко отворените му очи се отместиха от Скай към тъмното мокро петно кръв на килима, после към жертвата в носилката.

Той беше по-млад от Скай с повече от десет години, почти трийсетина сантиметра по-нисък и доста закръглен в талията. Руменото му лице беше зачервено, беше останал без дъх или от вълнение, или от тичането нагоре по стъпалата. Новак. Това бе първият му случай с прострелян. За него това бе сигурно Големият момент.

Скай каза:

— Ще им помогнеш ли, Андрю? Смъкването на носилката може да е трудно на площадката на стълбите. Старай се да не докосваш нищо, освен ако не си с ръкавици.

— Ясно.

— Хал е на път за насам, ще ти помогне при охраняването на къщата.

— Има да вземе няколко мили.

— А докато дойде — каза Скай строго, — ти имаш задачата да не допускат никого вътре, това важи и за нашите хора. Разчитам на теб. Ясно?

— Ясно. — Младият полицаи повдигна колана си и съпроводи медиците навън.

Скай прекоси стаята и влезе в отворената врата, до преди малко блокирана от падналата жертва.

Погледна в банята, където една жена седеше на ръба на ваната и се поклащаше напред-назад, забила лакти в коленете си, с отпусната върху дланите глава. Стори му се, че косата ѝ е кестенява, но беше трудно да се каже, защото беше мокра. Падаше на тежки завеси от двете страни на лицето ѝ.

На кръста ѝ беше небрежно вързана тънка памучна роба. Широките ръкави бяха паднали назад и разкриваха тънки ръце, изпъстрени с бледи лунички. Полата на робата бе разделена над коленете и разкриваше босите ѝ крака, които бе забила в меката постелка на банята.

Това не беше Керълайн Кинг.

Във ваната порцеланът беше мокър. Три от медните пръстени, държащи завесата за душа, бяха откачени от пръчката, оставяйки влажната завеса да виси накриво. Шишето шампоан в ъгъла на ваната стоеше отворено.

Сигурно е била прекъсната, докато си е вземала душ, което обясняваше мокрите петна там, където робата се беше допирала до кожата ѝ.

На пода, на десетина сантиметра от краката ѝ, несъвместим с уязвимостта на розовия ѝ гол крак, лежеше 38-калибров евтин дамски револвер. Основата на шкафа очевидно е била закрыта и медиците от спешното не го бяха видели. Скай се запита дали е било преднамерено.

Той извади чифт латексови ръкавици от джоба на джинсите си и пъкна дясната си ръка в едната от тях, след което внимателно отиде напред и се наведе да вдигне револвера за предпазителя на спусъка. Той освободи барабана. Във всяко от шестте гнезда имаше неизползван патрон. Подуши дулото. Не беше употребяван наскоро.

Сякаш едва тогава осъзнала чуждото присъствие, жената отпусна ръце от лицето си и го погледна. Светлокафявите ѝ очи останаха празни и далечни. Бялото им беше изпъстрено с червени жилки от плача. Кожата ѝ беше много бледа, устните ѝ практически няхаха цвят.

Тя преглътна шумно.

— Той добре ли е?

— Всъщност, не.

Тя погледна кървавото петно от другата страна на прага и простена.

— О, боже. — После притисна треперещите си пръсти към устните. — Не мога да повярвам, че това се е случило.

— Какво се случи?

— Той *трябва* да се оправи. Аз трябва да съм с него. Трябва да отида...

Тя се опита да стане, но Скай сложи ръка на рамото ѝ и я притисна надолу.

— Не сега.

За пръв път, откак бе в стаята, тя се фокусира върху него.

— Вие... Кой сте вие?

Той извади кожения калъф от колана си и го отвори да ѝ покаже документите си.

— Помощник-шериф Скай Ниланд, окръг Мерит.

— Разбирам. — Но Скай не вярваше, че наистина разбира. Тя едва бе погледнала документите му. Плувналият ѝ в сълзи поглед беше умолителен. — Моля ви, кажете ми, че той ще се оправи.

— Как се казвате?

Тя сякаш трябваше да помисли известно време. После сложи мократа коса зад ушите си и отвърна с дрезгав глас:

— Бери Малоун.

Скай забеляза, че фамилията ѝ не беше същата като на простреляния мъж. Не беше и Кинг.

— Раненият, Бен Лофланд... така ли се казва?

Тя кимна рязко.

— В момента го карат към спешното.

— Не е мъртъв, нали?

— Не беше, когато тръгвах от тук.

— Изгуби много кръв.

— Да, така е.

— Той не може да умре.

— За съжаление, може.

Тя издаде задавен звук и прошепна:

— Трябва да телефонирам на съпругата му.

— На *съпругата* му?

Тя гледа Скай няколко секунди, после покри лицето си с ръце и започна да плаче силно, като хлипаше.

Скай пристъпи от крак на крак върху плочките.

— Какво се случи тази вечер, госпожо Малоун?

Тя простена в шепите си и поклати глава.

— Това вашият пистолет ли е? С него ли простреляхте Лофланд?

— Той не вярваше, че тя го е направила, най-малкото не бе използвала пистолета, който сега беше у него. Но искаше да види реакцията ѝ.

Тя отпусна ръце и го изгледа невярващо.

— Какво?

— Вие ли...

— Не! — Тя скочи на крака, леко залитна, после се хвана с ръка за умивалника. — Извадих пистолета чак след като се обадох на 911.

— След като сте се обадили на 911?

Главата ѝ кимна утвърдително. Тя си пое въздух.

— Страхувах се... страхувах се, че той може да се върне.

— Кой?

Преди да успее да отговори, отдолу се чу някаква суматоха. Затръшна се врата. Долятяха високи гласове. Скай чу Анди да казва на някого, че не може да влезе вътре. Точно тогава нечий настоятелен женски глас му нареди да ѝ се маха от пътя. Явно Бери Малоун разпозна гласа на жената, защото внезапно извика и се плъзна покрай Скай извън банята.

— Хей! — Той внимаваше да не докосне кървавото петно, когато тръгна след нея. Малко преди да стигнат до спалнята, той я хвана за рамото, но между пръстите му остана само парче памучен плат. Тя се извъртя и се отскубна от хватката му, но не и преди той да мерне късче смущаваща плът.

Проблясък на гола кожа и щампован текстил — и тя изчезна през вратата на спалнята.

Скай се втурна след нея, прекоси галерията на бегом, и се стрелна надолу по стълбите по още горещите ѝ следи.

ГЛАВА ПЪРВА

Когато клетъчният му телефон иззвъня, изваждайки го от дълбок сън, Додж предположи, че го търси Дерек. Сигурно шефът му бе осенен от поредната си среднощна откачена идея и искаше Додж да се задейства незабавно.

Не можеше да си представи какво може да е толкова критично, че да не може да почака до съмване, но Дерек му плащаше да е на разположение двайсет и четири часа в денонощието не за друго, а да действа като резонатор.

Той затърси телефона си в тъмното, и без дори да отваря очи, представяйки си, че ще бъде изпратен по поръчка, за каквато не беше в настроение, отговори враждебно и без всякакъв ентузиазъм:

— Да?

— Додж?

Изненадан, че чува женски глас, той седна и спусна краката си на пода. Потърси опипом в тъмнината за лампата и я светна. Издърпа с устни една цигара от пакета и я запали със запалката. Когато пое първата глътка се запита коя ли жена, измежду многото, които познаваше, е вбесил този път. Не си спомняше да е вземал ничия страна в скандал напоследък, но може би това беше прегрешението му — че е забравил.

Тъй като още не бе произнесъл името си, непознатата попита с несигурен глас:

— С Додж Хенли ли се свързах?

Изпита неохота да потвърди, преди да разбере кой го търси. Предпочиташе да не се издава. Имаше шофьорска книжка, тъй като това бе необходимост. Носеше една кредитна карта, но тя бе издадена на името на Дерек. Додж я използваше единствено, когато вършеше работа на адвокатската фирма. За лични нужди се разплащаше само в брой и дори Дерек не знаеше адреса му.

— Додж? Ти ли си?

Той отвърна със звук, който представляваше полудума, полусуха кашлица.

— Да.

— Керълайн е.

Запалката се изплъзна от пръстите му и падна на пода. Сякаш бе нужно да пояснява коя точно Керълайн. Сякаш имаше нужда да размърдва паметта му. След един дълъг момент тя каза:

— Там ли си още?

Той пое тютюневия дим в дробовете си и го издиша:

— Да. Да. — За да си докаже, че обаждането не е част от някакъв сън, трябваше да се изправи и да се размърда. Но тъй като краката му трепереха, се върна и седна отново на хлътналия матрак.

— Признай си, че се изненада, когато разбра, че съм аз.

— Да. — Това изглежда беше единствената дума, която беше в състояние да каже. Колко „да“ беше произнесъл досега? Четири? Пет?

— Извинявай за часа — продължи тя. — Тук е късно, а аз осъзнах, че в Атланта е дори с един час по-късно. Предполагам, че още си в Атланта.

— Да. — За шести път.

— Как си? Добре ли си?

— Да. — По дяволите! Езика ли беше забравил? *Сети се за някоя друга дума, за бога!* — Ами, добре съм. Както знаеш. Окей.

Беше добре, ако не се броеше тоталното изключване на мозъка, сърдечният пулс изхвъркнал над всички норми и внезапното усещане, че не може да диша. Потърси наоколо за пепелник сред купчините дрехи и остави цигарата си в него.

— Това е хубаво — каза тя. — Радвам се да го чуя.

После никой от тях не произнесе нищо толкова дълго, че тишината започна да бучи. Най-после тя се реши:

— Додж, нямаше да те безпокоя, ако... Не бих те молила за нищо. Мисля, че го знаеш. Но става въпрос за нещо жизненоважно. Спешно.

Исусе. Сигурно беше болна. И умираше. Нуждаеше се от черен дроб, бъбрек, от сърцето му.

Като прокара пръсти през косата си, той подпря чело върху дланта си и с ужас попита:

— Какъв е проблемът? Да не си болна?

— Болна? Не, не. Нищо такова.

Облекчението го направи слаб. След това се ядоса, защото — точно както тогава — усети, че е емоционално използван. За да се противопостави на глупавата си чувствителност, попита нетърпеливо:

— Тогава защо ми звъниш?

— Има нещо, с което не знам как да се справя.

— Нещо?

— Неприятности.

— И що за неприятности?

— Можеш ли да дойдеш?

— В Хюстън? — Място, на което се бе заклел, че никога няма да стъпи. — За какво?

— Сложно е.

— Ами съпругът ти? И за него ли е прекалено сложно? Или той е проблемът.

Изминаха няколко секунди. После тя прошепна:

— Той почина, Додж. Преди няколко години.

От тези новини усети налягане в ушите и главата си. Съпругът ѝ беше мъртъв. Вече не беше омъжена. Не го знаеше, но пък трябваше ли? Все пак не беше длъжна да го уведомява.

Докато ушите му бучаха, почака тя да каже още нещо за кончината на съпруга си. Когато не го стори, той се реши:

— Още не си ми казала от какъв характер са неприятностите ти.

— От онзи, в който си специализиран.

— Това може да означава много неща.

— Не искам да навлизам в подробности сега, Додж. Мога ли да разчитам, че ще дойдеш?

— За кога ти трябва?

— Колкото може по-скоро. Ще дойдеш ли?

Упоритият ѝ отказ да бъде по-ясна го ядоса.

— По всяка вероятност, не.

Между тях завибрира враждебна тишина. Той взе отново цигарата, всмукна дълбоко, след което издуха дима. Искеше да ѝ затвори. Искеше да би могъл да го направи.

Тя тихо произнесе:

— Разбирам нежеланието ти да се замесваш. Наистина.

— А ти какво очакваше, Керълайн?

— Не знам какво съм очаквала. Действах по импулс, без да го обмислям.

— Звъниш ми посред нощ. Говориш ми глупости, но се очаква аз да захвърля всичко и да хукна към теб заради някакви неприятности, които дори не си даваш труда да ми обясниш? — Той направи пауза за ефект, после каза: — Почакай. Защо ли ми звучи толкова познато? На теб не ти ли звучи познато?

Тя отговори точно както той очакваше: като се засегна.

— Не те моля да помогнеш на мен, Додж.

— Добре тогава. Защото...

— Бери е тази, която има неприятности.

— Изглежда някой наистина готви тук. — Додж седна на масата за закуска на Дерек и Джули в подредената им кухня. — Не трябваше.

Дерек се засмя.

— Не си спомням някога да съм включвал печката, преди двамата с Джули да се оженим. — Той вдигна каната на машинката за кафе, за да предложи.

— Разбира се — кимна Додж. — Две лъжички захар. Както си му е редът.

Дерек му подаде чашата с кафе, заедно със захарницата, лъжичка и салфетка. Додж опипа подгъва на салфетката и погледна към шефа си с вдигнати вежди.

— Джули държи на платнените.

Додж изсумтя, докато си слагаше захар.

— Тя какво, да не би да използва всичките тези глупости?

Дерек проследи погледа му до керамичната кана, в която стояха някои от домакинските инструменти на Джули.

— Аха. Има джунджурии за всичко. Няма да повярваш.

— А тя къде е?

— Горе, повръща.

Додж духна към кафето си и отпи една глътка.

— Ама че неприятно.

— Не, тя всъщност е доволна от това.

— Радва се на повръщането?

— Сутрешното гадене е добър признак. Означава, че плодът се е закрепил за вътрешната страна за матката, което предизвиква целия този хормонален хаос, на който се държи гаденето, а...

— Благодаря — промърмори Додж в чашата си. — Не искам да знам нищо за матката на Джули. Всъщност, искам мистерията на човешката репродукция да си остане мистерия.

— Стори ми се, че чух гласа ти. — Джули влезе в кухнята и се усмихна на Додж. Тя изглеждаше като олицетворение на здравето въпреки пристъпите на гадене. — Не е ли отвратително рано за теб да станеш? Особено в събота.

— Май сте имали доста бурна сутрин.

— Нямам нищо против. Ще отmine скоро, а гаденето е добър признак, резултат от закрепването на ембриона.

Дерек се засмя.

— Вече го минахме. Додж не иска да чуе нищо повече.

— Съгласна съм. — Тя попита дали Дерек е предложил на госта им нещо за хапване към кафето, и когато той каза, че не е, тя му отрязва парче кейк.

На втората хапка той промърмори:

— Ако аз се бях оженил за теб, досега щях да съм напълнял поне с десет килограма.

— Виждал ли си Дерек гол наскоро?

— Хей! — Съпругът ѝ я шляпна весело и я дръпна в скута си, принуждавайки я да седне на коленете му и зарови лице в тила ѝ: — Ти си тази, която пълнее. — Той сложи ръка върху долната част на корема ѝ, която все още не показваше белези на бременност. Джули отпусна ръката си върху неговата и двамата размениха многозначителни погледи.

Додж прочисти гърлото си:

— Да изляза ли от стаята, или...?

— Не, радвам се, че си тук. Дерек те вижда всеки ден, но аз — не. — Джули се спусна от скута на съпруга си и седна на един стол срещу Додж.

Додж подкачаше шефа си за замайването от медения месец, но беше доволен, че тези двамата тук са намерили семейното щастие. Дерек и Джули Мичъл бяха малцина на тази земя, към които проявяваше безгранична толерантност. Би стигнал дори до там, да

каже, че ги уважава и обича, въпреки че всички, които познаваше, държеше на една ръка разстояние повече за тяхно, отколкото за собствено добро. Той не беше добър за хората. Нещо в характера му бе разрушително.

— Какво те води?

Въпросът на Дерек изглеждаше достатъчно невинен, но Додж го познаваше. Дерек имаше остри като бръснач инстинкти и свръхестествена интуиция, което му бе от полза като адвокат от защитата. Въпреки невинните разговори помежду им, началникът му бе усетил, че нещо не е наред. Кога за последен път Додж беше звънял рано сутринта в събота? Никога.

Додж сви рамене с престорено безразличие и сръбна от кафето си, изпитвайки угризение, че се налага да лъже този човек, който бе най-близкото нещо, което имаше за приятел.

— Много ли ще се ядосаш, ако те помоля за отпуската? — Той задържа очите си върху съдържанието на чашата си, но усети слисаните погледи, които Дерек и съпругата му си размениха.

— Няма да се ядосам — каза Дерек. — Заслужил си си отпуската.

— Мисли, преди да говориш, адвокат. Защото не искам да отида някъде и да ми се обадиш посред нощ, молейки ме да хукна след някакъв мизерник, който...

— Додж. Нямам нищо против. Ти заслужаваш почивка. Ако нещо изникне, докато те няма, ще изчака да се върнеш.

— Сякаш че е възможно. Дори и да ми казваш да тръгна, онези перковци, за които работиш, ще изпаднат в истерия. От тях можеш да чуеш само: „Додж, кога?“. Както и: „В какъв срок можеш да ми намериш онази биографична информация? Кога мога да очаквам да смъкнеш кожата на този тип? Кога можеш да проследиш еди-какво си?“.

— Всичко в офиса зависи от теб — усмихна се Дерек.

— Виж, точно за това говоря. Ако изляза за няколко дена, цялата проклета фирма ще рухне.

Додж имаше голям дял в разрешаването на случая, в който Джули бе замесена. Убийството на Пол Уилър беше трагедия във всеки смисъл, освен в този, че бе събрало Джули и Дерек. Първоначално Дерек бе подозирал Джули, че е лъжкиня, манипулаторка, а и по-лошо.

Тя бе възбудила неговата враждебност и подозрение с чувството си за достойнство, но сега изглежда не таеше никакви лоши чувства към него.

Това го накара да отклони очи от нея сега. Но може би това бе грешка, тъй като тя го гледаше със загриженост, което — при сегашното му настроение — беше дори още по-опасно от проникателността на съпруга ѝ.

— Надявам се, че времето, което ти е необходимо за отпуска, не е свързано със здравето? — каза тя меко.

— Като например да умирам от рак на белите дробове? Не, не, не умирам — каза той, когато загрижеността ѝ бе заменена от тревога. — Сигурен съм. Все още не. — Той се размърда на стола и потупа джоба на ризата си, уверявайки се, че пакетът с цигари е там, въпреки че по-скоро би се изпикал върху „Мона Лиза“, отколкото да запали в тяхната кухня.

Като се обърна към Дерек, той въздъхна:

— Забрави. Знаех си, че не трябва да моля. — Сложи ръка на сърцето си и продължи: — Фирмата се нуждае от мен, а ако съм лоялен към нещо, то това са Мичъл и съдружници.

— Стига глупости. Какво става?

— Да става ли? Нищо. Хрумна ми идеята да...

— ... си вземеш малко отпуска и аз ти казах „окей“. Но сега спориш с мен, когато ти казвам да, хубаво, давай. Защо?

— Няма причина. Просто беше тъпа идея, това е всичко. Помислих си да се измъкна някъде за няколко дена, но...

— Имаш ли някакво място предвид? — ухили се Дерек. — Някой от тропическите острови, за които непрекъснато говориш. „Нешънъл Джиографик“ — от онези места, където всички жени ходят топлес?

— Де да беше.

— Тогава къде?

— На майната си, Тексас.

Идваше му да се ритне по кокалчетата, задето го изтърси. Нямаше намерение.

Дерек го гледа в продължение на няколко секунди, после произнесе безизразно:

— Това място има ли си пощенски код?

Додж вдигна рамене.

— Няма значение. Няма да ходя.

Известно време никой не каза нищо и Додж усети пореден озадачен поглед между Дерек и Джули.

— Какво има в Тексас? — попита накрая Джули.

— Тексасци.

Комичният му отговор нямаше духовития ефект, на който се беше надявал. Той отново погледна Джули и не знаеше какво, по дяволите, толкова го привличаше в нея тази сутрин. Разбира се, тя винаги е била приятна за окото, но тази хормонална бъркотия, която се вихреше в нея, събуждаше у Додж сантименталност, която не беше в природата му.

Обикновено, когато някой му зададеше личен въпрос, дори нещо така невинно като: „Какво има в Тексас?“, той би отговорил да не се меси в живота му. Но внезапно се чу да отговоря на Джули:

— Работа.

Дерек реагира рязко:

— Работа?

— Успокой се, адвокат. Не си търся друга работа. Става въпрос за работа от личен характер.

— От личен характер!

— Исусе, да не би тук да има ехо? — сопна се той ядосано. — Защо правите толкова голям въпрос от това? Личната работа не е заговор.

— Никога не съм знаел да си имал лична работа от какъвто и да било характер, особено в Тексас.

— Е, това иде да покаже, че не знаеш всичко, нали? Освен това, защо още продължаваме да говорим по този въпрос? Никъде няма да ходя. Оставам си тук, а този проклет телефон може да продължава да си стърже като трион. Питайте ме кога ще мога да се върна. Не си струва. Забравете, че съм ви молил. — Той хвърли салфетката на масата и се изправи. — Благодаря за кафето. Кейкът беше вкусен, Джули. Ще тръгвам.

— Сядай.

— Моля?

Челюстта на Дерек беше стегната решително.

— Няма да излезеш от тази къща, докато не ни кажеш какво, по дяволите, става.

— Казах ви. Хрумна ми идеята да...

— Не става въпрос за отпуска. Седни.

Додж се отпусна обратно в стола си. И го направи театрално. След няколко секунди на враждебни погледи той вдигна рамене.

— Какво!

— Спомняш ли си, когато ти казах за мен и Джули? — попита Дерек.

— За полета от Париж?

— Именно. Признах ти защо съм компрометиран и не мога да представлявам Крейтън Уилър. Разголих душата си пред теб, защото знаех, че мога да ти доверя най-дълбоката си, най-тъмна тайна. Кариерата си. Живота си.

— Окей. И?

— Доверието е двустранен процес, Додж. Можеш да ни вярваш. Какво става? — Дерек изчака и когато Додж не каза нищо, добави: — Трябва да е нещо наистина важно, иначе нямаше да разиграваш това шоу за отпуската. Тук си, защото искаш да ни кажеш нещо, а не знаеш как да го направиш.

— Какво, да не би да си и психиатър? Не ти стига да си най-популярният адвокат в Джорджия, така ли?

Дерек не трепна.

— Какво има в Тексас, Додж? — попита Джули отново. Мекотата на гласа ѝ стигна до него така, както дразненето на Дерек никога не би успяло. Раменете му увиснаха.

— Не какво. *Кой*.

— Добре, кой е в Тексас?

Той избегна да ги гледа в очите, когато вдигна чашата си и тръгна към мивката, където изпи кафето до дъно.

— Дъщеря ми. — Усети смайването им дори преди да се обърне и да види шокираните им изражения.

— Но ти нямаш дъщеря — каза Дерек.

— Имам обаче.

— Откога?

— От преди трийсет години — отвърна Додж.

Дерек тръсна глава да проясни мислите си.

— Именно ти ми каза, че нямаш дъщеря.

— Не съм ти казвал.

— Додж, спомням си разговора. Проверяваше биографията на Крейтън Уилър. Каза ми, базирайки се на онова, което си научил за него, че не би искал дъщеря ти да се среща с него. Тогава ти казах: „Ти нямаш дъщеря“. А ти отговори: „Ако имах“.

— Виждаш ли? Ти си този, който го е казал, не аз.

— Но ти го *загатна*.

— Съди ме тогава.

— Тази караница не е много конструктивна, нали? — упрекна ги Джули и се обърна към Додж: — Толкова си изненадващ, Додж. Споменавал си за няколко бивши съпруги, но никога за деца.

— Не деца. *Дете*. Едно.

Той погледна към обувките си, питайки се кога за последно са били лъскани. Ако изобщо са били лъскани. Трябваше да ги намаже с боя най-после. Може би ако имаше време на летището...

Летище! Какво летище, по дяволите. Той нямаше да ходи.

— Кога за последно си я виждал? — попита Джули.

— На рождения ѝ ден.

— На последния ѝ рожден ден?

Той поклати глава.

— Всъщност в деня, когато се роди.

Слисаното им мълчание беше пълно с въпроси, на които не искаше да отговаря. Но Дерек имаше неотстъпчивостта на булдог.

— Тогава защо изведнъж си решил да отидеш да я видиш?

— Не съм.

— За да не спорим напразно, нека те уверя, че го направи.

Додж прехапа бузата си от вътрешната страна, после се чу как им казва, че дъщеря му е изпаднала в беда.

— Не знам подробностите, но е намесена полицията. И тя... Някой си е помислил, че може би, като се има предвид квалификацията ми, бих могъл да ѝ помогна да се измъкне. Но аз не мисля така, а и защо да го правя?

Дерек и Джули продължаваха да го гледат, погледите им го увещаваха. Като наведе глава, той разтърка очите си с пръсти, после отпусна ръка и въздъхна:

— Мамка му, мамка му и пак мамка му!

ГЛАВА ВТОРА

От почти половин час Бери и Керълайн седяха на твърдите като в църква дървени пейки във входа на съда. Когато Скай Ниланд се приближи до тях, не изглеждаше забързан.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Имах телефонен разговор.

— Нещо положително? — погледна го Керълайн.

— Боя се, че не, госпожо Кинг. Орън Старкс е все още на свобода, а аз разполагам само с няколко минути, преди да се върна отново към преследването. — Той докосна клетъчния си телефон, прикрепен към колана. Сивите му очи се плъзнаха към Бери, показвайки за първи път, че я познава, след като се бе присъединил към тях. — Готови ли сте?

— Отдавна съм готова! — не скри раздражението си тя. След миг забавяне той каза:

— Предполагам, че пазаруването се придържа към по-строг график, отколкото съдебната система.

По-кратко, помощник, кипна тя, но премълча. Забележката ѝ беше зловна, а злобата бе нещо, с което се опитваше да се бори. Все пак, предвид стресиращите обстоятелства ѝ се струваше, че има право да се поддаде на слабостта.

Сякаш заразена от острия ѝ тон, Бери възкликна:

— Тъкмо си помислих, че снощи ви казах всичко, което поискахте! Не очаквах да ме призоват тук отново тази сутрин.

— Шериф Дръмънд помоли за тази среща. Адвокатът ви вече е тук.

— Тогава да се присъединим към тях без повече бавене — каза Керълайн с изисканост, на която Бери завидя. Тя така и никога не овладя тази черта, която явно идваше на майка ѝ отвътре.

Помощник-шериф Ниланд им посочи с жест да минат пред него.

Докато пресичаха фойето, Бери се запита защо той не беше в униформа. Не я носеше и миналата нощ, но тогава бе предположила,

че не е бил на смяна, когато телефонното ѝ обаждане на 911 е прекъснало петъчната му вечер.

Днес, като се изключи спортното му сако, бе облечен като за родео. Джинси и ботуши, бяла колосана риза с каубойска кройка. Беше също така лаконичен като някой герой от уестърните. Тя се запита дали и той се вижда във въображението си като каубой. Единственото, което му липсваше, беше голяма бяла шапка, голяма калаена звезда на гърдите и револвер с шест патрона, пристегнат с ремък към бедрото.

Сигурно носеше оръжие. Може да го беше оставил на влизане в съда. Но по-вероятно беше да е някъде у него, скрито от поглед, също както сигналните полицейски лампи бяха скрити зад решетката на очукания му джип, в който я беше докарал миналата нощ тук, за да даде свидетелски показания за „инцидента със стрелбата“, както се бе изразил.

Сега, докато чакаха асансьора, Бери забеляза колко дребна изглежда майка ѝ на фона на неговия ръст. Дори Бери, която беше по-висока от всички момчета в класа след седми клас и при завършването на гимназията имаше само трима, които се извисяваха над нея, се почувства като дребосък до него.

Решиха да тръгнат по стълбището и да не чакат повече. Докато изкачваха стъпалата, Бери усещаше погледа му като физически натиск в центъра на гърба си.

Сградата на съда беше от 1898-ма година, но бе добре поддържана. Офисът на шерифа беше с автентичната ламперия и с ръчно издълбани с длето бордюри около измазания с хоросан таван. Стъклото на прозореца беше вълнисто, но това придаваше на стаята характер. Отстрани на широкото бюро стояха две знаменца. Между „Старата слава“ и флагчето на щата Тексас висеше картината „Пленяването на генерал Санта Ана“ от Уилям Хъдъл^[1].

Когато те влязоха в офиса, двамата мъже вътре се изправиха. Единият беше адвокатът, който майка ѝ беше извикала у тях им миналата нощ. Другият беше шериф Том Дръмънд.

Той излезе иззад бюрото си и ги посрещна, като прегърна Керълайн и я целуна по бузата.

— Винаги е удоволствие да те видя, но не ми харесват обстоятелствата, при които се срещаме сега.

— Както и на мен, Том. — Тя се обърна и направи знак към Бери.
— Сигурна съм, че се запозна с дъщеря ми миналата година на пикника в кънтри клуба в Деня на труда.

— Разбира се. Госпожица Малоун.

— Бери, моля ви.

Той пое ръката ѝ и я потупа сърдечно.

— Уверявам ви, този случай има пълното внимание на нашия офис. Компанията на майка ви стана важна за тази община, превръщайки инертния пазар на недвижими имоти в активен. Всичко, което я безпокои, безпокои и мен, особено вашата безопасност. Ще хванем онзи тип. Давам ви думата си.

— Благодаря. Имам ви пълно доверие.

Адвокатът — името му беше Карлисъл Харис или Харис Карлисъл, Бери не можеше да си спомни кое от двете — беше приблизително на възрастта на шерифа. Симпатичен, приятен джентълмен, но тя бе сигурна, че майка ѝ го е избрала повече заради доказаните ум и ловкост зад ясните черни очи, отколкото заради приветливостта му.

Беше се появил в къщата край езерото миналата нощ сякаш с махване на магическа пръчка. Още когато майка ѝ беше научила за случая и Скай Ниланд бе започнал да задава въпроси за пистолета на Бери, Керълайн любезно го бе помолила да спре до идването на адвоката им. На помощник-шерифа това не се бе харесало, но бе отстъпил и Бери не изрече и думица, преди адвокатът да дойде.

Сега той пристъпи напред и се ръкува с нея и с майка ѝ.

Шерифът сигурно усети нетърпението на Скай Ниланд, защото съкрати любезностите и им предложи да седнат. Бери и майка ѝ се разположиха една до друга на изтъркания кожен диван. Мъжете седнаха в кресла, които оформяха полукръг срещу тях.

— Скай ми разказа подробно какво се е случило в къщата на езерото миналата нощ и аз имам официално копие от показанията ви, Бери. Хари, ти имаш ли копие? — започна шерифът:

— Имам — кимна Харис Карлисъл. — Благодаря.

— Има ли нещо, което бихте искали да добавите към това, Бери? — попита шерифът. — Нещо, което сте си спомнили от снощи, и което може да ни помогне да заловим този тип?

Тя поклати глава.

— Бях възможно най-подробна. Казано накратко, Орън Старкс ме преследва от месеци. Миналата нощ дойде в къщата на езерото, простреля Бен и заплаши да ме убие.

— Срещали сте се със Старкс на работното ви място, така ли е?

— „Делрей Маркетинг“ в Хюстън.

— Разбрах, че е бил уволнен от компанията.

— Преди няколко месеца.

— Знаете ли защо?

— Не беше много подходящ — отвърна тя. — Най-малкото такива бяха слухове за отстраняването му.

— А според вас подходящ ли беше?

Тя се обърна към помощник-шериф Ниланд, който зададе въпроса и отговори хладно:

— Не влиза в работата ми да оценявам колегите си.

— Бъдете откровена, смятате ли, че Орън Старкс е бил подходящ?

— Не, не смятам.

— И защо? Не беше ли добър в онова, което вършеше?

Бери му отправи лека усмивка.

— Орън не беше добър в работата си, беше изключителен.

— Не схващам, Бери — каза шерифът. — Скай каза, че сте описала този човек като доста странен.

— Личността му не оказва влияние върху способностите му — каза Бери. — Маркетингът означава креативност и стратегия, също така свързване на различни компоненти в едно, за да се оформи хармонично цяло. Един грешен елемент — и цялото рухва. В „Делрей“ Орън беше незаменимият, когато някоя кампания не вървеше както трябва. Той имаше способността да изолира елемента, който не пасва.

— И въпреки това е бил неподходящ за компанията? — запита шерифът.

— Странно, но да. Той караше хората да се чувстват неловко. Особено жените. Не бях първата, върху която беше фокусирал нежеланото си внимание.

— Имало ли е подавани оплаквания за сексуален тормоз срещу него?

Тя поклати глава.

— Официално, не. Орън не правеше нищо открито. Никакво докосване. Никакви неприлични имейли или нецензурни текстове. Той е прекалено интелигентен, прекалено коварен, за да направи нещо, което може да го zlepостави.

— Но е бил много изобретателен в намеци за интимност, която не съществува.

Като помисли малко, тя добави:

— Ако тръгнеш да се обясняваш, той успява да те накара да се чувстваш така, сякаш не си разбрал какво е имал предвид.

— Такъв ли беше случаят с вас? — попита шерифът.

— Да. В началото. Започнах да си мисля, че влагам прекалено много в нещата, които казва и прави. Но след като беше уволнен, стана по-настоятелен и агресивен. До степен, че започнах да се страхувам от него. Помислих си, че ако дойда тук и прекарам лятото в езерната къща на майка ми — което тя се опитваше да ме накара да направя откак я беше купила, — ако изчезна за известно време, Орън ще се обезкуражи или просто ще изгуби интерес и ще ме остави на мира.

— Когато казвате „преследва“... — Шерифът се наведе напред, подканяйки я да се включи.

— Звънеше по няколко пъти на ден. Постоянно ми изпращаше есемеси.

— Защо не сменихте номера на телефона си? — намеси се помощник-шерифът.

— Прекалено много хора знаят този номер. Клиенти, колеги, хора, които трябва да се свържат с мен за бързо решение на спешен проблем. Щеше да е много неудобно да го сменя.

— По-неудобно от това да ви преследва?

— Не отговаряйте на това, Бери — обади се адвокатът.

Тя не отговори. Вместо това пренасочи вниманието си към шерифа.

— Орън се появяваше в къщата ми неканен. Понякога паркираше на тротоара или дори седеше на верандата и ме чакаше да се върна вкъщи. Появяваше се в ресторанти, където вечерях и ми изпращаше цветя с картички, които предлагаша романтична връзка. Уверявам ви, просто не знаех какво да правя. Изпрати ми малки подаръци, които...

— Като например?

Раздразнена от постоянното прекъсване на помощник-шерифа, тя се замисли за момент.

— Веднъж ми изпрати видеоигра. Нещо от рода на „Дънджънс енд Драгънс“. Някакво фентъзи с вълшебници, зли магьосници, замъци с лабиринти.

— Интересувате ли се от такива неща?

— Изобщо не, помощник-шериф Ниланд. Но Орън се интересува. Той обича всякакъв вид загадки и е много добър в тях.

— Което го прави добър в разрешаването на маркетингови кампании с проблеми — каза помощник-шерифът.

— Точно така.

— Какво друго? Какви бяха другите подаръци?

— Една книга бестселър от автор, когото знае, че обичам. Стоял на опашка часове наред — така поне твърдеше, — за да получи автограф за мен. Даде ми едно сиди, което сам си беше записал. Най-личният подарък беше една сребърна гривна с талисман. Тънка верижка. Един талисман. Сърце.

— Върнахте ли му тези подаръци? — попита Ниланд.

— Опитах се в началото, но Орън отказваше да ги приеме обратно. Накрая просто ги задържах.

— Защо?

— Защото да се опитам да ги върна означаваше да го видя или да говоря с него, а точно това се опитвах да избягна.

Харис Карлисъл се застъпи:

— Мисля, че се съгласяваме с концепцията за преследване, нали, Том? Скай? Този човек й е досаждал нетърпимо, а миналата нощ обесията му е преминала в насилие.

Шерифът кимна.

— Моля ви, Бери, продължете.

— Забравих докъде бях стигнала.

— Преместили сте се тук за през лятото.

— Надявах се да се отърва завинаги от Орън. Не знам как е открил къде се намира къщата на майка ми — адресът го няма в телефонния указател. Но е успял — каза тя тихо. Споменът за случилото се накара емоциите да се надигнат в гърлото й.

Майка й я попита дали не иска малко вода, но тя поклати глава. Керълайн взе ръката й и я стисна окуражително. Помощник-шерифът

се размърда в стола си, карайки старото дърво да изскърца, и погледна към вратата, сякаш нямаше търпение да свършат.

На Бери ѝ се прииска да го попита дали не го задържа за нещо по-важно, но после осъзна, че със сигурност не е така, а и не бива да се заяжда. Той координираше търсенето на Орън. Колкото по-скоро приключеше тук, толкова по-скоро щеше да се върне към тази си работа.

Без повече да се бави, тя стигна до кулминацията на историята.

— Миналата нощ Орън дойде в къщата. Изкара ми ума. Бях под душа. Внезапно завесата се вдигна и той се оказа срещу мен, малко в стил „Психо“. Само че вместо нож, беше насочил към мен пистолет.

Шерифът се обърна към Керълайн.

— Разбрах, че не сте била там.

— Този ден ме нямаше през цялото време. Махнах се, защото Бери ми беше казала, че тя и господин Лофланд ще работят по много важен проект. Не исках да преча. След работа от офиса отидох право на вечерно парти, организирано от бивши клиенти. Нещо като празненство за нова къща. Казах на Бери да не ме чака, защото не съм сигурна колко ще се забавя. Както изглежда, съм пристигнала малко след идването на помощник-шериф Ниланд. Един полицаи охраняваше входната врата. Не ме пускаше да вляза. Бери се опитала да ми телефонира да се обадя в спешна помощ, но клетъчният телефон беше в ръчната ми чанта, а аз бях изключила звука по време на партито. Не ми хрумна да го проверя, преди да си тръгна за вкъщи.

Шерифът погледна към Ниланд.

— Когато тя се е прибрала вие с Бери още ли сте били на втория етаж?

— Чухме спора между Анди и госпожа Кинг на входната врата. Слязохме. Госпожа Кинг се обади на господин Карлисъл.

— За което имах пълно право.

Помощник-шерифът го призна с кратко кимване.

— Малко след неговото пристигане аз продължих да разпитвам госпожица Малоун. Първо я попитах дали Старкс е влязъл с взлом. Не беше.

— Точно така, шерифе — обади се Бери. — Всички врати на къщата бяха отключени. Бен и аз бяхме в басейна, после си сготвихме стекове на грила отвън за вечеря — влизахме вътре и излизахме през

цялата вечер. Още не бях заключила за през нощта. Орън просто е влязъл през входната врата; или поне аз предполагам, че е използвал входната врата, тъй като излезе оттам. Времето между появата му в банята и обаждането ми на 911 не може да е било повече от няколко минути. Всичко се случи светкавично.

— В показанията си казахте, че мъжът е бил маниакален.

— Тя каза, че е бил откачен.

Бери погледна бързо към помощник-шериф Ниланд, изненадана, че си спомня точните думи, които бе използвала, за да опише душевното състояние на Орън.

— Точно така. Очите му гледаха диво. Пръскаше слюнки. „Трябва да те убия. Осъзнаваш го, нали? Трябва да те убия“.

Седналата до нея Керълайн потрепери и хвана ръката на дъщеря си по-здраво.

— Мига, в който видях него и пистолета, изпицях. Това изглежда го обърка още повече. Той ми изшътка и повтори: „Нямам избор. Трябва да го направя. Не виждаш ли? Не разбираш ли?“. Говореше като в транс. Беше...

Четиримата я погледнаха очаквателно. Докато търсеше думата, тя ги изгледа последователно, спирайки се накрая върху Ниланд, чийто сив поглед оставаше твърд.

— Откачен — каза тя като безпомощно вдигна рамене. — Това е най-подходящата дума да бъде описан.

— Ами, дошъл е да ви убие — отбеляза адвокатът. — Човек не би очаквал да разсъждава рационално.

— Не.

— Виждали ли сте тази му страна преди? — попита шерифът.

— Само веднъж, когато ми се ядоса извънредно много, че му отказвам. Но снощи беше много по-разстроен от тогава. — Прииска й се за момент да премисли това, но когато Ниланд хвърли пореден поглед към вратата, тя се заинати. — Бен трябва да е чул виковете ми и вилнеещия Орън. Дотича от спалнята за гости. Когато стигна до вратата на банята, Орън го чу, завъртя се и стреля с пистолета.

Тя спря, съживявайки в съзнанието си ужасния момент: разтърсващия звук, сцената как Бен пада назад, дивото изражение върху лицето на Орън, когато се обръща отново към нея. Тогава си бе

казала, че това не може да е истина, че подобни травмираци, яростни събития не се случват на нормални, приятни хора като нея.

Но се бе случило. Беше го преживяла. Сега обаче, докато се мъчеше да опише инцидента и чувствата си, усещаше, че думите са неспособни да предадат преживяванията ѝ в онзи момент.

— Единственото, което мога да кажа, е, че беше нереално, като в друго измерение. Всяко усещане бе притъпено. След изстрела имах чувството за безвремие, като в някаква летаргия, унес. Но тогава Орън внезапно се обърна и побягна. Това ме събуди. Изскочих от ваната. Спрях и се наведох да кажа на Бен, че ще доведе помощ, после изскочих от стаята да видя какво прави Орън, накъде отива.

— Не се ли страхувахте, че може да простреля и вас?

— Тя обясни това на Скай снощи.

— Успокой се, Хари — рече шерифът, смъмряйки адвоката. — Питам само защото съм любопитен.

Харис Карлисъл ѝ направи знак да продължи.

— Казано честно, не мислех за това и дали е трябвало да го правя — каза тя. — Действах по инстинкт. Тръгнах след Орън и когато достигнах галерията, той тичаше надолу по стълбите. На площадката се подхлъзна и падна. Търкаля се до долния етаж и се приземи по гръб. Видя ме, че го гледам от галерията. Опита се да се изправи. Насочи пистолета към мен и тогава наистина си помислих, че скоро ще съм мъртва. Хвърлих се на пода, като се опитах да се прикрия зад парапета. Той натиска спусъка, докато изпразни пистолета.

Майка ѝ вдигна разтреперана длан към устата си да потисне кратък стон.

— По чудо сякаш, нито един куршум не ме улучи — продължи Бери. — Когато осъзна, че няма повече патрони, той се изправи. Викаше: „Ще те убия! Ти трябва да умреш!“. Повтаряше го отново и отново. След това се обърна, и като се олюляваше, излезе през входната врата.

— Не презареди ли? — попита Ниланд след кратко мълчание.

— Не.

— Само тичаше надолу и се заканваше да ви убие.

— Точно така.

— Кое то съвпада с онова, което каза пред теб снощи, Скай — напомни му адвокатът.

— Да, знам. — Той задържа погледа на Бери и тя прочете в сивите му очи как напрегнато се въртят в ума му колелцата на съображенията. — Лофланд е бил повален. Вие, от друга страна, сте били сама и беззащитна.

— Да.

— Старкс ви е намерил във ваната, където е можел да ви застреля направо. Вместо това се обръща и бяга. А вие хуквате след него, все още беззащитна, така ли е?

— Така е.

— Още не сте били извадили пистолета.

— Не.

— Старкс изпразва пистолета си от опасен ъгъл и от разстояние... колко? Трийсет стъпки?

— Предполагам. Не знам.

Шерифът се наведе напред.

— Накъде биеш, Скай?

Той погледна началника си.

— Ако Старкс е възнамерявал да я убие, като е повтарял, че трябва да го направи, че тя трябва да умре и така нататък, защо тогава не я е застрелял във ваната? Защо ще сипе заплахи срещу живота ѝ, а после ще се обърне и ще избяга, когато е можел да я гръмне веднага? Нещо не ми се връзва.

— Хората правят откачени неща — вдигна рамене шерифът.

— Проявил е малодушие. Господ му се е явил. Кой знае? Когато е дошло време да действа, най-доброто, което е могъл да направи, е да заплаши живота ѝ, а не всъщност да го отнеме.

— Предполагам — промърмори помощник-шерифът, но не прозвуча убедено.

— Мога само да гадая какво е станало, помощник Ниланд — каза Бери. — Не мога да обясня поведението на Орън. Не знам защо не се е възползвал от възможността да ме застреля. Но се радвам, че не го направи.

— Тръгва си без обяснения — промърмори той.

— Моля ви, Бери, продължете. Какво стана после?

— След като изгубих Орън от поглед, изтичах в спалнята и се обадох на 911. Не чух двигател на кола, така че не бях сигурна дали Орън е излязъл от къщата. Тъй като се страхувах, че може да се върне

обратно, извадих един пистолет от чекмеджето на нощното шкафче. Бях го сложила там в деня, в който се преместих в къщата на езерото.

— Дори след напускането на Хюстън тя се е страхувала за безопасността си — обади се адвокатът. — Купила си е пистолет като предохранителна мярка, Том. Регистриран е на нейно име и тя има разрешително да го носи.

— Вярвам ти, Хари — поклати глава шерифът и въздъхна.

— Съпругата ми държи един дващсет и два калибров в нощното си шкафче, с изключение на случаите, когато ни идват на гости внуците. — Той се обърна отново към Бери.

— Всъщност няма нищо друго — вдигна рамене тя. — Останах с Бен до идването на парамедиците.

Шерифът изпусна поредна дълга въздишка.

— Късмет имаме, че днес сте с нас. А какво е състоянието на Бен Лофланд в момента? — попита той.

— Задоволително — отвърна Ниланд. — Възстановява се след операция. Съпругата му е с него.

Бери знаеше, че последното изречение е предназначено за нея и му хвърли гневен поглед, но той гледаше към шерифа и не го забеляза.

— Хюстънското полицейско управление и шерифският офис на окръг Харис ни помагат в опитите ни да заловим Старкс.

— Получихте ли заповед за задържане?

— Тук е. — Той потупа горния джоб на самото си. — Отбих се в кабинета на прокурора на път за насам. Затова закъснях — погледна той към Бери.

— Старкс има ли предишни арести?

Ниланд се обърна към шерифа и поклати глава.

— Няма криминално досие. Чист е като сълза. Няма дори глоби за неправилно паркиране. Не е в къщата си, въпреки че колата, регистрирана на името му, е в гаража му.

— Може да е наел кола — обади се Бери.

— Не е регистрирано.

— Хубаво, може да е откраднал някоя! — сопна се тя. — Или да е взел назаем. Може пък да е използвал ролкови кънки. Не знам как е дошъл. Знаем само, че е прекалено умен, за да използва собствената си кола, ако е тръгнал с намерението да ме убива.

Керълайн се намеси.

— Помощник-шериф Ниланд, може би ще се почувстваме по-добре в тази ситуация, ако ни опишете мерките, които са взети за залавянето му.

Суровите му очи се преместиха към Керълайн.

— Да, мадам. Докато разпитвах госпожица Малоун снощи, други полицаи уведомиха шерифите на съседните окръзи. Те са изпратили веднага свои представители. Обаче само окръг Мерит има площ над деветстотин квадратни мили, и голяма част от тях е девствена територия. В отдела сме само дванайсет души, заедно със съдебния пристав, тъмничаря и един пенсиониран учител, който идва три дни в седмицата, за да ни помага с бумащината.

— Той е прав — кимна шерифът. — Съседните окръзи са с почти същата територия и терен и имат дори по-малко персонал от нас.

— Това, което искаме да кажем, е, че в тази част на щата има много удобни места, където човек да се скрие, и малко полицаи, които го покриват.

Бери беше сигурна, че намерението на майка ѝ не беше да проверява компетентността на полицаи Ниланд, дори косвено, но явно Ниланд бе чувствителен към критики.

Известно време никой нищо не каза.

След малко Бери се обади:

— Почти сигурна съм, че кракът на Орън е ранен при падането му по стъпалата. Той видимо куцаше с единия крак, когато излезе.

— Предполагам, че сте проучили медицинските заведения в района. — Шериф Дръмънд погледна помощника си за потвърждение.

— Снощи, сър, и това продължава и в момента, докато сега говорим.

— Отдела за обществена безопасност?

— Снощи изпратих групов имейл. До Отдела за обществена безопасност, Тексаските рейнджъри, общинските полицейски отдели. Предоставих им описание на Старкс, но, за съжаление, не знаем какво е шофирал.

— Съжалявам — въздъхна Бери. — Може би трябваше да го последвам, когато излезе от къщата. Но в онзи момент не знаех дали Бен е мъртъв, или жив. Първата ми грижа беше да потърся лекарска помощ.

— Разбираемо — обади се шерифът.

Ниланд я изгледа.

— Имате ли негови снимки?

— На Орън? Не.

— Не са намерили и в къщата му, когато са я претърсвали.

— Нито една? Това е странно, не мислите ли? — попита Керълайн и изгледа всички.

— Цялата работа е странна — каза помощник-шерифът. После продължи: — Ще помоля от Хюстънското полицейско управление да отидат до онази маркетингова компания и да проверят дали там нямат снимка на Старкс в служебните си файлове. Биха могли да ни изпратят някоя. — Той стана. — Съжалявам, но трябва да излизам. Сър, знаете как да ме намерите.

— Искам да ме държиш в течение, Скай. Не се свързвай през служебните линии. Звъни ми на клетъчния телефон.

— Да, сър. — Той кимна по посока на адвоката. — Господин Карлисъл. — После свали въображаема шапка и направи лек поклон към Бери и майка ѝ: — Дами.

След миг беше излязъл. Още щом вратата се затвори след него, шериф Дръмънд заговори:

— Маниерът на Скай може и да се нуждае от известно шлифоване, но не бихте намерили по-подходящ човек, който да ръководи тази полицейска хайка. Опитът му е...

Думите му бяха прекъснати от тихо бипкане.

— Извини ме, Том. — Керълайн извади клетъчния телефон от дамската си чанта. Още щом погледна екранчето, се изправи. — Очаквах това обаждане. Наистина трябва да отговоря.

Без да каже друго, тя излезе от кабинета. Бери я изгледа, озадачена от нехарактерната безцеремонност на майка си.

— Сигурно е важно — отбеляза гласно шерифът.

Бери повтори като ехо след него:

— Сигурно.

[1] Битката при Сан Хасинто на 21.04.1836 г. в днешния окръг Харис, Тексас, е последната битка от Тексаската революция. Тексаската армия била командвана от Сам Хюстън, а мексиканската — от генерал Антонио Допее де Санта Ана. След победата на Сам Хюстън била подписана независимостта на Тексас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Додж изруга бутоните на клетъчния си телефон, като се питаше кой, по дяволите, има толкова тънки пръсти, че да може да набира текст върху него.

— Да ги вземат мътните тези електронни боклуци — промърмори той.

Разбира се, щеше да е по-лесно, ако докато се опитваше да натрака съобщението си, не шофираше непозната кола и не си палеше цигара.

Най-после се предаде и изпрати есемеса със само няколко неулучени букви. Важното беше Керълайн да получи съобщението, че е на път за Мерит.

Още не можеше да го повярва — след трийсет години Керълайн се беше свързала с него. Беше му се обадила с отчаяна молба за помощ. За Бери, не за себе си. „Не те моля да помогнеш на мен, Додж“, беше казала тя.

„Ами, добре“, беше отвърнал той. Защото ако го бе помолила за лична услуга, щеше да ѝ затвори. Беше сигурен, че ще го направи. По всяка вероятност. Може би.

Но Керълайн беше прекалено умна да подходи по такъв начин. Каза му, че е заради дъщеря им. И той щеше да изглежда като истински гадняр, ако не отидеше да разбере как стоят нещата, нали така?

Дерек и Джули мислеха по същия начин и му го казаха. Настояха да го закарат до летището и го напъхаха в колата си без по-нататъшни приказки. Дори го придружаваха, докато си купуваше билет и гледаха как преминава през пункта за проверка. Явно не му вярваха, след като бяха видели неохотата му за пътуване.

По време на полета си повтаряше, че може винаги да вземе обратния самолет от Хюстън и да се върне в Джорджия. Или пък да отиде другаде за някой и друг ден. Мексико звучеше добре. Текила и кафявооки жени. Или пък на Карибските острови. Изборът беше голям. Навсякъде имаше момичета със стринг бикини, които

подхождаха толкова много на силните коктейли. Ех, пясък, сърф, пиене... добре звучеше.

Вместо това обаче се беше обадил на Керълайн още щом се приземиха, преди самолетът да е стигнал до гейта.

Когато му отговори, тя звучеше задъхано — облекчено? — и му каза, че не е удобно да говори в момента, но ще му изпрати съобщение с адреса на мястото, където да се срещнат. С есемеса бе изпратила и послепис, в който го молеше да ѝ напише, когато наеме кола и тръгне към тях.

Е, беше го направил и вече оставаха деветдесет минути до момента, в който щеше да я види.

Мисълта го изпълни с безпокойство, което го накара да се ядоса на себе си. Щеше да ѝ даде ясно да разбере, че няма намерение да се забърква в каша, която не е направил той. Щеше само да я изслуша, да ѝ даде някакви съвети, ако можеше, и после да си тръгне. Ако в който и да е момент разбереше, че е вдигнала фалшива тревога, щеше да ѝ каже да върви по дяволите, да се оправя сама, както всъщност сама беше пожелала навремето. Е, не беше ли така?

Трябваше да ѝ напомни това миналата нощ още в мига, в който му каза кой се обажда. Трябваше да ѝ затвори, да си изпуши цигарата и после да се търкулне обратно в леглото да си доспи.

Вместо това беше станал и се бе облякъл. Беше стегнал един куфар. И по всяка вероятност бе изгубил разсъдъка си, щом слушаше приказките ѝ.

Докато чакаше да съмне, за да се срещне с Дерек с надеждата шефът му да му откаже отпуск, беше седял в занемарената стая върху тъжното си двойно легло, взрян в самотната тъмнина, като се питаше отново дали не е сънувал това телефонно обаждане.

Защото преди това не беше сънувал Керълайн от... хм... поне от три-четири нощи.

Никога не беше идвал в Мерит, дори не беше сигурен дали е чувал за него. Взе междуцатското на север, след като напусна Хюстън, после излезе на четирилентовата магистрала, която извиваше в плавна дъга на изток, измина стотина километра, преди да се озове на друга,

по-тясна и права, която минаваше през една борова гора и се пресичаше с първата подобно на стрела и лък.

Беше красиво място, от онзи вид гористи терени, които повечето хора не свързват с Тексас, типично предизвикващ асоциации с безплодни равнини, сухи бурени и силуети на петролни сондажни кули срещу безкрайно небе. Да, в източен Тексас имаше много петролни и газови кладенци, но гъстите гори ги скриваха. В тази част на щата небето изглеждаше по-малко, по-затворено.

На трийсет километра от Мерит започнаха да се виждат билбордове, рекламиращи магазини за стръв и услуги за препарирание на животни, обществени кейове, езерен курортен комплекс, хижи под наем и увеселителни паркове и къмпинги. Още два километра и той забеляза розово-белия символ на чайната „Мейбъл“. Стомахът му се сви.

Чайна „Мейбъл“. Отляво на влизане в града, непосредствено след табелката. 2:30. Това беше отговорът на Керълайн на неговия есемес.

Той погледна часовника върху таблото на колата и видя, че ще пристигне в уреченото време. Всъщност, беше се надявал да пристигне по-рано, така че да е там, когато тя дойде и да я види преди тя да го е видяла.

Трийсет години можеха да нанесат много щети. Запита се как ли Керълайн е устояла на времето. Косата ѝ сигурно беше посивяла. Сигурно беше набръчкана, отпусната, дебела. Ако случаят бе такъв, в сравнение с нея той може и да изглеждаше доста добре.

Но онова, от което се страхуваше, беше, че неговият стил на живот през последните три десетилетия ще е крещящо забележим. Тя щеше да види бръчките по лицето му, издълбани от пороци, труден живот и тотално пренебрежение към здравето.

Беше твърде късно да се безпокои за това, обаче. Щетите бяха нанесени, а той беше тук.

Чайната „Мейбъл“ беше с дантелени завеси на прозорците и розови мушката в бели дървени сандъчета от двете страни на входа. Той се запита коя от трите коли, паркирани отпред, е на Керълайн.

Беше доволен, че отдели малко време на летището да си лъсне обувките. Може би трябваше да се подстриже и да се обръсне, но тогава нямаше как да е тук в два и половина.

Би изпушил с удоволствие една цигара. Точно една глътка дим можеше да го подкрепи през следващите няколко секунди. Но...

Той отвори вратата и влезе. Прозвънването на малката камбанка над вратата, която извести влизането му, прозвуча зловещо като Биг Бен. Чайната представляваше една стая. Три от малките масички бяха заети. Едната от Керълайн.

Когато я забеляза, сърцето му забърза и спря. Исусе, беше толкова красива. Абсолютно, несъмнено, спиращо дъха, както последния път, когато я беше видял.

Осъзнавайки, че е единственото същество с тестиси на това място, той се почувства толкова сръчен и незабележим, докато вървеше към нея, колкото някой космат мамут. Тя се изправи и протегна ръка.

Е, на един от въпросите вече беше отговорено: прегръдки нямаше да има. Нищо че толкова дълго не се бяха виждали.

— Додж, благодаря ти, че дойде.

Макар да не бе разпознал веднага гласа ѝ по телефона миналата вечер, може би защото тя бе последният човек, когото очакваше да чуе, годините не бяха променили нещата. Той се развълнува като я видя, а тя бе нервна.

— Страхувах се, че няма да го направиш — каза тя.

— В началото така и мислех.

Тя пусна ръката му веднага след твърдото ръкуване, после се върна на мястото си. Той си издърпа един стол срещу нея и се отпусна тежко. После известно време само се гледаха.

Косата ѝ беше по-светла, отколкото си я спомняше. Може би се беше изрусила, за да скрие сивите косъмчета. Все едно, харесваше му. Още беше с онзи богат канелен цвят, какъвто никога не беше виждал нито преди, нито след това.

Очи с цвят на шери. Веднъж, когато редеше стихове — стихове според него — за цвета на косата ѝ, за очите ѝ, — тя се беше засмяла. „Канела и шери? Мисля, че си го прочел в някоя готварска книга“. А той бе отвърнал: „Може би, защото изглеждаш невероятно вкусна за хапване“.

Бас ловеше, че все още може да обхване кръста ѝ с една ръка. Че малко по-силен вятър би я отвял. Като се взря по-изучаващо, забеляза няколко бръчици в ъгълчетата на очите ѝ; лека отпуснатост на кожата

около челюстта; но тенът ѝ беше безупречен и му се струваше така свеж, както някога; докато я гледаше, усети, че го заболява цялото същество.

Усети, че дългото му внимателно взирание беше толкова болезнено за нея, колкото и за него. За него, защото не би могъл да погълне вида ѝ достатъчно бързо, а за нея, защото виждаше върху лицето му разрушителните последици от живота, който беше живял след последното им виждане.

Тя прочисти гърлото си:

— Как мина шофирането?

— Добре.

— Имаше ли голям трафик?

— Не беше толкова зле.

— Лесно ли намери мястото?

— Стигнах. — Той се опита да се усмихне, но усети устните си сковани.

— Добре дошли в „Мейбъл“. Какво ще желаете?

Додж не бе осъзнал, че келнерката се е приближила. Чувствайки се безпомощен, той погледна към Керълайн за помощ.

— Аз искам „Дарджийлинг“, моля.

Той нямаше представа какво е това, по дяволите. Насилвайки устните си да се движат, попита дали имат обикновена кола, и когато момичето каза „да“, си поръча една.

— Нещо за ядене? Кайсиевите ни кифлички си заслужават калориите.

— За мен нищо — каза Керълайн.

— За мен също, благодаря.

Тя отиде да донесе напитките им. Додж не знаеше тогава, нито пък по-късно си спомняше как изглеждаше келнерката, дали беше млада, стара, висока, ниска, кльощава, закръглена, дали беше разочарована, че не опитаха от кайсиевите им кифлички, дали просто нямаше търпение да се отърве от тях и да свърши смяната ѝ, за да си тръгне. Той функционираше като във вакуум.

Керълайн сигурно бе усетила стеснението му.

— Избрах това място, защото никога не съм била тук. Познавам много хора в града и с повечето съм в приятелски отношения.

Помислих си, че първата ни среща трябва да е на място, където няма да ни прекъсват.

— Тук е хубаво. Направо страхотно... — Той се огледа. — Украсено.

Тя се усмихна и това го накара малко да се поотпусне.

— Не знам откъде да започна — каза тя. — Не знам нищо за живота ти в Атланта.

— Какво искаш да знаеш?

— Защо там?

— Там ми свърши бензинът. Помислих си, че е хубаво колкото всяко друго място.

— В полицията ли започна работа?

— В шерифския офис на окръг Фултън. В момента имаха вакантно място. Започнах като детектив. Добра работа. Добра заплата. Останах там двайсет и пет години. Но градът се разрасна, започна да се взема много насериозно. В офиса настъпи голяма бюрокрация. В един момент ми писна от всичките тези правила и наредби. По това време разреших един случай и трябваше да свидетелствам в съда. Там срещнах Дерек Мичъл, адвокат. Той ме разпитва. Бяхме от срещуположни страни, но се впечатлихме един от друг. Попита ме дали проявявам интерес да работя при него като детектив във фирмата му.

— По-малко бюрокрация?

Той сви рамене.

— Що се отнася до шефовете, да.

— Беше много щедро от страна на господин Мичъл да те освободи, за да дойдеш в такъв кратък срок.

— В сравнение с други шефове, той е супер.

Тя размести краката си под масата и с върховно внимание оправи платнената салфетка върху скута си, свела поглед.

— Имаш ли семейство?

— Не.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Никога не си се женил?

— Не ми трябва! — Смехът му прозвуча неестествено високо.

Тя беше на косъм да се предаде на естественото си любопитство и да попита дали все пак си има някоя, но не го направи. *Мъдро,*

помисли си той.

Вместо това тя каза:

— До снощи не знаеше, че съм вдовица.

— Не знаех.

— Още съм в недвижимите имоти. Знаеше ли го?

— Предполагах.

— Мислех си, че може да... Като се има предвид естеството на професията ти, си помислих, че би...

— ... съм те следил през годините?

— Казано честно, да.

— Казано честно, да, правих го. Известно време. После... спрях.

— Загуби интерес?

— Загубих надежда.

Думите прозвучаха патетично дори за собствените му уши. Той почти изръмжа:

— Предполагам, че тук не се пуши.

— Ти *пушиш!*

Това го накара да се разсмее.

— Всъщност не пуша. Само вдишвам. Пушенето трае прекалено дълго, за да стигне никотинът до белите ми дробове.

— Кога си започнал да пушиш?

— Преди трийсет години.

Многозначителността на периода от време не й убягна. Тя вдигна очи, примигна няколко пъти и поклати глава:

— Трябва да престанеш.

— И по каква причина?

Погледите им се задържаха един в друг, докато келнерката се върна с нейния чай и неговата кола в една от оригиналните бутилки, съпроводена от тънка чаша с лед върху малка чинийка от китайски порцелан с книжна бяла салфетка под нея. Нямаха ли кола в обикновени кутийки в Мерит, Тексас? Не ги докосна, страхуваше се да не счупи нещо.

Керълайн благодари на келнерката, сложи лъжичка захар в чашата си, после изля димящия чай от малка бяла каничка с нарисувани върху нея розови цветчета.

— Още е слаб. Не го оставих да кисне достатъчно дълго — отбеляза тя.

Добре, стига с тези глупости.

— Ще говориш ли с мен, или какво?

Тя остави лъжичката в чинийката. Чу се прозвънване, явно ръката ѝ не беше много сигурна; изгледа го.

— Миналата нощ в къщата ми е прострелян човек и е сериозно ранен. Бери беше там.

Додж облегна лакът на ъгъла на масата и покри устата си с ръка. През следващите петнайсет минути Керълайн говореше, като се спираше само от време на време, за да наблегне на нещо или да подреди мислите си. Той слушаше, без да я прекъсва. Би стоял с удоволствие тук да гледа лицето ѝ и да слуша гласа ѝ, докато порокът го довърши и сърцето му спре.

Но накрая тя спря и си пое дъх дълбоко.

— Преди малко имахме кратка среща с шерифа — каза тя. — Том Дръмънд. Мил човек е. Светски приятели сме. Оглавява офиса откак се помня. Бери говори с него за случая от миналата нощ, макар да мисля, че срещата беше по-скоро от вежливост към мен, отколкото друго. Задълженията на Том са главно административни. Разчита предимно на помощник-шериф Ниланд за следователската работа.

— Имахте ли адвокат по време на тази среща?

— Да. Както и снощи.

— Добре.

— Всъщност не беше необходим. Бери не е заподозряна. Нямаше никакви отклонения от първите показания, които е дала на Ниланд.

— Вярват ли ѝ?

Въпросът я слиса.

— Защо да не ѝ вярват?

— *Вярват ли ѝ?*

— Така изглежда.

Додж не коментира, само попита:

— И как стоят нещата в момента?

— Официалната версия е, че Орън Старкс се издирва за разпит, но помощник-шериф Ниланд вече е осигурил съдебна заповед за арестуването му. Веднага щом получих разрешението му, наех професионалисти да почистят бъркотията в къщата. В момента са там. Не исках Бери да вижда тези стаи отново, докато всичко не се нормализира, така че след срещата ни в съда, отидохме на обяд в

кънтри клуба. След това я оставих в болницата. Искаше да провери състоянието на приятеля си. И дойдох тук да се срещнем.

Тя отпи за пръв път от чая. От чашата вече не се вдигаше пара. Той гледаше грациозните ѝ ръце, начина, по който държаша крехката чаша и чинийка. Пръстите ѝ бяха почти толкова прозрачни, колкото китайския порцелан.

— Това е всичко до момента.

Додж изчака няколко секунди, после попита:

— Тя знае ли, че съм тук?

Керълайн поклати глава.

— А знае ли, че си ми се обадила?

Поредно отрицание.

Помежду им висяха много неизречени въпроси. За момента беше по-добре да ги остави така.

— Този помощник-шериф, Ниланд ли беше? Може ли да си намери задника с две ръце?

Тя се усмихна.

— Виждам, че жаргонът ти е все така цветист.

— Съди ме — каза той и тя се засмя. Музика за ушите му. После изражението ѝ отново стана сериозно. Челото ѝ се набръчка точно така, както си спомняше. Линиите бяха само малко по-дълбоки.

— Том го хвали много. Има му голямо доверие.

— Би трябвало. Помощник му е.

— За малкото време, в което го видях, изглежда компетентен.

— Какъв е?

— Като характер ли? Сериозен. Напълно делови. Наблюдателен. Не е по приказките. Дори малко рязък на моменти.

— Познавам мнозина съдържани ченгета, които се държат като по учебник, а не са разрешили ни едно престъпление, ни са заловили беглец — промърмори Додж. — Така че да се върнем на първоначалния ми въпрос.

— Не знам доколко е компетентен, Додж — отвърна тя нетърпеливо. — Отчасти и затова ти се обадох.

Искаше му се да знае каква е другата част на нейното „отчасти“, но отложи и този разговор за по-късно. Ако изобщо имаше по-късно. Все още съществуваше едно голямо ако. Дотук историята приличаше малко на комикс. Куршум, загуба на кръв, но съвсем не разтърсващото

земята пагубно събитие, което бе очаквал, когато си стягаше багажа за насам миналата нощ.

— А тази откачалка, Старкс? — въздъхна той. — Какво знаеш за него?

— Само онова, което Бери ми каза.

— Трябва ми много повече от това, Керълайн. Нужно е да знам и онова, което не ти е казала или тя самата не знае.

— Така си и мислих. Онова, което мога да ти кажа, е, че ѝ досаждаше в продължение на месеци. Не знаеше какво да прави, когато я убедих да напусне Хюстън за лятото. Тя се съгласи, но не ѝ е било лесно.

— Защо се е безпокояла?

— Много е съсредоточена и амбициозна. Работи в къщата на езерото толкова здраво, колкото се изисква, но не е същото като да е в офиса. Знам го, защото съм го правила. Има си проблеми в това човек да работи извън службата. Не е споделяла с мен подробности за трудностите си, но мога да кажа кога е притеснена или...

— Близки ли сте двете?

— Много, Додж — отвърна тя. — Много.

Сърцето го прониза при мисълта колко близки са една с друга и колко далечен е бил той за тях двете. Не беше направил нищо, за да стане жизненоважен за тях, нали? Имаше причини за това да е толкова незначителен за живота им.

Вината беше като паразит, който те изяжда жив, но само ако го позволиш. Затова се постара да изтласка от съзнанието си самобичуващите мисли и се фокусира върху онова, което Керълайн му казва за дъщерята, която той не познаваше.

— Орън Старкс сигурно е направил живота ѝ ад, иначе не би се преместила в Мерит, дори временно. Щеше да си стои в Хюстън, в „Делрей“. Напредва в кариерата. Това е животът ѝ. Миналата година някой друг получи повишението, за което се надяваше, и беше направо съкрушена. Чудесното е, че използва разочарованието си да я тласка напред, така че следващия път, когато има повишение, ще го получи тя. Кариерата ѝ в „Делрей“ беше фокусът на живота ѝ.

Лицето ѝ стана тревожно.

— Не би си наложила това изгнание, ако не е усещала, че няма друг избор. Което може да ти покаже доколко се е страхувала от този

човек. Ти нарече Старкс откачалка, но аз смятам, че той е по-опасен, отколкото мислим, Додж. И се боя, че и Бери мисли така. Миналата нощ го доказва.

— Да, да поговорим малко за снощи. — Като остави настрана притеснението си да не счупи нещо, Додж избута чашата с топящия се лед и отпи кола направо от бутилката. — И по-специално — какво е положението с онзи Бен Лофланд?

— Ще се оправи от раната.

— Не това имам предвид.

Керълайн се заигра с лъжичката, избягвайки да срещне очите му.

— Той и Бери са приятели.

— Той е женен.

— *Щастливо* женен, твърди Бери. — Мълчанието му я накара да вдигне поглед към него. — Аз й вярвам, Додж. Никога не ме е лъгала. Щом казва, че отношенията им са платонични, значи е така.

Той отпи нова глътка от колата, но очите му останаха фиксирани в нейните.

— Добре. Значи момчето, хванато по долни гащи, се оправя от раната и продължава да си живее щастливо със съчувстващата си съпруга. Компетентният ветеран шериф Том, който е твой мил, светски приятел, заедно с надеждния си помощник със стегнат задник, хващат лошото момче и го заключват зад решетките. Бери се връща в офиса в Хюстън. После всичко се оправя и животът продължава. — Той се наведе напред. — Защо ме извика тук? Измисли нещо по-сериозно, иначе се връщам в Атланта.

— Какво по-сериозно от това, че животът на Бери е бил заплашен?

— Точно това се опитвам да измъкна от теб — каза той с напрегнат шепот. — Смъртните заплахи на откачен човек, който дрънка врели-некипели и повтаря едно и също, не могат да бъдат приемани толкова сериозно, освен когато има основание да сипе заплахи. Така че или ти изплюваш камъчето, или аз изчезвам оттук.

Очите й блеснаха.

— Продължаваш да си грубиян, нали?

— Да. И още искам да те чукам. Точно както първия път, когато спрях очи върху теб.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хюстън, Тексас, 1978 г.

Додж сложи двете стиропорени чаши с капачета върху гишето.

Касиерката му се усмихна.

— Това ли е?

— Освен ако не пуснеш гратис онези понички? — Той посочи към прозрачната найлонова кутия, която сутринта беше пълна с прясно изпечени сладкиши. В този час на нощта всичко, което беше останало, беше една поръсена със захар поничка, и друга с шоколадова глазура.

— Ъ-ъ-ъ... няма начин.

— Няма да ги продадеш. Така и ще си изсъхнат. Виждаш ли тези пукнатини в шоколада?

— Последния път ти дадох нещо безплатно — онзи ескимо пай, спомняш ли си? — Имах сериозна разправия с шефа.

— Хайде, Дорис — опита се да я придума Додж. — В момента го няма тук. — Той ѝ смигна. — Няма да те издам.

— Арабин е, да знаеш — каза тя полугласно. — Ще се развика, че съм ги откраднала и току-виж ми отрязал ръката или нещо друго.

— Какво говориш, красавице? Поръсена със захар?

— О, я се гръмни. — Тя погледна в охранителната камера. — Поне се престори, че ми ги плащаш.

— Ти си най-страхотната, Дорис.

— А ти си пълно лайно. Не съм забравила, че ми обеща да ме водиш на танци.

Като се ухили, той каза:

— Вземам уроци.

— Да бе.

С угълчето на окото си той улови проблясването на фаровете на патрулната кола, паркирана отпред.

— Трябва да тръгвам. Не си давай труда да увиваш поничките. Просто ги сложи отгоре върху кафетата.

Тя изпълни молбата му и когато той се обърна към вратата да излезе, крепейки кафетата и поничките, тя каза:

— Длъжник си ми с една среща.

Партньорът на Додж не беше изключил двигателя. Той се пресегна през предната седалка и отвори пасажерската врата.

— Хайде.

Додж взе поничките от капачетата на чашите и ги сложи на таблото.

— Ти вземаш тази със захарта, а аз — шоколадовата.

— Миналия път ти взе шоколадовата.

— Съди ме. — Като сложи кафето в стойката, той закопча предпазния си колан. — Аз съм този, който краде от арабина и в някой от следващите дни трябва да изпълня обещанието си и да заведе Дорис на танци. Какво имаме? — попита той, когато закрепил пластмасовото капаче на кафената чашка, така че партньорът му да може да пие, докато шофира. Той вече се отдалечаваше от паркинга на „Севън-Илевън“ и включи аварийните светлини.

— Домашно насилие.

— Мамка му! — Додж, като повечето ченгета, мразеше да се отзовава на сигнали за домашни разправии, тъй като нарушителите често насочваха яростта си към тях. Доста ченгета бяха убити по този начин. Той отхапа от старата шоколадова поничка. — Кой се обади?

— Предполагаемата жертва.

— Това е добре. Означава, че не я е убил.

— Още не — мрачно отвърна Джими Гонзалес. Гонзалес приличаше повече на англосаксонец, отколкото Додж. Когато бяха станали партньори, Додж го бе попитал откъде е испанското му име. Гонзалес беше свил рамене:

— Не знам. Трябва да има някакъв испански или мексикански ген някъде в рода.

— Жената, която се обади... каза ли името си? — върна се в настоящето Додж.

— Не. Прекъсна, след като даде адреса. Никой не е вдигнал, когато диспечерът е позвънил. Къщата е под наем.

Гонзалес беше добър партньор, надежден, винаги се забавляваше на шегите, но знаеше кога е време да млъкне и да се фокусира върху

работата. Като сега, докато вземаха късото разстояние от магазина до една малка къща на тиха улица в буржоазен квартал.

Той насочи полицейската кола по алеята и остави светлините включени. После уведомиха диспечера, че са пристигнали и излязоха. Бяха зорки и бдителни, докато се приближаваха към сградата. Додж особено се плашеше от прозорците, които гледаха към предния двор и външната лампа, която, имаше чувството, осветява него и Гонзалес като прожектор.

Изкачиха се на верандата без някой да ги простреля или заплаши, и той прие това за добър знак. Когато стигнаха до вратата, Гонзалес се дръпна встрани, с ръка на кобура. Додж вдигна бронзовото чукало и почука силно няколко пъти.

— Полиция. Имате ли проблем?

Вратата беше отворена мигновено от мъж, който според Додж приближаваше трийсетте. Краищата на ризата му бяха навън, но дрехите му имаха вид на скъпи. Изглеждаше добре и бе прясно избръснат, макар черната му коса да имаше вид на сресана с градинско гребло. Цялата му външност излъчваше възбуда.

Той ги изгледа с погнуса.

— Не мога да повярвам, че се е обадила в полицията.

— Къде е тя? — изръмжа Додж.

— Добре е. Разстроена е...

— Къде е? — повтори заплашително Додж, подчертавайки всяка дума.

Мъжът посочи с палец зад рамото си.

— В банята. В дъното на коридора, от дясната страна. Заклучи се вътре. Може ли да изгасите тези проклетни светлини на колата си?

Додж не си даде труд да отговаря. Мина покрай мъжа и прекоси спретнатата дневна, озовавайки се в тъмен коридор. Чу Гонзалес да казва на кучия син, че аварийните светлини ще останат включени, и да го пита дали има нужда от линейка.

— Не, по дяволите! — възкликна мъжът. — Не съм я наранил.

— Може би все пак ще извикам една — каза Гонзалес.

— Казвам ви, тя е добре.

— Как се казвате?

— Исус.

— Ругаете ли, или ми се правите на умник?

Това беше всичко, което Додж чу. Стигна края на коридора и почука на вратата на банята.

— Мадам? Полиция. Полицай Додж Хенли. Бихте ли отворили вратата, ако обичате? — Той натисна дръжката. Беше заключена. — Мадам? Добре ли сте? Чувате ли ме?

В този миг чу щракване на ключалка и вратата се отвори. Тя беше дребна, не по-висока от ключицата му. Мъжът, който ги бе посрещнал на входа, беше с ръста на Додж, над метър и деветдесет. Без дори да знае какви са обстоятелствата, Додж вече искаше да го убие.

Лампата на тавана освети червеникава коса. Тя бе свела глава и държеше сгъната мокра кърпа отстрани на лицето си като компрес. Беше напълно облечена, но дрехите и косата ѝ бяха в безпорядък, сякаш се е борила.

— Мадам, имате ли нужда от линейка?

Тя поклати глава, след това свали компреса и вдигна нагоре лицето си.

Додж усети как цялото му тяло се разширява и се издига, сякаш внезапно надутото като онези празнични балони в Деня на благодарността. После очите ѝ се спряха върху него и той бавно кацна, но не се върна към нормалното. Задържа онова чувство за реене над земята.

— Добре съм. — Очите ѝ бяха с цвят на шери и ако отлежалото уиски издаваше звук, то щеше да е точно като нейния глас. — Трябваше да позвъня повторно, да кажа на оператора, че не бива да изпраща полиция, но Роджър ми взе телефона и се страхувах...

— Да излезете от банята — довърши Додж вместо нея, когато тя заекна.

Тя отново сведе глава и намести компреса.

— Как се казвате?

— Керълайн Кинг.

— Съпруг ли ви е?

— Гадже.

— Къщата чия е?

— Моя. Имам предвид, наела съм я.

— Той също ли живее тук?

— Не.

— Плаща ли наема?

Главата ѝ се вдигна бързо и Додж предположи, че изводът му я е обидил.

— Не. Аз го плащам.

Беше доволен да го научи и не се извини, че е попитал. Вместо това посочи горната част на бузата ѝ.

— Имате ли нещо против да погледна? — Тя свали кърпата. От външния край на окото кожата ѝ беше зачервена и започваше да се подува. — Ще ви заведе в спешното.

— Няма нужда. Наистина.

— Добре, но нека да сложим малко лед отгоре. — Той отстъпи встрани.

Тя отиде в коридора, после в дневната, където нейният нападател седеше на един диван и Гонзалес го разпитваше. Като я видя, мъжът скочи.

— Виждаш ли, Керълайн? Сега доволна ли си от унижението ми?

— Стига, господин Кемптън. Успокойте се.

— Не ми казвайте какво да правя! — Той блъсна Гонзалес с две ръце. — Знаете ли кой съм?

— Разбира се, че знам. — Преди разяреният Кемптън да реагира, Гонзалес го завъртя и го блъсна с лице надолу към дивана. Само за секунди ръцете му бяха закопчани в белезници на гърба. — Вие сте онзи, който се е запътил към затвора.

Окованият мъж започна да сипе ругатни по адрес на Гонзалес. Без да се засяга от обидите към себе си и родословието си, той се обърна към Додж.

— Тя добре ли е? Има ли нужда от линейка?

— Не мисля. Само го накарай да млъкне.

Керълайн Кинг побърза да излезе от стаята. Додж я последва и я откри в малка кухня, където бе подпряла ръце на края на плота.

— Ще го арестувате ли?

— Да, мадам.

— Ще отиде ли в затвора?

— О, да — каза Додж, облекчен при мисълта.

Тя се обърна.

— Ще последват неприятности. Семейството му има много пари. Страшно много пари. Цяла армия от адвокати.

Додж не даваше пет пари.

— Имате ли лед тук? — Без да чака за отговор, той отвори фризера над хладилника и извади ваничка с лед. Изсипа кубчетата в една кухненска кърпа, която лежеше на плота. После сгъна кърпата двойно и ѝ я подаде.

Тя я взе и я притисна към окото си.

— Благодаря ви.

— Пак заповядайте.

Той измъкна един стол изпод масата за хранене и остана прав, докато тя сядаше, след което издърпа стол и за себе си. Взе малък бележник със спирала и химикал от униформената си риза. После написа вътре името ѝ.

— Той как се казва?

Тя се поколеба, след което произнесе тихо:

— Роджър Кемптън.

Додж записа името и сложи един въпросителен знак отстрани, питайки се защо ли му звучи толкова познато. Тя сякаш прочете мислите му.

— Той е от „Кемптън Индъстриз“.

По дяволите. Точно както беше казала: „Страшно много пари“.

Тази кухня, къщата, самият квартал бяха буржоазни. Наистина добре поддържани, но трудно биха минали за богати. Обърканото му изражение сигурно беше издало мислите му.

— Питате се как сме се запознали с Роджър — произнесе тя.

Той кимна неопределено с глава.

— Представи ми се на едно Коледно парти в дома на родителите му миналата година.

Веждите на Додж изхвърчаха нагоре.

— Гостували сте им?

— Прислужвах. Работех по време на празниците в една кетърингова компания. Беше вечерна работа.

От това Додж си направи няколко извода за нея. Беше сама, работеща жена със заплата, която изискваше второ работно място, за да свързва двата края. Плащаше си сама и не беше прекалено горда да си го признае. Хубостта ѝ сигурно бе привлякла окото на богатото

момче, което не бе изненадващо. Както не бе изненадващо, че би искала да се хване с наследник на Кемптън, при цялото това богатство и онова, което представлява.

Точно сега то представляваше едно насинено око, което накара Додж да закипи вътрешно от гняв. Защо една жена, която изглеждаше иначе напълно самоуверена, се примирява с това?

— Правил ли го е и преди? — попита Додж.

— Никога.

— Никога на вас, или никога на никого?

— Никога на мен. За друг не знам.

Той си записа в бележника да провери.

— Кое го ядоса?

Тя вдигна рамене и Додж отново бе поразен от това колко е крехка.

— Имахме съвсем обикновена разправия, различие в мненията, и той изпадна в ярост. Никога не го бях виждала такъв преди. — Тя облиза устните си. — Но напоследък беше под голямо напрежение.

— Какво напрежение?

— Бизнес. Той и баща му са имали несъгласия. Роджър ги приема прекалено дълбоко.

— Какво казахте или направихте, което го накара да ви удари?

— Споменах нещо от рода на това, че баща му има по-голям опит и може би точно в този случай Роджър би трябвало да се съгласи с него.

— Застанали сте на страната на баща му?

Тя наведе глава и я обърна към масата.

— Предполагам, че така е прозвучало за Роджър.

— Не го извинявате, че ви е ударил.

— Не.

— Ще останете ли с него?

Тя вдигна очи и го изгледа изненадано.

— Разбира се.

Додж не каза нищо. Тя облиза устните си.

— Сигурна съм, че това беше изолиран случай, полицай. Роджър се ядоса. И изгуби самообладание. Може да се случи на всекиго, когато е под стрес.

Той поклати глава решително.

— Повечето хора са стресирани по един или друг начин. Но не удрят. Прави го само човек със склонност към насилие.

Тя остави ледения компрес на масата. Кубчетата се топяха, капеха през плата. Тя стана.

— Чувствам се по-добре. Ледът помогна. Ще се оправя. Да не ви откъсвам от другите ви задължения.

Додж с неохота върна бележника и химикалката в джоба си и я последва към дневната. През прозорците видяха как Гонзалес натиска главата на Кемптън — не особено внимателно, — и го вкарва на задната седалка на патрулната кола.

— Ще бъде ли обвинен в престъпление? — попита тя.

— Ще бъде обвинен в обида на полицейски служител — отвърна Додж. — А дали ще бъде осъден не зависи нито от мен, нито от полицай Гонзалес. — Той направи пауза, след което добави: — Бихте могли да заведете дело за нападение. Съветвам ви да го направите.

— Обещавам да помисля по въпроса. — Тъй като избягваше очите му, когато го каза, Додж предположи, че това е празно обещание. — Благодаря, че се отзовахте толкова бързо — каза тя.

— Няма нужда да ми благодарите. Това ни е работата.

— Знам, но все пак ви благодаря. — Тя му отправи боязлива усмивка и той разбра, че още щом си тръгне, тя ще започне да плаче. В момента едва се сдържаше. — Лека нощ, полицай... — Тя леко поклати глава. — Съжалявам.

— Хенли. Додж Хенли. Лека нощ, госпожице Кинг. — Той наклони глава към полицейската кола, където Роджър Кемптън кипеше от яд на задната седалка. — Ще го пуснат най-рано утре сутринта. Ще се забавим с документацията. Но все пак дръжте вратата си заключена.

— Ще го направя.

Той се поколеба на прага и остана загледан в нея известно време, но не можа да измисли какво друго да добави към вече казаното. Нямаше оправдание да продължава да стърчи тук, така че кимна за довиждане и се обърна към патрулната кола.

— Това, което мисля — казваше Гонзалес, — е, че би трябвало да предложим услугите си.

Додж, който беше разсеян, изгледа партньора си. Смяната им беше свършила преди половин час и сега седяха от отсрещната страна на един щанд в „Денис“, където закусваха, преди да си тръгнат за вкъщи. — Какво?

— Не ме слушаше, нали? — Гонзалес разбърка захарта в кафето си. — Умът ти е още в онова курве.

— Какво курве?

Партньорът му се изкикоти.

— Не ми се прави на глух. Онази малката? Червенокосата?

Додж ядосано заби едно картофче и го пъкна в устата си.

— Тя не е курва.

Гонзалес се засмя.

— Нещо си много докачлив като стане дума за нея.

— Остави.

Гонзалес сви рамене, един вид „добре тогава“ и се върна на темата, която бе изоставил.

— Казвах ти, че трябва да се запишем като доброволци в групата, която събират за издирването на онзи банков обирджия. — Той пусна една ягода в устата си и я сдъвка с удоволствие. — Какво ще кажеш?

— Четеш ми мислите.

— Сериозно?

Додж си го мислеше от няколко дена, още когато чу, че ще събират полицейски екип. Повече от една година някакъв въоръжен крадец тормозеше банките. По време на последния обир беше прострелян охранител в банката. Човекът още се възстановяваше от раните. И ако не хванеха наглеца, някой накрая като нищо можеше да бъде убит. Престъпникът ставаше все по-дързък след всеки обир и сега нападенията му предизвикваха насмешки, сякаш той се наслаждаваше на известността си като ги разиграва от толкова време и ги прави за смях.

Работейки с няколко юридически агенции, включително ФБР, Хюстънското полицейско управление бе решено да го залови. Имаха списък с евентуални заподозрени, включващи престъпници, обвинявани за подобни обири, които излежаваха в момента присъдите си или бяха пуснати условно на свобода, но нямаше доказателства, че някой от тях е свързан с настоящите престъпления. Крадецът можеше

да е всеки от тях, но можеше и да е новак, който проявява изключителна находчивост и изобретателност в дебюта си.

Изводът: в действителност властите не разполагаха с нищо. Следователно трябваше да се създаде отряд за специални задачи.

С още неизсъхнала диплома от Тексаския технически университет, Додж се бе присъединил към Хюстънското полицейско управление. Целта му беше да стане детектив и в края на краищата да заработи в отдел „Убийства“ колкото е възможно по-скоро. Имаше вродена дарба за разрешаване на загадки. Нужно бе само да изпълнява задълженията си, за да порасне в йерархията и да се отличи.

Беше мислил, че този отряд за специални задачи може да му предостави възможност да се докаже над останалите. Ако стигнеше едно от мечтаните места и впечатлеше шефовете си, това щеше да ускори пътя му към постигане на заветната цел.

— Записах се още вчера следобед?

Гонзалес погледна унило.

— Направил си го? О...

Додж му се усмихна.

— Записах и теб.

Партньорът му се ухили.

— Добре. Страхотно. Ще изглеждаме като истински красавци в онези униформи.

— Да-а-а. Желаещите за включване в отряда са много. Още не сме избрани.

— Ще ни изберат. Теб — със сигурност.

— Защо мен със сигурност?

— Свързано е с работа под прикритие. — Гонзалес вдигна вежди. — Което е по твоята част, партньоре.

Додж отхапа от бифтека си.

— Слухове.

Гонзалес го изгледа с поглед, който казваше, че знае много добре как стоят нещата и побутна настрани празната чиния.

— Празни приказки, казвам ти.

— А онова многочислено убийство в стриптийз бара миналия месец?

— Какво за него?

— Празни приказки ли са, че докато детективите разпитвали тъй наречените очевидци, ти си завел собственичката на клуба зад сградата да си поприказвате насаме?

— Не бях на смяна. Просто така се случи. Извадих късмет.

— Късмет? — подигра му се Гонзалес. — От мен да мине. Ще ти кажа популярната версия. Само двайсет минути по-късно госпожата издала стрелеца. Ти си отишъл право при детективите и си им казал къде се крие онзи. Да не би да не е истина?

Додж се пресегна към чашата си с кафе.

— Не съм я водил зад сградата.

— Но си я принудил да го издаде.

— Е, принудил... Не беше толкова трудно. — Той се усмихна. — Неведнъж съм я убеждавал, че този тип не е подходящ за нея, че може да си намери по-добър.

Гонзалес се разсмя, като клатеше глава одобрително.

— Не казваше ли ти, че разрешението на повечето мистерии може да бъде намерено под полата на една жена?

— Никога не съм го казвал.

— Цитират те.

— Празни приказки. — Но слабата му усмивка издаде истината.

Приключиха с яденето и си поделиха сметката. Когато се разделяха навън пред ресторанта, Гонзалес подхвърли:

— Това, че все пак съществува една жена, която не можеш да имаш, ме кара да се чувствам по-добре. Тази червенокоска няма да предаде един супер богат тип, дори ако редовно я пребива, заради едно улично ченге. Ще трябва да се примириш с това, Додж.

Гонзалес излезе прав. Когато Додж направи рапорт за онази вечер, научи, че Роджър Кемптън е бил освободен от временния арест преди пладне. Адвокатите му — цял отбор! — се закатали да повдигнат насрещно обвинение за полицейски тормоз, а госпожица Керълайн Кинг отказала да повдигне обвинение. Адвокатите дори казаха, че тя съжалявала, задето е намесила полицията, че това е просто неприятно недоразумение, че изкарвали мухата слон. И тъй нататък.

Додж бе предположил, че така ще свършат нещата, но това не му хареса и реши, че няма да го остави.

След смяната каза на Гонзалес, че не му се ходи да закусват и се насочи право към нейната къща. Паркира на тротоара отпред, когато я видя да отваря, за да вземе сутрешния си вестник. Той излезе от колата и тръгна по алеята.

— Госпожице Кинг?

Тя заслони очите си срещу слънцето.

— Полицай Хенли?

Беше облечена с шорти и тениска, без обувки. В сравнение с неговите крака четирийсет и трети номер нейните стъпала приличаха на детски.

— О! Здравейте. Не ви познах без униформата.

— Току-що ми свърши смяната, помислих си да мина покрай вас да видя как сте, преди да се прибера вкъщи.

— Добре съм.

— Имахте натъртено.

Тя докосна крайчеца на окото си.

— Не е изненадващо. Кожата ми е толкова нежна, че посинява дори ако някой ме погледне по-настойчиво.

— Той е направил повече от това да ви гледа настойчиво. — Изречението се изплъзна от устата му още преди да е успял да се спре; гласът му прозвуча по-грубо и по-нападателно от мъжа, който я беше ударил. Но не се извини за думите си.

Тя изглеждаше объркана, дори неспокойна.

— Не повдигнах обвинение.

— Знам. Проверих.

— Роджър съжали за поведението си. Имаше големи караници с баща си и си изля останалия гняв върху мен. И двамата се извиниха. Роджър се закле, че това никога няма да се повтори. Сигурна съм, че ще спази обещанието си.

Додж не беше, но не й го каза.

— Значи всичко е наред?

— Всичко.

Той стоеше там, чувстваше се като малоумник, търсеше да каже нещо, за да продължи разговора, но не успя да измисли нищо.

— Трябва да... — Тя посочи зад гърба си входната врата, която бе оставила отворена. — Ще закъснея за работа.

— О, разбира се, съжалявам. Отбих се само... разбирате, нали, да проверя...

— Оценявам специалните ви грижи, полицай Хенли. Наистина. Благодаря ви.

— Пак заповядайте.

— Довиждане.

— Довиждане.

Той изчака тя да влезе вътре и да затвори вратата.

Интервюираха Додж и Гонзалес един след друг за специалния отряд. Додж бе избран. Гонзалес — не.

— Хей, Додж, не се тревожи за това, човече.

— Партньорът ми не бил достатъчно добър за шибания им отряд? Да си го начукат! — Езикът му беше груб като настроението му — скапано след онази сутрин, когато се бе отбил при Керълайн Кинг и бе чул от устата ѝ, че между нея и Роджър Кемптън всичко е наред.

Характерът му стана толкова отврастителен, че колегите му започнаха да го избягват. Дори Дорис, продавачката от нощната смяна в „Севън-Илевън“, усети, че не е в настроение да го подкача за танците. Разговорите им около касовия апарат бяха неестествено приповдигнати.

Гонзалес обаче, изглеждаше имунизиран срещу поведението му. В отговор на мнението на Додж за специалния отряд, каза:

— Виж, партньоре, оценявам лоялността ти, но не се тревожи. Искаше тази работа и я получи. Гледай си кефа, а аз ще гледам моя.

Додж продължи да мърмори и да протестира, но Гонзалес не искаше и да чуе да му позволи да се откаже от възможността.

— Имаш две години повече служба от мен. Ще дойде и моят ред — каза по-младият полицаи уверено. — Покажи им какво можеш. Сритай им задниците.

Той шляпна Додж по гърба и тъкмо се канеше да тръгне, когато спря, щракна с пръсти и се обърна.

— Без малко да забравя. Видя ли неделните вестници? Твоята червенокоска и богатото момче са го направили официално. Сгодили са се.

ГЛАВА ПЕТА

Редовните посетители на розово-бялата чайна по всяка вероятност нямаха навика да ръсят ругатни толкова често. Казаното от Додж бе шокирало Керълайн и я бе оставило безсловесна. Някога не беше така, но все пак бяха минали трийсет години, откакто не бяха заедно. Ушите ѝ явно бяха станали по-чувствителни.

Бе използвал думата главно, за да я шокира. Опитваше се да измъкне нещо за това доколко е замесена дъщеря им в стрелбата, а малко шокова терапия бе единственият начин да накараш хората да изплюят информация, която не искат да разкрият.

— Казвай, Керълайн.

Тя прочисти гърлото си.

— Мисля, че се страхувам, че Орън Старкс наистина смята да направи онова, което е казал — че ще убие Бери.

— Не е чак такъв идиот, нали?

— Напротив, Бери казва, че е изключително умен, блестящ.

— Блестящи хора откачат непрекъснато — каза той. — Превъртат, ревнуват от конкуренцията, казват неща, които не мислят. „Ще те убия!“ Казват го, но рядко го изпълняват, Керълайн. Ако всеки, който казва „Ще те...“

— Добре, добре — прекъсна го тя. — Разбирам какво искаш да кажеш.

Той изчака, но тя не продължи. Погледна през рамото си. Те бяха единствените останали клиенти в чайната. Келнерката не се бе появявала, след като изпълни поръчката им. Като се обърна отново към нея, той каза:

— За последен път те питам. Какво друго знаеш, което не си ми казала?

— Нищо. Кълна се.

— Добре, тогава ми кажи какво подозираш.

Гърбът ѝ се вкочани.

— Това е полицейска терминология.

— Терминология, която предизвика у теб отбранителна реакция. Което на свой ред ми подсказва, че съм напипал болното място.

— Голям си умник.

Той отпусна юмрука си върху масата леко, но все пак достатъчно силно, за да накара китайския порцелан да издрънчи.

— Очевидно така мислиш, иначе нямаше да ми се обадиш посред нощ, да ме молиш да зарежа всичко и да довлека задника си чак тук, което бях достатъчно глупав да направя и сега започвам да съжалявам.

Очите ѝ проблеснаха гневно. Боже, този човек наистина имаше дарбата да я ядосва. Тя произнесе със стегнат глас:

— Бери прилича на мен по много неща.

— Елегантна. Светът може да е признателен за това. Какъв обаче е проблемът?

— Проблемът е... — Тя се поколеба, след това каза нещо, което знаеше, че ще го накара да остане. — Прилича на мен, но... Но още повече прилича на теб.

Бери се бе облегла на стената на болничния коридор и гледаше невидящо, когато с единия ъгъл на очите си мярна Скай Ниланд.

Говореше с една медицинска сестра на централното гише. Сестрата кимна с глава по посока на Бери. Той се обърна, улови погледа на Бери, разсеяно благодари на жената и тръгна към нея.

Всеки път, когато я погледнеше, тя се чувстваше разголена. Какво гледаха тези сиви, остри като бръснач очи, какво търсеха? Тя отбранително изстреля първия залп.

— Някакъв напредък?

— Например?

— Някой забелязал ли е Орън?

— Не, мадам. Най-малкото, не е съобщено.

Тя не пропусна неприязнения му тон и това я ядоса.

— Защо го правите?

— Кое?

— Отнасяте се снизходително към мен.

Той не отрече. Всъщност, изглеждаше, че ще отговори, когато промени намерението си и посочи към затворената врата на

болничната стая.

— Помолих ги да ме уведомят веднага, след като преместят Лофланд от интензивното в обикновена стая.

— Току-що го доведоха. — Тя обърна вниманието му към празната метална скоба на вратата. — Нямаха време дори да сложат картата с името му.

— Говорихте ли с него?

— Още не. Една сестра му помага да седне.

— Къде е съпругата му?

— Казва се Аманда. И тя е вътре.

— Хайде да поговорим.

Това не беше предложение, нито покана, а заповед. Но Бери предположи, че е по-добре да не повдига въпрос за това. Той я побутна към коридора до малка чакалня. Явно добре познаваше болницата. Сякаш в отговор на мисълта ѝ той каза:

— Майка ми беше пациентка тук няколко седмици. Дремех в тази стая през нощта, когато почина.

Бери спря и се обърна към него.

— Съжалявам.

Погледна лицето му, очаквайки някакво пояснение. Но нищо не последва. Той ѝ посочи един стол, толкова твърд и неудобен, колкото изглеждаше. Но това бе най-едрата мебел в помещението и тя се запита дали на такъв стол бе седял той в нощта, за която говореше.

Той явно усети, че тя го гледа изпитателно.

— Какво?

— Нищо.

— Искате да кажете нещо.

— Само това, че... Мъчно ми е за вас.

— Мъчно ви е?

— Не мога да си представя живота без майка ми. Вие бяхте ли близки с майка си?

— Да. Беше страхотна. Но страдаше. — Той се закашля в шепата си, ненужен жест на самоувереност. За миг очите му изгубиха част от твърдия си блясък, карайки Бери да се пита дали все пак зад тях не стои едно състрадателно човешко същество, щом има място за подобни чувства в този намръщен поглед. Може би не беше толкова груб, както искаше всички да вярват.

Той издърпа един стол по килима и седна срещу нея. Разтвори крака така, че да не докосва нейните, което само задълбочи предположенията ѝ. Дали го правеше от вежливост, или целенасочено демонстрираше уязвимост?

Всъщност, беше глупаво да го мисли. Той използваше всичко в свой интерес. Защо иначе ще проявява такава неохота да я докосне, дори случайно?

— Преди да разпитам Лофланд, исках да ви задам няколко въпроса за Орън Старкс — започна той.

Личният момент бе отминал и той целият бе vyplъщение на самата официалност. Както би трябвало.

— Господин Карлисъл би настоявал да е тук.

— Обадете му се, ако искате, но не е необходимо. Онова, което искам да ви попитам, се отнася наистина до миналото на Старкс. До характера му. Навиците. Такива неща.

Бери обмисли, след което каза:

— Добре. Ще се радвам да отговоря на въпросите ви, стига да мога. Сигурна съм, че Бен ще е също толкова отзивчив, когато говорите с него.

— Няма избор. Той е обективен свидетел. Трябва да чуя неговата версия на онова, което се е случило.

— *Неговата* версия? Мислите, че лъжа?

Той остана невъзмутим.

— Мисля, че двама души могат да виждат едно и също събитие от съвсем различни перспективи.

— Много дипломатично.

Той сви рамене.

— Лофланд може да хвърли нова светлина, да ми даде някои идеи за това къде евентуално може да е отишъл Старкс.

— В момента би могъл да е на стотици километри оттук.

— Възможно е. Но ако е ранен, може да не е в състояние да пътува. Може да лежи някъде на скрито.

— Някой може да го е приютил.

— Например приятели? Семейство? Вие ми кажете, госпожице Малоун. Знаете ли за такива?

— Честно казано, не.

— Е, ние също — въздъхна той. — Хюстънското полицейско управление ни помага в това отношение, но до този момент нищо не е излязло. Той не работи никъде. Откакто е бил уволнен от „Делрей“ се води безработен. Единственият му роднина е майка му, която е възрастна. Тя е в заведение за болни от Алцхаймер, там е от няколко години и е в последен стадий на болестта. Фактически — почти мъртва. — Той направи жест да покаже, че жената е вече напълно лишена от здравия си разум.

— Съседите разправят, че Старкс е самотник. Не организира партита. Никой не си спомня приятели да са идвали в къщата му. Като ги попитахме дали има някакви други интереси — като например дали ходи на фитнес, дали има някакво хоби като тенис или голф, посещение на църква — съседите отрекоха да знаят. Бил саможив.

Той огледа Бери критично отгоре до долу по начин, който една жена не може да сбърка.

— Изглежда сте била единствената му страст. — Предположението подчертаваше, че е обезпокоен.

— Това не е истина. Казах ви по-рано днес за някои от увлеченията му.

— Правилно. Пъзели, игри, разрешаване на проблеми. Според полицаите, които са претърсили къщата, на домашния му компютър имало отбелязани няколко уебсайта, свързани с този вид неща. Редовно е посещавал месидж бордове и блогове, но никога не е писал в никой от тях. — Очите му отново заблестяха към нея подканящо. — Както и да е, съмнявам се, че който и да е сложен лабиринт или пъзел би могъл да се сравни с вас.

— Може би е въпрос на приоритети.

— Може би. — Отминаха секунда или две, преди той да продължи: — Сега го издирват из цял югоизточен Тексас, а също и в Луизиана. Проверяваме хотели, но се съмнявам, че е отишъл в хотел. Обикновено изискват кредитна карта при регистрирането. Никоя от неговите не е била използвана от миналата седмица. Не е теглено от банкомат, след като е изтеглил две хиляди долара преди три дена от банков клон в Хюстън.

— Трябва да е знаел, че ако остави следи, ще бъде лесно да го проследят.

— Така предполагам — кимна той. — Но все пак проверихме. Проучваме мотели, наети хижи, такива неща. Онова, което ме притеснява — каза той и смръщи вежди, — е, че има много места наоколо, където да се укрие.

— Споменахте го тази сутрин.

— Ако се е укрил някъде в горите...

— В горите? — засмя се Бери. — Трябва да е луд.

— Вие казахте, че е.

— Казах, че е откачен.

— Не е ли същото?

— Не.

— И каква е разликата?

— Непроменливостта. Лудостта е състояние на съществуването.

Откачеността е реакция.

— Това, че ви е хванал с Лофланд, го е извадило от релси.

— Не ме е „хванал“ с Бен. Хвана ме под душа. Сама.

— Така е. Когато дойдох, още бяхте мокра. — Той закова очи в нейните известно време, преди да ги отмести. — Казахте на шериф Дръмънд, че сте видели Старкс разтърсен както само веднъж преди това. Кога беше?

— В началото на лятото. Точно преди да се преместя в Мерит.

— Старкс ви е ядосал и това е била последната капка.

— Точно така. Изплаших се.

— Смятате ли, че потъва все по-дълбоко в психозата?

— Нямам представа. Не съм психиатър. Онова, което мога да ви кажа като обикновен човек, е, че Орън не е бълнуващ маниак.

Той прехвърли единия си крак върху другия и скръсти ръце пред широките си гърди.

— Опишете ми какъв беше. Обикновено.

— Ами, със сигурност не е домошар. Не мога да си го представя да се укрие в добре защитен лагерен район, още по-малко пък в гора. Тази възможност направо можете да изтриете от списъка си.

— Добре, а къде според вас е избягал?

Тя наведе глава и разтърка челото си.

— Не знам, помощник Ниланд.

— Наричайте ме Скай.

Тя го погледна, но не каза нищо.

— Орън е прекалено прецизен. Подреден.

— Обсесивно-компулсивен?

— Нещо такова — каза тя с разсеяно кимване. — Подигравах му се, че бюрото му е най-чистото и подреденото в „Делрей“. Всичко беше на мястото си. Мозъкът му работеше по същия подреден начин.

— Например?

— Например по време на дискусия върху някой проект аз мога да скачам от точка на точка, но Орън не би минал от точка А на точка Б, ако точка А не е обсъдена и одобрена на сто процента. Може да се връща на нещо по десет пъти, докато най-после го удовлетвори.

— Искате да ми кажете, че ще продължи да прави нещо, докато стане както трябва.

— Да — съгласи се тя дрезгаво. — Докато ме види мъртва.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, това да не се случи.

— Благодаря.

— Нямате ли някаква представа къде може да е отишъл?

— Никаква.

— Хубаво. — Той свали крака си на пода и се приведе напред. — Казахте, че Старкс е карал и останалите жени в „Делрей“ да се чувстват неудобно, точно както вас.

— Така е.

Като извади бележник и химикал от горния джоб на спортното си сако, той я попита дали може да му изреди няколко имена.

— Сали Бъкланд, например — каза тя. — Напусна „Делрей“ в началото на годината. Орън до голяма степен е причина за решението ѝ.

— Сигурна ли сте?

— Напълно. Страшно беше хлътнал по нея. Тя не прояви интерес и се опитваше всячески да го избягва, но той бе настоятелен. Няколко пъти ми се е оплаквала, че не приемал „не“ за отговор.

— „Не“ на какво?

— На всичко. Ситуацията се влоши дотолкова, че това започна да вреди на работата ѝ и се наложи да се застъпя за нея. Казах на Орън, че Сали не се интересува от него и че напразно си губи времето.

— Как реагира той?

Тя се усмихна тъжно.

— Насочи вниманието си към мен.

— Имало ли е време, когато сте се интересували от него?

— Романтично? Господи боже, не!

Той вдигна нагоре едната си избеляла от слънцето вежда.

— Категорично не! — Тя се засмя. — Когато го видите, ще разберете. Изобщо не е мой тип.

— А какъв е вашият тип?

Въпросът му развали настроението ѝ, защото първата дума, която изскочи в ума ѝ беше „ти“. Това я изненада, разтърси я. Не заради факта, че разследва престъпление, свързано с нея и сякаш таи известно недоверие към всички нейни думи, което надхвърляше инстинктивното недоверие на един полицай към всички. Просто го намираще за привлекателен. Сериозното му поведение, това как изглежда физически... харесваха ѝ дори проклетите му сиви очи.

Но той изглежда се опитваше да я накара да направи погрешна стъпка, да я хване в лъжа, което я караше да изпитва силна неприязън към него. Като стана рязко, тя каза:

— Орън ми беше колега. Блестящ. Бих стигнала дори до там, да кажа надарен. Но се превърна в отхвърлен ухажор, който ме преследваше, и който миналата нощ се закачи да ме убие. Каза ми, че *трябвало*.

Помощник-шерифът я гледа изпитателно малко по-дълго от нормалното, после отново извади бележника и химикалката си и също стана.

— Може би Лофланд вече се е успокоил.

Когато Скай влезе в болничната стая, никой не се зарадва на идването му. Нито медицинската сестра, която му каза, че пациентът още е много слаб и помоли Скай да не се задържа прекалено. Нито госпожа Лофланд, когато ѝ се представи. Нито пациентът, който изглеждаше най-малко щастлив от това, че Скай е в стаята.

Бен Лофланд, току-що излязъл от интензивното след операция, беше свързан към различни маркучета и тръбички и приличаше на топъл труп. Куршумът на Орън Старкс го беше пронизал, оставяйки входна и изходна рана, но по чудо не бе нанесъл по-сериозни вреди при преминаването си. Бе пропуснал всички органи и червата. Най-

лошото беше голямата загуба на кръв. Лофланд беше или праведник, или пък бе дяволски късметлия.

Скай залагаше на последното.

Състоянието му бе далеч от критичното, но Скай си помисли, че е лигльо. След като се представиха един на друг и сестрата излезе от стаята, Лофланд простена:

— Наистина не се чувствам достатъчно добре за това.

— Ще съм кратък — успокой го Скай.

— Защо трябва да говорите с Бен? Тя не ви ли каза какво се е случило?

Скай се обърна към Аманда Лофланд, която специално бе наблегнала на „тя“, произнасяйки звука така, сякаш говореше за нещо, което вони невъобразимо.

— Госпожица Малоун даде подробни показания снощи и тази сутрин отново. Но това би помогнало да заловим Старкс...

— Още ли не сте го хванали?

На Скай не му се понрави намекът за некомпетентност, който прозираше зад въпроса на Лофланд.

— Госпожица Малоун не е видяла превозното средство, с което е дошъл. Занимавала се е с това да не умрете от загуба на кръв на пода в спалнята ѝ.

Скай знаеше, че споменаването на спалнята на Бери Малоун, а не болката, накараха мъжа да примига. Лофланд хвърли обезпокоен поглед към съпругата си, която бе обгърнала тялото си с ръце, сякаш щеше всеки момент да се разпадне.

Без Скай повече да го подтиква, Лофланд каза:

— Чух Бери да крещи. Чух гласовете им. Изтичах...

— Бяхте ли заспал? — Скай извади бележника и химикалката.

— Какво?

— Виковете ѝ ли ви събудиха?

— Ами-и-и... не. Още не бях заспал. — Той хвърли още един поглед към съпругата си, която бе отишла до прозореца и гледаше през мрежата за проветряване.

— Още сте бил буден — повтори Скай.

— Точно така.

— Но не сте чул Старкс да влиза в къщата?

— Не.

- Двигател на автомобил? На лодка?
- Мислите, че може да е дошъл с лодка?
- Възможно е. Проверяваме.
- Не съм чул двигател на лодка.
- Нещо друго?
- Не.
- Добре.

Лофланд млъкна, за да види дали Скай ще пита друго и когато той не го направи, Лофланд продължи:

— Изтичах покрай галерията към другата страна на къщата. — Той погледна за пореден път жена си, сякаш да се увери, че е чула колко далеч една от друга са били спалните им.

— Когато стигнах до стаята на Бери, се втурнах към банята. Гласовете идваха оттам. Орън стоеше пред ваната с гръб към мен. Трябва да ме е чул. Обърна се и стреля.

— Не каза ли нещо?

— Не. — Лофланд направи гримаса. — Може ли малко вода, ако обичате?

Аманда се приближи до леглото. Наля му вода от една гарафа в пластмасова чаша, наведе се над него и приближи сламка до устата му. Когато изпи водата, той я погледна и докосна ръката ѝ.

— Благодаря ти, скъпа.

Тя го удостои с хладна усмивка, върна чашата на нощното шкафче и продължи да изследва вентилационния апарат от външната страна на прозореца.

— Той просто се завъртя, видя ви по боксерки и натисна спусъка — обобщи Скай.

— Да. Изглеждаше напълно разбалансиран.

— Според вас защо? Може би ревност, че двамата с Бери сте били заедно в езерната къща?

— Не знам причината за опасното му ментално състояние, помощник-шериф.

На Скай не му се понрави тона му. За да се сдържи да не издърпа лицемерната мижитурка от леглото, той се вторачи в бележника си.

— Какво стана, след като Старкс ви простреля?

— Не знам. Загубил съм съзнание.

— Госпожица Малоун каза, че сте били в съзнание до идването на парамедиците.

— Така ли? Тогава значи не помня. Сигурно съм бил в шок. Не си спомням дори да съм усещал болка, докато не дойдох в съзнание в интензивното тази сутрин. Не знаех къде съм. Бях толкова дезориентиран, упоен. Сестрата ми каза, че съм бил прострелян и съм претърпял операция. Тогава започнах да си спомням, но между стрелбата на Орън с онзи пистолет и идването ми в съзнание всичко е блокирано.

— Доколко познавате Старкс?

— Само като колега.

— Не сте ли го виждали след уволнението му?

— Не.

— Някога двамата да сте излизали? Да изпиете по някоя бира след работа?

Лофланд завъртя глава.

— Никога не съм го виждал на обществени места.

— Госпожо Лофланд? — Когато Скай произнесе името ѝ, тя подскочи и бързо се обърна.

— Какви са вашите впечатления от Орън Старкс?

— Нямам такива.

— Не се ли познавахте?

— Всъщност, да, Бен ни запозна веднъж в службата им.

— И сте го виждали само веднъж?

— Веднъж или два пъти. Не си спомням.

— Нещо да ви е направило впечатление?

— Беше обикновено представяне, помощник-шериф. Маловажно. Ако знаех, че един ден ще се опита да убие съпруга ми, щях да обърна повече внимание.

Според Скай тези двамата тук си бяха лика-прилика. Еднакво неприятни. Той обърна вниманието си към Бен.

— Разбрахте ли се двамата с Орън в офиса?

— Той притесняваше някои хора, но аз никога не съм имал разпавии с него.

— А госпожица Малоун?

— Не можете ли да я попитате?

Тонът му на многозначно отново подразни Скай. Искаше му се да издърпа катетъра на Лофланд, да види тогава как ще се отрази това на сарказма му, но се сдържа и само го изгледа хладно.

Лофланд схвана посланието. Самодоволната му усмивка се стопи.

— Бери ми каза, че Орън я преследвал.

— Кога?

— Кога ми го е казала? За пръв път го чух, когато ми съобщи, че е решила да прекара лятото тук в Мерит. Естествено, бях изненадан.

— Защо?

— Бери е такава работохоличка. Рядко си взема отпуска. Винаги първа идва в офиса, вечер излиза последна. Но Орън се бил превърнал в истинска напаст, каза ми тя. Искаше да изчезне за месец-два, като се надяваше, че той ще загуби интерес. Тя работеше от езерната къща, наричаше я „пристройката“.

— Как вървеше?

— Не чак толкова добре, както когато и двамата сме в офиса. Работехме като екип, предимно двамата, по кампания за важен клиент. — Той хвърли бърз поглед към съпругата си.

— На сто и шейсет километра не е така удобно както ако офисите са врата до врата — отбеляза Скай.

— Така е. Разстоянието породи някои проблеми. Тук връзката с Интернет не е толкова надеждна, особено навън откъм езерото. Но нямаше как. И ако това ѝ помагаше да се отърве от Орън, аз бях готов да изтърпя известни неудобства и закъснения.

— Хм. — Скай се престори, че се замисля над това изречение, че му придава важност. После каза: — Донесли сте ѝ вчера някакви материали.

Раменете на Аманда Лофланд се вдигнаха и отпуснаха, когато си пое дълбоко дъх.

Лофланд се размърда в леглото си.

— Още колко ще продължи, помощник?

— Не много. Донесли сте работа вчера.

— Трябваше да нанесем няколко финални щрихи по предложението ни, преди да го представим на клиента следващата седмица. Макетите не се получават много добре на PDF. Бери ме попита дали мога да ѝ ги донеса тук да ги види точно както клиентът

ще го направи. Трябваше да подпише няколко други елемента, които бяха добавени. Така че тръгнах за насам.

— Кой знаеше, че идвате?

— Ами, Аманда.

— Освен нея. Колегите ви в „Делрей“?

— Трябваше да уведомя колегите във фирмата, че ще отсъствам през целия ден, така че, да, казах на някои.

— Трима, четирима?

С явно нетърпение той отговори:

— Рецепционистката, която вдига телефона за нашия отдел. На прекия ми шеф и секретарката му. Мога да ви дам имената им.

— Освен тях някой друг знаеше ли?

— Не, освен ако някой от тях е споменал на някого.

— Те биха ли казали на Орън Старкс, че ще прекарате деня с Бери?

— Съмнявам се, че някой от тях поддържа контакт с Орън, но ако искате да разберете, ще трябва да попитате тях.

Скай се усмихна.

— Ще го направя. — Преди Лофланд да реагира на това, Скай попита: — По кое време пристигнахте вчера сутринта?

— Към десет и половина. Веднага се заловихме за работа и работихме през целия ден.

Скай прелисти няколко страници в бележника си, после произнесе лениво:

— Влизахте ли в басейна?

Лофланд изпрати бърз поглед към жена си, която продължаваше да стои до прозореца с гръб към стаята.

— След като свършихме, всеки от нас направи по няколко дължини, за да се разхладим и да се поразкършим.

— Донесли сте си бански?

Въпросът на Скай го хвана неподготвен.

— Ами, не. Имах някакви спортни шорти в колата си.

— Колко удобно. — Лофланд не каза нищо и Скай продължи: — Предполагам, че тези панталони са някъде в къщата?

— Закачих ги на една закачалка за хавлиени кърпи в банята за гости.

— Добре. — Скай остави думите му да отзвучат няколко секунди, сякаш преценява значимостта им, макар всъщност да бе открил късите панталони в банята за гости, точно както Лофланд бе описал. Искаше му се само да го поразтърси пред съпругата му, да го види как ще реагира. Той въздъхна и без да е необходимо затърси отново бележника и химикалката си. — Двамата с госпожица Малоун сте си изпекли стекове за вечеря.

— Не направихме почивка за обяд. Бяхме изгладнели.

— Станало е късно и сте решили да останете да пренощувате.

— Едва след като се консултирах с Аманда — каза прибързано Лофланд. — По времето, когато аз и Бери бяхме свършили с вечерята и ѝ помагах да изчистим, вече се бе стъмнило доста, а не мръква преди девет и половина. Тогава телефонирах вкъщи.

— Беше единайсет — обади се Аманда, продължавайки да стои с гръб към тях.

Лофланд, поглеждайки тъжно, каза на Скай:

— Не съм разбрал, че е станало толкова късно. Но тъй като наистина бе късно и бях изморен, Аманда каза, че е по-добре да не се връщам в Хюстън.

Скай кимна.

— Вероятно е било по-добре.

— Да. Щях да се прибера чак към един след полунощ.

— Освен това не е трябвало да шофирате след пиене.

Аманда внезапно се обърна и изгледа съпруга си.

Очите му се преместиха от нея към Скай, гледаше ги възмутено и обидено.

— Бери и аз пийнахме съвсем малко червено вино със стековете.

— И бира.

Лофланд прехапа долната си устна.

— Изпих две, докато месото се печеше.

— А госпожица Малоун?

— И тя изпи една.

— Хм. — Скай погледна скования гръб на Аманда Лофланд, преди да се върне на съпруга ѝ. — Вечеряли сте в хола, нали?

— Не, в трапезарията.

Скай изгледа продължително мъжа, давайки му да разбере, че е видял винени чаши на масичката за кафе в хола пред един много

удобно изглеждащ диван. Реши да остави Лофланд да обясни значимостта на този въпрос на съпругата си.

Затвори бележника и го пъкна заедно с химикалката в джоба си.

— Мисля, че това е всичко засега.

— Добре — въздъхна облекчено Лофланд. — Чувствам се изцеден и бих искал да поспя.

Скай го остави с обещанието, че няма да нарушава почивката му, освен ако не е абсолютно наложително, и ще ги държи в течение на преследването на Орън Старкс. На излизане от стаята се сблъска с една сестра, понесла принадлежности за вземане на кръв. Скай ѝ задържа вратата отворена, после излезе в коридора, където Бери Малоун още стоеше до стаята.

— Ще са нужни няколко минути, за да му вземат кръв — каза той.

Тя кимна.

— Как е?

— Във всички случаи по-добре от мъртъв, какъвто можеше да е.

Това събуди гнева ѝ.

— Отново го правите.

— Моля?

— Подхвърляте тези дребни коментари, повечето от които — злонамерени, — когато можете да отговорите с едно просто изречение.

Той пъкна ръце в джобовете на джинсите си, но тогава осъзна, че позата му разкрива кобура на пистолета, закопчан към колана, затова побърза да извади ръцете си.

— Приятелят ви несъмнено изпитва дискомфорт, но хирургът — говорих с него по телефона, докато идвах насам, — каза, че раната е чиста и че той ще се оправи. Ще има да се перчи в съблекалнята.

В този момент медицинската сестра излезе. На подноса, който носеше, имаше още няколко епруветки с кръв, което означаваше, че си е свършила работата, но Бери продължи да се колебае дали да влезе в стаята.

— Какво е душевното му състояние? Сигурно ме мрази.

— Защо ще ви мрази?

— За това, че дойде тук, само да го прострелят! Бедната Аманда!

— Той каза, че ѝ се е обадил по телефона.

— Обади ѝ се.

— Дала му е позволение да прекара нощта в къщата ви.

— Беше късно.

— Това го знаеше. — Преценявайки реакцията ѝ, Скай добави:

— Но не знаеше за коктейла и виното.

Бери разпери ръце.

— Какво, ще ни държите сметка, че сме изпили няколко питиета?

— Не. Само се питам...

— Какво?

— Кое червено вино върви с работата?

Тя отвърна с подчертано търпение:

— Не сме пили вино преди вечерята, а кабернето върви отлично с филе миньон.

— Кога си облякохте робата?

В продължение на няколко секунди тя го гледа неразбиращо, после тръсна глава в недоумение.

— Моля?

Скай се приближи с една крачка към нея.

— Когато дойдох там, единствената дреха върху вас беше една роба.

Роба, изработена от мека материя, която прилепваше към мокрото ѝ тяло, която изглеждаше сякаш ще се разтопи, ако я хване. Образът беше ярък, жив и неуместен. Както и ирационалният гняв, с който я попита:

— В кой момент облякохте онази роба? Когато свалихте банския си костюм? С нея ли бяхте облечена по време на вечерята с Лофланд?

Той се наведе леко към нея, по-близо, отколкото бе необходимо. Защо? За да я сплаши да му каже истината? Или по причина, напълно несвързана с разследването?

Аманда Лофланд избра да излезе от болничната стая точно в този момент, а неудоволствието ѝ, че вижда Бери, бе съвършено очевидно.

Скай побърза да отстъпи назад, оставяйки прилично разстояние между себе си и Бери.

— Здравей, Аманда — кимна ѝ Бери.

Скай си помисли, че извинителният ѝ съчувствен тон звучи искрено.

— Как е Бен? — попита тя.

— Спи.

Грубостта на Аманда Лофланд съответстваше на гнева, който се излъчваше от нея. Скай забеляза, че ръцете ѝ са свити в юмруци край тялото.

— Нямам думи да изразя колко съжалявам — започна Бери. — Бих предпочела Орън да беше прострелял мен, отколкото...

Горчивият смях на Аманда я срязва:

— О, съмнявам се много.

— Истина е. — Гласът на Бери секна. — Никога не съм предполагала, че Орън е способен да направи нещо подобно.

Другата жена изглежда не го чу. Очите ѝ бяха присвити и изпълнени с омраза.

— Трябваше да го докажете, нали?

— Да докажа какво?

— Че само да щракнете с пръст и Бен ще дотича.

— За какво говорите?

— Не можете да се примирите с мисълта, че е щастливо женен за мен, затова го подмамахте там да...

— Аманда, какво...

— Не ми хареса идеята да прекара деня с вас. Но се престорих, че не ме засяга. Беше по служба, все пак.

— Наистина беше по служба. Крайният срок за тази кампания е понеделник. Бяхме решили да го спазим.

— Именно. Така че колко ли опърничава и зла щях да изглеждам, ако кажех: „Не, няма да отидеш“? Що за съпруга щях да съм, ако не вярвам на съпруга си?

— Можете да му вярвате. Бен ви обожава. Звъня ви няколко пъти през деня. Чух го.

— О, да. Обаждаше се периодично да ме увери колко здраво се трудите двамата.

— Така беше.

— Между плуването в басейна и бутилките вино.

Бери простена.

— Не беше така. Моля ви, Аманда, не го правете.

Тя протегна ръце към жената, но Аманда Лофланд се отдръпна.

— Не ме докосвайте. И стойте далеч от съпруга ми!

Тя отстъпи встрани и мина бързо покрай тях, сблъсквайки се с двойката, която стоеше само на няколко крачки от тях и бе чула всичко.

Скай не ги бе забелязал досега. Керълайн Кинг гледаше дъщеря си ужасено. За Скай бе трудно да определи изражението на мрачния мъж с нея, но пламтящите му очи бяха фиксирани също върху Бери.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше добре, че не се налагаше Додж да говори веднага, тъй като не би могъл, дори животът му да зависеше от това.

Беше толкова преживял и видял. Нищо не можеше да го изненада. Бе обръгнал на жестокостта, която един човек би могъл да прояви към друг. О, ако видеше картина на гладуващи бебета в Африка или американски бойци да се бият в името на някакъв идеал, би се трогнал, но повече заради яростта, отколкото заради скръбта. Скръбта заемаше малко място в сърцето на един редови циник. Същото се отнасяше за всички по-деликатни емоции.

Мислеше, че е подготвен да види дъщеря си. Все пак не я познаваше. Не беше като да е бил през цялото време в живота ѝ, да се е създавала силна привързаност и в някакъв момент да е заминал нанякъде. Нямаше снимки на двамата заедно. Той нямаше спомени с нея, както имаше с Керълайн.

Той и детето му нямаха връзка, освен по кръвна линия. Мислеше, че когато я види може да усети пърхане на пеперуди в стомаха, може би дланите му щяха да се изпотят, но най-много толкова, и те щяха бързо да отминат.

Затова бе напълно неподготвен за силната физическа реакция, която премина през него, когато той и Керълайн заобиколиха ъгъла в края на болничния коридор и Керълайн му я посочи.

Още при първия поглед, който хвърли на стройната млада жена с кестенява коса, сякаш всяка клетка в тялото му инстинктивно я позна, сякаш всяка от тях застана нащрек и провъзгласи: „Познавам я“.

Сърцето му почти спря. Той едва удържа порива да сграбчи яката на ризата си докато се опитваше жадно да си поеме дъх. Звукът от нахлуващ въздух изпълни ушите му. Усети се замаян и некоординиран до такава степен, че едва не протегна ръка към Керълайн, за да се подпре.

А емоционалната реакция беше дори по-изненадваща и от физическата. Остра болка под лъжичката, стягане около сърцето,

пронизване в душата, и всичко с болезнена интензивност.

Тази красива млада жена с косата на Керълайн беше негова плът и кръв, негово дете. Чудото от това, че я има, го завладя... за втори път. Но първия път бе прекалено млад и глупав, прекалено влюбен в майка ѝ, за да оцени напълно чудото на своето дете.

Заедно с тези физически и емоционални реакции възникна и друга, още по-изненадваща. Внезапно у него се събуди Конан Варварина с дивашкото чувство за собственост и покровителство. Господ да помага на онзи, който посегнеше на детето му. Щеше да разкъса гърлото му със зъби.

Да, с всички тези нови и експлозивни пориви, които преминаха през него, най-добре щеше да е да не казва нищо. Но Господ или някой друг, който ръководеше това шоу, прояви малко милост и го запази жив през следващите няколко минути, без да го направи на глупак.

Той успя да продължи по коридора заедно с Керълайн с нормална походка за човек, чиито колене сякаш щяха да се разпаднат. Защото не бе на себе си от радост, че вижда Бери. Но Керълайн бе признала, че дори тя не би могла да предвиди как ще реагира Бери на появата му.

Той си помисли, че сигурно щеше да е така нервна, както него. А може би щеше да се изплюе в лицето му или да откаже да го признае, или да изпадне в истерия и да избяга, да крещи, да припадне. Каквото и да направеше обаче, както и да се държеше, той трябваше да се примири. Не очакваше най-доброто, заслужаваше най-лошото.

Но очакваното представяне не се състоя, тъй като Бери бе заета с друго. Додж и Керълайн бяха достатъчно близко, за да чуват престрелката между нея и блондинката, чиито красиви черти бяха разкривени от гняв.

— О, да. Обаждаше се периодично да ме увери колко здраво работите.

— Така беше.

— Между плуването в басейна и бутилките вино.

Бери простена:

— Не беше точно така. Моля ви, Аманда, не го правете.

Жестът ѝ за помирение беше отхвърлен. След като се сопна на Бери да не я докосва и да стои далеч от съпруга ѝ, блондинката заобиколи един едър тип с каубойски ботуши, и връхлетя върху него и

Керълайн. После избърбори някакви извинения и продължи, заслепена от гняв.

Додж хвана Керълайн за лакътя.

— Едва не те събори. Добре ли си?

Тя кимна разсеяно и тръгна бързо към дъщеря им.

— Господи, Бери. Какво беше това?

— О, мамо, нещата продължават да се влошават.

Керълайн я дръпна настрана и двете заговориха полугласно. Изключен от доверителния разговор между майка и дъщеря, Додж и мнимият каубой се изгледаха преценяващо един друг. Накрая каубоят каза:

— Скай Ниланд.

Додж стисна голямата ръка, протегнатата към него.

— Помощник-шерифът.

— Точно така.

Той имаше хладни сиви очи и съвсем не се държеше абсурдно.

— Чух за вас — каза Додж.

— Хубаво. — След миг го изгледа. — Кой сте вие?

Предвид неестествените обстоятелства, Додж не се обиди на тази директност и отговори любезно.

— Приятел на семейството. — Той хвърли поглед през рамо в посоката, в която бе поела блондинката, но нея вече я нямаше. Обръщайки се отново към Ниланд, той попита: — Съпругата на Бен Лофланд?

Помощник-шерифът кимна.

— Госпожата никак не е щастлива. — Клетъчният му телефон изчурулика. — Извинете ме. — След което се обърна с гръб да проведе разговора.

Бери и Керълайн продължаваха да си шепнат, оставяйки Додж. Той реши да отиде и да потърси нещастната съпруга на Бен Лофланд, която изглежда отчаяно се нуждаеше от някого, с когото да говори.

В този миг той осъзна, че той ще е човекът. Засегнатият. Това бе неговото дете, неговият проблем, неговата битка.

Половин час по-късно клетъчният телефон на Додж иззвъня. Търсеше го Керълайн.

- Къде отиде?
- Навън, да пуша.
- Ние тръгнахме за навън.
- Каза ли на Бери...
- Не.

Той известно време смилаше информацията, после въздъхна:

- Ще бъда в колата си.

Връзката прекъсна. Додж тръгна по оформените алеи на болничния комплекс към паркинга, където той и Керълайн бяха оставили колите си една до друга. Допуши цигарата си, влезе в колата и запали двигателя, така че да може да включи климатика.

Атланта може и да беше влажна, но, по дяволите, този въздух тук се усещаше като мокро одеяло. Прилепваше към косата, дрехите, кожата. Задръстваше носа и белите дробове, стягаше гърдите. Именно безпощадната влага бе една от причините да не тъгува, че изоставя крайбрежните равнини на Тексас преди трийсет години. Единствената причина.

Наблюдаваше вратите на изхода, когато двете жени се показаха. Бери беше с цяла глава по-висока от Керълайн, но краката ѝ бяха също толкова стройни и се движеше също толкова грациозно. Когато стигнаха до колите, Керълайн се наведе и прошепна през спуснатото наполовина стъкло на прозореца.

- Следвай ме.

Той кимна и погледна към Бери. Тя отвори вратата откъм пасажерската седалка на колата на майка си, после остави слънчевите си очила и го изгледа с любопитство над покрива на колата. След известно време, през което Додж имаше чувството, че в гърдите му има не сърце, а ковашки чук, тя сложи отново слънчевите си очила и влезе в купето.

Минаха няколко минути, преди сърдечната му система да се успокои, но той не спираше да се чуди като какъв го бе представила Керълайн. Какво обяснение беше дала на Бери за внезапното му нахлуване в живота им?

- Е, каквото и да беше, не след дълго щеше да разбере.

От паркинга на болницата до езерната къща шофирането отне седемнайсет минути. Три от тези минути минаха на светофарите на

Боуи стрийт, която беше главната улица, минаваща през центъра на Мерит.

Точно покрай футболния стадион на гимназията в предградията на града Керълайн зави по Лейк роуд. Девет километра след обратния завой шосето свършваше до троен знак стоп, с простиращо се отпред езеро, отделено от пътя от магазин за стръв, смесен магазин за полуфабрикати, кей за риболов и обществена рампа за корабчета. Лявото и дясно рамо на „Т“-то бяха тесни пътища, отстрани на които се издигаха гори, предимно борови.

Керълайн зави наляво. Пътят следваше извивките на езерния бряг. Случайните къщи, край които минаваха, бяха луксозни и скъпи, ако се съдеше от това, което Додж можеше да види от тях зад екстравагантно оформените алеи и стени на имотите. Няколко от къщите и част от терените на бреговата линия бяха обявени за продажба. „Недвижими имоти Керълайн Кинг“, гласяха табелките. Името ѝ беше изписано с курсивирани бели букви на тъмнозелен фон. Малка златна коронка стърчеше върху буквата „К“.

Къщата ѝ се намираше на стотина метра от пътя на сечище, изрязано от съседните гори. Борове и дъбове даваха път на кипарисите близо до езерния бряг. Спокойната вода отразяваше слънцето като огледало. Къс кей стърчеше над водата, но Додж не видя лодка.

Самата къща беше изненадващо скромна, съвсем не така грандиозна като тези, покрай които бяха минали. Застъпващите се дъски, с които бяха обшити отвън стените, бяха боядисани в гълъбовосиво, подчертано от бели жалузи на прозорците и колоните по дължината на верандата. Имаше преден и заден двор, тревата отстъпваше грациозно към началото на гората в периметъра на сечището. Добре поддържани цветни лехи привличаха окоето с ярки цветове, растенията бяха спретнато закътани под одеяла от борови иглички.

Той спря наетата си кола до тази на Керълайн, изключи двигателя и излезе. Отново усети коленете си несигурни.

— Да влезем вътре да ви запозная — предложи тя. — Да се спасяваме от това слънце. И аз, и Бери имаме склонност към лунички.

Той без малко да каже „знам“. Беше прекарал една цяла нощ, опитвайки се да целуне всяка от луничките ѝ. Но все още нямаше никаква представа какво Керълайн е казала на Бери за него — със

сигурност не това — така че не каза нищо, когато последва двете жени нагоре по задното стълбище. Влязоха през врата, която водеше право в кухнята.

— Надявам се нямате нищо против, че влизате през задния вход, господин Хенли. Тук сме неофициално, а рядко използваме предната врата. — Керълайн прозвуча леко задъхана, както когато първо се ръкуваха в чайната „Мейбъл“. — Бери, това е Додж Хенли.

Бери свали слънчевите си очила, остави ги заедно с чантичката си на кухненската маса, после се пресегна да стисне ръката му.

— Здравейте.

Той взе ръката ѝ, докосвайки плътта ѝ за първи път.

— Здравсти. — За няколкото секунди това бе единственото, което успя да артикулира. После промърмори: — Наричайте ме Додж.

Керълайн изчурулика весело:

— Какво ще кажете за по чаша студен чай?

Бери продължаваше да го гледа, преценявайки го. После разсеяно каза:

— Добре звучи.

Той кимна:

— Идеално.

Керълайн предложи да влязат в дневната и да се настанят удобно, докато чаят стане готов.

— Насам. — Бери изчезна през една отворена врата.

Додж хвърли към Керълайн смутен поглед.

— Хайде. Всичко е наред — прошепна тя.

Той последва младата жена от кухнята и когато стигнаха дневната, тя премина право на въпроса.

— Мама ми каза, че сте частен детектив.

Явно Керълайн бе решила да бъде искрена до известна степен. Истината винаги беше от полза, когато трябва да излъжеш.

— Точно така.

— Никога не съм ви срещала преди.

— Не е като да работя в телевизия.

— Каква е разликата?

— Ами, никога не се налага да се прилепям към висока сграда, за да не бъда прострелян, или да бъда хванат от някой лош тип в тъмна алея. Освен това преследвам предимно документи, не хора.

Тя се усмихна, като че не знаеше дали да му вярва, или не.

— От Атланта сте, така ли?

— Сега живея там. Работа при един адвокат. Адвокат от защитата. Най-добрият. Или най-лошият — добави той. — Зависи човек от коя страна е.

Тя се усмихна отново, но усмивката ѝ бързо премина в мръщение. После отиде до един ключ на стената и включи вентилатора на тавана.

— Тази сутрин мама беше извикала професионални чистачи. Още усещам препаратите, които са използвали. А вие?

— Не. Обонянието ми не е особено силно. Прекалено много пуша.

— И аз опитах в гимназията. Една цигара, забележете. Но мама ме хвана. По онова време бях сигурна, че има свръхестествени способности, очи на гърба, усилватели и какво ли още не. Както и да е, тя и татко изпаднаха в истерия, не ме пускаха да излизам две седмици и дори по-лошо, отнеха ми телефона за цял месец. Повече не запалих.

Той се усмихна, но нещо го прониза в сърцето при споменаването на думата „татко“.

— Добре. Това е добре. Отвратителен навик.

Тя задържа погледа му дълго, после му посочи към един люлеещ се стол.

— Съжалявам. Днес съм си забравила добрите маниери. Заповядайте, седнете.

Тя седна на ъгъла на дивана точно когато Керълайн влезе с поднос, върху който стояха три високи чаши със студен чай. Тя остави подноса на масичката.

Бери го погледна и промърмори.

— Винените ни чаши.

Додж взе чашата си чай, която Керълайн му подаде. Въпреки че имаше захарница и лъжички върху подноса, Керълайн не му предложи, защото знаеше, че макар да обича да пие кафето си с две лъжички захар, чая пиеше неподсладен. Той се запита дали Бери е забелязала. Не беше; още гледаше замислено към подноса.

— Какво има, скъпа? — попита Керълайн, когато сложи захар в една чаша, преди да я подаде на Бери.

Младата жена я взе, отпи от нея, после сякаш излезе от краткия си транс.

— Нищо.

Тя погледна Додж, който се опитваше да стои тихо в люлеещия се стол, защото всеки път, когато помръднеше, тръстикова седалка проскърцваше. По-скоро простенваше.

Тя върна чашата си на подноса, разтърка ръце една в друга, хвърли поглед по посока на Керълайн, после отново го изгледа.

— Не знам защо майка ми ви е ангажирала.

— Казах ти защо — побърза да се обади Керълайн. — Господин Хенли беше силно препоръчан.

— Да, каза ми, мамо. Научила си за него чрез своя приятелка в Хюстън, за която е работил. — Като върна погледа си върху него, тя продължи: — Но не знам какво можете да направите за мен. За нас.

— И аз не знам какво мога да направя. Но основавайки се на това, което майка ви ми каза и на сцената, която видях в болницата, смятам, че не сте загазили.

— Господин Хенли... — обади се Керълайн.

— Вижте, стига с това „господин Хенли“, става ли?

Керълайн мигновено млъкна при острия му тон.

Съжаляваше, ако е прозвучал по-ядосано, отколкото възнамеряваше, но това, че го нарече „господин Хенли“ го вбеси. Сякаш не беше подигравка, че не използва първото му име, особено като се имаше предвид...

Не, по-добре да не вземаше нищо предвид.

— Съжалявам — кимна тя. — Ако предпочитате да ви наричам на първо име...

— Настоявам, Керълайн.

— Добре, Додж.

— Предполагам, че тогава аз съм просто Бери. — Дъщеря им изглеждаше развеселена и озадачена от обсъждането на името. Тя ги изгледа последователно, като спря очи на майка си. — Нещо казваше, мамо.

— Казвах, че Додж е с дългогодишен опит в криминалните разследвания. Мислех, че може да е от полза да имаме някого с неговите интуиция и умения на наша страна.

— За да прави какво? — попита Бери.

— Като начало — за да намеря онзи задник, който заплашва живота ви. — Той се спря. — Съжалявам за езика.

Бери направи нетърпелив жест, който означаваше „забрави!“.

— Трябва да намеря този тип, преди да изпълни закана си да ви убие — продължи той.

— Не трябва ли да го направят властите?

Той издаде подигравателен звук.

— Дивия Бил Хикок^[1]?

Тя потисна смеха си.

— Имате предвид помощник-шериф Ниланд?

— Аз пък го харесвам — каза Керълайн твърдо.

Бери я погледна изненадано.

— Мислех си, че си го видяла за пръв път снощи.

— Така е. Но харесах онова, което видях.

Пристъпът на ревност от страна на Додж бе незаслужен, но безспорен. Кое беше това, което Керълайн бе харесала толкова, когато гледаше високия, намръщен помощник-шериф Ниланд? Загорялото му лице и пясъчнорусата коса? Широките рамене и плоския корем? Строгата уста и брадичката с трапчинка?

— Ниланд по всяка вероятност го бива — промърмори той. — Достатъчно е компетентен. Но аз нямам доверието във властите, което вие имате, Бери. Намирал съм бегълци, докато момчетата със значки още се опитват да организират търсенето. Не съм длъжен да отделям време за бумащина. Не е нужно да вземам разрешително от типове, които са много по-тъпи от мен. Не съм длъжен да следвам правила и не се страхувам от понижение, ако ситуацията се закучи.

Бери погледна към майка си, която взе ръката ѝ и я притисна между своите.

— Додж ще надава ухо и ще ни информира. Не искам да ми дойде като гръм от ясно небе, особено когато Орън Старкс пак се появи.

— Аз също бих искала да избегна това. — Адресирайки думите си отново към Додж, Бери попита: — Не се ли изисква да имате лиценз в щата, в който работите?

Той сви рамене.

— Не знам. Може би. По всяка вероятност.

Тя се разсмя.

— Не ви пука?

— А на вас?

Тя погледна към Керълайн, която заекна.

— Ние, ъ-ъ-ъ... Додж и аз нямахме време да обсъдим всичките подробности за неговото... ъ-ъ-ъ... включване.

Той подхвърли:

— Представих се на Ниланд като приятел на семейството. Не съм служебно.

— Докато не дойдат сметките ви — каза Бери сухо. — Колко ще ни вземете за това да надавате ухо?

— По тарифата. Няма да ви оскубя. Това ви го обещавам. И тъй като не съм на договор, можете честно да кажете на Ниланд или на всеки, който пита, че работя неофициално.

Явно Бери все още се опасяваше.

— Странна ситуация. Но пък и обстоятелствата са странни, поне за майка ми и за мен. Предполагам, че няма да навреди, ако някой работи за нас зад сцената.

— Сигурна съм, че Додж ще е от огромна полза — каза Керълайн.

— Знае ли господин Карлисъл за него? — попита я Бери.

— Ще информирам нашия адвокат в подходящия момент.

Бери издърпа ръката си от тази на майка си, изправи се и започна да крачи неспокойно из стаята.

— Не разбирам нуждата от адвокат. Не съм направила нищо лошо.

— Единствената причина човек да има адвокат — каза Додж. — Всеки път, когато Ниланд поиска да ви разпита, не трябва да казвате и дума, ако адвокатът ви не присъства.

— Вече казах.

Додж изруга под нос.

— Кога беше това, Бери? — попита майка й.

— В болницата, преди да дойдете. Двамата с него говорехме.

— За какво?

— За характера на Орън. Нещо, което може да даде на помощник-шериф Ниланд някаква следа. Беше безобидно.

Додж си имаше своите съмнения.

— Не го правете пак. Ясно? Шефът ми щеше да ви посъветва същото.

— Разбира се, че ще го направи. Така си изкарва хляба.

— Истина е. И то дяволски добра прехрана. Но аз бих му поверил живота си. Много хора го правят.

— Тези, които са виновни.

— Невинните също — отвърна той хладно. — Включително жената, за която в момента е женен.

Керълайн се премести по-напред.

— Оженил се е за своя клиентка? Надушвам интересна история.

Додж я погледна.

— Да. История за една жена в беда, и за мъж, който отива да я спасява. Много старомодна история. Момче среща момиче и точно както беше в онзи случай, си загубва ума.

— И момчето загубва момичето? — попита Бери.

— Не — каза Додж. — За щастие на Дерек и Джули, тяхната история има щастлив край. — Очите му останаха приковани в Керълайн и в продължение на няколко секунди атмосферата беше изпълнена с напрежение. Тя първа отмести поглед.

Додж се размърда в скърцащия стол и посочи към подноса на масичката за кафе, привличайки вниманието на Бери към него.

— Това преди малко изглежда събуди някакъв спомен. Споменахте за винени чаши.

Тя се върна и седна в ъгъла на дивана, като подпъхна под себе си краката си.

— След вечеря аз и Бен решихме да си разделим останалото в бутилката. Така че преди да се качим на втория етаж, седнахме тук да я изпием. Помощник-шериф Ниланд трябва да е видял чашите на масичката и да си е направил погрешно заключение.

— За разгорещени от вино игрички? — попита Додж.

— Нещо такова. — Между веждите ѝ се образува дълбока вертикална бръчка. — Питам се дали не е преровил боклука да преброи колко бирени и винени бутилки сме изпили.

— Това беше щастливият момент, който изкара от кожата госпожа Лофланд — отбеляза Додж. Двете жени го погледнаха с любопитство. — Говорих с нея.

— Говорили сте с нея?

— Кога?

Двете зададоха въпроса едновременно.

— След грозната сцена отвън, пред стаята на съпруга ѝ. Двете с Бери започнахте да си шушукате нещо тайно. На Ниланд му се обадиха по телефона. Помислих си, че мога да намеря жената, да видя какво мисли. Беше в кафенето на болницата, седеше сама и пиеше кола. Плачеше. Когато се приближих до нея, казах ѝ, че няма как да не забележа, че е разстроена и я попитах мога ли да ѝ помогна с нещо.

Той им разказа за проведения разговор със съпругата на Бен, който бил обяснителен, показателен, и до голяма степен — обезпокояващ.

Когато свърши, нито Керълайн, нито Бери го гледаха в очите. Тънката мънистена верижка, която се клатеше от вентилатора на тавана, прозвънна, удряйки се в металната рамка. Вдишването и издишването на Додж се чуваше като свистене от претоварените му дробове. Платановата седалка на люлеещия се стол проскърца отново, въпреки че той можеше да се закълне, че не е помръднал и мускул. Тези звуци само подчертаваха мълчанието на двете жени.

Най-после Додж попита рязко:

— Това истина ли е, Бери?

Тя кимна.

Той се намръщи и погледна Керълайн, която се беше втренчила в ръцете си и ги отпускате и свиваше в скута си.

— Имам нужда от една цигара — изправи се той. Почти бе излязъл от стаята, когато Бери произнесе тихо:

— Когато се върнете, ще ви обясня.

— Ще е полезно.

— Това, което не разбирам...

— Да?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Срещали ли сте някога Аманда Лофланд?

— Никога не съм я виждал до момента, в който я чух да ви казва да стоите далеч от съпруга ѝ.

— И за половин час е изляла душата си пред вас? Как я накарахте да ви се довери толкова бързо?

Керълайн произнесе тихо:

— Специалист е по това.

[1] Джеймс Бътлър Хикок (27.05.1837 — 02.08.1876) по-известен като Дивия Бил Хикок е фигура от Стария американски запад, получил прякора си заради изключителните си умения като стрелец и скаут. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Хюстън, Тексас, 1978 г.

Отрядът за специални задачи беше калпав.

Поне според мнението на Додж. Работата в него не беше и наполовина толкова интересна, колкото бе очаквал, нито пък толкова вълнуваща, колкото си фантазираше. Беше доволен, че не е в униформа и няма нощни смени, но до този момент задълженията му в отряда се простираха най-много до това да присъства на редовните заседания, ръководени от самовлюбени бърборковци, които не казват нищо смислено.

Групата елитни полицаи и агенти на ФБР се събираше денем в тъй наречения щаб. Дори евфемистично, това надуто име не даваше и далечна представа за мястото. Неозначеният офис се намираше на приземния етаж на мрачна служебна сграда в покрайнините на търговската част на града. В район, където всички сгради бяха запуснати, тази бе най-лошата от всички. Единственото хубаво бе ниският наем.

Тук те се срещаха, за да обсъждат показанията на очевидци на обирите, да гледат видеозаписите от банковите охранителни камери, да се информират взаимно докъде са стигнали в преследването и да обсъждат стратегии.

Предупреждението, че групата е елитна, беше смехотворно. Четяха показания и гледаха записи, докато ги научат наизуст. Не разполагаха с никакви следи, а колкото до това как да процедират с разследването, никой, особено ръководството, нямаше и далечна шибана идея. Тъй наречените заседания на високо равнище обикновено прерастаха в размяна на хвалби за рибарски истории.

Разказваха се мръсни вицове. Обсъждаха се автомобили. Коментираха се мачове отново и отново и се залагаше. Изпиха галони високо октаново кафе, изядоха тонове боклуци. В помещението не се виждаше от цигарен дим. Обиждаха се един друг, ругаеха се.

Непрекъснато спореха за нещо. Говореха за жени безкрай — коя са чукали и коя искат да чукаат.

Единственото, което не правеха, беше да заловят банковия обирджия.

В края на втория месец им омръзнаха дори мръснишките майтапи, да не говорим за мазните снаксове. Станаха сприхави, особено онези с по-високите чинове от Хюстънското полицейско управление, които усещаха раздражението на голямото началство и презрението на подчинените си.

За да се занимаят тъкмо с тези въпроси, бе свикана ексклузивно среща за полицаите от Хюстънското полицейско управление.

— Дори шефът яде калай от кмета. Иска този тип да бъде заловен, преди да е дошло време за избори. — Капитанът, който председателстваше събранието, не виждаше обувките си от огромното си шкембе. Когато започна да им чете лекции, Додж се изпълни с презрение. Питаше се от колко години този дебел задник не е патрулирал в участъка си, не е преследвал престъпник, не е извършвал арести. Заяждаше се само с по-нискостоящите от него офицери, а единственото, което Додж го беше виждал да прави, беше да си проси монети за машината за цигари и да ръси тъпи шеги.

Тъй като нямаше какво друго да правят, членовете на отряда за специални задачи обсъждаха заподозрените, с които разполагаха, главно въз основа на техните криминални досиета, а не защото някои от тях са били или не в близост до банките по време на съответния обир.

Един от тези заподозрени беше арестуван за шофиране в пияно състояние предишния уикенд.

— Бил е в затвора заради изнасилване. Така че ако е нашият човек, няма да се доближи скоро до никаква банка — каза капитанът.

— Не мисля изобщо, че е човекът, когото търсим — обади се един офицер. — Той е още хлапак. Самонадеян. Луда глава. Не притежава хладнокръвието, което е нужно да се планира и изпълни такава работа.

Намеси се и друг офицер:

— При последния обир крадецът е свалил охранителната камера.

— Е, и?

— Ами, ако този тип е самонадеян, това не ти ли звучи като нещо, което би направил? Нашият човек е умник. Подсигурява се.

— Като се дегизира.

— Да, но знаеш добре какво имам предвид.

Възникна спор. Додж, който беше съгласен с първия си колега, не участваше, така че се изключи от спора и потисна една прозявка.

— Хенли!

Той се надигна и застана прав.

— Да, сър?

— Докъде стигна с гаджето на Медисън?

Томи Рей Медисън, един от техните заподозрени, беше също пуснат условно, излежаваше присъдата си за въоръжен грабеж на ресторант за бързо хранене. Той също беше успял да направи един банков обир. В общи линии пасваше като височина и тегло на описанието на техния неидентифициран престъпник.

— В смисъла, който влагате, сър, още не съм стигнал до първа база — отвърна Додж.

— Първа база? — Някой се изхили. — Признай си. Издънил си се.

Додж потвърди с леко кимване:

— Провалих се, капитане.

— Как така? Ами че ти беше Ромеото на отдела.

— Нямаше я химията. Дамата е бременна.

— По дяволите. От кого? От Медисън?

Додж направи утвърдителен жест с палец.

— От четири месеца. Тя и Томи Рей са влюбени. Той се върти непрекъснато около нея, обича я, обича и бъдещото бебе, иска да се оженят.

— Каза, че била умно момиче.

— Направи ми такова впечатление.

— Медисън е проклетник! — извика капитанът. — Хванала се е на всичките тези глупости с цветя и сърчица?

Додж сви рамене.

— Какво да правиш, любов! Освен това тя казва, че Томи Рей открил Исус в затвора.

— Исус е бил в Хънтсвил? — подхвърли насмешливо един офицер.

— Винаги е на последното място, към което гледаш — каза друг. Капитанът прекъсна разразилия се смях.

— Додж, за кого те мисли тя? — обърна се той към Додж.

— За обикновен клиент, който винаги си поръчва фахита^[1]. Донася ми моята „Корона“, още преди да съм я поръчал. С два лайма. Давам ѝ хубав бакшиш и съм добър слушател.

— Говорите ли си много?

— Толкова, колкото да не събудя подозрение. Мотая се наблизко. Когато тълпата се разреди след вечеря, тя сяда на масата ми. Мисля, че съм спечелил доверието ѝ.

— Каква история измисли за пред нея?

— Че нямам къде другаде да отида, а мразя да прекарвам вечерите в празния си апартамент, където живея сам, защото жена ми е тръгнала с друг и се е пренесла в неговото жилище.

— Още малко и ще се разплача. — Някакво ченге се престори, че хлипа.

— Звучи като тъжно кълтри.

Капитанът се намръщи на прекъсването и се обърна отново към Додж:

— Какво е впечатлението ти?

Додж беше мислил много за Томи Рей Медисън и за гаджето му. Въпреки че честната му преценка не беше онова, което всички тук искаха да чуят, той беше директен:

— Тя е мило момиче. Прекалено мило за Медисън, но кой може да обясни любовта? А може би той наистина е открил бог и се е променил. От друга страна, ако Томи Рей обираше банки, или ако тя го подозираше в нарушение на условията за освобождаване от затвора, мисля си, че щеше да го изхвърли — с бебе или без бебе. Мисля, че го е променила за негово добро. Не вярвам, че ще го укрива, ако знае, че е извършил престъпление.

— С други думи той не е нашият човек. Това е, което казваш.

— Не съм напълно сигурен, капитане, но да, не е в челото на списъка ми.

Останалите от отряда млъкнаха, явно им трябваше време да асимилират думите му. Това, че придаваха тежест на мнението му, го поласка.

Капитанът прокара ръка през лицето си.

— Продължете да работите както досега. Търсете белези за промяна в отношенията им.

Не беше нужно да му се казва, но Додж кимна, сякаш да каже: „Добра идея, капитане. Непременно ще го направя“.

— А какво ще кажете за другия, Олбрайт?

Франклин Олбрайт беше другият, пуснат условно, но двамата с Томи Рей имаха малко общо. Олбрайт беше по-пъзлив, по-подъл и Додж бе почти сигурен, че той никога не е търсил Исус, още по-малко пък да го е намерил.

Като се намръщи, той отговори на въпроса на капитана:

— Момичето се казва Кристъл и е доста по-трудна.

— В смисъл?

— По-труднодостъпна. Олбрайт е ревнив. Следи я като ястреб. Остава я на работа всяка сутрин, взема я вечер. Тя не излиза никъде, освен с него, дори за най-обикновени неща. Супермаркетите са обикновено подходящи за това уж случайно да се сблъскаш с някого и да завържеш разговор, но Олбрайт е винаги около нея. Откъснал я е от приятелите и от семейството ѝ. Виждате ли проблема? Нямах възможността да се приближа до дамата, още по-малко пък да стана неин довереник.

Капитанът поглади замислено брадичката си.

— Тя къде работи?

— И това, което ти казвам, е, че сега тази тлъста мижитурка ме изпрати да работя при гаджето на този Олбрайт.

Гонзалес се разсмя така внезапно, че разплиска портокаловия си сок. След като се съвзе, изхриптя:

— Майтапиш се.

— Кълна се в бога. Закри заседанието и проведе няколко телефонни разговора. Дванайсет часа по-късно докладвах за първата си смяна като чистач.

— О, боже.

— Получих кофа с моп, метла с дълга дръжка и риза с името ми, избродирано върху джоба. Можеш ли да повярваш? Но имам достъп до цялото място. Мога да обикалям наоколо, да ходя навсякъде и никой да не ме подозира. Поне не съм принуден да стоя закован на едно място през целия ден.

Би могъл да работи на поточната линия за производство на гуми във фабриката, вместо да сменя изгорели флуоресцентни крушки и да изхвърля кошчета за боклук. Така или иначе всичко беше пълна скука.

— Чистач, а? — Гонзалес едва сдържаше смеха си. — Кой знае? Току-виж си решил да смениш кариерата.

— Върви по дяволите. — Додж буквално заля яйцата си със сос табаско. Двамата се бяха срещнали за закуска между края на нощната смяна на Гонзалес и началото на новата работа на Додж.

— Запозна ли се вече с мишената си? — попита Гонзалес.

— Разменихме по един поглед. Служителка е в касата.

— Как изглежда?

Додж се ухили.

— Така погледнато, службата ми няма да е непосилна.

— Цици?

— Две — каза Додж, после се засмя на изражението на Гонзалес. — „С“. Краката ѝ също си ги бива.

Гонзалес го изгледа със смесица от възхищение и завист.

— И ще ти плащат да я чукаш.

Додж се огледа.

— Това не е официалната ми служебна задача, сам разбираш. — Той направи мрачна физиономия. — Хюстънското полицейско управление не би простило на полицай да използва...

— Запази си го — каза Гонзалес. После, като се наведе над масата, прошепна: — Но и двамата знаем какво искат да направиш. — Той натъпка едно трипластово парче сиропирана палачинка в устата си. — Живееш си живота, приятел.

— Не забравяй, че гаджето ѝ е брутален тип. Окоето му няма да мигне да ми пререже гърлото, само ако погледна циците ѝ. Даже ако само си помисля да погледна циците ѝ.

— Гадняр, а?

— Пълен. Серия въоръжени обири. Две нападения. Едно обвинение в изнасилване, което се проваля на предварителното изслушване, така че му се е разминало на косъм. Заподозрян е в нанасяне на фатална прободна рана в банята на затвора, но оръжието на престъплението не се намерило, а ако е имало някакви свидетели, те са били прекалено уплашени, за да свидетелстват. — Като кимна мрачно, Додж повтори: — Тежък случай.

Гонзалес се намръщи.

— Измъкни информация от гаджето му. Пипни обирджията, вземи медал, стани детектив. Но не позволявай да те убият междуременно, чу ли?

— Ще направя каквото мога.

Додж не би могъл да разкаже повече за работата си под прикритие дори на най-доверения си приятел и бивш партньор. Гонзалес го разбираше, естествено, така че когато Додж го попита за новия му партньор, той отмести темата:

— Разбираме се. Не искам да казвам нищо друго, но той не си ти.

— Искаш да кажеш, че ти липсвам?

— Не. По дяволите, не. Когато казвам, че той не си ти, имам предвид, че е по-добър от теб. Но Дорис от „Севън-Илевън“ се стиска. Вече ѝ се свидят безплатните понички и сладоледа.

Довършиха закуската и си платиха. Когато стигнаха до паркинга, Гонзалес спря и погледна към автострадата, където трафикът в часа пик се влачеше с десет километра в час. После се загледа в облаците, които се носеха над Залива. Погледът му спря върху всичко, с изключение на Додж, който усети, че бившият му партньор се бори с нерешителността си.

— Какво ти тежи, партньоре?

— Нищо. — Той погледна Додж и отново отклони очи. — Аз просто... Виж, това не е моя работа, нали така? И вероятно няма никакво значение за теб.

— Но?

Най-после се осмели да погледне Додж направо.

— По-предната нощ партньорът ми и аз трябваше да се отзовем на повикване за помощ на „Шейдидейл“. — Той внимателно погледна Додж, за да види дали името на улицата му говори нещо.

Говореше му, разбира се. Бяха минали само няколко месеца, откакто бяха отишли да спасяват Керълайн Кинг, но имаше чувството, че е било вчера. Цялото тяло на Додж забуча от гняв.

— Наранил ли я беше?

— Не. Наистина. Всъщност, обади се съседката им. Каза, че чула силен шум, викове, обиди. Кемптън се беше изнизал, когато пристигнахме. Говорих с госпожица Кинг. Тя беше обърквана. Не ѝ

хареса, че съседката ѝ се е намесила. Но Кемптън не я беше ударил този път.

Гонзалес се поколеба, преди да продължи:

— Не знаех дали още... разбираш какво искам да кажа... — Той вдигна бързо рамене. — Причината да го спомена е, защото... Онази нощ двамата с теб бяхме там. Стори ми се, че проявяваш специален интерес към тази жена.

Додж стисна челюст, но не каза нищо.

— Още са сгодени — продължи Гонзалес. — Попитах я. И без това беше трудно да не забележиш диаманта на ръката ѝ.

Додж кимна.

Гонзалес издаде звук на съжаление.

— По дяволите, дотук съм. Май не трябваше да си отварям голямата уста.

— Не, радвам се, че го направи, Джими. Благодаря ти, че ми каза.

— Не се каниш да извършиш нещо глупаво, нали? — внезапно се разтревожи Гонзалес.

Додж се насили да се усмихне.

— Аз? Не, по дяволите! Ще ставам детектив. Не бих направил нищо, което да изложи на риск кариерата ми.

Половин час по-късно той докладва за работата във фабриката за гуми. През обедната почивка видя Кристъл в супермаркета и ѝ се усмихна. Тя отвърна на усмивката му, после срамежливо извърна глава и повече не го погледна.

Когато смяната му свърши, той прокара пропуска си през четеца на изхода, за да отбележи края на смяната си, след което отиде да търси Роджър Кемптън. А когато го намери, го скъса от бой. Поне се опита да направи всичко по силите си.

Беше се мръкнало, но щеше да направи същото и посред бял ден. Хвана Кемптън на паркинга на скъпия фитнес клуб, в който онзи плазмодий членуваше. Косата му беше мокра от взетия току-що душ и от него се разнасяше „Айриш спринг“. Додж го настигна, хвана го в „ключ“ и стовари юмрук в десния му бъбрек.

Кемптън изпусна спортния си сак. Единствените звуци, които издаде, бяха гърлени и неразбираеми. След като го обдари с още няколко удара, коленете на Кемптън се подгънаха. Додж го завъртя,

удари го в лицето с долната част на дланта си и усети, че носът му се сплесква с хрущене, рука кръв и слуз.

Той върна Кемптън до мерцедеса му и го облегна на блестящия капак. Пъхна ръка под брадичката му, за да държи лицето изправено, и заби няколко юмука в милионерския корем и ребра.

Когато най-после го остави да си върви и отстъпи, Кемптън се плъзна до лъскавата си кола и се стовари като купчина мръсно пране на тротоара. Додж го срита още веднъж в ребрата, и изливайки остатъка от злобата си, — в тестисите. Мъжът изскимтя, след което утихна.

Додж коленичи и го хвана за косата. Плесна окървавеното му лице, за да дойде на себе си, и прошепна:

— Сега чуваш ли ме?

— Не ме убивай — изхленчи Кемптън. Заради разбития му нос мяучещите звуци прозвучаха почти комично.

— Тази вечер не. Но искам добре да ме чуеш, лайно такова. Заради парите на баща си май си мислиш, че можеш да правиш всичко, което ти прави кеф, и да ти се разминава. Така е било досега. Но ти казвам, че ако нараниш Керълайн Кинг отново, дори ако я одраскаш, си мъртъв. Разбра ли ме добре?

Той отпусна хватката около косата на Кемптън, колкото онзи да поклати глава, че е схванал посланието.

— Няма да забравиш какво съм ти казал, нали Роджър?

Кемптън поклати глава.

— Защото ако го направиш, ако й посегнеш утре или следващата седмица, или след десет години, ще те убия. Схвана ли?

Роджър Кемптън пак мина метър, но когато този път го пусна, оставяйки го да лежи, където е, Додж дълбоко съжали, че не може да пречука този кучи син още там.

Беше сумрак и въздухът бе тежък. Залезът не беше направил кой знае колко, за да облекчи Хюстън от горещината. Додж седеше на засенчена циментова пейка в двора на един офис парк, състоящ се от четири кубични стъклени сгради, всяка с по шест етажа. Чакаше като осъден, нервен като курва в църква, и се питаше защо го беше

поканила на тази среща, надявайки се това да означава нещо хубаво за него.

Тя излезе през въртящата се врата на Блок 2 пет минути след уреченото време. Дотогава ризата беше залепнала за кожата му и струйки пот се стичаха надолу по ребрата му. Когато тя се приближи, той стана, молейки се дезодорантът му да не му измени, като се проклрнаше, че не е сдъвквал още един ментов бонбон.

Беше облечена в черни всекидневни панталони и горнище без ръкави в кремав цвят. Розовите нюанси на полумрака караха косата ѝ да изглежда като стопена мед. Ръцете ѝ бяха невероятно деликатни, а сандалите ѝ с ниски подметки не добавяха височина.

Но нейната миниатюрност беше в разрез с бойната ѝ походка и когато тя се приближи достатъчно, за да може да разчете той изражението ѝ, надеждите му, че от тази среща ще излезе нещо хубаво за него, бяха мигом попарени.

Всеки червен косъм на главата ѝ настръхна, когато — без никакво встъпление — тя поиска да знае:

— Вие ли го направихте?

Додж дори не се престори, че не знае за какво говори тя, но и не призна за нападението и побоя. Посочи ѝ да седне на пейката.

— Не, благодаря — каза тя сковано. — Предпочитам да остана права. И настоявам да знам дали вие сте този, който е пребил Роджър до смърт. Ще се наложи да остане в болницата най-малко една седмица. Можел е да умре.

— И аз така чух от Джими Гонзалес.

Бившият му партньор му беше звънял предишната вечер, но Додж не успя да му се обади до тази сутрин. Гонзалес му каза, че Роджър Кемптън е бил хоспитализиран със сериозни наранявания, получени при нападение от неизвестен извършител.

Последва дълга тишина.

Най-после Додж попита дали е било грабеж, и Гонзалес му каза, че портфейлът на Кемптън си е бил у него, когато са го намерили, кредитните карти и няколкостотинте долара са били недокоснати.

Гонзалес не го попита дали той е отговорен, защото не искаше подозренията му да се потвърдят. А беше честно ченге. Додж беше сигурен, че момчето се терзае заради съучастието си, което се ограничаваше до това, че е съобщил на Додж за последното извикване

на полицията на улица „Шейдидейл“. Но това стигаше, за да измъчва почтен човек като Гонзалес.

Додж съжаляваше, че поставя своя партньор и приятел в такава компрометираща ситуация, защото бе сигурен, че Гонзалес никога и за нищо на света няма да го издаде.

След това Гонзалес пусна бомбата.

— Тя иска да се срещнете. — И каза на Додж на кое място и по кое време.

И ето го сега тук, с Керълайн, която го гледаше обвинително.

— Не е било нужно полицай Гонзалес да ви казва за инцидента, нали? Знаели сте го, защото вие сте нападателят на Роджър.

— Защо не седнем? — Додж отново посочи пейката и този път тя дойде и седна. Той седна до нея, но остави колкото се може повече дистанция помежду им. Нямаше как да не забележи пръстена с диамант на лявата ѝ ръка. Камъкът беше с размер на фар. Предположи, че имаше хиляди жени, които не биха отказали да гибият от време на време срещу един такъв диамант.

Но не можеше да повярва, че тази жена е такава. Изглеждаше прекалено силна, прекалено умна. Запита се какво ли скрито качество притежава Роджър Кемптън, което си заслужава каратите. Такъв ли чар имаше? Или банковата му сметка бе тази, която бе омагьосала Керълайн Кинг?

Потискайки възмущението си и от двете, Додж каза:

— Гонзалес ми каза, че сте била много разтревожена, когато сте му се обадили.

— Вие немаше ли да сте разтревожен, ако някой, за когото ви е грижа, бъде пребит по този начин?

— Да — тихо отвърна той. — Щях да съм.

Тя обърна глава към него и очите им се срещнаха; можеше да се закълне, че скритото послание не ѝ се е изплъзнало. Накрая тя се обърна на другата страна и загледа невидящо към сградата, от която бе излязла.

— Тук ли работите? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Работя към кабинета на окръжния експерт за данъчни оценки. Идвам на курсове тук три пъти седмично.

— Какви курсове?

— Недвижими имоти. Уча, за да получа лиценз. Имаме почивка в седем. Затова помолих полицай Гонзалес ако може да ви съобщи да дойдете да се срещнем. Обеща ми да опита.

— Защо не ми се обадохте направо?

— Не знаех как да се свържа с вас. Полицай Гонзалес ми даде телефонния си номер на следващата нощ, когато...

Гласът ѝ секна; Додж довърши изречението ѝ:

— На следващата нощ, когато Гонзалес е получил поредно обаждане за домашно насилие в къщата ви.

— Нищо не се случи. Съседката ми е преувеличила. Просто си крещяхме. Това е всичко.

— Този път.

Дясната ѝ ръка почиваше върху лявото бедро. Тя погледна към него, към издайнически подутите кокалчета на пръстите, към натъртванията. После очите ѝ се преместиха към лявата му ръка, където още се виждаха драскотини. Преди Кемптън да падне, бе направил напразен опит да се освободи от ръката на Додж около врата му. Драскотините още се виждаха върху челото на Додж и по ръката му. Той не направи опит да прикрие свидетелствата. Искаше тя да знае колко ожесточена е била битката.

— Не биваше да го правите — каза тя поучително. — Изобщо не го познавате. Нито пък мен. Вие сте полицай. — Тя вдигна глава, сега очите ѝ търсеха неговите. — Защо го направихте?

Известно време той не каза нищо, после пое инициативата:

— Защо предполагате, че съм бил аз?

— Не предполагам, знам. От мига, в който чух за нападението, знам, че сте били вие.

— Защо ви е хрумнало, че съм бил аз?

Попита я, защото знаеше, че тя ще намери отговора на въпроса си, отговаряйки на неговия. Беше разбрала веднага, че той е извършителят, защото бе видяла начина, по който я гледа. Не беше глупава. Нито сляпа. Нито пък глуха.

В нощта на първия инцидент, когато бяха останали сами в кухнята, сигурно бе усетила, че неговата загриженост и тревога надхвърлят тези на един полицай. Всякакви съмнения за характера на интереса му бяха отпаднали на сутринта, когато изникна пред къщата ѝ отново, за да провери как е.

И точно сега тя сигурно знаеше, че той умира да докосне косата ѝ, да я целуне по устата, да обгърне тялото ѝ в ръцете си и да я притисне към себе си толкова силно, че да я остави без дъх. Искаше тя да усети силата на чувствата му, но сигурно беше отишъл твърде далеч, защото тя се изправи бързо.

— Прекрачихте границите, господин Хенли. Не можете да се месите в живота ми. Отговорността ви към мен приключи, когато изпълнихте дълга си като полицай онази нощ. Аз ще се омъжа за Роджър.

Додж също се изправи.

— Ще съжалявате.

— Ако нахълтате отново в живота ни, ще се наложи да се оплача. Колкото до това нападение, обещавайте ми никога да не правите подобно нещо.

Додж не каза нищо. Той със сигурност нямаше да даде обещание, което противоречи на онова, което вече бе дал на Кемптън да го убие, ако я засегне по някакъв начин.

— Добре. Предупреден сте. — Тя го изгледа ядосано, после се обърна и тръгна към сградата. Но само след няколко крачки спря и се обърна. — Полицай Гонзалес ми каза, че сте започнали работа в отрядите за специални задачи.

— Вярно е.

— Опасно ли е?

— Не толкова опасно, колкото това, в което вие се забърквате.

Тя изглеждаше готова да избухне, но явно премисли.

— Пазете се.

После се отдалечи от него.

Когато стигна до колата си, той провери пейджъра си, отиде до най-близката телефонна кабина и набра горещата линия на отряда за специални задачи. Отсреща вдигнаха бързо.

— Хенли е. Някой да ме е търсил?

— Къде беше, по дяволите? Капитанът е бесен. Търси те от десет минути на пейджъра.

— Имам някакъв стомашен вирус. Пипна ме днес следобед. Не съм спирал да дрискам, откакто ми свърши смяната във фабриката.

— Лошо. Идвай веднага. Казвам ти, не се бави.

— Какво е станало?

— Нашият човек цъфнал в една банка точно преди края на работното време, направил удар за трийсет хиляди долара и отнесъл един пазач.

— В смисъл — взел го като заложник?

— Не. Отнесъл, в смисъл — убил го.

[1] Тексаско-мексиканско ястие от печени ивици говеждо или пилешко, обикновено увити в тортила със зеленчуци или сос. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ОСМА

— Госпожо Бъкланд?

— Да?

Гласът беше толкова слаб, че Скай едва го чу на клетъчния си телефон. Той затисна другото си ухо.

— Сали Бъкланд?

— Да. Това е... Аз съм Сали Бъкланд.

— Казвам се Скай Ниланд. Помощник-шериф в окръг Мерит. — Когато тя не каза нищо, той продължи: — Имахме инцидент миналата нощ, в който са замесени някои хора, които познавате.

— Орън и Бери. Чух по новините.

Скай не беше изненадан, че Хюстънските медии бяха раздухали историята за стрелбата. Сигурно миналата нощ бяха станали дузина подобни инциденти, но Керълайн Кинг беше от големите играчи в Хюстънския бизнес за недвижими имоти, преди да се премести в Мерит. Името ѝ беше известно. Той беше доволен от това. Заради новините милиони хора щяха да са информирани и да се оглеждат за Орън Старкс.

Той се увери от Бъкланд, че Старкс и Бери Малоун са ѝ били колеги в „Делрей“ и че тя познава също простреляната жертва, Бен Лофланд.

— Казаха, че състоянието на Бери е сериозно.

— Преувеличили са — увери я Скай. — Ще се оправи.

В стаята влязоха двама полицаи, понесли пакети с бургери. Другите се нахвърлиха върху тях като глутница койоти. Скай закри телефона си с ръка и им извика да пазят тишина. Стомахът му изкурка, напомняйки му, че не е ял истинска храна цял ден.

Той се върна към прекъснатия телефонен разговор:

— Питам се дали можете да ми отговорите на няколко въпроса, госпожо Бъкланд.

— Не.

Безцеремонността ѝ го слиса.

— Обещавам да не ви отнемам много време.

— Защо ми се обадохте?

— Защото провеждам разследване, а вие познавате трима от основните участници. Орън Старкс е отправял сериозни заплахи, а още е на свобода. Всичко, което ми кажете, бих оценил високо. — Тя не отговори толкова дълго, че се наложи Скай да я подтикне. — Госпожо Бъкланд?

— Съжалявам, но не знам нищо.

В този момент един полицаи се приближи до Скай и му подаде бургер с разтопено сирене; въпреки че устата му се напълни със слюнка, Скай махна с ръка, че не иска.

— Госпожица Малоун твърди, че Орън Старкс е прострелял господин Лофланд. — Сали Бъкланд не каза нищо в отговор. — Когато работехте в „Делрей Маркетинг“ знаехте ли да съществува някаква неприязън между господин Старкс и господин Лофланд?

— Не.

— И не е съществувала каквато и да е враждебност между тях по онова време?

— Не.

— Добре. А какво ще кажете за...

— Това наистина не е моя работа.

Тя прозвуча неестествено разтревожена. От собствен опит Скай знаеше, че хората — особено такива, които нямат какво да крият — се чувстваха поласкани при контакт с властите. Типично те се изпълваха с важност и използваха възможността да споделят информация, дори когато не се отнасяше до случая.

— Моля ви, госпожо Бъкланд, само няколко въпроса.

— Не знам нищо. Тръгнах си от „Делрей“ преди месец и оттогава не съм виждала тези хора.

— Напуснали сте „Делрей“ заради Орън Старкс?

— Кой ви го каза?

— Така ли е?

— Това е абсурдно.

— Старкс няма ли дял в решението ви да напуснете компанията?

— Разбира се, че не.

Скай искаше да елиминира всяка неяснота по въпроса.

— Старкс преследвал ли е романтична връзка с вас?

— По дяволите, не.

— За да избегнете нежеланите му аванси ли напуснахте работата си? — Тя не отговори, но той чуваше дишането ѝ.

— Госпожо Бъкланд?

— Нищо от това не е истина. Ако Бери ви е накарала да повярвате, че Орън е причината, значи ви е излъгала. А сега наистина трябва да излизам.

Тя затвори преди Скай да успее да я спре.

— Браво, Сали. Като се имат предвид обстоятелствата и колко си нервна, ти говори изключително добре и каза точно каквото исках да чуе помощник-шерифът. Благодаря ти.

Орън Старкс покри ръката ѝ, която още държеше телефонната слушалка.

— Хайде, Сали — каза той, като се смееше мазно. — Стискаш този телефон така, сякаш от него зависи животът ти.

Тя остави телефона и без да мърда глава, изви поглед наляво, където можеше да го види с ъгълчето на окото си — притиснал дулото на пистолет към слепоочието ѝ.

— Направих каквото ми каза, Орън.

— За което ти благодарих.

— Ще ме оставиш ли сега?

Той се усмихна с престорено съжаление.

— Не, страхувам се, че не.

— Но ти каза...

— Казах, че ще си тръгна, когато направиш каквото съм те помолил.

— Което аз направих.

— Само че още не си свършила, Сали. — Той прокара дулото на пистолета по очертанията на челюстта ѝ, връщайки го на слепоочието ѝ. Уплашеното ѝ скимтене му доставяше огромно удоволствие. — Като разкара този помощник-шериф, ти коригира някои от низостите си спрямо мен. Но не всички. Дватамата с теб имаме още работа.

— Ти откъде... откъде знаеше, че той ще ми се обади?

— Не е нужно да си вундеркинд, за да се досетиш, Сали. Става въпрос за криминално разследване 101. Първото нещо, което един

разследващ — в този случай помощник-шериф — ще иска да знае, е защо съм застрелял Бен Лофланд миналата нощ. Бери трябва да му е казала, че съм отхвърлен ухажор. Той на свой ред сигурно я е попитал дали някой би потвърдил това, и тя... би... посочила... теб.

Той потупваше пистолета към главата ѝ, за да подчертае всяка дума. Накрая притисна дулото към скулата ѝ.

— Естествено, че помощник-шерифът ще следва протокола и ще провери нейната история. Я повтори пак как беше името му?

— Н-ниланд — заекна Сали. — Мисля, че така каза.

Той сви рамене безразлично.

— Всъщност няма значение. Онова, което има значение, е, че ти се противопостави на голяма част от твърденията на Бери, оставяйки ѝ много въпроси, на които трябва да отговаря.

— Въпреки онова, което казах, този полицаи може да смята, че тя казва истината. Може би не съм го убедила напълно.

— О, повярвай ми, направи го. На мен ми прозвуча толкова убедително, Сали.

— Но полицаите никога не приемат видимостта за даденост. Може да е усетил нервността в гласа ми. Дори сега може да...

— Сали, Сали, започваш да губиш надежда.

— Надежда за какво?

— Че ще бъдеш спасена. — Той за пореден път се усмихна тъжно. — Повярвай ми, специалният отряд на окръг Мерит е зает с много по-важни неща от това да проследява незначителната ти, нищожна личност.

Долната ѝ устна започна да трепери. Той прокара по нея показалец. Докосването му я накара да отскочи.

— Престани! — Той притисна пръста си силно в устната ѝ. Въпреки че имаше надмощие, реакцията ѝ го ядоса. Как си позволяваше тя да се дърпа, когато той я докосва?

Той беше сега силният. Кое то тя разбра в мига, когато се прибра в къщата си с пазарска торба от зеленчуковия магазин. Когато го видя да стои в кухнята ѝ, издаде сепнат вик, пусна торбата на пода и се спъна в нея при опита си да избяга.

Тогава я хвана и я задържа. За да я принуди да стои тихо, я увери, че няма намерение да я наранява. Но, разбира се, тя бе чула какво е станало в Мерит, така че намесата му веднага беше станала ясна. Беше

се съпротивлявала истерично, докато накрая той се принуди да притисне пистолета си в главата ѝ. Това я направи доста по-отзивчива, въпреки че продължаваше да циври и да го пита какво иска от нея.

Каза ѝ, че ще изчакат някой полицай или друг служител да телефонира, или да се появи на вратата с въпроси за него. Докато чакаха неизбежното, той я подготвяше какво да отговори, когато ѝ зададат въпросите.

Обеща ѝ, че ако спази изискванията му, ще я остави жива. Ако ли не, ще я застреля в главата. Явно му беше повярвала, защото отговори на помощник-шерифа сякаш четеше по книга, написана от самия Орън.

Но сега, когато очакваният телефонен разговор се бе състоял, тя изглеждаше дори по-ужасена от него от преди. Може би защото въпросите на полицаия ѝ бяха напомнили колко ужасно се бе държал с нея Орън. Беше отблъснала ухажванията му и, добавяйки обида към несправедливостта, бе спомогнала за неговото уволнение от работата, която той обичаше и за която бе толкова подходящ.

Нищо чудно тогава, че сега тя трепереше от страх. Той потупа дулото на пистолета в слепоочието ѝ като напомняне, че съдбата ѝ лежи в неговите ръце.

— К-какво друго искаш от мен да направя, Орън?

— Не искам да заекваш като преди, Сали. Със сигурност не заекваше, когато отказа поканата ми за вечеря. Или когато върна розите, които ти изпратих за Свети Валентин. Беше достатъчно ясна, когато се раздрънка пред колегите как не можеш да ме търпиш около себе си.

— Аз никога...

Той удари главата ѝ отстрани с дулото. Викът ѝ от шока и болката бяха по-добри, отколкото да шепне някакви глупости.

— Няма защо да отричаш и да лъжеш, Сали. Не обиждай интелигентността ми.

Тя се разплака. Лицето ѝ, което винаги бе смятал за красиво, сега изглеждаше грозно, чертите бяха разкривени от болка и страх, носът ѝ капеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Моля те, Орън.

— Какво ме молиш, Сали? — предразполагащо попита той.

— Моля те, не ме наранявай.

— Но ти ме нарани. Нарани ме лично и професионално.

— Никога не съм искала да те нараня. — Гласът ѝ секна при последните две думи. Тя трепереше, сякаш имаше паралитичен тремор.

— А сега, Сали — продължи той с копrienен глас, — не ми създавай проблеми. Не ти ли казах, че няма да пострадаш, ако правиш всичко, което те помоля?

— Да.

— Не ти ли обещах да не те нараня, ако дискредитираш Бери?

— Да.

— Добре тогава. Досега сдържах обещанието си, нали?

Тя кимна.

Като притисна дулото на пистолета си по-силно към главата ѝ, той прокара ръка около бицепсите ѝ и я побутна.

— За съжаление, беседата с полицая не е достатъчна компенсация. Така че отиваме в спалнята.

Тя залитна.

— За какво?

— Използвай въображението си.

Тя се разхлипа.

— Моля те, Орън. Съжалявам. Съжалявам за всичко. Не ме наранявай. Ще направя всичко.

Той се засмя.

— О, на това разчитам.

Докато набираше отново номера на Сали Бъкланд, Скай чу, че телефонът му чурулика на изчакване. Разговорът беше с предимство. Той натисна бутона.

— Ниланд.

— Анди е.

— Какво има?

— Служителят от нощната смяна е в закусвалнята.

— На тройния стоп на Лейк роуд? — По-рано през деня Скай беше разпитвал мъжа, който твърдеше, че нито е видял, нито е чул нещо необичайно миналата нощ. — Е, и какво за него? — попита нетърпеливо той.

— Гледа много телевизия по време на нощната си смяна. Не пропуска епизод от „Закон и ред“. Дори повторенията. Нали знаеш, че повтарят епизодите непрекъснато?

— Добре де, и какво?

— Ами, днес се е опитал да се прави на таен агент.

О, боже. Скай прокара пръсти през косата си и със съжаление си помисли, че не трябваше да отказва чийзбургера. Имаше чувството, че стомахът му е залепнал за гърба. Анди продължаваше да приказва.

— Извадил снощните постъпления...

— Проверих. Нито една кредитна карта не принадлежи на Старкс, освен това не съвпада с описанията на никого от платилите кеш.

— Да, но нашият „детектив“ се разровил из квитанциите, за да види дали не е пропуснал нещо. Бил спокоен ден, каза той. Както и да е, сетил се за един мъж, който заредил бензин за рибарската си лодка късно снощи, близо до времето на стрелбата, и го намерил. И този човек, с лодката, си спомнил, че е видял друг човек, докато пълнел резервоара си. Каза, че онзи отишъл в мъжката тоалетна и сякаш куцал с единия крак.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Позволете. — Додж щракна запалката.

— Благодаря. — Жената се усмихна, стиснала цигарата между устните си, и се наведе напред, за да стигне до пламъка. Дръпна няколко пъти, докато Додж палеше цигарата си. Тя издиша. — Нещата не вървят добре, ако в един бар не може да се пуши.

Додж въздъхна:

— И аз така чувам.

Беше флиртувал с нея, седнал на една бира, която бе пил бавно, за да си даде време да прецени мястото и клиентелата. След като огледа клиентите, които бяха дошли след излизане от работа, реши, че жената, която наливаше напитките, беше вероятно най-добрата му перспектива.

Беше четирийсет и неколкогодишна и възрастта ѝ личеше. Лицето ѝ издаваше, че е преживяла трудни времена и жестоки разочарования, а в очите ѝ се бе утаило тъжно примирение. Всички, които влизаха, както мъже, така и жени, се обръщаха към нея по име, и тя явно знаеше какви напитки предпочитат, както и всичко останало за тях. Беше подочул без да иска, че си търси нова работа, че говори за възрастни родители, за проблемно дете и за лош късмет.

Когато предаде работата на бара на един по-млад мъж, за да си поеме дъх, Додж я последва покрай тоалетните надолу по къс коридор към задния изход.

Сега, когато цигарите им тлееха, тя вдигна косата от гърба си и я задържа нагоре, като застана в предизвикателна поза, която трябваше да представлява явна покана към Додж да се наслади на гледката, която не беше лоша.

— Аз съм Грейс.

— Додж.

— Здравсти, Додж.

— Здравсти, Грейс.

Усмигнаха се един на друг. Тя свали ръката си и остави косата си да се спусне обратно.

— Ако живееше в Мерит, би трябвало да те познавам.

— Атланта.

— Тексас?

— Джорджия.

— Без майтап? Тогава значи си доста далече от къщи. Какво правиш тук?

— Малко това, малко онова.

Тя му хвърли усмивка, която казваше: „Знам ви аз вас“.

— Загадъчен мъж.

— Аз? Глупости, не мадам.

Тя се засмя на това, че той каза „глупости“.

— Какво те води в югоизточен Тексас?

Той скалъпи една история за евентуално заселване в Хюстън.

— Брат ми ме притиска да му стана съдружник. Добра възможност е, а и нищо не ме задържа в Атланта, така че го обмислям сериозно. Но не мога да понасям града — а може би брат ми, всъщност — през цялото време. Предполагам, че ако взема решението, ще се нуждая от местенце, където да се спасявам. Не става въпрос за нещо луксозно. Просто място, където да прекарвам уикендите. Да отида да половя риба. Да общувам с природата. — Усмивката му беше непринудена. — Този град ми се вижда подходящ.

— Напълно си прав. Населението нараства тройно през уикендите, но главно през пролетта и лятото.

— Какъв е пазарът на жилища, които се използват като вили? Продавачите ли благоприятства, или купувачите?

— Откъде да знам, по дяволите — каза тя и се засмя с панически смях. Пусна фаса си на тротоара и го натисна с върха на обувката си. — Аз не мога да си позволя едно жилище, камо ли пък второ.

— Видях много обяви за продажби наоколо. Сред зеленина. Истински бижута.

— Керълайн Кинг. Тя е голямата клечка в посредничеството за продажба на недвижими имоти.

Той поднесе запалка към втората ѝ цигара.

— Голяма клечка ми звучи като прекалено скъпо за моите възможности.

Тя въздъхна и поклати глава:

— Продава големи, малки, всякакви. Освен това е приятна жена.

— Имала ли си работа с нея?

— Може би щях, ако бях спечелила от лотарията. — Тя се изкикоти. — Приказвала съм с нея, обаче. Идва в бара от време на време. Понякога с клиенти, да изпият по чаша вино, докато обсъждат договора. Преди няколко седмици доведе със себе си една млада жена, която представи като своя дъщеря. Бях чула, че дъщеря ѝ останала при нея за през лятото, но тогава за първи път я видях в града. Къщата на госпожа Кинг е извън града, на езерото. Снощи там е имало инцидент.

— Инцидент?

— Стрелба.

Той се престори, че се задавя от дима.

— *Стрелба!*

— Прострелян бил някакъв тип, с когото дъщерята работела. Любовен триъгълник, така разправят хората.

— Виж ти! А аз си мислех, че градчето е тихо.

— И при нас има скандали, повярвай ми — каза тя и завъртя очи.

— Но и аз бях смаяна, когато чух за тази работа с госпожа Кинг. Нито тя, нито дъщеря ѝ имат вид на такива.

— Какви по-точно?

— Ами такива, да се забъркват с мъже. Но предполагам, че това иде да покаже само, че човек никога не знае какво се случва зад заключените врати.

— Това да не е от някоя песен?

Тя му се усмихна доволна.

— Обичаш ли кънтри музика?

По времето, когато Додж изпуши първата си цигара и запали втора, вече бяха опоскали темата за кънтри музиката, или поне до степента, до която той бе наясно. Опитвайки се да насочи разговора отново към Керълайн, той се намръщи:

— Предполагам, че тази брокерка тогава ще е прекалено заета да се занимава с нови клиенти, като се има предвид кашата, в която се е забъркала дъщеря ѝ.

— Не знам. Но можеш да опиташ. Госпожа Кинг е бизнес дама до мозъка на костите. Чух, че направила страшни печалби в областта

на жилищните имоти в Хюстън. Премести се в Мерит да се пенсионира.

— Кога беше това?

— Преди няколко години. Две или три.

— Май обаче пенсионирането не се е състояло?

— Познай от един път. Сега обаче се е ограничила до това да свързва евентуалния купувач с един строителен предприемач и...

— Да свързва? — Веждите му отскочиха нагоре. — Нещо от ония сделки, за които никой не знае нищо?

Грейс го сръчка в ръката и някак си лакътят му докосна щедрото ѝ деколте.

— Госпожа Кинг е поне с двайсет години по-възрастна от предприемача.

— Така е модно сега, нали? По-възрастна жена, по-възрастен мъж?

— Може би. Но той има страхотна жена и три чудесни деца. Партньорството му с госпожа Кинг беше изцяло служебно. Беше ѝ възложил да продава къщите, които той строи. А тя ги продаде за рекордно кратко време. — Грейс сви рамене и хвърли поредния фас на асфалта. — Тогавя тя реши, че пенсионирането не е за нея. Във всеки случай, не още. Забогатя още повече.

— Трябва да ѝ щрака мозъкът.

Грейс кимна.

— Освен това работи. Лично аз я уважавам много, а и другите също. Най-малкото, никога не съм чула лоша дума за нея. Разбира се, носят се какви ли не слухове какво се е случило снощи в къщата ѝ. — Тя погледна ръчния си часовник. — Вътре ще си помислят, че си ме отвлякъл. — В усмивката ѝ се мерна следа от надежда, когато хвърли поглед през рамо към входа на бара.

Додж дръпна за последен път от цигарата си, после хвърли фаса и я последва вътре. Тя беше толкова несъзнателно щедра в информацията, че той се почувства задължен да си купи още една бира, но не я довърши, преди да ѝ направи знак да я отбележи на сметката му.

— Колко време ще останеш в града, Додж?

— Не знам.

— Отбий се някой път.

— Ще го направя.

— Имаш ли съпруга?

— Напоследък не.

Тя се разсмя.

— Да не би да лъжеш?

— Не.

Грейс плъзна малко бяло картонче по тезгяха.

— Докато си тук... ако имаш нужда от нещо — упътване, препоръки за ресторанти, място, където може да се пуши — обади ми се.

Преди да влезе в бара, Додж беше паркирал успоредно на Боуи стрийт, избирайки място под сянката на едно дърво. Сянката беше помогнала. Въпреки това вътрешността на наетата кола беше като пещ, когато влезе. Побърза да запали двигателя, за да включи климатика.

Запали си цигара, после извади от джоба на якето си тънък розов телефон. Клетъчният телефон на Аманда Лофланд, който тя безгрижно бе оставила на масата, докато двамата бяха потънали в дълбок разговор. Беше задигнал телефона, докато тя попиваше очите си с книжна кърпичка.

Повечето криминални детективи тръгваха първо по следата на парите. Додж Хенли тръгна след обидената жена.

Той натисна иконката за достъп до последните входящи разговори и ги прегледа. Всичките обаждания от вчера и снощи бяха от един и същ телефонен номер. Той го набра. Отсреща жизнерадостен глас произнесе: „Здравейте, Бен е, моля, оставете съобщение“.

Така, значи двойката беше поддържала тесен контакт вчера, докато Бен е бил с Бери. Кое то бе леко разочароващо, тъй като то фактически оборваше теорията на Додж да търси първо ревниви жени като евентуални заподозрени.

А може би не. Може би Лофланд се е обадил на съпругата си, за да компенсира това, че ѝ изневерява най-малко със сърцето си, ако не физически.

Във всеки случай Додж продължаваше да смята, че си заслужава да поразсъждава над Аманда Лофланд.

След това той прехвърли менюто и се върна на директорията ѝ с контактите.

Като се придържаше към протокола, Додж влезе в къщата през задната врата. Керълайн стоеше до печката и разбъркваше съдържанието на някаква тенджерка.

— Добре. Върнал си се — каза тя. — Вечерята е почти готова.

— Какво ще ядем?

— Спагети със сос и месо.

— Един от твоите специалитети.

Тя хвърли гневен поглед към вътрешната врата, която водеше към останалата част на къщата.

— Моля те, въздържай се да говориш такива неща. Откъде би могъл да знаеш, че това ми е специалитет?

— Откъдето и ти знаеш, че пия чая си неподсладен.

Тя се замисли за момент, след което каза раздразнено:

— Спомних си днес следобед...

— Хм.

— Навиците умират трудно.

— И ти докарват беди. — Бялата визитна картичка с телефонния номер на Грейс го парна внезапно като жив въглен. — Да ти помогна?

— Не, благодаря.

— Мога да подредя масата. Мисля, че ще си спомня от коя страна се слага вилицата.

— Вече е подредена. Ще искаш ли нещо за пиене?

Той поклати глава.

— Изпих една бира в града.

Тя понечи да го попита за това, но преди да е изрекла въпрос, на който той може би нямаше да иска да отговори, той взе инициативата:

— Къде е Бери?

— Последния път, когато проверих, още спеше.

До този момент не бяха говорили за онова, което бе научил от разговора си с Аманда Лофланд в болничното кафене. След като бе разказал на Керълайн и Бери, беше излязъл да изпусне една цигара. Когато се върна вътре, Керълайн предложи Бери да го запознае

последователно със събитията от миналата нощ, показвайки му мястото, на което се бе случило всичко.

През следващия час бяха ходили от стая в стая, възстановявайки сцените и преживяванията. В банята завесата пред душа беше върната на пръчката. Прогизналият от кръв килим бе изнесен от стаята и заменен с друг, който скриваше просмукалите се в дървения под петна. Въпреки взетите мерки, помещението носеше чувството за място, където е станало нещо травмиращо.

Додж клекна там, където Бери посочи, че е паднал Бен Лофланд. Отгърна килима, за да види следите. После влезе в банята. Когато стигна до ваната се върна обратно, за да прецени разстоянието до кървавото петно.

— Старкс е стоял тук, когато е стрелял?

Бери кимна.

— Метър и половина, най-много два. Лофланд е извадил късмет, че е жив.

— Орън сигурно е калпав стрелец.

— Сигурно.

Вече отвън, в галерията, Додж бе инспектирал дупките в стената, оставени от куршумите, които Ниланд или някой от криминалистите бе взел. После поиска Бери да му покаже къде точно се е приземил Старкс, след като бе паднал надолу по стъпалата и позицията, от която беше стрелял напосоки с пистолета.

Керълайн, която досега беше стояла и гледала, прошепна на Бери:

— Не мога да повярвам колко близко си била до това да те убият.

Самият Додж бе разтърсен от мисълта, че дъщеря му бе избегнала на косъм куршума. Ако не беше станало така, обаждането на Керълайн миналата вечер щеше да е съвсем различно. А може би тя нямаше изобщо да си даде труда да го потърси. Мисълта за това бе непоносима.

После Бери каза, че е изтощена и попита дали могат да отложат разговора за нея и Лофланд за след като си почине.

Двамата с Керълайн я бяха проследили с очи как се изкачва по стъпалата. Когато стигна до галерията, тя влезе в гостната и Додж си помисли, че сигурно спалнята ѝ навява прекалено ужасни спомени, за да се чувства комфортно.

Още щом се скри от погледа им, Керълайн се обърна към него и зае отбранителна поза.

— Онова, което Аманда Лофланд ти е казала, няма никаква връзка със случилото се тук снощи.

— Не съм казал, че има.

— Но го намекна.

— Не съм правил такова нещо.

— Знам как работи мозъкът ти, Додж. По характер си скептичен. Защо си склонен да вярваш на Аманда Лофланд за сметка на собствената си плът и кръв?

Страхувайки се, че гневният ѝ глас може да стигне до втория етаж и вратата на гостната, той дръпна Керълайн към кухнята. Там затвори вратата и се наведе към нея.

— Всеки път, когато искаш да се наложиш или да ми напомниш, че трябва да изпитвам сляпа лоялност към Бери, ми размахваш тази кръвна връзка. Но никак не гореше от щастие, че е моя кръв и плът в деня, когато се роди.

— Да не би да ме обвиняваш?

— Не, Керълайн, никога не съм те обвинявал. Ти беше правата. Аз бях грешният. Признах си, че е така.

— Не беше достатъчно.

— Аз ли не знам. — Тя го изгледа немигащо и се опита да го накара да наведе очи, но не успя и той изпита някакво задоволство от това, че я накара да отмести поглед. След миг произнесе тихо: — Мисля, че трябва да се подготвиш.

— За какво?

— В случай, че Бери не е била достатъчно откровена с теб, колкото ти си мислиш. — Когато тя понечи да заговори, той разсече въздуха с ръка. — Точно това те плаши, нали, Керълайн? Каза достатъчно, когато бяхме в чайната.

— Казах...

— Попитах те какъв е проблемът, а ти ми отговори, че Бери прилича много на мен. Знаеше, че това е единствената причина, която ще ме накара да остана. Защото и двамата сме наясно, че гените, които е наследила от мен, може да не са много хубави, когато се проявят. Ако се е забъркала в каша, ще ѝ помогна да се измъкне, но процесът може

да е неприятен, най-меко казано. — След тези думи той се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— В града.

— Защо?

— Трябва да видя къде ще отседна. Като си намеря стая и си разопаковам багажа, искам да подуша наоколо, да поразпитам.

— Колко време няма да те има?

— Не мога да кажа.

— Върни се за вечеря.

Той спря на път към вратата и я погледна. Изглеждаше разтревожена, сякаш се страхуваше, че независимо какво е казал, може да не се върне. Прииска му се да я попита дали я е грижа дали той ще се върне или не, и ако е така, до каква степен. Но единственото, което каза, беше:

— Ако нещо се случи, имаш номера на телефона ми.

И ето, сега бе тук. Не го беше търсила през това време, което го накара да предположи, че няма нищо ново.

По време на отсъствието му тя се бе преоблякла в бели панталони до глезените и жълта тениска, през която не можеше да различи формата на сутиена ѝ. Тя винаги си мислеше, че гърдите ѝ са прекалено малки. А той ги смяташе за идеални и невероятно чувствителни.

— Намери ли си стая?

Той свали поглед от гърдите ѝ към по-неутрална територия.

— Ами-и-и... да. Хижа „Сайприс“.

— Има и по-добри. Знам няколко къщи, които собствениците дават под наем, когато не ги използват. Би трябвало да ти резервирам една, преди да дойдеш, но бях... Бях много разсеяна. Въпреки че сега мога да се обадя в офиса и да...

— Хижата е чудесна. Стандартите ми не са високи. Тази стая има всички удобства на един дом. Всъщност, тя е много по-хубава от къщата ми в Атланта.

Керълайн гребна с дървената лъжица малко от соса за спагети, духна върху него и го опита, после остави лъжицата в една керамична стойка близо до горелката и сложи капака върху къкрещата тенджерка.

След това бавно отиде до малката маса за закуска, седна и посочи стола до себе си на Додж. Той я последва.

— Господин Мичъл не ти ли плаща добре?

— Много добре, даже. Стократно повече, отколкото заслужавам.

— Той направи пауза, после додаде: — Но не чак толкова, колкото изкарваш ти, като продаваш къщи.

— Излязох късметлийка.

— Скъсваш си задника от бачкане.

Тя призна с лека усмивка.

— Е, има такива дни. Но си обичам работата.

— Направила те е богата. В Хюстън. А после и тук.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа гневно:

— С кого си говорил? Не, почакай. Къде си пил бира?

— В едно местенце на Боуи стрийт.

— „Чатенд Чил“?

Той се закашля в шепата си и отвърна уклончиво:

— Мисля, че така беше.

— Грейс. Получил си информацията си от Грейс. — Тя задържа погледа си върху него и попита меко: — Колко ти струваше?

— Две бири и две цигари.

Керълайн се усмихна отново, но този път с тъжно изражение.

— Нищо не се е променило.

— Всичко се промени, Керълайн. Преди трийсет години с теб правехме любов, докато соса за спагети къкреше.

От изражението ѝ разбра, че и тя си го спомня. Бяха решили да се позабавляват и забравиха напълно за печката, докато миризмата на прегорели домати не ги сепна. После я беше пренесъл в кухнята и веднага щом изключи горелката, продължиха оттам, докъдето бяха стигнали.

Лицето ѝ пламна и тя не издържа погледа му.

— Бяхме млади.

— И малко луди. Луди от любов.

— Недей, Додж. — В шепота ѝ имаше отчаяна молба.

— Какво „недей“? Да не говоря за това? Да не си спомням? Не мога да не си спомням. В онзи ден, в който сосът за спагети загоря, беше най-веселяшкото ни и лудо чукане. — Беше смесица от смях и страст. Ставаше корав като камък само като си помислеше за това.

Колкото до Керълайн, тя облегна лакти на масата и обхвана лицето си с ръце. И той не знаеше дали се крие от срам, или от удоволствие. Или заради сълзи, може би. Но когато най-сетне смъкна ръце, в очите ѝ нямаше влага и изражението ѝ беше безстрастно, без никакви следи от емоции.

— Щом онзи адвокат ти плаща толкова добре, защо живееш на място, което изглежда по-зле от хижа „Сайприс“? — каза тя.

— Защото една миша дупка не изисква никакви отговорности и защото имам разходи, които ме принуждават да затаявам бюджета въпреки голямата заплата и премиалните. — Тя го погледна въпросително и той попипа джоба на ризата си за цигари, изпитвайки непреодолимо желание да запали. — Издръжки. Два пъти.

— Бил си женен два пъти?

— Първия — за да си докажа, че мога.

— Че можеш какво?

— Да те забравя. Вторият развод доказва, че не бих могъл.

Тя вдигна очи и го гледа дълго, после се изправи рязко и прекоси стаята до мивката, където включи крана и после веднага го изключи.

— Не говори такива неща.

— Съди ме.

Тя се завъртя, в очите ѝ гореше гняв.

— Не ми се прави на умник, Додж. Не можеш да се отърсиш от тази криза с едно от дежурните си лафчета. Тази ситуация...

— Пълно фиаско — каза той като се изправи и тръгна към нея. — Тази ситуация е точно това. Срам ли те е?

— Да ме е срам?

— Защо тогава не каза на Бери кой съм?

— Защо ти не го направи?

Това го накара да спре. Не би могъл да измисли остроумен отговор.

— *По дяволите.*

Между тях легна дълга, напрегната тишина. Най-после тя произнесе тихо:

— Не трябваше да ти се обаждам. А ти не трябваше да ми изпращаш телефонния си номер.

Преди няколко години в една нощ, когато беше страшно пиан, самотен, разкайващ се и сантиментален, ѝ беше написал номера на

клетъчния си телефон на пощенска картичка заедно с две думи: „Съди ме“. Дежурното му лафче, както го беше нарекла тя. Предполагаше, че е така, защото знаеше, че в мига, в който прочете тези две думи, тя ще разбере веднага на кого е телефонният номер. Пощенската картичка представляваше снимка на къщата на Маргарет Мичъл^[1], по която тя щеше да се досети също така, че е изпратена от Атланта.

Туптящото му старо сърце разбра, че тя не е пуснала пощенската му картичка в офисния унищожител на документи, нито пък я е скъсала на малки парченца, които да хвърли в четирите посоки.

— Никой не те е задължавал да пазиш телефонния ми номер, Керълайн. Дори не знаех, че си я получила, докато не се обади миналата нощ. Когато ти изпратих картичката, не бях сигурен дали все още работиш в същата компания. Адресирах я до Керълайн Кинг, но не знаех дали си с бащиното си име, или си приела неговото.

— Запазих си бащиното.

— Защо?

— По професионални причини.

— На него как му се видя?

— Не възрази.

Той усети сърцето си като стегнато в менгеме, но трябваше да попита, трябваше да научи.

— Защо все пак се омъжи за него?

— Додж...

— Каж ми. Защо?

— Защото исках!

— Да ми направиш напук?

— Не се ласкай.

— Обичаше ли го?

— Да.

— След мен, след нас, толкова ли лесно беше...

Той прекъсна, когато внезапно очите ѝ се отклониха някъде зад него. Обърна се. На прага на отворената врата стоеше Бери и местеше поглед от майка си към него и обратно.

— Какво става тук?

Керълайн се окопоти първа:

— Изглежда нашият гост си има собствено мнение по въпроса колко дълго трябва да се варят спагетите. — Тя се усмихна на Додж,

който се насили да разтегне устните си. Или поне опита. Керълайн продължи тирадата: — Според мен вече е достатъчно. Додж, ако искаш да се измиеш, има баня, просто...

Той промърмори:

— Да, разбира се, благодаря. — След което се извини и се изниза покрай Бери.

По време на вечерята Керълайн поддържаше разговора. Той я слушаше, доколкото му бе възможно, като се опитваше да не сбърка нещо, помнейки, че Бери е мълчалив, но проникателен наблюдател. Гледаше го дори когато се преструваше, че не го прави.

Физически тя приличаше на Керълайн, слава богу. Но беше и негово дете. Ако бе наследила някои от способностите му да прави заключения, тази шарада нямаше да трае дълго. Помисли си, че той и Керълайн вероятно се опитваха да се държат подчертано нормално, и че усилието сигурно бе прозрачно. А може би ставаше параноик.

Керълайн го притисна да разкаже някои от интересните случаи, по които бе работил и той с удоволствие им разказа подробности около романа на Дерек и Джули Мичъл.

— Не беше стандартна история. С минимални изгледи за успех. Залозите бяха прекалено високи и за двамата, но се бориха здраво един за друг, така го беше написала тя в сватбеното си изказване. А сега, с бебето на път... Дерек, някогашният див градски бохем, се превърна в питомен домошар. Използва платнени салфетки с дантелки по края, за бога! Упрекнах Джули, че го осакатява като мъж, но мисля, че е пристрастна към топките му и няма да прекали...

Бери избухна в смях. Керълайн примига шокирана, после и тя се разсмя. Звукът от смеховете им накара гърлото му да се стегне от емоции.

Но разговорът му с Аманда Лофланд беше като орнамент на масата за хранене. И сянката му висеше над тях все по-едра и застрашителна. Испита облекчение, когато яденето най-сетне приключи и можеше да се извини, и да се измъкне навън да пуши.

На излизане се обърна към Бери:

— Една цигара. След това трябва да поговорим за теб и Лофланд.

[1] Авторка на романа „Отнесени от вихъра“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Скай почти събори мъжа, когато онзи се извъртя с пистолет в ръката, насочен право към главата на Скай.

— Спри!

— Кучи син! — Додж свали ръката си и хвърли гневен поглед на помощник-шерифа. — За една бройка да те гръмна.

— Щеше да е лошо и за двама ни.

— Особено за теб. — Додж върна револвера в кобура, закачен отзад на кръста му.

— Имаш ли лиценз за притежаване на оръжие? — попита Скай.

— В Джорджия.

— Тук е Тексас.

Додж сви рамене:

— Този в Джорджия не важи ли и за Самотния звезден щат?

— Не си ли даде труда да провериш?

— Не. Важи ли?

— Да.

— Тогава какъв е проблемът?

Скай закачи при движението си една фиданка и скъси дистанцията между себе си и дънера на дървото, където бе седял Додж, когато той изникна зад него. Дърветата наоколо жужаха от нестройния хор на насекомите и басовите партии на едрите жаби на брега на езерото, които бяха заглушили приближаването му.

Нощта беше гореща, от никъде не появаше. Околните дървета бяха безчувствени и неподвижни. Светлината, процеждаща се от прозорците на къщата на Керълайн Кинг, хвърляше блясък, който позволяваше на двамата мъже да се виждат един друг, но не и повече.

Додж се върна да седне на дънера и запали цигара. Докато загасяше кибритената клечка, изгледа отгоре до долу Скай.

— Ти да не си индианец? От онези, кашата^[1]?

— Приличам ли ти на индианец?

— Не те чух, докато не се озова на два метра от мен. Едва успях да извадя пистолета си.

Скай клекна до основата на един бор и подпря гърба си в грубата му кора.

— Армията. Специалните сили. Тайни мисии.

— Бива си те.

— Ако ме биваше толкова, щях да ти прережа гърлото, преди да си разбрал, че съм до теб.

— Да не би да си помисли, че съм Старкс, който се е върнал на сцената на местопрестъплението?

Скай поклати глава.

— Надуших миризмата на тютюна ти. Той не е пушач.

Възрастният мъж се замисли за миг.

— Защо остави армията?

— Раниха ме.

— Ирак?

— Афганистан. В разгара на събитията — каза той сухо. — Бях прострелян. Няколко месеца се възстановявах. По времето, когато ме изписаха от болницата, службата ми почти беше минала. Не се записах отново.

Додж продължи да пуши, не каза нищо. По причини, които Скай не можеше да обясни, някак си му се искаше да спечели одобрението на този мъж. Казано накратко, искаше му се да смекчи презрението, с което Додж Хенли явно мислеше за него.

— Вече бях завършил, но се върнах обратно в Тексаския университет, изкарах курсове по криминология, после се върнах тук, в родния ми град, с по-висока степен.

— Защо точно в този пиклив град? Защо не в столицата?

— Обичам да карам ски.

— Нещо не схващам. — Изражението на Додж остана безстрастно.

— Водни ски. Гребане. Риболов. Туризмъ. Големите градове не предлагат много от тези неща.

— А може би си мързелив и ти липсва амбиция.

— Може и така да се каже — кимна той, без да се оправдава или да опровергава.

Додж продължи да гледа помощник-шерифа, когато пусна фасата си до дънера.

— Обичаш да караш ски. Оттам ли идва прякорът ти?

Скай взе едно парче кора от земята и взе да го подхвърля в дланта си.

— Една лятна нощ — мисля, че бяхме петнайсет-шестнайсетгодишни — аз и няколко приятели взехме две-три бутилки евтино уиски, и задигнахме една моторна лодка, собственост на бащата на едно от момчетата. Аз поех предизвикателството. Счупих си ръката, няколко ребра и ключицата. Оттогава ми викат Ский, което после стана Скай...

— Какво беше предизвикателството?

— Да карам водни ски. Обаче без ските — слалом една миля на бос крак върху водата и с превързани очи.

Додж се изсмя.

— Исусе.

— Сигурно съм бил горе-долу трезвен, за да се справя, но момчето, което караше лодката, беше наквасено до козирката. Издърпа ме на плиткото и ме запрати в една кипарисова горичка. Направо литнах — от водата, та в небесата, по-точно в клечките... — Той се засмя на безразсъдството си, после стана сериозен и прие професионално изражение. — Сега ако хвана някого да кара лодка, напопан с алкохол, моментално ще го тикна в затвора. Никаква снизходителност, никакви извинения.

Додж запали следваща цигара.

След известно време Скай го погледна:

— Кой си ти, всъщност? Само не ми казвай, че си приятел на семейството, защото това, че си ченге, личи от сто километра.

— Бивше ченге. В момента детектив в една адвокатска фирма в Атланта.

— Хубаво.

— И...?

— Какво правиш тук?

— Нещатна работа.

— Пристигна на помощ на госпожа Кинг веднага.

— Работих за една нейна приятелка в Хюстън преди години. Тя ме е препоръчала.

— И ти захвърляш всичко и долиташ веднага тук?

— Казаха ми, че госпожа Кинг има много пари, а на мен ми трябват допълнителни доходи. Имам две алчни бивши съпруги, истински кръвопийци са.

Скай се запита какво караше Додж Хенли да го смята за толкова глупав, че да повярва на подобни дрънканици. Замисли се дали да не сподели онова, което бе научил днес след няколко телефонни разговора, но за момента реши да играе сам и да се прави на неосведомен.

— Освен да пушиш навън, какво друго правиш тук?

Насочвайки дима далеч от Скай, Додж кимна към езерото.

— Мислех си, че може би Старкс е дошъл с лодка. Но обиколих кея и крайбрежната линия и не видях доказателства за подобно нещо. — Той се обърна към Скай с вдигнати вежди. — Нищо толкова убедително, колкото онези пресни следи от гуми, които намери ти.

Скай се усмихна слабо.

— Кого четкаш?

— Не е задължително да е дошъл по вода. А ти прекарваш достатъчно дълго в окръжния съд, чуваш това-онова. Хората са като ръждива тръба, непрекъснато изпускат по нещо.

Скай мисли известно време над думите му, после явно взе решение, изправи се и кимна към гората.

— Какво ще кажеш да се поразходим?

Додж стана.

— Води.

— Само че остави цигарата. Не искам да запалим гората.

Додж пое голяма глътка дим и пусна една ругатня, когато издиша. Стъпка цигарата, после тръгна след Скай през ниския хрусталак, като разтваряше клоните настрани и умело избягваше естествените препятствия на терена, възстановявайки в паметта си пътя, по който беше дошъл.

— Оставих си фенерчето като идвах насам. Виждаш ли добре?

— Не се притеснявай за мен — промърмори Додж.

Скай се проверя под един клон. Не беше планирал да споделя никакви аспекти на случая, но внезапно се хвана, че кани бившето ченге за сътрудничество.

— Знаеш ли тройния знак „Стоп“, където свършва Лейк роуд? Магазина за полуфабриката?

— Да?

— Говорих с един тип, който е бил тук снощи някъде към полунощ, зареждал е колата си. — Гордостта го възпря да каже на детектива ветеран, че всъщност един цивилен беше проследил рибаря.

— Малко късничко за зареждане с гориво.

— Подготвял лодката си сутринта да излезе пръв. Искал да приключи досадната работа, така че да излезе в езерото преди съмване.

— Това е една от причините никога да не ловя риба. Започва прекалено рано.

— Тъкмо зареждал бензин — продължи Скай, — когато някакъв тип спрял тойотата си отстрани на сградата. Времето, по което приблизително госпожица Малоун звъни на 911.

— Колата откъм тяхната къща ли е дошла?

— Да.

— Онзи рибар сигурен ли е, че колата е била тойота?

— Напълно. Дъщеря му имала такава. Той каза, че шофьорът излязъл и залитайки се насочил към мъжката тоалетна.

— От външния вход?

— Точно така.

— Залитал, казваш?

— Даже ми го демонстрира. Изглеждал като куц. Когато заредил гориво, рибарят решил, че може би е добре да провери какъв е този тип. Отишъл до мъжката тоалетна, почукал на вратата и се направил на любезен: попитал онзи вътре дали всичко е наред и дали не се нуждае от помощ.

— Не е ли отворил?

— Не. Изкрещял, че е добре. Бил влязъл само „да се изпикае“. Използвал точно тези думи. И нашият човек, на когото, цитирам: „не му се слушали цинизми“, си тръгнал.

Скай спря да вземе фенерчето си от чатала на едно дърво, където го бе оставил. Включи го и се обърна да види Додж, който едва креташе.

— Добре ли си?

— Обувките ми не са като за тук.

Обувките му не можеха да бъдат обвинени за това, че дробовете му хриптяха като развалена гайда.

— Трябва да оставиш цигарите.

— Давай, давай.

Скай насочи лъча светлина към земята, което направи движението по-лесно.

— Рибарят си заминал по пътя и повече не се и замислил.

— Дори след като чул, че е имало стрелба в района по това време?

— Прекарал на езерото целия ден. Не разбрал за инцидента, докато не се прибрал днес следобед, когато се свързахме с него.

— Даде ли описание?

— Видял го е доста добре, защото над вратата на тоалетната имало крушка. Ръст като на Орън Старкс, тегло като на Орън Старкс, както и възраст. Оплешивяващ. Бил облечен с широки панталони цвят каки и тъмна риза за голф. Госпожица Малоун каза, че Старкс бил с такива панталони и моряшко синя риза за голф.

— Никой ли не е казал на рибаря? Не е ли чул това описание по телевизията или от жена си, когато се прибрал вкъщи след риболова?

— Каза, че не, и не мисля, че ни лъже.

Додж се изхрачи.

— По дяволите, не! Не и ако той се е обидил от думата „пикая“.

Скай се ухили.

— Освен това му показах снимка на Старкс, която взех от „Личен състав“ на фирмата, в която е работил. Рибарят каза, че е деветдесет и пет процента сигурен, че е същият човек.

— Не сто, така ли?

— При условие, че е било тъмно, а той е бил на двајсетина метра. — Скай посочи. — Точно отпред е.

Лъчът на фенерчето освети жълтата лента, която ограждаше малък район, който изглежда представляваше задънената улица, в момента обрасла с трева.

— Аз лично предполагам — каза Скай, — че когато къщата се е строила, бригадата зидари са изкарвали колите си от пътя и са ги паркирали тук, където било сенчесто, освен това не задръствали района пред къщата.

Докато строежът завърши, пътеката и поляната постепенно престанали да се използват. — Той освети следите от гуми в почвата. — Пресни са. И не са оставени от тежка машина. Открих ги още днес на разсъмване и веднага доведох тук един колега. Не е експерт, но направи много добра отливка.

— Добре че не валя миналата нощ.

Скай кимна.

— Пуснах я за търсене на съответствие, но мога да се закълна, че гумите са стандартните за тойота.

— Откри ли нещо друго, освен следите от гуми?

— Отпечатъци от стъпки. — Скай освети земята. — За съжаление, неясни.

— Обвивки от бонбони, капачка от бутилка, някаква дреха?

— Нищо. Претърсих два пъти района, накарах и други двама колеги да направят същото. Нищо. Но ако знаеш какво да търсиш, Старкс е оставил ясна диря до къщата.

Той показва на Додж тънък клон, наскоро счупен, който висеше от едно дърво, също така място с отъпкана трева.

— Госпожица Малоун спомена, че не бил човек, който излиза сред природата.

Додж огледа няколкото счупени клона.

— Няма твоите изследователски умения, това е сигурно.

Възрастният мъж хапеше замислено вътрешността на бузата си, което подсказва на Скай, че има нещо на ум.

— Какво мислиш? — не се сдържа той.

— Питам се защо е спрял в магазина за полуфабрикати и е отишъл до тоалетната, рискувайки да бъде видян.

— Вярно. Звучи прекалено небрежно за контролирания субект, какъвто ни го описа госпожица Малоун, нали? Но тя каза също, че Старкс е бил разстроен миналата нощ. Току-що е бил застрелял човек. Не е разсъждавал логично. Или може би си е бил съвсем с ума и е отишъл в тоалетната, за да прецени раната на крака си.

— С други думи — каза Додж, — нямаш следа.

Скай прояви достатъчно благоприличие да се усмихне.

— Отворен съм за идеи.

— Кой, по дяволите, знае защо някой прави нещо? Аз във всеки случай не знам. Фактът е, че Старкс е спрял на бензиностанцията. Бил

е видян. Какво ти дава това, помощник-шериф?

— Доказателство, че снощи наистина е бил тук.

Очите на Додж се присвиха.

— Съмнявал си се?

Скай сви рамене уклончиво.

— Това потвърждава показанията на госпожица Малоун и Лофланд. И обяснява защо никой не е чул колата нито на идване, нито на отиване.

— Окей.

— След като получим потвърдителна идентификация на тези отпечатащи от гуми, ще знаем производството и модела на колата, и тогава мога да пусна информация по радио каналите на всички агенции. Няма регистрирана тойота на името на Орън Старкс, но госпожица Малоун каза, че е достатъчно умен, за да не използва собствената си кола.

— Но достатъчно тъп, за да остави пресни следи от гуми. — Додж размишляваше на глас, а когато Скай му даде знак да продължи мисълта си, довърши: — Този тип изглежда е гений, а?

— Да си умен не те прави непременно добър престъпник.

— Не, но помага. — Додж посочи към инкриминиращите следи от гуми. — Това е просто глупаво.

— Точно колкото да напусне сцената на престъплението и да отиде право на място, където би могъл да бъде разкрит.

— Да-а-а, точно така — съгласи се Додж. — Не допускам благочестивия рибар да е записал номера на тойотата.

— Нямахме този късмет. Не е сигурен дори за цвета. „Тъмна“, това беше всичко, което можа да ми каже.

— Ще ядосаш страшно много невинни шофьори на тойоти, които ще бъдат спрени.

— Не мога да направя нищо. — Скай изчака малко, след което попита: — Видя ли достатъчно?

— Може да се върна обратно, да поогледам наоколо. Ако няма проблем.

— Разрешение ли искаш?

— Всъщност — не.

— Така си и помислих.

Скай последва ограничителната лента до другата страна на поляната, след което тръгна по обраслата пътека, докато стигна до пътя. Джипът му беше паркиран отчасти в канавката. Той отвори вратата откъм шофьорската седалка и се пресегна за бутилката вода. После я подаде на Додж, който отпи жадно.

— Трябва ли ти минутка, за да си поемеш дъх?

Додж затвори шишето и го хвърли обратно в купето на джипа.

— Синко, във всеки ден от седмицата мога да те победя.

— Не и в честна игра.

— Никога не играя честно. Честните ги убиват. Армията на нищо ли не те е научила?

Двамата мъже се измериха един друг с погледи, както когато за пръв път се бяха видели в болничния коридор. Накрая Додж сякаш взе решение. Бръкна в джоба на панталона си, извади нещо и го сложи в дланта на Скай.

— Клетъчният телефон на Аманда Лофланд.

Скай погледна телефона в ръката си.

— Намерих го — обясни Додж. — В кафенето на болницата.

— В болницата нямат ли бюро за изгубени и намерени вещи? — попита Скай.

— Проверих, но не видях такова. Пък и бързах.

— Това означава, че си включил телефона, за да видиш на кого е.

Додж леко вдигна рамене, без да се оправдава.

— Ще се погрижа да бъде върнат на госпожа Лофланд.

— Сигурен съм, че ще го оцени.

Те размениха по още един дълъг, преценяващ поглед, след което Скай направи жест към Додж да се качи в колата. Той заобиколи капака и почти веднага последва цветиста ругатня, когато градските му обувки се хлъзнаха по стръмния наклон на канавката.

Когато минаха покрай колата, паркирана в края на алеята към къщата, Додж се обади:

— Забелязах го тук днес следобед. Охранител ли е?

— Пенсионирани полицаи от шерифството. Малко сме, не можем да си позволим да държим човек на щат, но ги използваме при необходимост. Друг наблюдава кея.

— Натъкнах се на него по-рано — измърмори Додж. — Огледа ме хубаво.

Скай се усмихна, мислейки: *Обзалагам се, че го е направил.* На глас произнесе:

— Не отхвърлям възможността Скай да се върне и да се опита да изпълни заканата си да убие госпожица Малоун.

— Сигурен съм, че не го искаш. Майка ѝ е известна бизнес дама в града. Ако нещо се случи на дъщерята на Керълайн Кинг, шефът ти ще ти откъсне главата.

Скай го изглежда мрачно.

— Гадно е да се говори така.

— Съди ме. — После побърза да добави: — Добре, добре, това беше глупаво. — След малко попита: — А общинската полиция? Оказва ли ви някаква помощ?

— Петчленна група. Занимават се главно да потушават спречкванията по време на гимназиалните футболни мачове и организират Парада за четвърти юли.

— Ясно.

— Ние от шерифския офис се занимаваме предимно с поддържане на обществения ред. Решили сме...

— Решил си ти.

Скай сви рамене.

— Решил съм да открия Старкс.

— Хубаво, не е в хижа „Сайприс“. Вече проверих.

— Благодаря — произнесе сухо Скай. — Ще я отметна в списъка си. — После, след кратка пауза продължи: — Мислех си, че може би ще дойдеш да спиш тук, в къщата на госпожа Кинг.

Додж не отговори нищо, игнорирайки хвърлената от Скай уловка, и не каза и една дума, докато приближаваха къщата. Фаровете осветиха входната врата точно в момента, в който Керълайн излезе и застана на верандата. Изглеждаше облекчена, когато видя Додж на предната седалка.

— Започнах да си мисля, че си паднал в езерото или че някой алигатор те е изял — едва го изчака тя да слезе.

— Имате ли алигатори?

Тя премести очи от Додж към Скай, който беше застанал до него. Явно се питаше къде и как са се срещнали.

— Какво става?

— Още не съм задържал Старкс — каза Скай, — но има някои неща, за които да поговорим, а трябва също така да задам няколко въпроса на госпожица Малоун.

— Тя е вътре.

Керълайн въведе двамата мъже в антрето и им направи знак да влязат в дневната.

— Ще извикам Бери. — Но преди да е изчезнала от погледа им, стомахът на Скай изкурка шумно.

— Съжалявам, мадам.

Тя му се усмихна.

— Не е необходимо да се извиняваш.

Бери тъкмо приключваше почистването от вечерята, когато майка ѝ влезе в кухнята.

— Прибра ли останалите спагети?

— Току-що.

Керълайн отвори хладилника, извади запечатана кутия, и я пъкна в ръката на Бери.

— Ще бъдеш ли така добра да стоплиш една чиния от това за помощник-шериф Ниланд?

— Моля?

Керълайн извади прибори от чекмеджето.

— Току-що дойдоха двамата с Додж.

Бери погледна през кухненското прозорче към задната част на къщата, където детективът беше изчезнал преди повече от час; беше ѝ казал да бъде готова да обсъдят отношенията ѝ с Бен, когато се върне след изпушването на цигарата си.

— Как е станало?

— Представа нямам. Но са тук, и помощник-шериф Ниланд призна, че не е ял през целия ден. Най-малкото, което можем да направим, е да му предложим да хапне нещо.

— Най-малкото, което можем да направим? Мамо, той ме мрази.

— О, Бери, не бъди глупава. И когато идваш, донеси каната с чай, моля те.

Майка ѝ излезе от кухнята, понесла прибори, подложка за чинии и платнена салфетка.

Бери изгледа кутията с храна в ръката ѝ и я почувства толкова чужда, колкото всички онези разрушителни стихии, които я бяха връхлетели през изминалите двацет и четири часа.

Нападение, нещо напълно извън преживяванията ѝ до момента.

Криминално разследване, нещо съвършено чуждо на живота ѝ.

Помощник-шериф, очевидно скептичен към всяка дума, излязла от нейната уста.

Тя пхна кутията в микровълновата и нагласи таймера. Докато го гледаше да отброява времето, се учуди на внезапното решение на майка си да потърси услугите на Додж Хенли, човек груб и невъзпитан, казано най-мекко. Беше пълната противоположност на останалите познати на Керълайн, предимно бизнесмени, банкери, адвокати, доктори, културни и изтънчени мъже, какъвто беше и бащата на Бери.

Нещо повече, Керълайн, която е била винаги дама, не възразяваше срещу нецензурните коментари на Додж. Това, според Бери, беше тревожен сигнал. Имаше само едно-единствено обяснение за толерантността на Керълайн към неговата грубиянщина: той явно им беше необходим. Беше от онзи вид мъже, които искаш да са зад гърба ти по време на битка, което на свой ред означаваше, че майка ѝ очаква такава.

Бери също се страхуваше. Орън нямаше да се откаже. Знаеше го. Обсебеността му към нея беше преобърнала света ѝ. Тя бе използвала последните два месеца да се опита да стъпи на здрава почва. Но миналата нощ почвата под краката ѝ рухна и сега всичко бе извън контрол. Извън нейния контрол. Изглеждаше неспособна да се справи.

Но трябваше. И за да може това да се случи, осъзна тя, нещата първо трябваше да се влошат още повече, преди да се оправят.

Микровълновата иззвъня. Тя изсипа спагетите в чиния, добави две филии чесново хлебче, после сложи чинията и каната с чай на един поднос и го понесе към дневната, където останалите се бяха събрали около масата. Майка ѝ бе сложила салфетката и приборите пред помощник-шерифа, който стана, когато Бери се приближи до масата.

— Надявам се да не съм ви затруднил.

— Няма проблем. — Тя му сервира храната и остави чая на масата, но той не седна, докато тя не си измъкна един стол.

Майка ѝ го подкани:

— Хайде, не оставяйте спагетите да изстинат.

Имаше такова силно присъствие. В полукръглия кът за хранене Ниланд изглеждаше необикновено едър, и то не само заради физическите си размери. Той доминираше и с личността, с излъчването си. Бери улавяше всяко негово примигване, всяко движение. Оставяше я без дъх. Но тя явно бе единствената засегната.

Докато той се хранеше, Додж — с разрешението на Скай — им разказа, че Орън всъщност е дошъл в къщата откъм един скрит паркинг близо до главния път, и че се е отбил в тоалетната на магазина за полуфабрикати.

— Това, че номерът на колата му не е бил записан, ме кара да се чувствам още по-добре — изсумтя Бери.

— Не би могла, дори да искаше — каза майка ѝ.

Додж я попита дали Орън някога е карал тойота.

— Не знам. Никога не съм обръщала внимание на това каква кола кара.

— Никога ли не сте излизала с него? — попита Скай.

Тя се поколеба и хвърли поглед на Додж.

— Дали да не почакаме до сутринта, когато господин Карлисъл ще се присъедини към нас?

Преди Додж да е успял да реагира, Скай се обади:

— Търся само информация, отнасяща се до Старкс. Не сте заподозряна.

Додж го изгледа с присвити очи, докато той пъхаше вилицата с навити спагети в устата си.

— Добре, помощник-шериф, давай. Само че внимавай. А ти, Бери, ако ти е неудобно да отговориш на някой въпрос, не го прави.

Скай погледна Бери и остави вдигнатите си вежди да повторят въпроса, тъй като устата му беше пълна.

— Никога не съм ходила никъде с Орън.

Той задържа погледа ѝ няколко секунди, след това попи устата си с кърпата.

— Благодаря, беше много вкусно.

В чинията не бе останала и една хапка. Беше използвал хляба, за да отопи допълнителния сос. Тъй като благодарностите бяха насочени към нея, тя промърмори:

— Пак заповядайте. Макар единствената ми заслуга да е, че ги затоплих. Всъщност мама ги приготви. Аз съм ужасна готвачка.

Той се усмихна на майка ѝ.

— Доволен съм, че стомахът ми се обади във ваше присъствие.

Додж се размърда на стола, опипа джоба на ризата си, където стоеше пакетът му с цигари, после скръсти ръце пред гърдите си и лицето му придоби кисело и недоволно изражение.

— Говорих с някои от колегките ви, чиито имена ми дадохте. — Скай изцяло се беше обърнал към Бери.

— Те казаха ли ви за неуместното му флиртуване?

— По-точно за неумелите му опити. Плоски шеги, несръчност в социалните контакти, неща от този сорт. Описаха по-скоро един досадник, отколкото опасен мръсник.

— Той е опасен *мръсник* — произнесе тя упорито. — Интелигентен. Дори с проблясъци на гениалност. Но като човек е пълна нула. Не беше обаче толкова настоятелен с другите, колкото с мен и Сали Бъкланд. Говорихте ли с нея?

— Да.

— И?

Той изглежда последователно Керълайн и Додж, преди да се обърне отново към нея:

— Може би все пак трябва да изчакаме адвоката ви.

На повърхността предложението му изглеждаше сякаш е в нейна полза. Но отдолу имаше предизвикателство, от което Бери нямаше да се откаже.

— Задайте си въпросите.

— Бери...

— Всичко е наред, Додж.

— Не е наред, глупаво е.

Игнорирайки го, тя задържа очи върху Ниланд.

— Е?

— Сали Бъкланд ми каза почти категорично, че Старкс няма нищо общо с напускането ѝ от „Делрей“ и че да се предполага подобно нещо е пълен абсурд. Каза също така, че ако го наричате преследвач, значи лъжете.

Бери пропусна бавно дъха между устните си; изглеждаше учудена.

— Защо Сали би го казала?

— Бери...

— Не, мамо — прекъсна я тя. — Нещо ужасно не е наред в тази работа.

Тя се размърда в стола си, изправи се, заобиколи го, после се облегна на него, докато гледаше останалите трима в стаята.

— Казвам ви, че Орън направи живота на Сали в офиса толкова невъзможен, че тя напусна. След което той пренасочи вниманието си към мен. Нямам представа защо Сали го е отрекла сега, но ви казвам истината.

— Вярвам ти, Бери — каза майка ѝ. — Всъщност, никой тук не спори с теб. Така че ако обичаш седни и да поговорим.

— Благодаря, предпочитам да остана права. Но наистина искам да го обсъдим. — Тя хвърли ядосан поглед към Скай, искайки да причини тревога в спокойните му сиви очи. — Е, какво друго?

— Със Старкс ли отидохте на офисното Коледно парти?

Тя наведе глава. Усети невярата на майка си, неизречения укор на Додж, осъдителния поглед на помощник-шерифа. След това вдигна рязко глава и тръсна коса предизвикателно.

— Да, съгласих се да бъда дама на Орън на Коледното тържество. И си мислех, че ако изляза с него веднъж, ще спре да ми досажда. Партието ми се видя безопасна алтернатива пред това да съм сама с него цяла вечер. Щяхме да бъдем заобиколени от много хора, които познаваме. Приех поканата му при условие, че се срещнем направо там, вместо да идва да ме взема от къщи. Отидох до там с кола сама и се прибрах сама. *Сама*. Казах ви истината за колата на Орън, помощник Ниланд. Никога не съм ходила с колата му никъде.

— Как беше на партието?

— Орън направи така, че всички да разберат, че ще сме двойка вечерта. Не ме остави през цялото време. Въртеше се непрекъснато около мен. Фамилиарничеше, докосваше ме постоянно. Споменът за това ме отвращава. Понасях поведението му единствено защото се надявах, че щом се изфука, че се е срещнал с мен, ще се почувства удовлетворен и ще се махне. Но не излезе така.

Тя спря, загледа се в някаква точка за момент, преди да се фокусира върху помощник-шерифа отново и да продължи:

— Последният работен ден преди Коледната ваканция Орън получи предупреждението си за уволнение. Обърна се към мен за утеха, сякаш му бях любовница, приятелка, защитник. — Тя млъкна отново и ги изгледа един след друг. — Точно тогава започна преследването.

Очевидно искайки най-после да спуска цирея, тя спря очи върху Додж:

— Предполагам, че по време на разговора ти насаме с Аманда Лофланд днес следобед тя ти е издрънкала за Бен и за мен.

Додж кимна безрадостно.

Като гледаше помощник-шерифа, Бери призна:

— Беше време, когато двамата с Бен бяхме повече от колеги. — След липсата му на реакция тя добави: — Макар че не ми изглеждате изненадан.

Той кимна бавно с глава няколко пъти.

— Госпожа Лофланд ми позвъни късно днес следобед, каза че може би трябва да зная, че сте приели компанията на Старкс за Коледното парти и че вие и съпругът ѝ сте били любовници.

— Тогава той още не ѝ беше съпруг — каза Бери сурово. — И едва днес научавам, че Аманда е знаела. Във всеки случай това е стара история и няма нищо общо със случилото се снощи. — Тя отдели ръце от облегалката на стола и закри из стаята.

— Бен и аз бяхме останали да работим до късно една вечер, след това отидохме да пийнем по нещо, изпуснахме парата и едното доведе до другото. Фактът, че сме колеги, които се виждат всеки ден в офиса, добавяше малко към онова, което иначе би било по-скоро спокойно привличане. Скоро дори тази осъдителна случка не беше достатъчна да направи отношенията ни такива, че да си струват. Не искахме един престорен романс да разруши добрите ни колегиални отношения и осъзнахме, че е глупаво да продължаваме, след като и двамата не се чувстваме емоционално ангажирани. Затова взехме решение да се върнем към това, което бяхме преди — платонични приятели и колеги. Беше просто забегка, която продължи по-малко от месец. Той дори още не беше срещнал Аманда. След като се запозна с нея, аз бях първата, с която сподели за тази „възхитителна жена“. Зарадвах се за него. И когато се сгодиха им организирах парти. Мамо, спомняш си, нали?

— Тогава нае зала в кънтри клуба.

Бери кимна и погледна към Скай.

— Това е. Голямата лоша тайна. До тази грозна сцена в болницата Аманда винаги е била сърдечна с мен. Може би днешният изблик се дължи на това, че се тревожи за здравословното състояние на Бен. А може би е закъсняла реакция на травмата, след като е чула, че е прострелян.

Тя вдигна ръце безпомощно.

— Нямам представа кога Бен ѝ е казал за нас, дали е било преди, или след като са се оженили, или може би тази сутрин, когато се събудил в интензивното и е осъзнал, че е бил ранен, докато е бил по бельо в къщата ми. Не знам. Онова, което знам, е, че аферата ми с Бен беше мимолетна и пренебрежима. Нищо романтично не се е случвало между нас след нейното приключване. И определено никакво прелюбодеяние не е имало вчера.

Скай се изправи и заобиколи масата, заставайки право пред нея.

— Когато погледнах в гостната стая снощи, леглото още беше оправено.

— Не мога да отговарям за това. Може би Бен е седял в стола и е чел, може да е бил в тоалетната, може да е бил... Не знам какво е правел, защото не съм го виждала, след като се изкачихме на втория етаж, пожелахме си лека нощ и всеки се прибра в стаята си.

— Във вашето легло покривката беше махната.

— Ниланд, накъде биеш?

Нито тя, нито Скай отговориха. Тя нямаше представа защо това е такъв препъникамък, но искаше да го елиминира като разногласие между себе си и помощник-шерифа.

— Приготвих си леглото за сън, преди да отида да си взема душ.

Додж се намеси:

— Какъв е толкова проблемът с тези легла? Всъщност, каква е разликата дали тя и Лофланд са се чукали? Важното е, че този откачалник Старкс...

— Знам кое е важното — сръза го ядосано Скай, без да откъсва очи от Бери.

— Тогава защо опяваш непрекъснато за тези легла? — кипна Додж.

— Отношенията ѝ с Лофланд могат да се окажат свързани с мотива на Старкс.

— Каза ти вече какви са им отношенията. А сега може ли да продължим?

Само че Скай не изглеждаше готов да продължи, нито пък да отиде, където и да било преди изчерпването на въпроса.

— С Бен имахме кратка афера преди години — каза тя. — *Нищо не се е случило* вчера, нито снощи, освен това, което вече ви казах.

— Хубаво. Добре. Страхотно. Доволен съм, че това се изясни — каза Додж. — Ниланд, сега доволен ли си?

Скай не трепна.

Бери си пое дълбоко дъх.

— В отговор на въпроса ви от вчера...

— Бери!

— Додж, седни — каза Керълайн.

— Тя има права. Не трябва да казва нищо повече.

— Може би иска.

Бери ги чу, но само с половин ухо. Погледът на Скай бе прикован в нея и тя не би могла да го избегне.

— В отговор на по-раншния ви въпрос искам да кажа, че бях напълно облечена по време на вечерята. Съблякох се чак когато отидох да си взема душ. Жената от екипа парамедици предложи да си наметна нещо. До този момент не бях осъзнала, че стоя гола.

[1] Индианско племе, известно още като кусати, живеещо в земите на Джорджия и Тексас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Това бе щастливата нощ на Дейвис Колдеър.

— Само че не тук, където някой може да мине и да ни види. — Лайза Арнълд махна ръката му, която беше между бедрата ѝ, и седна, като дръпна горницето си отново на мястото му. — Всъщност, изобщо не искам на задната седалка. Толкова е ретро.

Дейвис, с напрегнат член и замъглено от похот съзнание, не можа веднага да измисли подходящо място, освен това в колата си, за да чука Лайза Арнълд.

— Ъ-ъ-ъ... не знам...

— Мотел. — Тя предвзето нагласи дънковата си риза така, че да покрие мястото, което Дейвис изследваше. То не беше непокътната територия.

— Мотел? — повтори той глупаво. Идеята не му беше хрумвала заради пълния хаос в главата му.

Лайза отвори вратата на колата.

— Просто карай. Ще ти кажа къде да отидеш.

Докато Дейвис загрее, тя вече се беше прехвърлила на пасажерската седалка. Като направи гримаса, той намъкна бельото си, после придърпа нагоре джинсите с лявата си ръка, измъкна се от задната седалка и се стовари отпред зад волана. Запали двигателя и прекара колата през алеите на киното за автомобили, което бе отворено само през летните месеци и в момента прожектираха два жестоки пълнометражни филма. Както те двамата с Лайза, така и повечето хора в паркираните коли не бяха дошли да гледат филм.

Когато изходът на киното ги изведе на магистралата, Лайза го инструктира да завие на ляво и му напомни да включи фаровете. Тя се пресегна и пхна ръката си под бельото му.

— Задръж така, докато стигнем.

— Няма начин — изпъхтя той.

Тя започна да го гали и очите му се замъглиха, което му пречеше да държи на фокус централната жълта линия на двулентовото платно.

— Имаш ли презервативи? — попита тя.

— Ъ-ъ-ъ...

— Ако нямаш, аз имам. Но отсега нататък твоя грижа е да носиш, ясно ли е?

— Хубаво — съгласи се той. Би се съгласил на всичко — докато всъщност единственото, което чу, беше *отсега нататък*, което загатваше за бъдещи сексуални отношения.

— Завий сега надясно — изкомандва тя. — Не знам името му, но на табелката има миеща мечка.

Той знаеше мястото. Занемареният автомобилен двор беше тук от толкова отдавна, че сигурно го е имало и преди да се роди. Беше минавал покрай него безброй пъти, без да му обръща внимание. Никога, и в най-смелите си мечти, не си бе представял, че може да дойде тук с Лайза Арнълд, момичето с най-обещаващата секс репутация в гимназията на Мерит.

Той спря до осветения офис, където ту светваше, ту угасваше един червен неонов надпис: „Свободни стаи“. Получаването на стая сигурно щеше да му коства всичко, което бе изкарал от косенето на ливади тази седмица, но той хвърли поглед към Лайза и прецени, че дори това да му струва и двуседмична заплата, пак си заслужава да го направи. Момчетата, които бяха спали с нея, разправяха, че една свирка му е със сигурност гарантирана. Но след като тя бе настояла да отидат на някакво друго място, вместо да останат на задната седалка, може би планираше да направи повече от стандартната свирка. При тази мисъл направо му се зави свят.

— Можеш ли да вървиш с това нещо? — Тя го дръпна и той простена. Ако го накараше да свърши прекалено скоро, щеше да умре от унижение и след това щеше да я убие, че е объркала всичко. Като се хилеше на очевидния му дискомфорт, тя подхвърли: — Бас лоя, че не можеш. Дай ми четирийсет кинта.

Тя го пусна. Дейвис отлепи бедрата си от седалката и подпря крака в пода, така че да провери ръка в джоба на джинсите си за портфейла. Извади две двайсетачки, които тя отскубна от пръстите му. После, като му хвърли дръзка усмивка през рамо, излезе. Докато вървеше към офиса на мотела, той гледаше задника ѝ, който полата ѝ едва прикриваше, но не и прашките ѝ, както бе открил съвсем скоро. Простена от желание.

На рецепцията стоеше дебела жена с гъста посивяла коса и синя татуировка, която покриваше цялата ѝ отпусната ръка. Като погледна кисело, раздразнена, че я откъсват от списанието, което прелистваше, тя взе двацетачките от Лайза и плесна ключа на тезгяха. Трансакцията отне по-малко от петнайсет секунди.

Дейвис беше доволен, че Лайза не беше накарана да се регистрира или нещо такова. Щеше да се справи и с това, разбира се, но не искаше родителите му да научат. Лайза беше от категорията момичета, от които баща му — а и майка му също, в един особено смущаващ разговор — го бяха предупредили да се пази.

Когато Лайза се върна в колата, късата ѝ пола се вдигна над бедрата, което го накара да зърне блаженството, което очакваше, и което изтри от съзнанието му всички родителски лекции за благоразумие и морал. В един миг изчезнаха също всички предупреждения за фатални болести и нежелана бременност, всяко от които можеше да обърка плановете за баскетболна стипендия в колежа, а в по-широк план — живота му.

— Всичко е уредено — обяви тя. — Номер осем. Право напред, в края.

Той остана с впечатлението, че тя е била тук и преди.

Паркира пред стая номер осем и Лайза излезе. Когато Дейвис се измъкна, запита се дали не трябва да закара колата зад сградата, където не можеше да бъде видяна от пътя. Но родителите му тази вечер бяха да играят карти в къщата на някакви свои приятели, които живееха в отсрещната част на града. Кое то означаваше, че не биха минали от тук на връщане към къщи.

Като продължаваше да държи джинсите си с една ръка, той се запрепъва към вратата, където Лайза го чакаше.

Тя му подаде ключа:

— Бъди джентълмен.

— Да, мадам. — Взе ключа от ръката ѝ и мушна няколко пъти в ключалката, пропускайки всеки път дупката.

Лайза се приближи и притисна бицепсите му между бъдещите си фантазии гърди. После облиза ръба на ухото му и прошепна:

— Надявам се да улучваш повече, след като влезем вътре.

Той пхна ключа в процепа и го завъртя. Вратата се отключи.

— Ти не се тревожи за улучването. Няма да пропусна мишената.

— О-о-о... За онова тайно местенце ли говорим?

Той натисна бравата и пристъпи в стаята. Опипа стената за електрически ключ. Когато го натисна и светлината обля стаята, последното нещо, което Дейвис Колдеър очакваше да види, беше изплашения, небръснат мъж, който стоеше в средата на леглото.

Бери лежеше по гръб и се взираше в тавана на спалнята за гости, когато Керълайн почука на вратата и попита дали може да влезе.

— Той тръгна ли си? — попита я веднага Бери.

Керълайн се усмихна на дъщеря си.

— Пропусна десерта и кафето. Но не можеше да остане, дори и да искахме. Обадиха му се и направо излетя оттук. Додж отиде с него.

— Те да не са екип сега?

— Не точно. — Керълайн сгъна един плюшен шнур и го прехвърли през ръкохватката на стола, избягвайки погледа на Бери. — Додж искаше да разбере причината за обаждането, а Скай осъзна, че е безполезно да спори. Додж се качи в джипа заедно с него и заминаха.

Бери седна в леглото.

— Може би са се обадили, за да го уведомят, че Орън е заловен?

— Да се надяваме. — Керълайн се отпусна на края на леглото и се пресегна да хване ръката на дъщеря си. Двете преплетоха пръсти. — Бери, виждам, че не си на себе си.

— Аз? — възкликна тя. — Мислех си същото за теб.

— Добър опит, само че тази тактика не работи от времето, когато беше в прогимназията. Не можеш да пренасочваш разговора.

— Искаш да кажеш, че съм те манипулирала?

— След като порасна достатъчно, за да опиташ. Но не съм сигурна, че манипулация е точната дума. Тя означава някаква нечестна цел. А ти никога не си била нечестна, само изключително хитра.

— Не чак толкова хитра. Ти ме хвана. А аз си мислех тогава, че съм страшно умна.

— Умна си. — Тонът на Керълайн се промени, стана по-мек, по-сериозен. — А също така непоколебима и подвластна на емоциите си. Толкова е нехарактерно за теб да изгубиш самообладание, както направи със Скай.

— „Скай“? „Додж“? Не съм знаела, че се държиш толкова дружески с мъже, с които току-що си се запознала. Въпреки...

— Отново го правиш. Не става дума за мен. А за теб.

— Макар — продължи Бери — да съм сигурна, че познаваш Додж Хенли отпреди. И не се опитвам да извъртя разговора от мен и моите проблеми. Ще стигнем до тях, обещавам. Само че първо настоявам да бъда включена в играта, защото до този момент бях извън нея. — Тя отново легна и кръстоса ръце под главата си. — Слушам. Кой е този тип? Не го познаваш от днес. Сигурна съм. Иначе щеше да си възмутена от държанието и езика му.

Керълайн въздъхна.

— Добре, признавам. Запознах се с Додж в Хюстън преди няколко години.

— Как?

— Чрез моя приятелка, когато го нае да прави частно разследване за нея. Тя се чувстваше неловко от цялата тази идея. Изглеждаше гнусно, евтино, като в долнопробен филм. Додж, какъвто си е, я накара да се опасява още повече. Така че тя ме помоли да се срещна с него и да ѝ кажа честното си мнение. Дали изглежда надежден? Струва ли си хонорара? Такива неща. Нямах опит в подобна материя, но по принцип тя имаше доверие на преценката ми за хората.

— Коя е тази приятелка? Познавам ли я?

— Да, но не мога да ти кажа коя е.

— Как така?

— Защото по този начин ще предам доверието ѝ.

— Татко срещал ли се е някога с него? С Додж, имам предвид.

Керълайн се разсмя.

— Господи, не. Можеш ли да си представиш двамата дори да седят в една стая?

Бери се усмихна. Баща ѝ беше строен мъж, не много висок, но с такова достойнство, че скромният му ръст не се забелязваше. Беше спретнат и акуратен, с тих, приятен глас, културен и елегантен. Пълната противоположност на Додж Хейли.

— Не казах на никого, дори на Джим, за затрудненията на приятелката ми. Ситуацията беше обърквана, унижителна.

— Неверен съпруг?

— Единственото, което мога да кажа, е, че тя бе отчаяна, иначе никога нямаше да прибегне до услугите на частен детектив.

Бери се замисли над думите на майка си, после каза тихо:

— Ти за това ли потърси неговите услуги? Смяташ, че сегашното ми положение е толкова отчайващо?

— Вече не. Той ще помогне да не стане такава.

— Той е уличен побойник.

— Сигурна съм.

— Непочтителен, неуважаващ авторитети и поведението му е извън границите на приличието.

— Съмнявам се, че позволява правилата да му се изпречат на пътя.

— Недодялан е.

— Трябваше да го видиш в чайната „Мейбъл“.

Бери се засмя.

— Завела си го в чайна?

— Трябваше да се срещнем някъде. — Тя се замисли за момент, после добави: — Всъщност, държеше се с повече самоувереност, отколкото човек би очаквал.

— В известен смисъл е привлекателен. Ако си падаш по мърляви.

— Не съм мислила за него по този начин.

Бери смушка игриво майка си.

— Хайде. Готин е. Признай го.

— Някои жени може и да го намират за привлекателен.

Бери се усмихна на извъртането, главно защото майка ѝ толкова се стареше да бъде уклончива.

След като мина достатъчно време от смъртта на баща ѝ, Бери беше окуражила майка си да започне да излиза на срещи, особено когато Керълайн се премести в Мерит, където никой не познаваше двамата като двойка. В града имаше повече от достатъчно пенсионери. Много необвързани мъже на подходяща възраст и с подходящо имотно състояние.

Керълайн не поиска и да чуе.

— Приключих с това — беше казала тя, когато Бери ѝ предложи да започне живота си наново. — Имах хубав брак. Имах любовта на живота си. Не искам никой друг.

Но Бери продължи да таи надежда, че майка ѝ ще срещне мъж, който ще промени мнението ѝ. Тя беше красива и умна, очарователна и забавна. Можеше да предложи още толкова много и Бери ненавиждаше мисълта, че ще прекара остатъка от живота си самотна.

— Харесвам Додж — каза Бери внезапно, почти очаквайки майка ѝ да възрази на категоричното изказване.

Но тя не го направи. Всъщност, Керълайн беше напълно сериозна, когато я погледна:

— Наистина ли?

— Да, наистина. С всичките му недостатъци. Онова, което ми харесва най-много, е, че не се оправдава за недостатъците си.

— Тогава се радвам, че взех решението да го наема.

Раздразнена, Бери прокара долната си устна по зъбите.

— Целта му е ограничаване на щетите. Така ли?

— Отчасти. Детективските му умения биха могли да са от полза за Скай.

— Ако поиска да ги използва.

Керълайн кимна замислено.

— Мъжете са териториални същества. Но Скай ми изглежда твърде интелигентен, за да отклони помощ, когато и ако има нужда от нея.

Бери измъкна едната си ръка иззад главата си и я прехвърли над очите си. След малко каза:

— Аферата с Бен.

— Ти си голяма, Бери. Не си длъжна да ми даваш сметка за отношенията ви.

— О, нима! — Бери я изгледа изпод ръката си. — Не беше ли ти тази, която ми правеше неприкрити намеци, че би искала да имаш внуци, преди да си станала прекалено стара и грохнала, за да играеш с тях?

Керълайн се усмихна.

— Аз още искам внуци. Но — добави тя, като наблегна на думите — разбирам също така колко важна е кариерата ти за теб, защото така беше и с мен. Изграждането на кариера едновременно с грижата за семейство може да доведе до конфликти.

— Не съм се отказала да имам съпруг и деца, мамо. Биологичният ми часовник дава знак, когато видя жена на моята

възраст с едно-две деца и съпруг, който им се усмихва с обожание. И аз бих искала да ги имам. Но нека те уверя, Бен Лофланд не беше подходящият човек за партньор в живота. Той и аз прекарахме няколко безобидни нощи заедно. Аферата ни едва ли си струваше да се превръща в Източен въпрос, какъвто я направи помощник-шериф Ниланд.

— Той не я е превръщал в Източен въпрос.

— Почти.

— Сигурно има някаква причина това да го занимава толкова.

— Каза ми причината. Мотивът на Орън.

Керълайн я изгледа с онзи поглед, специалитет само на майките.

— Какво? — поиска да знае Бери.

— Нищо. Няма значение.

— Какво!

Керълайн поклати глава.

— Някаква откачена мисъл. Безпочвена, по всяка вероятност. Извинявай за прекъсването. Какво казваше?

Вбесена, знаейки, че има нещо друго, което майка ѝ искаше да каже в момента, Бери се опита да си спомни докъде беше стигнала.

— Отказвам вече да играя ролята на удобната грешница, заради разни навлеци, които не си спят при собствените жени!

— Аферата щеше да бъде приета като много по-маловажна, ако беше откровена от началото.

— Знам — призна Бери. — Трябваше да го обясня.

— Защо не го направи?

— Заради Аманда. Не знаех дали Бен ѝ е казал за нас, но предполагам, че не е. Не исках да ѝ се подхвърля някаква минала афера в момент, когато трябваше да се справи с това, че е прострелян, че преживя операция. Страхувах се, че ако кажа на Скай, това само ще усложни ненужно нещата. Замълчах си, за да пощадя чувствата на Аманда, да спестя неприятности на Бен със съпругата му, която той обича и обожава. Дотук с добрите ми намерения. Изригнаха в лицето ми.

Керълайн заговори бавно:

— Отсега нататък те съветвам да не скриваш нищо от Скай.

Бери смъкна ръката си и погледна майка си в очите.

— Мислиш ли, че трябва да му кажа за телефонния разговор, който проведох с Орън онзи ден?

Керълайн я погледна втрещено.

— Телефонен разговор?

— В четвъртък следобед. Аз и Орън говорихме няколко минути.

— Не разбирам. Ти дойде тук, за да избягаш от него. Защо, по дяволите, си му се обадила?

— За да се извиня.

— За какво, бога ми?

Бери се претърколи до другата страна на леглото и спусна крака на пода. Стана и отиде до прозореца, погледна към езерото, въпреки че единственото, което можеше реално да види, беше собственото ѝ отражение в стъклото.

— За да обясня, трябва да се върна малко назад. Помниш ли... разбира се, че помниш — каза тя мрачно. — Деня, в който избухнах?

Керълайн не каза нищо. Бери обърна глава към нея. Майка ѝ гледаше надолу в ръцете си.

— Беше разстроена, Бери. Оправдано. Не мислеше онова, което каза.

— Не извинявай непростимото, мамо. Тогава го мислех.

Един неин колега беше получил похвала от главния счетоводител в деня, когато същият счетоводител беше разкритикувал работата на Бери и бе отхвърлил всичките ѝ предложения с препоръката да ги поправи.

Засегната и ядосана, тя бе потърсила майка си в офиса ѝ и в продължение на половин час си бе изливала гнева върху нея. Беше крещяла колко нечестно е била разкритикувана работата ѝ, как това било мръсна кампания. „Което само показва колко отвратителен е вкусът на този шеф!“ — бе завършила тя. „И сега трябва да му се подчиня. Позицията ми в компанията зависи от мнението на този скапаняк.“

Керълайн се бе опитала да я успокои, но Бери отказваше да чуе причините зад бележките на майка си. Беше омаловажила съветите ѝ да продължи и да не позволява на тази незначителна спънка да се превърне в голяма.

— Ти работиш повече от всички, които познавам — беше ѝ казала Керълайн. — Ти си най-посветената на работата си в

компанията. Талантлива си. Накрая, който трябва ще забележи и както трудът ти, така и търпението ти ще бъдат възнаградени.

Спокойните думи на майка ѝ накараха Бери да кипне още повече. Беше отишла при майка си за съчувствие, а получаваше само баналности. Зачервена, тя се усмихна презрително: „Или, за да стигна до върха на професията си и да не правя метани до земята, трябва да направя както ти си направила. Да се омъжа за шефа“.

Още когато произнасяше думите, знаеше, че не е справедлива. Години наред Керълайн беше работила усърдно до късно вечер, през отпуските, в съботите и неделите. Успехът ѝ беше напълно заслужен, основан на интуицията и здравата работа, а не на интимни връзки.

Бери разбираше още тогава колко обидни са думите ѝ и съжали в момента, в който ги изрече. Но не се извини. Вместо това избухна и остави майка си замаяна от неочакваната и неоправдана яростна атака, източникът на която бе нещо по-дълбоко от гнева и разочарованието. С това избухване Бери бе разкрила една дълго потискана обида от постиженията на майка си.

— Когато се прибрах вкъщи — каза тя сега, — Орън беше там и ме чакаше. — Тя се засмя сухо. — Спомням си как си помислих, че сигурно съм си го заслужила, задето съм се държала толкова гадно с теб. Той ми беше донесъл китайска храна. Смъмри ме, че работя прекалено много, прекалено дълго, че не се храня правилно и че не се грижа за себе си както трябва. Не бях в настроение за такива приказки, още по-малко пък от него. Така че загубих контрол. Развиках му се, казах му да си отнася китайското и да върви по дяволите — да се маха от верандата ми и от живота ми. Казах му, че ми е писнало, че ако отново ми досажда, ще се оплача в полицията.

Той отначало ми измрънка нещо. Как съм можела да бъда толкова жестока, да късам така сърцето му, да разрушавам мечтите му? Слушах тирадата му няколко минути и след това го прекъснах. Казах му, че всички, които са го познавали, са му се подигравали, но най-вече жените. Казах му, че е досаден, че е истинска напаст, че не е в ред и че не съм единствената, която мисли така. Казах му, че е отвратителен и гаден и че направо ми се повръща от него.

Тя разтърка очи, искаше ѝ се да изтрие спомена.

— Явно съм засегнала някаква струна у него. Няколко, всъщност. Защото той се преобрази веднага. Пред очите ми се превърна във

въплъщение на мистър Хайд^[1]. Като се изключат филмите, никога не съм била свидетел на такава драматична трансформация.

Лицето му се зачерви от ярост, не съм го виждала такъв, мамо. Изкрещя: „Не можеш да ми причиниш това!“. Хвърли кутията към входната врата и навсякъде се разхвърча храна. Той крещеше и ме наричаше с всякакви обидни имена. Каза отвратителни, цинични неща. Каза, че нищо чудно, че не съм отвърнала на обичта му, след като Бен Лофланд ме е чукал.

Тя потръпна.

— Не мога да се накарам да повтора всичко, което изригна срещу мен, а и ти не би искала да го чуеш. Завърши с една смразяваща закана, че ще ме накара да съжалявам, че съм го отхвърлила. С много по-сложни думи, но смисълът беше този. Тогава влязох вътре и заключих след себе си. Бях готова да се обадя всеки момент по телефона на 911 — толкова бях изплашена — но той се махна. Тогава влязох в банята и се разплаках. После измих лицето си и се огледах в огледалото.

Тя помълча, после произнесе бавно:

— Тогава видях каква съм станала. Едва се познах, мамо. Бях същото чудовище като Орън. Бях жестока, бях му казала ужасни неща, на теб също казах отвратителни думи, на човека, когото обичам повече от всеки друг. И защо? Защото бях ядосана заради плесницата, с която ме бяха зашлевили в службата.

Тя се обърна към Керълайн.

— Искях да успея на всяка цена. Амбицията ме разяждаше. Бях загубила всякаква перспектива. Бях рискувала отношенията с колегите си, с приятелите, с теб.

Като изтри сълзите от бузите си, тя продължи:

— Орън ме накара да се страхувам за живота си онзи ден. Но аз бях уплашена и от човека, в който се бях превърнала. Не заспах цялата нощ, оставих всички лампи включени, страхувах се, че той може да се върне, страхувах се и че ще променя мнението си да правя онова, което съм решила, че трябва да се прави. На сутринта си бях стегнала багажа. Дойдох тук, надявайки се, че ще намеря някакво равновесие в живота си, че ще открия онова, което някак си съм загубила.

Тя се върна до леглото и седна до майка си.

Керълайн я погали и прошепна:

— Гордея се с теб.

Бери изсумтя:

— *Гордееш се?* След всичко, което току-що ти разказах?

— Трудно е да бъдеш така брутално честен със себе си и още по-трудно да правиш нещо за самореализацията си. — Керълайн я целуна по челото. — Обадила си се на Орън в четвъртък, за да се извиниш за нещата, които си му казала онзи следобед?

— Донякъде. Казах му също, че Бен и аз трябва да довършим кампанията, по която той работеше, когато го уволниха. Че сме се справили. И че той би бил горд.

— Как реагира Орън?

— С безразличие. Коего ме изненада. Не отправи заплахи, но и не каза: „Било каквото било, да го забравим“. Когато свърших, промърмори само „хубаво“ и затвори телефона. Мислех, че сме си уредили сметките. Това беше, докато не дръпна завесата на душа.

— Сигурна ли си, че не си му казала, че с Бен ще работите тук в петък?

— Разбира се, че не съм. Но съм убедена, че е наблюдавал къщата и офиса. Достатъчно умен е, за да се сети, че работя на друго място. Сигурно е проследил Бен, когато е тръгнал от къщата си в петък, за да дойде тук. Може би Орън е седял цел ден в колата си близо до пътя, където са намерили онези следи от гуми, изчаквал е удобен момент, изчаквал е да се стъмни до момента, когато е решил, че ще ни спипа заедно в леглото.

Тя вдигна ръце към главата си и започна да я масажира, притискайки пръсти към пулсиращия си скалп.

— Онова, което не ми дава мира, мамо, което ме плаши, е, че извинявайки се на Орън, аз, без да искам съм направила така, че Бен да бъде прострелян.

— Бери? Скъпа, събуди се.

Бери се обърна по гръб и простена, излизайки от дълбоката дрямка. Тя отстрани косата от лицето си и отвори очи. Майка ѝ, облечена само в къса памучна нощница, се бе навела над нея.

— Колко е часът?

— Пет и петнайсет.

Бери изохка. Дългият самообвинителен разговор с майка ѝ бе оставил малко време за сън. След като се мята и обръща часове наред, тя отстъпи и взе едно приспивателно. Сега, след няколко часа сън, главата ѝ беше мътна от лекарството, очите ѝ — сухи и смъдящи.

Но тонът на майка ѝ, цялото ѝ изражение, издаваха неотложност.

— Ставай и се обличай. Додж се обади току-що. Каза, че трябва да отидем колкото е възможно по-скоро.

Бери отхвърли завивката.

— Да отидем къде?

— В офиса на шерифа.

— Арестували ли са Орън?

— Додж каза, че ще ни обясни, когато отидем. — Керълайн вече излизаше от спалнята ѝ. — Чакам те долу.

Бери навлече едни стари джинси и една тениска, изми зъбите си, върза косата си на опашка и след пет минути беше при майка си на задната врата. Керълайн включи алармата, когато излязоха от къщата, и каза на Бери, че ще пътуват с нейната кола, и че тя ще шофира.

Когато стигнаха до съда бяха изненадани, че един полицаи от офиса на шерифа ги чака. Той махна на Керълайн да паркира на едно служебно място, и докосна периферията на униформената си шапка, когато приближиха.

— Дами. Аз съм полицаи Стивънс. Скай ми каза да ви заведа горе.

Той ги поведе към един вход на приземно ниво, предвиден само за персонала. Набра кода на алармата на таблото и вратата се отвори с шумно метално изцракване. Влязоха вътре и се насочиха към асансьора, който ги изкачи на третия етаж.

Асансьорът се отвори директно в една квадратна стая. Първия човек, когото видяха, беше Додж. Очевидно ги чакаше.

— Неприятно ми е, че те измъкнах от леглото. Но Скай смята, че трябва да чуеш това; смята също, че ти — обърна се той към Бери, — може би ще си в състояние да помогнеш.

— Да помогна как? С какво?

Додж се намръщи.

— Орън Старкс е убил едно хлапе.

[1] Има се предвид романът „Д-р Джекил и мистър Хайд“ от Стивънсън. Сюжетът на романа се върти около експеримента на д-р Джекил да изкорени злото от себе си, но по една случайност той разделя личността си на две и създава могъщо чудовище. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Преди Бери и Керълайн да са схванали думите му, вниманието им бе привлечено от силно и неудържимо хлипане. На пейката до стената стояха мъж и жена на средна възраст. Един по-млад мъж, със свещеническа якичка, бе клекнал пред тях, бе ги прегърнал през раменете и им говореше им тихо.

От уважение Додж говореше полугласно, но гласът му вибрираше от едва сдържан гняв.

— Господин и госпожа Колдеър. Шестнайсетгодишният им син, единственото им дете, бил прострелян и убит преди няколко часа. От Орън Старкс.

Бери усети, че ѝ се завива свят и ѝ прилошава. Тя се олюля. Додж хвана ръката ѝ.

— Хей, стегни се.

Тя впери очи в нещастните родители на момчето, поклати глава и прошепна:

— Аз ще се оправя. Но те са загубили единствения си син тази нощ.

От един малък офис отсреща излезе Скай. Очите на Бери и неговите се срещнаха и се задържаха, докато той заобикаляше купчината бюра.

— Дълга ви извинение — произнесе той, когато се приближи.

— За какво?

— За това, че не ви приех на сериозно. Мислех си, че преувеличавате заплахите на Старкс. Грешал съм. Съжалявам.

Бери потисна емоциите, с които трябваше да се справи по-късно. Но не и сега. Той продължи:

— Както и да е, благодаря, че дойдохте. Мислех, че ако слушате, докато момичето дава показанията си...

— Момиче?

— Нямах време да ги запозная с подробностите — намеси се Додж.

Скай кимна.

— Дейвид Колдеър е бил с приятелка, когато е бил застрелян. Тя е добре. Съсипана, но не е наранена. Посочи Старкс измежду снимките, които ѝ показахме. „Без никакво съмнение“, каза тя.

— Отново ли е избягал?

— Момчето паднало мъртво в краката на приятелката си. Тя хукнала да бяга. Позвънила на 911 от офиса на мотела.

— *Мотел!* — вдигна вежди Керълайн.

— За една свалка. — Додж стисна устни със съжаление. — Двама тийнейджъри, които търсят просто матрак.

Скай каза:

— Когато първите полицаи пристигнали, от Скай нямало и следа.

— Какво го е провокирало да стреля? — не издържа Бери.

— Няма никаква причина.

— И просто така е застрелял момчето без причина?

— Дейвис Колдеър просто е бил на неподходящото място в неподходящото време — отговори той с мрачен тон като този на Додж.

— Мили боже — прошепна Керълайн.

Бери не успя да каже нищо.

Скай се обърна към нея:

— Мислех си, че ако изслушате момичето — казва се Лайза Арнълд, — ако слушате, докато дава показания, може да ви хрумне нещо за Старкс. Може да чуете нещо, което да ни помогне. Не знам. Струва си да се опита.

— Разбира се. Щом така смятате.

Очевидно той смяташе, че тя се нуждае от помощ, за да върви, защото когато тръгнаха през стаята, той задържа ръката си отзад на кръста ѝ.

— Донесете ѝ кафе, Анди — поръча той на един полицай с широко отворени очи, в когото Бери разпозна мъжа, който бе дошъл миналата нощ в къщата на езерото. — Искате ли нещо към кафето? — Скай отново се беше обърнал към нея.

— Сметана. Мляко. Каквото и да е.

— По малко и от двете — каза той на по-младия полицай. — Госпожо Кинг?

— Аз ще ѝ взема. И без това отивам да пуша — обади се Додж.

Скай придружи Керълайн и Бери до малка стая. Тя усети, че ѝ липсва топлината на ръката му, когато я издърпа.

Посочи им една правоъгълна маса с кафяви метални крака и нащърбена повърхност.

— Седнете тук. А може и да останете прави, докато гледате през прозореца. Звукът ще бъде усилен, така че ще можете да я чувате, независимо, че е в друго помещение.

Керълайн седна. Бери се приближи до стъклото. В съседната стая до една също такава маса седеше момиче, девойка. Придружаваше я една жена, може би по-възрастна с петнайсетина години.

— Това майка ѝ ли е?

— Мащеха.

— А баща ѝ?

— Напуснал ги миналата година, никой не знае къде е. Не изглеждат щастливи, че са принудени да живеят заедно, но нямат избор.

— Къде е истинската ѝ майка?

— Никой не знае.

Лайза Арнълд имаше пищна фигура, подчертана от липсата на сутиен и късата поличка. Явно не беше чиста американка, но от типа момичета, които лесно можеше да бъде класифициран.

Въпреки вулгарния ѝ вид, обаче, имаше нещо уязвимо в нея, което развълнува Бери. Сълзите бяха оставили черни следи от тежкия грим по бузите ѝ чак до брадичката. Сега, докато Бери я гледаше как хълца, продължаваха да се стичат нови и цялото ѝ тяло трепереше.

Мащехата ѝ седеше, преплела ръце в скута си, взряна в някаква невидима точка; изглеждаше отегчена или пияна, но определено безразлична към страданията на доведената си дъщеря.

Общият им вид, начинът на обличане и езикът на тялото бяха подчертано различни от онези на съсипаните родители, които се молеха със свещеника.

Скай застана до Бери пред прозореца и я попита:

— Добре ли сте?

Тя кимна.

— Как тийнейджърите са се натъкнали на Орън?

— Ще ви оставя да го чуете директно от момичето.

Додж и другият помощник дойдоха, понесли няколко стиропорени чаши с кафе и шепя десертни блокчета. Оставиха ги на масата с две-три пластмасови бъркалки. Додж извади от джоба си книжни салфетки и ги сложи пред Керълайн. Тя му се усмихна.

— Благодаря, че си спомняш.

Той ѝ хвърли крива усмивка и измърмори нещо.

Скай отиде до вратата и я отвори. После се обърна към Бери:

— Не би трябвало да трае прекалено дълго. Ще се върна веднага щом свършим.

Той излезе. Бери си взе чашата с кафе и докато се върне на мястото си до прозореца, Скай вече беше в съседната стая заедно с другия полицаи. В момента нагласяше видеокасата на една стойка.

Скай каза нещо на момичето, после я потупа по рамото, преди да заобиколи масата и да седне срещу нея. Бери го видя да спуска ръце под масата и миг по-късно чу съскането на включения високоговорител.

— Ако сте готова, госпожице Арнълд — каза той с увеличен от устройството глас. — Кажете ми всичко, което се случи, с всички подробности, които си спомняте. Няма да ви прекъсвам, освен ако не се наложи нещо да се изясни. Става ли?

— Добре. — Тя издуха носа си в една кърпичка, намести се на седалката, кръстоса крака, после ги върна в първоначалното им положение. — Във вас ли трябва ли да гледам, или в камерата?

— Можете да гледате в мен, ако така се чувствате по-удобно.

— Разбира се. Откъде да започна?

— Какви бяха отношенията ви с Дейвид Колдеър?

— Запознах се с него едва тази седмица. Бях го виждала в училище, но не сме вземали общи курсове. Никога не сме разговаряли за нищо. Отидох на бейзболния мач миналия понеделник вечерта. Той играе. Искях да кажа „играеше“.

Тук тя изхълца.

— Забравих точно на каква позиция. Втора база, струва ми се. Няма значение, след играта една група се срещнахме навън, на езерото. Аз и Дейвис тръгнахме заедно и, разбирате ли, се посближихме. Беше сладък. Попита ме дали можем да излезем тази вечер.

— Срещнали сте се, за да отидете на автокиното.

Тя кимна.

— Какво стана после?

— Ами, нещата се поразгорещиха — подсмръкна тя. — Така че решихме да прескочим до този мотел, където — сам разбирате — щяхме да се чувстваме доста по-удобно.

Скай кимна.

— Когато стигнахме, аз отидох до офиса и дадох на рецепционистката парите, а тя ми даде ключ за стая номер осем. Отидохме с колата до стаята, излязохме и се приближихме към вратата. Тогава дадох на Дейвис ключа и казах: „Бъди джентълмен“. Имах предвид той да отвори вратата и да ме покани.

— А-ха.

— Но той се затрудни при отключването, защото държеше джинсите си с една ръка. Те бяха ъ-ъ-ъ... разкопчани.

Скай кимна за пореден път.

Мащехата ѝ издаде сумтящ звук и завъртя очи. Момичето я погледна с отвращение.

— О, сякаш че ти си вода ненапита.

Преди мащехата да успее да ѝ върне хапливата забележка, Скай каза:

— Моля, продължете госпожице Арнълд. — Гласът му беше тих, но излъчваше властност, която показваше, че няма да допусне спор между двете жени.

Момичето обърна отново вниманието си към него.

— Така че... Дейвис не можеше да отключи известно време. Но накрая успя. Натисна бравата и влезе вътре, като светна лампата. И тогава онзи мъж, който стоеше до леглото, ни изгледа толкова изненадано, колкото и ние него. Очаквахме стаята да е свободна, нали разбирате?

Скай кимна.

— И после той... той... — Долната ѝ устна започна да трепери и нов поток от сълзи изпълни очите ѝ. — Той стреля.

— Пресегна ли се за пистолета?

Тя поклати глава.

— Вече го държеше.

— Каза ли нещо, преди да стреля?

Тя поклати глава отново. В гърлото ѝ бе заседнала буца от емоции и тя не бе способна да говори. Скай се наведе напред.

— Искате ли малко да спрем, госпожице Арнълд?

— Исусе... — изсъска мащехата ѝ. — Просто кажи на човека какво се е случило и да се махаме оттук. Ще го направиш ли?

Като я игнорира, Скай съчувствено попита момичето отново дали ѝ е нужно време да се съвземе.

Тя отказа. Той ѝ подаде една книжна кърпичка и тя започна да попива очите и лицето си.

Когато възвърна равновесието си в известна степен, Скай обобщи:

— Значи не е казал нищо, така ли?

— Не.

— Успяхте ли добре да го видите?

— Ами да. Дейвис светна лампата, а той стоеше насред стаята и гледаше към вратата, на не повече от два метра от нас.

— Преди това ми казахте, че бил напълно облечен.

— В панталони цвят каки и тъмносиня риза.

— Намерихме чифт мъжки обувки на пода до леглото.

— Не забелязах краката му. Но косата му беше разрошена. Забелязах, че не е на себе си. И очите му бяха някак си, разбирате ли, трескави. Като че ли е спял, а ние сме го сепнали и той е скочил внезапно от леглото. И когато Дейвис влезе вътре, той натисна спусъка.

— Без да мисли? По рефлекс?

— Да. Така беше.

— Не ме карайте да ви слагам думите в устата, госпожице Арнълд.

— Не го правя. Точно така беше.

— И сте напълно сигурна, че е бил този мъж? — Той отвори един кафяв плик, който носеше със себе си, и извади от него увеличена снимка на Орън от служебното му досие в „Делрей маркетинг“.

Момичето кимна енергично.

— Напълно съм сигурна.

Скай върна снимката обратно в плика.

— След като той стреля в Дейвис какво се случи?

Тя отново се разплака.

— Не знам. Дори не изчаках да видя дали Дейвис е добре. Просто се обърнах и хукнах. Изтичах до офиса, където онази свиня

продължаваше да разглежда тъпото си списание. Изкрещях ѝ да се обади на 911. Казах ѝ, че Дейвис е бил прострелян, а тлъстата кучка изсъска: „Не желая проблеми“.

Лайза Арнълд изимитира собственичката на мотела.

— Казах ѝ да си го начука... — Тя обърна очи към видеокамерата, после към Скай. — Съжалявам.

— Няма нищо. Продължавайте.

— Ами, казах ѝ да се обади веднага. Но тя скръсти ръце на дебелия си търбух. Тогава аз грабнах телефона от бюрото и се обадох лично. Дори не съм разбрала, но съм си изпуснала чантичката, когато пистолетът гръмна. Клетъчният ми телефон го нямаше.

— От момента, в който сте позвънили на 911 и идването на полицията са минали по-малко от пет минути — каза ѝ Скай.

— Пет минути? — възкликна тя. — Сигурен ли сте? Стори ми се цяла вечност.

— Какво правихте през това време?

Брадичката ѝ се разтрепери, после цялото ѝ лице се разкриви. Тя започна да хлипа в кърпичката си.

— Трябваше да се върна там и да видя как е Дейвис. Но бях толкова уплашена. Не знаех дали онзи маниак е вътре и какво прави. Страх ме беше, че може да тръгне след мен. Затова се свих зад гишето в офиса. Онази стара кучка ми се закани, че ако затворят скапания ѝ мотел заради мен, щяла да ме убие със собствените си ръце. Изкрещях ѝ да млъкне, просто да млъкне, но тя продължи да ме ругае, докато онова ченге не дойде.

— Видяхте ли онзи мъж отново?

— Не.

— А колата му? В каква посока тръгна?

— Не видях. — Тя избърса лицето си и си пое дълбоко дъх. — Предполагам, че знаете останалото.

— Сега вече можем ли да си тръгваме? — попита мащехата.

Скай я стрелна със смразяващ поглед, после се обърна към Лайза:

— Благодаря ви, госпожице Арнълд.

— Не ми благодарете. Толкова ми е гадно, че оставих Дейвис там.

— Ще трябва да изчакаме заключенията на съдебните медици, но аз съм виждал много рани от огнестрелно оръжие. Стори ми се, че куршумът е бил изстрелян право в сърцето му. Ако е така, значи е умрял мигновено. — Той добави меко: — Нищо не сте могли да направите за него.

Скай се погрижи Лайза Арнълд и мащехата ѝ да излязат. Поръча на помощника си да ги придружи до вкъщи и да остане там до следващо нареждане. Страхуваше се, че Орън Старкс може да реши да се върне и да ликвидира свидетелката на убийството на Дейвис. Вече бе казал на всички в шерифския офис, че името Лайза Арнълд не бива да се споменава.

Тъй като окръг Мерит не разполагаше с криминалисти, наложи се да използват Тексаските рейнджъри от най-близкия офис. Скай се обади и нареди да изследват мотелската стая, след което да се обадят и да докладват.

Накрая осведоми шерифството, че е оставил дежурен в мотела.

— Не вярвам, че собственичката няма да игнорира забраната и да влезе вътре. Самата тя не е безгрешна. Два пъти съм я арестувал за разпространение на дрога.

Рейнджърът се ухили:

— Да, тя вече изля един тон словесна помия върху мен за това, че я обвинявам.

— Нека позная какво си намерил.

— Няма да е трудно.

Когато той се върна към групата в стаята за разпити, настроението им беше мрачно. Чашите с кафе бяха празни. Керълайн и Додж му кимнаха навъсено. Бери седеше до масата и механично въртеше пластмасовата бъркалка в чашата си.

— Това момче е умряло заради мен — каза тя тихо.

— Не. Умряло е, защото Орън Старкс го е прострелял в сърцето.

Тя остави бъркалката, облегна лакти на ръба на масата и отпусна лице в дланите си.

— Никога няма да забравя лицата на родителите му. И всичко това е заради мен, заради мен.

— От къде на къде?

Тя не каза нищо.
Керълайн я гледаше със съчувствие.
Додж прочисти гърлото си.
— Тя... тя си мисли, че е виновна, защото...
— Защото му се обадох!
Скай се обърна към нея:
— *Моля!*
Бери си пое накъсано въздух и изправи рамене.
— Обадох се на Орън.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Скай се взря в нея, после премести очи върху Керълайн, която съзнателно избегна да отговори на погледа му. Той закова очи върху Додж, който мънкаше неразбираемо и опипваше джоба на ризата си, търсейки цигара.

— Какво говори тя? Обаждала се е на Старкс? — Скай звучеше студено.

— Казаха ми го, докато ти беше... — Той посочи малката стая отвъд, после, използвайки сбития речник на бивше ченге, му обясни за телефонния разговор, както му го бяха описали Бери и Керълайн.

Скай го асимилира известно време, търсейки логика. Искаше му се да попита Бери какво, по дяволите, си беше въобразявала, но реши, че трябва да сдържи скептичността си и да посмекчи тона.

— Този разговор. На домашния му телефон ли се обадохте, или на клетъчния?

— На домашния — отвърна тя. — Защо?

— Надявахме се, че може да локализираме местонахождението му, като проследим с GPS клетъчния му телефон. Но за тази цел телефонът трябва да е включен. Всеки път, когато наберем номера, получаваме съобщение на запис, че не се използва.

— Той със сигурност знае, че не бива да оставя телефона си включен.

— Точно така. — Той млъкна за момент, после зададе въпроса, на който наистина искаше да му се отговори: — Защо сте чувствали необходимост да му се извините?

— Додж ви каза.

— Искам да го чуя от вас.

— Бях му наговорила ужасни неща. Казах му, че е лигльо. Че е отвратителен.

— Той е отвратителен — каза Скай.

— Знам, но може би ако не бях толкова жестока онзи ден, нямаше да...

— Не сте отговорна за неговите действия.

Тя не го опроверга, но и не изглеждаше убедена.

— Исках да компенсирам грубостта си. Опитах се да бъда мила.

Скай отново погледна към Керълайн, за да прецени нейната реакция, но тя извърна очи. Мнението на Додж, обаче, беше явно. Той вдигна рамене и изгледа Скай с поглед, който казваше: *Жени. Какво можеш да направиш.*

Когато Скай се обърна към Бери, тя гледаше с празен поглед в някаква точка в центъра на гръдния му кош.

— Никога не съм допускала, че едно извинение може да доведе до такива ужасни последици. — Очите ѝ се вдигнаха и се срещнаха с неговите.

В тях се четяха вина и страдание. Той почувства болката ѝ, искаше му се да може да я облекчи, искаше му се да не знае какво е това чувство.

— Ако Орън е излязъл за отмъщение — продължи тя, — защо не застреля мен? Защо не мен, вместо Бен? Защо уби невинно момче?

Тя изглеждаше толкова обсебена от мисълта, че на Скай не му даде сърце да каже каквото си мислеше: че е трябвало да помисли дважди, преди да бъде мила с мъж, който непрестанно я преследва. Но тя сигурно го съзнаваше по-добре от всеки друг в тази стая. Щеше да е безсмислено жестоко да го изтъква.

Променяйки темата, той попита:

— Подсетиха ли ви нещо отговорите на мис Арнълд?

— Нищо, което може да е от помощ. Съгласна съм, че звучи така, сякаш Орън е спял с пистолет в ръката. Изненадали са го и са го събудили. Стрелял е по рефлекс.

— Стрелковите му умения доста са се подобрили след стрелбата по Лофланд — отбеляза Додж.

— Как не можа да пропусне онова момче? — нещастно попита Бери, сякаш говорейки на себе си.

Всички си задаваха този въпрос, но никога нямаше да намерят удовлетворителен отговор.

След малко Скай продължи:

— Следите от гуми, които открихме до езерната къща, съвпадат с намерените зад мотела. Паркирал е в храсталака. Колата не се е виждала от магистралата, нито от пътя зад мотела.

— След това сигурно ще побърза да се отърве от нея час по-скоро — предположи Додж.

Скай кимна.

— Междувременно всеки полицаи в щата издирва тойота от този модел. Но още не знаем цвета, нито пък номера. Чухте ме да казвам на Лайза Арнълд, че сме намерили чифт обувки в стаята. Явно Старкс ги е оставил, когато е избягал. Имаме отпечатъци от обувки при влизането му, и отпечатъци при излизането.

Използвал е хавлиена кърпа, сапун, така че можем да вземем ДНК и да я сравним, след като бъде заловен. Но първо трябва да го пипнем, а той ни е оставил достатъчно следи. Не е взел със себе си нищо от стаята.

— Взел е пистолета — обади се Додж.

— Взел е пистолета — повтори мрачно Скай. — Но никакви опаковки от храни, празни кутийки от напитки, никакви допълнителни дрехи. Нямаше нищо в кошчето за боклук. Никакви касови бележки от покупки. Никакви карти или брошури. Нищо, което да ни посочи накъде е тръгнал.

Той се поколеба, после добави:

— Куршумът още е в тялото. След като бъде изваден, ще го сравним с онзи, който намерихме в езерната къща и в тялото на Бен Лофланд. Можем да допуснем, че същото оръжие все още е у него.

Няколко минути всички мълчаха. След това се обади Керълайн:

— Мислех, че всички мотели и хижи са претърсени. Тази пропуснали ли са я?

Скай поклати глава.

— Била е проверена, но Скай не се е регистрирал. Счупил е прозореца на банята от задната страна и се е промъкнал вътре.

— Колко дълго е бил там? — попита Бери.

— Няма начин да се разбере. Стаята е била почистена — или поне така твърди собственичката — преди три дена. Оттогава не е била наемана. Старкс би могъл да е отишъл там веднага след като е бил в магазина за полуфабрикати в петък през нощта и да е прекарал вътре целия вчерашен ден. А може би е отишъл едва снощи след мръкнало.

Можем само да предполагаме. Трябвал му е покрив, място, където да отседне, да се отпусне. Кракът му не е бил добре.

Скай обясни, че отпечатъците от стъпки го доказват. Едната е подълбока от другата. Явно щади десния си крак. Нуждаел се е от място, където да се отпусне и е видял шанс да остане поне една нощ в тази мотелска стая.

— Но е сбъркал. — Гласът на Бери бе едва доловим. Тя обгърна лактите си и Скай забеляза, че кожата ѝ е настръхнала. Тя промърмори: — Не мога да спра да мисля за това какво преживяват сега родителите на онова нещастно момче.

— Преживяват истински ад, Бери, права си. — Керълайн се изправи и си взе чантата. — Случилото се на сина им все още може да се случи и на теб. Орън Старкс знае, че ако го хванат, може да го обвинят и в убийството на Дейвис Колдеър въз основа на свидетелските показания на онова момиче. Той ще обвини теб за тази злополука, което го прави дори още по-голяма заплаха от досега.

Додж също стана:

— Съгласен съм. Тази вечер Старкс увеличи мизата. Сигурно чувства допълнителния натиск.

— Значи продължаваме да сме на все същото място — промърмори Скай. — Ще удвоя броя на мъжете, които наблюдават къщата на езерото.

— Аз ще се преместя там. Ще остана в стаята, в която беше прострелян Лофланд — побърза той да успокои Керълайн. — И без това никой не иска да спи там. — После се обърна към Скай: — По-добре ме зачисли за свой помощник.

— Изисква се специална подготовка.

— Смятай, че я имам.

— Няма как да стане, Додж. Вярвам ти, че...

— Не ми вярвай, защото ако онзи нехранимайко ми се покаже отнякъде, ще го убия. Ако го видя, ще му пръсна задника!

Официално Скай не би могъл да подкрепи саморазправа. Но той бе човекът, който трябваше да съобщи новината на семейство Колдеър, че синът им е мъртъв. Той лично ги придружи до моргата, за да идентифицират трупа на момчето. Петъчното престъпление в езерната къща беше породено от злоба, един акт на ревност, лична вендета, която той първоначално бе взел за маловажна.

Но сега Орън Старкс бе убил невинно хлапе съвършено хладнокръвно. Старкс щеше да си получи полагаемото от закона, но Скай нямаше намерение да проявява милост. Затова тайно се надяваше, както и Додж, че ще му се удаде шанс да пипне убиеца.

Когато Додж и Керълайн се приготвиха да тръгват, тя му напомни, че колата му е в къщата на езерото.

— Ще трябва да пътуваш с Бери и мен. Ще спрем в хижа „Сайприс“ пътьом, за да ти вземем нещата.

Скай се обади:

— Вие двамата се погрижете за това. Аз ще откарам Бери вкъщи.

След като влязоха в джипа му, Скай се покашля:

— Искях да поговоря с вас за Сали Бъкланд.

Бери седеше вдървено на седалката до него, взряна напред, питайки се дали той осъзнава, че е започнал да се обръща към нея на първо име. Беше отпаднала още една необходимост. Сякаш мълчаливо се бяха съгласили, че Харис Карлисъл не е нужен повече. Когато излязоха от сградата на съда и се разделиха на път към двете коли, Додж не предупреди Бери да не говори насаме със Скай. След фаталното прострелване на Дейвис Колдеър беше напълно ясно кой е престъпникът.

Тъй като тя не реагира по никакъв начин на думите му, той я попита дали от климатика не ѝ духа прекалено силно.

— Всичко е наред. Какво ви интересува за Сали?

— Какъв човек е тя?

— Привлекателна, но по един скромнен начин. Библиотекарката с необикновените възможности.

— Да, схванах каква е в психологическо отношение. А с какво се отличава?

— Имате предвид като характер?

Надявайки се да облекчи главоболието, тя дръпна ластика от вързаната си на опашка коса и я освободи. Освен, че я болеше главата, чувстваше се и изтощена. В резултат на недоспиването след вземане на приспивателно беше вяла и апатична. Очите я смъдяха от липсата на сън и многото сълзи. Слънцето се издигаше в небето, но от това

настроението ѝ не се вдигна. Изгревът приличаше по-скоро на подигравка.

— Отзивчива и приказлива ли е Сали Бъкланд? Или срамежлива? Каква е?

— По-скоро интровертна, но не точно срамежлива. Добросъвестна. Готова да послужи. Точно затова ѝ бе толкова трудно да разочарова Орън.

— Ключарка ли е?

— Не съм чувала подобно нещо.

— А лъже ли?

— Не, не.

— Ревнива? Злобна?

— Не и доколкото аз знам.

— Тогава защо ще настоява пред мен, че лъжете за Орън Старкс? Вече няма съмнение, че всичко, което казахте за него, е истина. Всъщност, подценили сте го.

— За съжаление — прошепна тя.

— Не се обвинявайте.

— Не мога. Не биваше да му се обаждам.

Той замълча и тя бе доволна от реакцията му. Защото имаше пълното право да ѝ натяква за проявеното неблагоприятие.

Връщайки се на темата, той каза:

— Ако Сали Бъкланд е имала същите преживявания със Старкс като вас, защо ѝ е да ми казва точно обратното? Това е, което ме озадачава. Каза ми, че лъжете още преди да съм произнесъл думата „преследва“. Започна да оспорва обвинението, преди да съм го отправил.

— Съжалявам — въздъхна Бери. — Не мога да проумея защо Сали би излъгала, защото това никак не е характерно за нея. Може би защото не иска да се замесва? Не знам. Но това, което със сигурност знам, е, че тя напусна „Делрей“ заради Орън.

— Което ни връща отново към въпроса защо лъже. — Той прокара разочаровано ръка през косата си. — Целият разговор с нея беше...

— Какъв?

— Не както трябва. Но не ме питайте какво точно, защото не знам. Просто не беше както трябва. Накарах един от полицаите в

шерифството да отиде до дома ѝ, да я поразпита, но се оказа, че тя не си е у дома. Потърсих я няколко пъти по телефона. Никакъв отговор. Знаете ли къде работи сега?

— Последното, което чух, е, че работи на свободна практика вкъщи.

— Тогава искам да говоря веднага с нея при първа възможност.

— Били сте зает.

— Да, гонех опашката си без никаква полза, а едно момче умря.

Да му обяснява, че е безполезно да обвинява себе си, нямаше смисъл. Тя самата се чувстваше по същия начин. Както каза Додж: „Тази вечер Старкс увеличи мизата. Сигурно чувства допълнителния натиск“.

— Надявам се. Стресираният човек става невнимателен, прави грешки. Предполагам, че ще се освободи скоро от онази кола, ако вече не го е направил. Освен ако няма резервна, ще трябва да открадне друга. Ще следя рапортите за откраднати превозни средства. А също и обществения транспорт. Или — каза той с мрачна усмивка — току-виж сме извадили късмет и онази тойота бъде спряна от полицията в следващите пет минути, а Старкс изведен с вдигнати ръце.

— Не бих разчитала на това.

— Аз също.

Тя се загледа в профила му за миг — лицето му беше уморено.

— Влагате много време и усилия в този случай.

— Това ми е работата.

— Какво си мисли съпругата ви като закъснявате?

Той обърна глава към нея и я изгледа, което я накара да добави бързо:

— Питам само защото сте на смяна от обаждането ми на телефон 911.

— Няма да се прибера вкъщи, освен да си взема душ и да се избърсна, докато не пипнем Орън Старкс.

— Къде живеете?

— На езерото. Имам лодка.

— Близо ли е до къщата на майка ми?

Той се усмихна.

— Едва ли. Наемите там са много високи. Къщата ми е наполовина на нейната. Може би дори по-малка. Мястото е само три

четвърти акра. Приятно е, уединено, но далеч не като вашето.

— То не е мое. На майка ми е.

— Все същото.

Той махна на своя колега, когато завиха по частния път. Стигнаха до къщата, но минаха от задната страна. Бери отвори вратата откъм пасажерската седалка.

— Благодаря, че ме докарахте. — Можеше просто да пътува заедно с майка си и Додж. Не беше отговорила на много въпроси. Скай не я беше разпитвал много, а онова, което я попита, можеше да направи по телефона.

Той също излезе от колата.

— Не е нужно да ме изпращате до вътре — погледна го тя.

— Ще съм по-спокоен да ви оставя сама, ако проверя къщата.

— Няма да съм сама дълго. Мама и Додж са след нас. — Тя погледна към езерото, където бе оставен да пази друг полицаи на кея. — А и с двамата гардове...

— Ще съм по-спокоен, ако проверя.

Нямаше смисъл да спори. Тя се обърна и тръгна към задното стълбище, като извади ключа на вратата изпод една саксия с розова мента.

— Този навик не е безопасен.

— Алармата е включена. — Тя изкачи стъпалата, отключи и отвори вратата. Алармата запищя. — Виждате ли? — Тя набра кода и я изключи.

Той се пресегна зад нея и натисна статус бутон на таблото. Екранът показва, че няма никакви прекъсвания в системата след включването на алармата.

— Всичките ли врати и прозорци са свързани?

— Така мисля.

— За счупени стъкла и детектори за движение?

— Предполагам. Мама обикновено е тук сама, така че винаги внимава.

— Хубаво.

Бери остави чантичката си на кухненската маса.

— Искате ли кафе?

— Благодаря, но нямам време. Трябва да тръгвам. А вие трябва да спите. Прекарахте две безсънни нощи.

— Ще подремна. А по-късно ще отида в болницата да видя как е Бен.

Очите на Скай се присвиха незабележимо. Тя веднага започна да се оправдава.

— Не съм го виждала, след като го изнесоха на носилка. Вчера така и не влязох при него заради грозната сцена, която Аманда направи. Но имам право да отида и да видя приятеля си.

— Сигурен съм, че *приятелят* ви ще оцени посещението. Но не и съпругата му.

Начинът, по който натърти на думата „приятел“, не й убягна.

— Не, по всяка вероятност не. Защото тя, както и вие, не може да отмени факта, че съм била гола, когато Бен е бил прострелян. В светлината на всичко останало не ви ли се струва твърде детинско и абсурдно да се държите за това?

Тя го заобиколи и тръгна към вратата, която водеше към останалата част на къщата. Спря за миг и подхвърли през рамо:

— Надявам се, че ще намерите вратата за излизане.

Преди да е направила две крачки, той хвана рамото ѝ и я завъртя, притегляйки я към себе си.

— Нямам съпруга — произнесе той с нисък глас. — А причината да не мога да отмина факта, че бяхте гола, е, че ви видях гола.

После я целуна, силно и дълбоко, като вкара езика си решително в устата ѝ. Но целувката не трая повече от няколко секунди, той я отстрани рязко, почти грубо от себе си.

Гръдният му кош се издуваше и смъкваше бързо. Очите му обходиха кухнята, спряха се върху някаква невидима точка, преди да се впият в нейните. След което произнесе с дрезгав глас:

— Можете да ме замерите с някоя тежка книга заради това.

Бери дишаше учестено и плитко. Тя го гледа няколко секунди, после вдигна ръце и ги склучи зад тила му.

— По дяволите тежката книга.

Тя дръпна главата му надолу така силно, както той го бе направил миг по-рано. Притисна устни в неговите и след кратко колебание от негова страна, целувката продължи, по-гореща и по-жадна от преди. Това е, което ги тласна напред. Взаимната неприязън бе просто защитен механизъм, използван от двамата в неуспешен опит да се заблудят. Така бе от самото начало.

Едната му ръка се обви около кръста ѝ, докато другата я хвана за ханша, а двете я повдигнаха нагоре срещу него; тя застана на пръсти, притисната към бедрата му и о, господи, той беше толкова твърд и голям, което я караше да се чувства толкова добре. Тялото ѝ стана топло и искащо, а когато намести ханша си, така че контактът да е почувствен, от неговите устни се изтръгна стон.

Целувката се задълбочи. Беше от онези целувки, които човек има щастието да изпита веднъж в живота. Такава целувка, която не се подчинява на правилата, която прогонва съвестта, която е чисто сексуална. Целувка, която те изпълва с живот и те обрича на сигурна смърт. Целувка „ще-умра-ако-не-те-имам“.

Тя си помисли, че той би могъл да умре от желание.

И че и тя може да умре от желание.

Че и двамата могат.

Ако не бяха чули пристигането на колата.

Двигателят угасна. Чу се затваряне на врати. Тя и Скай се пуснаха и отскочиха един от друг. Бери си помисли, че трябва да напъха блузата в джинсите си, да оправи косата си, но нямаше време, тъй като Керълайн и Додж вече влизаха през задната врата.

Думите в устата на Керълайн замряха, когато застана на прага и започна да мести поглед между Бери и Скай.

Тя беше спряла така внезапно, че Додж връхлетя зад нея, изпусайки сака си. Явно усетил наелектризиращата атмосфера, и той на свой ред ги изгледа.

Винаги отличен дипломат, майка ѝ игнорира неловкостта на момента и весело произнесе:

— Спряхме в супермаркета и напазарувахме, така че да мога да направя закуска. Надявам се, че ще останете с нас, Скай.

— Благодаря, но не мога.

Без друга дума или колеблив поглед, той се шмугна покрай тях и излезе.

Керълайн и Додж се обърнаха след него, после извиха очи към Бери. Ако на лицата им имаше нарисувани въпросителни знаци, не биха могли да изглеждат по-любопитни.

Бери им обърна гръб.

— Не съм гладна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хюстън, Тексас, 1978 г.

Убийството на банковия охранител беше водещата новина от няколко дена и медиите я експлоатираха неуморно. Жертвата беше само на двайсет и четири години. Убийството беше пресилено. Момчето, вече смъртоносно ранено, е лежало обляно в кръв, когато крадецът беше спрял, за да го застреля в главата, преди да излезе от банката с мушната под мишницата си плячка.

Способността на тези, които се опитваха да заловят крадеца, който се бе превърнал и в убиец, беше поставена под въпрос от пресата, а така също и от градските власти, които искаха да запазят изборните си позиции; не останаха назад и провокаторите, които изпълзваха от дупките си всеки път, когато се отвореше възможност да очернят Хюстънското полицейско управление.

Негативното медийно отразяване на случая беше вбесило всички от специалния отряд. Вместо да засили решителността им и да ги сплоти, обществената плесница урони доверието и морала. Разнищи тъканта на другарството помежду им. Критиките им един срещу друг станаха язвителни, всявайки разцепление между тях, както и между началници и подчинени.

Един искаше да заловят престъпника със средствата на ефектни полицейски маньоври, което би принудило техните критици да млъкнат. Друг обслужваше лична цел, просто искаше да блесне. На всички нива мненията бяха противоречиви и, естествено, последваха сблъсъци.

Нещата се влошиха, напрежението стигна до такова ниво по време на съвещанията им, че Додж започна да чака с нетърпение работата си във фабриката за гуми. Там поне си почиваше от постоянното напрежение, злобните подмятания и препирните. Докато изпразваше достатъчно на брой контейнери с боклук за определеното време, никой поне не го хокаше.

Но въпреки всичко бе длъжен да присъства на заседанията на специалния отряд, които се бяха превърнали в сбирки за надвикване. Както на повечето от колегите му, така и на него му бе напомнено за задълженията му от крещящия зачервен капитан, който тръгваше в посоката, в която натежеше огромният му задник.

Той размахваше ръце вече пет минути, като не спираше да обвинява Додж за проваления му опит да установи отношения с гаджето на Франклин Олбрайт, Кристъл.

— А сега се връщай в шибаната си работилница. Влез в полезрението й, бръкни в гащите й, не ме интересува, Хенли, само направи нещо, така че да стигнем най-после до този идиот и да го зачеркнем от списъка със заподозрени — завърши тирадата си той.

Нахъсан, Додж удвои усилията си да се сприятели с момичето. Те постепенно започнаха да дават резултати и той вече имаше с какво да се похвали пред началството.

— Вчера отидох в касата, престорих се, че искам да попитам нещо за удръжките от заплатата ми. Кристъл и аз няколко пъти бяхме разменяли погледи, но сега вече си говорим и поне знае името ми. Нагласих обедната си почивка така, че да съвпада с нейната. В понеделник нямаше кой да я замести, така че й предложих да й взема сандвич от машината и след много хъмкане и мънкане, все пак ми позволи. В четвъртък тя пък ми купи обяд. Не, не съм минал границите — каза той, хвърляйки презрителен поглед към ченгето, което беше попитало. — Не искам да я стряскам и да проваля всичко. Исусе. Но този тъп въпрос обяснява защо *ти* още нямаш гадже. Когато Кристъл излезе в обедна почивка, аз се мотаех навън в коридора около дамската тоалетна, тя спря да си побъбрим, аз я попитах това-онова за данъците, а тя ми каза, че винаги, когато нещо не ми е ясно, мога да се отбия при нея, за да ми обясни. Което, разбира се, аз приех като покана. Ще се отбия утре.

Кристъл има една приятелка, с която обикновено обядват заедно, и която скоро ще има бебе. Така че аз заех, така да се каже, мястото й, а Кристъл не възрази. Опитах се да подхвана разговор за лични неща, за бременността на приятелката й, попитах самата Кристъл дали има деца, тя отрече, но щяла да се радва, ако има някой ден. Само че първо трябвало да се омъжи, а това май не виждаше да стане скоро. Тогава я

попитах защо не, а тя се оплака, че гаджето ѝ не бил от мъжете, дето искат да надянат халка. За пръв път спомена Франклин.

В стаята всички бяха млъкнали и го слушаха.

— Днес Кристъл ми каза, че Франклин бил страхотен. *Наистина*, подчерта го тя. Само дето бързо се вкисвал. В миналото имал неприятности със закона, затова родителите ѝ не го харесвали и ѝ натяквали винаги, когато била с него. Което я обиждаше. Но тя обичала Франклин, така че продължавали да движат заедно.

Той огледа колегите си, изкашля се и продължи:

— Снощи обаче се сбили. Той я обвинил, че флиртува с един продавач. Тя му се сопнала, че не е виновна за това, че някой я гледал многозначително. Казах ѝ, че бедният човек просто не се е сдържал, а тя се разсмя и ме плесна по ръката. Е, да, това минава за флиртуване. Но на този етап малко флиртуване е позволено. Не *познавате* ли жените?

Гласът му прозвуча уверено.

— Искало ѝ се Франклин да не е чак толкова ревнив. Например ако знаел, че всеки ден обядваме заедно, това нямало да му хареса. *Никак*. Никога нямало да разбере, че сме само приятели, каза тя. Аз я попитах: „А наистина ли сме само такива? Само приятели?“. А тя цялата се изчерви. И затрепка с мигли. Кълна се в бога, че са толкова твърди и черни, като крачета на хлебарка. Докъде бях стигнал? А, да. Определено смятам, че бележа напредък. Един сигурен знак — поличките ѝ станаха по-къси, а блузките — с по-дълбоки деколтета. Да-а-а, трябва да призная, гледката може да накара човек да му потекат лигите.

Днес например сложи ръка върху бедрото ми. Не, не лъжа, идиот такъв. Направи го само за да подчертае онова, което казва, но все пак е показателно. Колко високо ли? Използвай въображението си. Достатъчно високо, за да накара топките ми да изтръпнат. Не, нищо за Франклин днес, само това, че сигурно не би било добра идея, ако той ни види да излизаме заедно от фабриката след свършване на смяната.

Това може да се окаже съществен пробив, така че слушайте всички. Не, не отивам на втора база. Исусе, що за хора сте вие? Четвъртокласници ли сте? Слушате ли? Добре, тогава. Кристъл ми каза, че Франклин периодично ходи да лови риба на езерото Фалкън. Там се среща с братовчед си. Някой от вас, невежи такива, познава ли

географията на Тексас? Фалкън лейк е точно на границата с Мексико, където братовчед му, хм, се е преместил да живее.

Залата утихна.

— Така че ето какво мисля... Бинго, капитане! Франклин обира банка, после отива до езерото Фалкън, качва се в една лодка и предава мангизите на братовчед си в доброто старо Мексико, където изпира кеша. И го връща чист като напълно законно платежно средство.

Единственото, което трябва да направя, е да измъкна от Кристъл информация кога Франклин напоследък е ходил на риба и да проверим дали съвпада с датата на обира. Ако съвпада, Франклин се изкачва с няколко пункта в списъка на заподозрените. Как ще измъкна информацията от Кристъл? Не искате ли да знаете?

Керълайн усилено се опитваше да остане будна. Беше тук от два часа и половина, но още след трийсетата минута се страхуваше, че ще заспи от скука.

Тъкмо главата ѝ започна да клюмва, когато една кола се качи на тротоара и спря. Отвътре излезе мъж и се насочи към къщата. Въпреки стъклата на допълнителната врата, предназначена да пази от буря, силуетът му ѝ се стори огромен и тя изпита бодване на страх, както винаги, когато сама показваше къща на евентуален клиент.

Той отвори вратата и влезе във фоайето.

Когато позна Додж Хенли, сърцето ѝ подскочи силно, по различен начин. Реакцията я стресна и я смути. Бяха изминали два месеца, откакто му беше казала да не се меси в живота ѝ и го беше предупредила, че в обратен случай ще има сериозни последици. Мислеше, че никога няма да го види отново. Но ето го сега тук, а неволното ѝ вълнение беше объркващо.

Тя стана.

— Здравсти — произнесе той.

— Здравсти.

До този момент бе седяла в един сгъваем стол пред масичка за игра на карти. Застлана със златиста покривка, тя служеше за рецепция. По нея имаше разпилени листовки, описващи къщата за продан и голям брой нейни визитни картички. Тя бе необяснимо

доволна, че има преграда между нея и полицаия, който сега не беше с униформа, а носеше спортно сако и свободни панталони.

— Какво правите тук?

Той вдигна сгънатия вестник, който носеше със себе си, и посочи рекламата в секцията за имоти.

— Отворена къща. Неделя. От два до пет. Има снимка на къщата, даден е адресът, а отдолу е написано името ви като агент от „Джим Малоун Риълти“.

— Знам какво пише в рекламата. Чета я, преди да я предам за публикуване. Това не обяснява обаче защо сте тук.

— Къщата е отворена.

Инатливостта му бе необяснимо разоръжаваща и я накара да се усмихне. Тя скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да скрие пърхането на сърцето си, и попита надменно:

— Да не би да си търсите къща, господин Хенли?

— Може би. — Той огледа бавно фойето. — Какво ще ми разкажете за тази къща? Само не ми казвайте, че тези тапети са най-хубавото в нея.

Тя успя да сдържи усмивката си, макар и с усилие.

— Има хубав заден двор. Ограден.

Той се намръщи.

— Огромни, местни дървета — продължи тя. — С хубава сянка. И с малък ремонт вътрешният двор...

— *Ремонт!*

— Минимален ремонт би го върнал към живот, ъ-ъ-ъ... би го направил използваем.

— Хм. — Той погледна в близката дневна към тапицирания в тюркоазен брокат диван. — Грозни мебели.

— Мебелите не са включени.

— Късметлиите ние.

— С едно пребоядисване, смяна на тапетите и мебелите, къщата ще изглежда съвсем различно. Трябва да проявите въображение.

— Смело въображение.

Знаейки, че е игра, тя продължи театъра.

— Има три спални, една долу, две на втория етаж. Две камини, една в официалния хол и една в кабинета, който на времето е бил

гараж. Собствениците са го превърнали в стая, когато къщата претърпяла основен ремонт.

Той погледна една пукнатина в тавана.

— Кога е било това?

— Хиляда деветстотин петдесет и втора.

Веждите му отскочиха нагоре и в този момент тя не може да сдържи смеха си.

— Мястото е пълна скръб. Но е първата ми сделка.

— Поздравления.

Те се усмихнаха един на друг, после той произнесе:

— „Джим Малоун Риълти“. Той е важна клечка, нали? Рекламите му са из цял Хюстън.

— Голям късмет извадих, че съм назначена в неговата агенция.

— Той е късметлия, че ви има.

Тя прие комплиментата с кратко кимване.

— Компанията му стои много здраво на пазара. Аз съм нова, имам много за учене.

— Затова ли ми разтягате тези локуми?

— Проявих инициативност.

— Амбициозна сте, госпожице Кинг.

— Не искам да се връщам в кабинета на данъчния оценител.

— Не мога да кажа, че ви обвинявам за това. — Той се усмихна отново и погледна към брошурите върху масичката. — Дойдоха ли вече много хора?

— Вие сте третият за почти три часа.

— А вие трябва да седите през цялото време тук сама?

— Ами, тук е и котаракът, но той изсъска на първата двойка, която се отби, така че го заключих в килера.

— Може ли да се откачите за малко оттук? — Той погледна часовника си. — За двайсетина минути?

— Броях колко ми остават и се опитвах да не заспя.

Те размениха поредна усмивка, но никой не каза нищо и тишината на къщата ги обгърна. Този мъж я караше да се чувства неловко и не можеше да не си дава сметка за това. Дори когато бе интервюирана от самия Джим Малоун, убеждавайки го, че ще бъде от полза за агенцията му въпреки своята неопитност, тя не бе толкова

нервна, колкото сега. В присъствието на Додж Хенли ставаше стеснителна, несигурна и не знаеше какво да каже и къде да гледа.

Може би това бе естествена реакция на факта, че е в компанията на полицай. Шофьорите автоматично натискаха спирачки, когато забележеха радар, дори когато не са превишили скоростта. Може би Додж излъчваше авторитет, който я плашеше.

А може би тя продължаваше да се смуцава от това как за пръв път се бяха запознали, когато Роджър я беше ударил — следата върху бузата ѝ беше още прясна, емоционалният еквивалент на рана. Не беше успяла да скрие унижението си тогава, не би могла и сега.

Може би смущението ѝ имаше нещо общо не с нея, а с него. Силните му черти, суровото му поведение и абсолютната мъжественост, загатната в латентната ярост, за която тя знаеше, че може да е свирепа. Все пак бе видяла последиците ѝ. Роджър бе хоспитализиран за десет дена след претърпяния бой.

Тя обаче не се страхуваше за собствената си безопасност. Додж Хенли не представляваше заплаха за нея, дори косвено. Всъщност, поведението му беше закрилническо, почти старомодно рицарско. Тя усещаше притегателната му сила чисто по женски.

Това бе онази първична реакция към него, която предизвикваше пърхане на пеперуди в корема ѝ. В близост до него се чувстваше така, сякаш е застанала на пръсти в края на висок трамплин за скок във вода. В замяна на това беше весело и ужасяващо.

През цялото време, докато тези мисли се въртяха в съзнанието ѝ, те се гледаха втренчено един друг. За да разруши напрегнатата тишина, тя попита:

— Продължавате ли да сте в специалния отряд?

— Още не са ме изхвърлили оттам.

— Значи престъплението остава неразкрито?

— Работим по въпроса.

— Опасно ли е?

— Съвсем лесно и приятно.

— Съмнявам се. — Надвисна поредно мълчание, когато тя погледна паяжината в ъгъла точно зад главата му, а той — лицето ѝ. Тя физически усещаше как очите му докосват всяка нейна отделна черта.

— А как е партньорът ви?

— Гонзалес.

— Точно така, полицай Гонзалес. Той добре ли е?

— Да, добре е. Мисля, че харесва новия си партньор повече от мен, което в известна степен наранява чувствата ми.

— И в това се съмнявам.

— Какво? Че харесва повече новия си партньор, или че чувствата ми могат да бъдат наранени?

— Че харесва повече новия си партньор.

Той сви рамене.

— Може би Гонзалес просто се опитва да ме накара да ревнувам.

— Те се усмихнаха едновременно. Неговата усмивка угасна първа. — Но аз наистина имам чувства и те могат да бъдат наранени.

— Иначе нямаше да сте човек.

— О, човек съм. Истински човек. Същински. — Той погледна надолу към лявата ѝ ръка, където през последните няколко секунди годещият ѝ пръстен бе започнал да тежи като котва. — Как вървят сватбените ви планове?

Усмивката, с която го погледна, беше фалшива.

— Страхотно. Действаме. Както знаете, има много подробности.

— Трябва да се погрижите за партитата.

— Да. Ще има няколко.

— Преди няколко седмици видях снимката ви в рубриката за светски новини на „Кроникъл“.

— Да не би да четете светските новини?

— Не го правех. Но започнах преди няколко седмици. Не четях и неделната секция за недвижими имоти. А сега не я пропускам. — Той остави думите му да резонират няколко секунди, преди да продължи: — Във всеки случай на онази снимка бяхте заедно с Кемптън под онези... — Той размаха пръсти над главата си — онези измишльотини, висящи от дърветата.

— Японски фенери.

— Да. Изглеждаше елегантна забава. В статията пишеше, че и губернаторът е бил там.

— Родителите на Роджър са приятели с него и съпругата му.

— Аха. Ще дойдат ли и на сватбата?

— В списъка с гостите са.

— Кой ще присъства от ваша страна? Семейството ви?

— Нямам семейство. Никакви братя и сестри. Родителите ми не са живи.

— О... Съжалявам.

— Недейте. Бях късно дете на възрастни родители. Вече се били примирили с мисълта, че няма да имат бебе. Била съм изненада на критическата възраст.

— И то каква, бих казал.

Тя се усмихна замислено.

— Мама и татко много ми се радваха, а аз бях късметлийка с такива родители. Бяха хора със средни доходи и се гордееха с това. Майка ми беше дама, баща ми беше джентълмен. И двамата — със силно развито чувство за етика. Изживяха живота си достойно, но аз бях твърде млада, когато ги загубих. Не е забавно да си сирак.

— Има си и забавните страни.

Тя го погледна с изненадано объркване. Той раздвижи рамене под сакото си, сякаш внезапно му беше станало прекалено тясно.

— Майка ми беше добра. Умря, когато бях в седми клас. Двамата с баща ми не се разбирахме особено, така че се опитвахме да не се пречкаме на пътя си, докато не станах достатъчно голям, за да се изнеса от къщи.

— На каква възраст бяхте?

— Седемнайсетгодишен. Два дни, след като се дипломирах от гимназията, се магнах. Дори не изчаках есенния семестър, бяха ме приели в Тексаския технически университет.

— Сигурно баща ви е бил горд.

— Всъщност, не. Когато му казах, че искам да ставам ченге, се засмя, подхвърли, че от мен по-скоро щяло да излезе добър престъпник.

— Сигурна съм, че си е променил мнението, когато вече сте станал офицер.

— Не доживя да го види. Умря си с мисълта, че от мен няма да излезе нищо свястно.

Тя не можа да измисли какво да каже, което да не прозвучи банално, затова не каза нищо.

— А кой ще ви заведе до олтара? — смени той темата рязко.

— Роджър е най-подходящият.

— Удобно е.

- Аха.
- Имате ли рокля?
- Последната проба беше миналата седмица.
- Хубава ли е?
- Така мисля.
- Сигурен съм, че ще сте изключителна.
- Надявам се и младоженецът да мисли така.
- Трябва да е сляп.

След това млъкнаха и Керълайн остана да се пита как началният разговор беше сменил посоката си. Въздухът беше станал по-плътен, старата къща миришеше на плесен. И макар че никой от тях не бе помръднал, той изглеждаше по-близо. Тя сега бе дори още по-благодарна, че масичката стои между нея и този мъж, който я правеше неспокойна.

Погледна часовника си.

- Времето приключи. Трябва да затварям.
- Съжалявам, че не изкарахте никаква печалба.
- Аз също. Ще трябва да убедя продавачите да са по-агресивни.
- По-агресивни?
- Да смъкнат цените.

Той се засмя.

Тя очакваше да ѝ каже довиждане, да ѝ пожелае късмет и да си тръгне. Но той продължи да стои там. Тя направи жест с ръка и каза:

— Ами...

— Ще изчакам и ще ви придружа навън. Онзи котарак може наистина да е побеснял досега.

Тя освободи бедното животно. То беше доста отчаяно, че е стояло затворено толкова време, но не проявяваше признаци на озлобление. Керълайн угаси всички лампи, смъкна покривката от масичката. Додж настоя да сгъне стола и масичката и да ги пренесе в багажника на колата ѝ. Взе една от визитните ѝ картички. После двамата застанаха на тротоара и впериха очи един в друг.

Явно смутена, тя започна да търси ключовете за колата си.

- Благодаря, че се отбихте.
- Пак заповядайте.

— По-приятно е да имаш компания. Времето минава по-бързо в разговори.

— Поне ви попречих да заспите.
— А ако промените мнението си за къщата...
— Ще ви се обадя.

Тя се усмихна.

Той изчака малко, после попита неуверено:

— Искате ли да отидем да пийнем кафе, или...
— Благодаря, но не мога. Роджър ме чака.
— О! А вие не искате да го карате да чака.

Горчивината зад думите му не можеше да се скрие и я накара да заяви дръзко:

— Той е много мил.

— Хубаво. Това е добре.

— Онзи път, когато с полицай Гонзалес дойдохте вкъщи, беше изолиран инцидент.

— Щом казвате. Толкова много пъти.

— Да, истина е. Роджър съжالياва за онази нощ. Дълбоко съжالياва. Закле се никога повече да не вдига ръка над мен.

— Един младоженец, обаче, не бива да се кълне за подобно нещо, не е ли така?

— Разкажанието му е искрено.

Изражението на Додж остана скептично и тя не издържа, опита се да го убеди.

— Роджър смята, че онзи бой, когато е излизал от фитнеса, е бил случайно нападение. Не го разубедих.

Додж наистина не даваше пет пари дали Кемптън знае, че нападателят е бил той, макар че когато отиде в отдела не можеше да си поеме дъх. Но предположи, че самият Кемптън е попречил на това властите да разберат. Дори онзи нещастен задник да предполагаше, или да бе разбрал по някакъв начин кой е мъжът, който му се бе нахвърлил, пак не би отправил оплакване срещу Додж. Знаеше отлично, че ако го стори, лошото му поведение към Керълайн ще стане обществено достояние. Нито пък щеше да го привика да се разберат насаме по мъжки, защото мъжете, които бият жени, обикновено са страхливци.

Така че и в двата случая Додж щеше да бъде оставен на мира. Но по някакъв перверзен начин му се искаше да натрие носа на онзи кучи син.

— Роджър си спомня, че нападателят му е прошепнал нещо — продължи Керълайн. — Но е бил почти в безсъзнание и не може да си спомни какво е казал онзи.

Додж я изгледа още по-скептично.

— Мисли, че е късметлия, че е останал жив.

— Така е — каза Додж прямо.

— След побоя и болезненото му възстановяване е изключително мил. Мисля, че уплахата го е накарала да пренареди приоритетите си. Във всеки случай, стана отново същият Роджър, както когато за пръв път го срещнах. Чуди се как да ми угоди. Очарователен е и е сериозен. Отново се влюбих в него.

Той не каза нищо, но очите му станаха студени.

— Имате ниско мнение за него заради онзи инцидент — каза тя разгорещено. — Никога не сте виждали истинския Роджър. В нощта, когато ме удари, той не беше на себе си.

— Не беше ли?

— Не. Ако можехте да го видите сега и да сравните, щяхте да го осъзнаете. Никога не го бях виждала да се държи така преди, и определено не, след като го бихте.

— Значи е променил поведението си заради страха, че е можел да умре? Така ли мислите?

— Да.

— Глупости. Вълкът козината си мени, но нрава — не. Баща ми е бил прав за мен. Аз съм ченге, и то дяволски добро ченге, но главно защото мисля като престъпник. Имам престъпни импулси. Татко го е знаел тогава, сега го признавам и аз. Хората нагаждат поведението си спрямо обществото, в което живеят. Интегрират се, защото трябва да го направят. Но онова, което носят вътре в себе си, не се променя. Това, че Кемптън е станал мил и любезен, не е защото е разбрал грешката си и в него е настъпил духовен прелом. Лъже, когато казва, че не си спомня какво му е казал нападателят му онази нощ. И ако се държи от мило по-мило, то е защото се страхува, че ще изпълня закана си да го убия, ако още веднъж ви нарани.

Страните ѝ почервеняха от гняв.

— Аз се женя за него!

— Защото го обичате?

— Да! Много!

Той се приближи към нея, принуждавайки я да отметне глава назад, за да го гледа в лицето.

— Знаете ли какво мисля?

— Не ме интересува какво мислите.

— Мисля, че се жените не защото сте толкова лудо влюбена, а защото сте инатлива. Не искате да поставяте под съмнение преценката на Керълайн Кинг. Не искате да излезе, че грешите.

— Не знаете нищо за мен.

— Знам едно. — Той се приближи още. — Знам, че сте единственото проклето нещо, за което мисля.

Тя усети думите му да я пронизват дълбоко. Остана без дъх. Те накараха сърцето ѝ да заблъска. Накараха я да иска да скочи от ръба на високия трамплин в дълбоката вода.

Страхуваше се, че ще я целуне. Страхуваше се също, че няма да го направи.

Той не го направи.

След няколко сякаш безкрайни напрегнати минути тя се обърна и отиде до вратата на колата си, отвори я и влезе вътре. Той не направи опит да я спре, когато тя се отдалечи.

За трети път го оставяше да гледа след нея. Първия път си беше вкъщи, трогната от загрижеността на полицая. Втория път се беше върнала в курса си по недвижими имоти в сградата, разтревожена от побоя, който бе нанесъл на Роджър, и знаейки, че загрижеността на Додж не е само професионална.

Този път бе не толкова отстъпление, колкото бягство. От него, да. Но също така и от себе си и колосалната грешка, която щеше да направи, ако остане.

Додж пристигна във фабриката за гуми на следващата сутрин в кисело настроение, проклинайки натоварения трафик, мокрите след измиването подове в коридора, проклинайки себе си, че е оплескал всичко с посещението си при Керълайн.

Нещата наистина вървяха добре. Той дори бе стигнал до там, че да повярва, че тя се радва да го види и не само защото скучаеше в неделния следобед сама в една грозна, празна къща и всяка компания беше по-добра, отколкото никаква.

Но след това нещо го бе прихванало и бе избълвал онова за годеника ѝ. Тя бе скочила в защита на Кемптън, както би трябвало, щом се канеше да се жени за него.

Но, дявол да го вземе, Додж знаеше, че е прав. Макар и дребничка, Керълайн Кинг имаше желязна греда вместо гръбнак. Беше го усетил още в момента, когато я видя, когато се раздираше вътрешно, но бе прекалено горда и твърдоглава, за да заплаче пред него. Това, че бе загубила родителите си относително рано, до известна степен обясняваше желанието ѝ да налага волята си. А може би си беше родена с такъв неогъваем гръбнак и обстоятелствата само го бяха подсилили.

Така или иначе крайният резултат беше, че е инат, и до голяма степен на него се дължеше омъжването ѝ за Роджър Кемптън.

Додж отказваше да приеме, че тя обича богатия и красив кучи син.

Тя отново се бе разлютила като стършел, когато си тръгна. Прокле се, че е такъв идиот. Защо ставаше така, че можеше да говори с всяка жена за какво ли не, освен за дрехи и информация, а с жената, с която най-много искаше да общува, не се получаваше нищо? Край нея цялото му красноречие изчезваше.

Прибра се вкъщи и изпи шест кутийки бира, спа лошо, тъй като се налагаше да става на всеки час да пикае заради бирата и пристигна във фабриката в отвратително настроение. Сигурно затова, когато забеляза Кристъл до един мощен камион с необикновено големи гуми и мръсен капак, потънала в дълбок разговор с гаджето си престъпник, той се отправи през паркинга към тях.

Като практически търсеше повод за конфронтация, той застана зад нея и каза:

— Здравсти, Кристъл.

Тя се завъртя, приличаше на уплашен заек, хванат в светлината на фаровете, само дето очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от плач. Миглите ѝ не бяха толкова изострени, когато бяха мокри от сълзи.

— О, здрасти — отвърна тя нервно. — Това е... ъ-ъ-ъ... Франклин. Гаджето ми.

Олбрайт го изгледа отгоре до долу.

— Хубава униформа. — Той се наведе напред и прочете измисленото име, избродирано с червени букви на горния джоб на

Додж. — Марвин — добави той, хилейки се, докато го произнася.

Додж го игнорира и се обърна към Кристъл.

— Защо плачеш? Мога ли да помогна?

Франклин Олбрайт блъсна силно Додж по рамото.

— Можеш да помогнеш, като си гледаш собствената шибана работа.

Додж, който гореше от желание да се бие още от идването си, се изкушаваше да забие юмрук в муцуната на бившия затворник, но се ограничи до това да се освободи от ръката върху рамото си.

— Мери си приказките пред дамата.

— Всичко е наред — побърза да каже Кристъл. — Не плачех. Имам алергия. Една таблетка судафет ще ме оправи. — Тя погледна разтревожено към гаджето си, после кимна на Додж към входа на фабриката. — Да не закъснееш за работа заради мен.

— Имаш ли судафет? Защото ще се радвам да ти донеса.

— Имах една кутийка в чекмеджето на бюрото си, струва ми се. Ако закъснееш, ще ти орежат от заплатата.

— Добре, вие си знаете, госпожице Касиер — каза той със закачлив глас.

Тя му се усмихна боязливо. Франклин Олбрайт вече ръмжеше.

Додж се взря в него, опитвайки се да изглежда като досадник, който се опитва да изглежда като гангстер, после тръгна бавно към входа, хвърляйки им един последен поглед през рамо, преди да влезе във фабриката.

— Беше съвсем явно — каза той на останалите членове от специалния отряд по време на съвещанието същата вечер, — че Франклин ме чака след края на смяната ми. Заговори ме, когато излязох от сградата.

— Формулирай значението на „заговори“ — каза капитанът.

— Хвана ме за рамото и ме изтика до оградата. Оказах съпротива, но не прекалено силна. Не исках да му позволя да разбере, че мога да го простра на земята, ако поискам.

— Какво ти каза?

— Каза ми да стоя далеч от Кристъл.

— А ти какво отвърна?

— Че ще си правя каквото си искам.

— А той?

— Каза ми, че мога да го направя със сигурност. Ако искам да ми откъсне главата и да я използва за писоар.

— Франклин знае как да борави с думите, а? — подхвърли саркастично един от полицаите.

— Разбра ли защо Кристъл е плакала?

— Докато обядвахме ми каза, че повдигнала темата за брак отново и Франк казал не, няма начин. Аз ѝ предложих съчувствие, казах ѝ, че той е не само грозен, ами и глупав.

— А тя как реагира?

— Засмя се. Смята, че съм забавен и мил, че съм смел, щом съм му се опълчил. Но отново ме предупреди да не размахвам червената пелерина. Каза ми, че бил избухлив, а имал и нож. Аз на свой ред я успокоих, че не ме е страх от него. — Той сви рамене самодоволно. — И сега съм нейният герой.

— Само дето прикритието ти е издухано.

— За това, че играя сър Галахад^[1]? Едва ли.

— Но сега си в зрителното поле на Олбрайт.

— Като пълен глупак, който има намерения към Кристъл. Ако подочуе, че проявявам интерес, ще помисли, че просто искам да му отмъкна момичето. Виж, ако любопитствам без причина, *тогава* вече радарчето му би се обадило и би го направило подозрителен.

— И докъде стигнахте? — попита капитанът.

— Да, още не си обяснил защо физиономията ти е размазана — обади се друг полицаи.

— Франклин си помисли, че сме постигнали разбирателство. Заби пръст в гърдите ми и каза: „Няма да говориш повече с Кристъл, ясно ли е, Марвин?“. А аз му отвърнах: „Разбира се, хубаво, защото мога да я чукам и без да говоря“.

— Господи мили...

— Не може да бъде.

— Мътните да те вземат, Додж!

— Направо си си го изпросил.

— Разбира се, че си го изпросих — каза Додж на групата. Ухили се, но разцепената устна го заболя. Очите му бяха морави като патладжан и подпухнали, почти слепени. — Ще отида на работа утре с ръчното изделие на Франклин върху лицето ми и Кристъл ще се изпълни с угризения, и ще започне да се извинява. Но под големите

цици малкото ѝ сърчице ще подскача при мисълта за това как съм се опълчил на големия лош Франклин, за да я защитя. Ще съм спечелил сърцето ѝ и лоялността ѝ.

— Но той ще ѝ изпее, че си казал, че ще я чукаш.

— А аз ще отрека. Ще се престоря на съкрушен и обиден, че може дори да допусне, че бих казал подобно нещо. Чувствата ми към нея са честни и чисти.

— Ще повърна — изкиска се един от групата.

— Какво те кара да мислиш, че тя ще повярва на теб, а не на Франклин? — попита капитанът.

Въпреки разбитата си устна усмивката на Додж освети стаята.

— Защото тя го иска.

След което образът на Керълайн Кинг прекоси съзнанието му и усмивката му угасна. И той промърмори почти на себе си:

— Дори когато злото ще избодне очите на жената, тя иска да вярва, че мъжът ѝ е добър.

[1] Най-благородният от рицарите от легендата за крал Артур. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Каква е вероятността?

Това бе въпросът, който Орън си бе задавал през по-голямата част от живота си. Всеки път, когато съдбата си правеше гадна шега с него, което се случваше несправедливо често, той се бе питал какви са изгледите това да се случи, каквото и да бе то във всяка дадена ситуация.

Очевидно изгледите да му се случат неприятности бяха много добри, защото лошият късмет не го напускаше.

В петък вечерта се получи фиаско. „Инцидентът в езерната къща“, както го нарекоха медиите, беше катастрофален личен провал, но за един външен наблюдател абсурдния му изход изглеждаше почти смешен. То бе като лош фарс, с негодника, който сам пада надолу по стъпалата на излизане.

Предвид комичните елементи прострелването на Бен Лофланд вероятно можеше да е минало за счепкване сред бившите му колеги. Никой не беше умрял. Състоянието на Лофланд дори не беше чак толкова сериозно. Щеше да се наложи да изтърпи някакви неприятни юридически последици, но след всичко казано и направено, инцидентът скоро щеше да бъде забравен.

Но сега, сега Орън Старкс беше издирван за фатално прострелване на шестнайсетгодишно момче. Което беше друга беля.

Каква е вероятността!

Да се промъкне в стая в долнопробен мотел му се виждаше добра идея на времето. В края на краищата шансът стая номер осем да остане празна беше едно на осем. Оставаха още цели седем стаи, измежду които да се избира!

Но не, точно тази стая беше дадена на Дейвис Колдеър и гаджетото му.

Каква беше вероятността да излезе, че хлапето Колдеър е отличен ученик, знаменит бейзболен играч, любим син и приятел? Ако някой е трябвало да прекрачи прага на тази скапана мотелска стая

защо да не е някой наркоман, крадец, педофил? Ако се беше случило така, Орън Старкс можеше да бъде обявен за герой, че е отървал обществото от една напаст.

Вместо това гражданството и всеки служител от силите на реда в щата бяха нащрек и търсеха безсърдечния убиец на едно златно момче.

Каква беше вероятността неназованата млада жена, която бе свидетелка на стрелбата, да остане с ясно съзнание достатъчно дълго, че да идентифицира убиеца? Беше съобщено, че е посочила — без никакво съмнение — снимката на Орън Старкс измежду цяла купчина други. И в добавка — това бе онази проклета снимка от служебното му досие в „Делрей Маркетинг“, която никога не е можел да понася! Снимката в шофьорската му книжка беше по-представителна от тази. На нея челото му изглеждаше прекалено високо, очите му — прекалено близко разположени, а брадичката — неопределена и слабохарактерна.

Каква беше вероятността той да бъде принуден да се справи с неприятност, която изобщо не беше предвидена и за която нямаше предварителен план?

Вероятността всичко това да се случи беше толкова малка, колкото вероятността врагът на Майк Рийдър да се счупи, когато Орън го беше избутал от въртележката. Лятото, през което Орън навърши девет, беше доста горещо в Бюмонт, Тексас. Заради разбиващите рекордите температури децата през деня си стояха вкъщи. Ето защо Орън и Майк Рийдър бяха сами на площадката за игра през онзи фатален следобед.

След като паркира колелото си, Орън се приближи към другото момче предпазливо и със страхопочитание. Майк беше побойник, по-тежък от Орън с петнайсетина килограма и с цяла глава по-висок. Но при цялата си предпазливост Орън прие тази неочаквана среща като възможност да направи добро впечатление на един популярен съученик. Ако двамата се сприятеляха през лятната ваканция, после през есента, когато започнеше училището, Орън щеше да бъде приет в голямата група от приятели на Майк.

Но Майк се зарадва на идването на Орън в парка единствено защото сега щеше да има кого да тормози. Той покани Орън да се качи до него на въртележката. И Орън радостно се покатери. Но Майк веднага скочи, хвана една от металните пръчки, тичайки в утъпканата

окръжност на въртележката, като я караше да се върти все по-бързо и по-бързо, докато пейзажът се превърна в размазано петно за Орън, който се държеше с всички сили и скимтеше от ужас.

Майк се качи обратно със скок и започна да му се присмива. Подиграваше му се, че няма татко, и когато Орън му извика, че татко му е умрял, момчето се разсмя и му каза, че е мамино синче. Нарече го педераст, откачалник, женчо, който сигурно пикае като момиче, клекнал. Орън отричаше, хълцайки, но Майк Рийдър настояваше и започна да скандира.

Недодяланата песничка спря, когато Орън събра всичките си сили и, пускайки пръчката, за която се бе прилепил, блъсна с две ръце Майк Рийдър в гърдите. Майк, неподготвен за смелото неподчинение на Орън, се прекатури от въртящата се въртележка и падна на твърдата земя. Орън чу звука, сякаш някой бе счупил съчка о коляното си.

Като не откъсваше очи от Майк Рийдър, Орън остана на въртележката, която продължаваше да се върти и върти, докато накрая спря напълно. Едва тогава слезе и отиде до момчето, лежащо безжизнено на земята. Пикочният му мехур и червата се бяха изпразнили мига, в който бе умрял, в което Орън видя идеална справедливост, имайки предвид последните му подигравки.

Прииска му се да се помотае над неподвижното тяло на момчето и да се наслади злорадо на гледката, но бързо съблече ризата си и я използа да изтрие с нея следите от пръстите си, които бяха останали върху въртележката. После я хвърли върху отпечатъците от маратонките си и разрохка пръстта. Удовлетворен, че е елиминирал всички свидетелства, че е бил тук, той се качи на колелото си и се отпрати към къщи с пълна сила, преди някой да го е видял, като се придържаше о тротоара, за да не остават следи от гуми.

И до днес се смяташе, че смъртта на Майк Рийдър е била трагична детска злополука.

Дори след онзи злополучен летен следобед на Орън му се искаше да избие всички други хора, които бяха жестоки с него. Жадуваше да даде заслуженото на всички, които го потискаха, както си го бе получил Майк Рийдър. Но винаги си казваше, че не бива, защото повечето виновници не си заслужаваха риска да бъде заловен.

Обаче предателството на Бери Малоун беше от класа и си струваше. Заради това трябваше да я накаже.

Беше се заклел да я види мъртва и щеше да го постигне. Но първоначалният му план беше погрешен и сега, ако не беше толкова умен, щеше вече да е арестуван за убийството на хлапето Колдеър, а Бери щеше да си живее безнаказано.

Тази катастрофа обаче си имаше и хубавата страна: Орън Старкс бе свикнал да се справя с лошия късмет, защото имаше толкова богата практика в това. Например: знаеше как да избягва паниката. Кършенето на ръце заради нещо, което се е оплескало, е сигурен начин сам да се изкараш виновен.

Деня, в който Майк Рийдър умря, Орън се върна вкъщи, гледа телевизия, изяде си вечерята от рибени пръчици и сандвич със сирене, изкъпа се, държа се нормално и никой, дори собствената му майка, не заподозря, че той е бил причината за трагедията, станала на няколко преки от къщата им. Когато беше чул сирените на полицейска кола и линейка да се носят из квартала, единствената му реакция беше да увеличи звука на телевизора.

Дейвис Колдеър беше мъртъв и щеше да си остане мъртъв. Орън нямаше избор, освен да го приеме и да се справи с това. Трябваше да остане спокоен. Трябваше да не действа прибързано. Разрешаването на проблеми беше отличителната му способност. Колкото по-сложен бе пъзелът, толкова повече го харесваше. Изискваше търпение и находчивост да се измъкнеш от един заплетен лабиринт.

Със сигурност имаше изход от тази бъркотия. Просто трябваше да го намери.

Разбира се, ако се стигнеше до най-лошия сценарий, той разполагаше със специална система за безопасно бягство. Но за момента бе изправен пред неочаквана стена. Единственото му средство беше да се откаже. Жалко, но разбираше много добре, че за да има успех, трябва да се правят и жертви.

Засега не се налагаше непременно Бен Лофланд да умре.

Мъжът бе уплашен до смърт от него и той го бе накарал да изглежда като глупак, спипан по долни гащи, в буквалния смисъл. Тъй като Лофланд не бе заслужил най-строгото наказание, Орън реши, че това е достатъчно удовлетворително.

Бери обаче, трябваше да умре. Не съществуваше друга опция. Нямахте да го удовлетвори нищо по-малко от смъртта ѝ.

Но как да станеше? Всички около нея бяха нащрек. Името и физиономията на Орън бяха излъчени по всички медии. Всеки мъж, дори с отдалечена прилика, би бил арестуван, ако не и открито застрелян от някой бдителен гражданин. Във всеки случай криенето беше приемлив курс на действие.

Но пък беше непродуктивно, и — честно казано — скучно. А най-лошият ефект да си стои като плъх на тъмно и да не предприема нищо, беше, че Бери се разхожда жива и здрава. От друга страна, ако го видеха...

При тази мисъл решението го осени внезапно.

Трябваше да създаде смущение. Да, да! Щеше да ги обърка. С интелигентност, намиране на подходящия момент и малко късмет — не му ли се полагаше малко? — Бери и тези, които я закриляха, скоро щяха да си чешат главите, опитвайки се да търсят смисъл в невъзможното.

Самата перспектива за това го изпълни с ликуване.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Да целува Бери.

Светът се бе свил на тунел, в който Скай Ниланд шеметно летеше надолу по стръмното — и той не можеше да съобрази как да спре това пропадане, докато мисли за целувката с Бери. В съзнанието му напиреха спомени мечти за това колко хубаво приляга нейното дълго, стройно тяло към неговото, колко сладка е устата ѝ и други, още по-вълнуващи представи.

Той не би могъл да им се отдаде, освен да си вземе свободен ден и да отиде за риба, или пък да си отспи за двете нощи.

От езерната къща на Керълайн се прибра директно в своята. Избръсна се, взе си студен душ и докато се преоблече в чисти дрехи, в каничката на кафеварката вече димеше прясно свареното кафе. Той го наля в термична чаша с улейче за пиене. Намаза дебел слой фъстъчено масло на филия стар хляб, сгъна я на две и я изяде, докато излизаше от къщата и се движеше към джипа си. Кафето беше хубаво и ароматно, и толкова горещо, че изгори езика му.

Езика, който се беше слял с този на Бери.

Работата по случая щеше да е като абсорбатор на шока за връхлетелите го еротични вълнения. Съмняваше се, че те ще изчезнат, но като държеше съзнанието си фокусирано върху залавянето на Орън, това би предпазило и двамата от неприятната изненада, преживяна в кухнята на Керълайн Кинг.

Така или иначе, личните грижи изглеждаха неприлично егоистични днес, когато убиецът на Дейвис Колдеър беше на свобода.

Когато зави към мотела, където възнамеряваше да повърти отново на шиш собственичката, той позвъни на шериф Дръмънд у дома му. Телефона вдигна госпожа Дръмънд и му каза, че шерифът е под душа, но щяла да му предаде да се обади веднага щом може.

Скай се обади и в офиса. Уведоми Анди накъде е тръгнал и го помоли да съобщи веднага, ако някой разбере нещо ново.

Докато пиеше последното останало в термочашата кафе, телефонът му звънна. Той вдигна, без да гледа дисплея.

— Добро утро, шериф Дръмънд.

— Не е шерифът, Скай. Стивънс е. Открих колата.

Табелката на мотела с нарисуваната върху нея миешца мечка се показва, но Скай изпълни остър обратен завой, което накара гумите му да изпуснат по пътната настилка. Намираще се на осем километра от мястото, където полицаи Стивънс бе открил една изоставена тойота. Скай взе разстоянието с включени светлини. Беше неделя сутрин, така че на пътя нямаше много превозни средства, което му позволи да спести някоя и друга минута.

Другият полицаи стоеше до вратата на една тойота.

— Сигурен ли си, че няма отпечатьци от стъпки? — провикна се към него Скай, докато излизаше от джипа си.

— Не и от тази страна, Скай, иначе нямаше да стоя тук.

Мъжът беше с петнайсет години по-възрастен от Скай, но беше спокоен човек и изглежда не се бе засегнал, когато по време на телефонния им разговор Скай му повтори да внимава да не унищожи следите и да изложи на риск доказателствата.

— Искаше ми се да мога да ти кажа, че съм го намерил заспал зад волана — промърмори Стивънс, когато Скай се приближи.

— И на мен ми се искаше.

Скай подпря ръце на коленете си и се наведе да погледна в колата през прозореца. Не видя нищо нито на предните седалки, нито на задните, нито пък на пода. Ключът още стоеше на таблото. Старкс явно не планираше да се върне.

— Как е излязъл, без да оставя отпечатьци от стъпки?

— От другата страна — каза Стивънс.

Скай заобиколи предницата, за да не настъпи, без да иска следите от гуми, отпечатани в меката почва зад колата. Щяха да са им нужни да ги сравнят с намерените близо до езерната къща и мотела.

После разгледа стъпките. Старкс беше оставил един пълен десен отпечатък, когато бе излязъл, а после пълен ляв, който бе малко по-дълбок и по-отчетлив от десния, после частичен десен, когато беше влязъл сред високите бурени.

Нататък следата ставаше много по-неясна. Старкс можеше да е отишъл на безброй места, където да се скрие, би могъл да поеме в най-

различни посоки. Напред се ширеше открито поле — около петстотин метра нататък, покрай което минаваше железопътна линия. После продължаваше от двете ѝ страни, докъдето поглед стига.

Отвъд линията имаше подобно открито пространство, което преминаваше в индустриален район на търговската част на Мерит. Тук имаше различни складове, зеленчукова борса, дистрибуторски център за хартиени стоки, фабрика за работни ръкавици.

Но Скай се тревожеше преди всичко от изоставените сгради на фалирали предприемачи. Няколко многоетажни, пръснати постройки стояха в различна степен на разруха, предоставяйки безчет потайни местенца и пролуки, в които човек можеше да се скрие. Оттатък индустриалната зона се намираха дворът и сградата на прогимназията, и градският парк с обществен плувен басейн и игрища за футбол и баскетбол.

Дейвис Колдеър беше играл последния си мач на това игрище миналия понеделник вечерта.

Скай пусна една яростна псувня, от онези, които могат да се чуят само в армията. Стивънс стоеше до него, като благоразумно мълчеше, пристъпвайки от крак на крак.

Зад тях от другата страна на улицата се виждаше редица от къщи. Работнически квартал; паянтовите постройки бяха на седемдесетина години в най-добрия случай, собственост на бяхтеци се от сутрин до вечер хора, които едва свързват двата края. Пред една от къщите в двора бе паркирано съоръжение за теглене на трупи.

— Говори ли с някой от обитателите? — попита Скай.

Стивънс поклати глава.

— Не исках да оставям колата, да не би някой да дойде и да прецака следите. Но никой не се е мяркал, откакто съм тук.

В момента към мястото се приближиха още трима полицаи. Скай побърза да ги предупреди да внимават къде стъпват.

— Ще убия всеки, който унищожи някое доказателство.

Той възложи на един от тях да тръгне от врата на врата и да пита всички дали са забелязали един мъж да излиза от тойотата, паркирана на тяхната улица. Ако някой получише информация, трябваше да го уведоми незабавно.

След това застана в средата на улицата и, с ръце на кръста, направи триста и шейсет градусов оглед на целия район, надявайки се

да забележи нещо, което да му подсказва накъде е тръгнал Старкс, когато се е измъкнал от колата. Дали си беше заминал вече, или се намираще наблизко? Имаше вероятност да наблюдава сега Скай от скривалището си, може би иззад мътните прозорци на някой от празните складове.

Възможно ли беше Старкс да е оставил тук колата по някаква определена причина? Нямахме други следи от гуми, които да сочат, че някой го е посрещнал и той се е качил в друга кола. Скай предположи, че е шофирал дотук от мотела, преди да осъзнае с пълна сила какво е направил. Беше се уплашил, че колата може да е била видяна от някой, който е минавал покрай мотела, когато бе произвел фаталния изстрел. Или че Лайза Арнълд е забелязала в каква посока е поел.

Каквото и да беше минало през ума на Старкс — а само един господ знаеше какво е — той бе достатъчно разумен да осъзнае, че трябва да се отърве от колата и да продължи да се спасява пеша. В тази част на града нямаше улични лампи. По улицата минаваха ограничен брой семейства, които живееха на нея, и беше малко вероятно да имат патрул, който следи за престъпления.

Старкс се бе отдалечил от колата по чорапи. Това беше нещо, което даваше предимство на Скай.

Той се обърна към Стивънс.

— Ти си най-добрият във вземането на отпечатъци в целия отдел. Свали каквото можеш от колата. Мини с „тънкия гребен“.

— Разбира се — кимна мъжът и се насочи към патрулката да вземе съответните принадлежности.

Скай изгледа другите полицаи:

— Ще се обадя за подкрепление, но вие започвайте, не ги чакайте. Проследете отпечатъците на Старкс. Проверете дали има такива отвъд железопътната линия. Колкото до изоставените сгради — тръгнете от най-долу и продължете до края. Оглеждайте се за нещо, което да загатва за скорошно присъствие. Искам да бъде претърсен всеки сантиметър. Ако откриете нещо, не го докосвайте. Обадете ми се веднага. Кажете на останалите, когато дойдат.

Те кимнаха.

— Анди е дежурен на телефона. Ще го накарам да провери собствениците на тези сгради и да осигури разрешителни да влезем вътре. Искам те да бъдат проверени за влизане с взлом, за разбиване на

алармени системи, всичко, което изглежда необичайно. Същото важи и за двора и сградата на прогимназията. За всичко видяно, чуто или открито, искам да бъда уведомяван своевременно. За всичко, ясно ли е?

— Разбира се, Скай. Ти къде отиваш?

— Да говоря с шефа.

Телефонът му беше звънял два пъти, но той го игнорира, подозираше, че сигурно е шериф Дръмънд. Най-накрая натисна бутона за свързване с домашния номер на шерифа.

Дръмънд вдигна още след първото позвъняване.

— Скай?

— Добро утро, сър. Искам да ми отделите минутка от времето си.

— За момчето на Колдеър ли става въпрос? Аз и дядо му сме заедно. Трагедия. Сигурен ли си, че е бил Старкс?

— Да, сър. Имам потвърждение на идентичността. Мога да съм у вас след пет минути.

— Опитваме се да отслужим вечерна служба.

— Обещавам да не ви задържам дълго.

Скай не му даде шанс да възрази, преди да затвори. Когато пристигна в къщата на шерифа, госпожа Дръмънд вече седеше на предната седалка на техния Линкълн таун с включен двигател. Шерифът чакаше в края на алеята, облечен в официалния си костюм, с библия в едната ръка и шапка „Стетсън“ в другата.

Скай натисна спирачките, но остави двигателя включен, когато излезе от джипа.

— Съжалявам, че ви задържам, сър, затова ще мина право на въпроса.

— Не са нужни извинения, Скай. Старкс хладнокръвно е прострелял едно добро момче. Това вече не е като да раниш човек в конфронтация при любовен триъгълник. Какво искаш?

— Разрешението ви.

— За?

— Кучета.

— Хей, Анди ли е?

Додж, който се бе запознал с младия полицай от предишната вечер, влезе бавно в шерифския отдел и отиде до бюрото, където седеше Анди. Извади късмет. Анди беше единственият вътре и след като беше видял Додж в компанията на Скай предишната вечер, не направи въпрос от свойския начин, по който Додж нахълта, сякаш се прибира вкъщи. Додж сложи една бяла кутия на бюрото.

— Онова, което харесвам на малките градчета, е, че винаги има магазин за пресни понички, които се правят всяка сутрин.

— Да-а-а — усмихна се Анди.

— Вземи си.

— Благодаря. — Полицаят вдигна капака с нетърпение и огледа наличното.

— Не ми благодари. Идеята не беше моя. Скай ме изпрати да взема онези показания за Старкс, които е снел снощи. Тъй като стоиш като залепен тук, докато всички останали са навън, си помислих, че заслужаваш почерпка.

Анди се намръщи, облиза ягодовата глазура, залепнала по пръстите му.

— Току-що говорих със Скай. Не ми каза нищо...

— Откога е това кафе?

Анди погледна към кафеварката на масата до отсрещната стена.

— От час или два, струва ми се.

Додж се ухили.

— Значи точно каквото трябва. — Като отхапа един голям залък от боровинковата поничка, той отиде до кафе машината и си наля чаша кафе, след което му сложи две пакетчета захар. Погледна към Анди, който не беше помръднал, и попита: — Ще ми направиш ли тази услуга?

Анди изглеждаше несигурен.

— Скай отиде до мотела, за да разпита отново собственичката.

— Точно така. Искане да й покаже доказателствата.

— Той... съжалявам, господин Хенли, но когато разговарях със Скай... това беше само няколко минути, преди да дойдете тук... той...

— Не ти каза нищо по телефона за това, нали?

— Не, затова...

— Брей! Ами хубаво — каза Додж, преструвайки се на безкрайно облекчен. — Толкова много му се струпа на главата на

човека. Сигурно е пропуснал.

— Скай? Да е пропуснал?

— Грешка на езика. Както е изморен — мисля, че не е спал от петък вечерта — може да е забравил, че държи тези доказателства неупотребени.

— Неупотребени?

— Нали знаете, от медиите.

— Медиите?

— Радиостанциите, синко. Ти къде живееш? Скай дава на местната радиостанция бюлетини за Орън Старкс на всеки десет минути.

— Знам го, но...

— Е, медиите могат да са ни от полза, без никакво съмнение. Обществеността е нащрек. Но не искаме доказателствата, които получихме за Старкс, да стигнат до всеки скот в Източен Тексас, нали така?

— Така е, сър, но...

— А Старкс също слуша радио. Можеш да се обзаложиш, синко. Скай не иска той да научи информацията, която получихме снощи.

Очите на младия мъж светнаха.

— Значи когато бъде заловен, можем да използваме тези снимки на госпожица Малоун, за да го уличим.

Стомахът на Додж се сви. Той използва всичките си умения, за да изглежда щастлив, когато потупа младия полицай по рамото и каза сърдечно:

— Ето че схвана. — После пъхна остатъка от поничката в устата си и погледна часовника си. — Скай ме очаква.

Анди се изправи и изчезна в кабинката на един офис, появявайки се няколко секунди по-късно с найлонова торбичка, в която се виждаше кафява папка.

— Трябва да подпишете...

Додж дръпна торбичката от него.

— Скай каза, че не са нужни официалности. Няма време за тези неща в момента. — След което му благодари и с пликчето с доказателствата, пъхнато под мишница, излезе оттам.

Жадуваната дрямка не настъпи, както Бери се беше надявала.

Тя бе напуснала сцената с целувката също така подплашено, както и Скай, като излетя от кухнята и остави Додж и майка си без никакви обяснения. Гореще си взе душ и се пхна гола под хладните чаршафи, затвори смъдящите си очи и изпита желание да изключи съзнанието си и да позволи на тялото си да заспи.

Но нито съзнанието, нито тялото ѝ се подчиниха. Мислите за Скай Ниланд настоятелно я преследваха. Картините от сексуалния сценарий прелитаха през съзнанието ѝ, правеха тялото ѝ неспокойно, всъщност — трескаво на места, които не можеше да игнорира, места, където искаше да чувства очите и ръцете, и устата му върху себе си.

Като се имаше предвид трагедията, случила се предишната нощ, похотливостта ѝ изглеждаше особено ненавременна. Отвратена от себе си, тя отхвърли завивките, стана и се облече.

Долу на първия етаж завари майка си, седнала на масата за хранене, да се взира в екрана на лаптопа си, да си отбелязва нещо и да провежда телефонни разговори.

— Ти работиш ли? — попита Бери.

Керълайн свали очилата си за четене.

— Неделя е. Хората купуват къщи в неделя. Възложих разписанието за показване на къщите на други агенти, но трябваше да проверя, за да съм сигурна, че всичките ми бази са покрити.

— Трябва да опиташ да поспиш малко.

— Загуба на време.

— Знам много добре — призна Бери огорчено. — Къде е Додж?

— Нямам представа. Каза, че нямам време да закусва след всичко станало, и че трябва да последва интуицията си. Тръгна така внезапно, както и Скай.

— Хм. — Бери се надяваше, че темата за Скай ще спре дотук.

Но майка ѝ също имаше интуиция.

— Какво се е случило между вас? — попита тя. — Когато с Додж дойдохме, направо миришеше на озон. Спорехте ли, или... беше нещо друго? — Точно тогава клетъчният ѝ телефон звънна, спасявайки Бери от отговор. Керълайн провери името. — Търсят ме от офиса.

— Обади се. Аз излизам.

— Къде отиваш?

— Неделя е. Ден за изкупление.

Двайсет минути, след като излезе от къщата на езерото, тя стоеше пред болничната стая на Бен Лофланд. Пое си дълбоко въздух и почука леко на вратата. Отвори ѝ Аманда. Когато видя Бери, изражението ѝ стана кисело и враждебно.

Бери не ѝ даде възможност да заговори първа.

— Исках да видя Бен.

— Защо?

— За да му се извиня, че беше прострелян.

Аманда изгледа Бери невярващо, но после отстъпи настрана и ѝ позволи да влезе в стаята. Бен беше буден, полуседнал, облегнат върху струпаните зад гърба му възглавници.

Бери се усмихна, когато се приближи към леглото.

— Изглеждаш много по-добре, откакто те видях последния път.

— Чувствам се по-зле — промърмори той. — Бях в безсъзнание, когато си ме видяла и не усещах нищо.

Аманда отиде от другата страна на леглото и застава срещу Бери с раздражено изражение.

— Боли ли те много?

— Само когато дишам.

— Лекарствата не помагат ли?

— Да кажем, че не ми е приятно без тях.

— Изтръпвам като си помисля колко по-лошо можеше да бъде.

— Да. Аз също... ние... си го мислехме. — Той хвана ръката на Аманда и я стисна. Двамата се усмигнаха един на друг, макар усмивката на Аманда да беше малко пресилена.

— Обвинявам се, че подцених психическото състояние на Орън — каза Бери.

— Кой е допускал, че може да направи нещо толкова откачено?

— Бях предупредена, в известен смисъл... — призна Бери.

— Бях го видяла веднъж напълно изгубил разсъдък.

— Преди петък вечерта?

— Да. Но само веднъж. Помислих си, че е изолиран инцидент, остра реакция. Явно съм сгрешила в преценката си. — Тя си пое дълбоко въздух. — Затова не видях нищо лошо в това да му телефонирам.

Бледото лице на Бен регистрира изненадата му.

— Телефонирали си му? Кога?

— В четвъртък следобед.

— Ти да не си си загубила разсъдъка? — Изумлението му се беше задълбочило.

— Беше грешка. Сега го виждам, но му бях казала неща, за които съжалих и исках да се извиня. Освен това си помислих, че трябва да знае, че проектът, по който работеше, е завършен; и че се получи добре. Помислих си, че ние... че аз... му го дължа.

Бен облиза устните си. Погледът му се премести няколко пъти от Бери към жена му и обратно, и накрая се спря върху Бери.

— Искане ми се първо да го беше обсъдила с мен.

— Да, и на мен. Ако го бях направила, ти може би щеше да ме разубедиш да му се обадя и нищо от това нямаше да се случи.

— Направо не мога да повярвам — промърмори Аманда. — Всичко това е заради вас.

Бери си беше признала, но реагира отбранително на обвинението на Аманда.

— Мислех, че Орън ще ми благодари за обаждането и с това нещата ще приключат. Но явно единственото, което е стигнало до съзнанието му от разговора е било, че с Бен ще прекараме деня заедно. Ужасно, ужасно съжالياвам.

— Имате много причини да съжالياвате.

— Така е, Аманда. Но изневярата не е едно от тях. Между нас с Бен няма нищо, освен приятелство от много дълго време насам; всъщност, откакто двамата се запознахте.

— Казах й го — обади се той. — Тя ми вярва.

Бери помълча известно време, издържайки осъдителния поглед на другата жена, после произнесе:

— Но не вярвате на мен!

— Сигурна съм, че Бен ми е верен — на мен и на брачната ни клетва. Но не вярвам, че сте го извикали с единствената цел да работите по проекта. Напуснали сте Хюстън, ежедневната рутина, работата си, в която по думите на всички, сте преуспявали. Оставили сте приятелите си, социалния си живот и сте дошли тук да... се забавлявате.

Миналата седмица ви е доскучало и не ви е свъртало на едно място, така че сте измислили причина Бен да дойде тук и да прекара деня, а после и нощта, с вас. Знаели сте, че ще дойде, защото тази

кампания е важна както за вашата, така и за неговата кариера. Но мисля, че това е било само уловка, за да го подмамите. Нуждаели сте се от някакво развлечение, забавление, от промяна в еднообразния провинциален живот. Нуждаели сте се от секс и сте избрали съпруга ми да ви го осигури.

— Грешите — натъртено отговори Бери. — Не съм подмамвала Бен в езерната къща с никаква похотлива мисъл на ум. — Тя помълча няколко секунди, после добави: — Макар преди няколко месеца да имах такива.

Признанието ги шокира. Самата Бери беше шокирана от себе си, но продължи:

— Преди да дойда в Мерит, ако смятах, че ще имам професионална полза и изгода да спя с Бен, най-вероятно щях да измисля начин да го направя.

Бен я беше зяпнал с отворена уста. Аманда гледаше самодоволно и разярено в същото време.

— Ето че го признахте.

— Признах, че приоритетите ми не работеха както трябва — каза Бери. — За да се изкача нагоре по стълбицата на „Делрей“ съм правила неща, които не харесвах. До степен, че не можех да се понасям. Махнах се от Хюстън, за да избягам от Орън, да. Но също така дойдох тук, за да получа нова перспектива. Амбицирана съм както никога. Все още искам да се изкача до върха на професията. Само че вече не желая да продавам душата си за това.

Тя изгледа Бен с дълъг поглед, който той избегна.

Нито Бен, нито Аманда бяха приели нейното извинение, поне не гласно. Те, особено Аманда, вероятно щяха да продължат да се възмуцават от нея, и не би могла да ги обвини. Бен едва не загуби живота си.

Но освен това, което бе направила — почти стигайки до унижение — тя не можеше да стори друго и не би се принизявала повече пред тези двамата, които бяха прекалено безчувствени, за да приемат извинението ѝ.

— Тръгвам за Хюстън тази вечер, така че първото, което ще направя утре сутринта, когато отида в офиса, ще е да представя проекта ни, както беше предвиден по график.

Цялото тяло на Аманда се стегна.

— Без Бен?

— Той ще получи полагащото му се признание.

— О, обзалагам се.

— Ще се погрижа това да стане, Аманда. Обещавам ви.

Жената отмина обещанието на Бери с високомерно сумтене.

— Обещавам ти, че няма да бъдеш оцетен — погледна Бери към Бен.

— Разбира се. Благодаря.

Бери се бе надявала на по-добър изход. Разочарова я начинът, по който завърши посещението ѝ, но поне бе казала, каквото трябваше да каже. Семейство Лофланд останаха да мълчат враждебно. Без повече думи, тя излезе.

В коридора една санитарка със зелена униформа буташе тракаща метална количка, натоварена с подноси за обяд. Тя се изравни с Бери.

— Вие сте госпожица Малоун, нали?

— Точно така.

— Приятелят ви ще се оправи.

— Да. Изглежда се подобрява.

Тя забърза крачка, но жената продължи:

— Жалко за момчето на Колдеър. Синът ми играеше с него бейзбол.

— Беше трагедия.

— Онзи, който го е прострелял... — Тя изцъка. — Трябва да го заловят. И то бързо.

— Съгласна съм. — Стигайки до площадката с асансьора, Бери натисна бутона за надолу.

Жената побутна количката напред.

— Наградата би трябвало да помогне.

Бери я изгледа озадачено.

— Почакайте. Има награда? Откога?

Жената подхвърли през рамо:

— Чух по радиото преди половин час. Майка ви дава парите.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Хабене на пари, ако ме питаш.

— Е, не те питам.

Студеният отговор на Керълайн накара Додж да се раздразни още повече, ако изобщо бе възможно. Всеки път, когато запалваше цигара, тя се намръщваше неодобрително, отнемайки му удоволствието от пушенето, което създаваше драстичен дефицит в минималната му дневна нужда от никотин. Пресметна, че се движи с най-малко четвърт надолу. Цялото му същество го жадуваше. Кожата го сърбеше отвътре. Непрекъснато ходеше да пикае.

Но бяха в нейната кола и макар да искаше да не се подчини на възраженията ѝ и да запуши, не можеше. Но щом стигнеха там, закъдето бяха тръгнали, щеше да изпуши една до филтъра, а ако не ѝ харесваше, толкова по-зле.

Беше предложил да шофира, защото така поне ръцете му бяха заети.

— Само един „Уолмарт“ ли има в града?

— Да. Нуждаеш ли се от указания?

— Не. Забелязах го вчера.

— Преди, или след като си побъбри с Грейс?

Стана му приятно, че разговорът му с барманката продължава да човърка отвътре Керълайн, но не стигна по-далеч от това да ѝ хвърли една злорада усмивка.

— Двайсет и пет бона!? — възкликна той във връзка с наградата, която тя бе обявила в шерифския офис. — Всеки късоглед селяк в югоизточен Тексас ще започне да си играе на шпионин.

— Сигурна съм, че Скай ще предупреди екипа си да отхвърля несериозните обаждания на горещата линия.

— Въпреки всичко — каза той тихо. — Специалните отряди бяха отворили гореща линия за информация за банковия обирджия. И знаеш ли какво получихме?

— Рапорти за руска подводница в канала, гледки на извънземни обекти, Второто пришествие, глутница свирепи вълци, които вилнеели в медицинския район и жена, която се обаждаше нощем, предлагайки секс, на който се интересува.

— Казвал ли съм ти го вече?

— Преди трийсет и една години говореше за това, когато се беше ядосал на случая.

— Тогава трябва да си го чувала много пъти.

— Най-малко хиляда.

— Хм.

— Сигурна съм, че Скай очаква да получи известен брой откачени обаждания — каза тя, — но може да получи и някое полезно. Освен това обявяването на награда ме кара да се чувствам така, сякаш и аз допринасям с нещо за залавянето на Орън, вместо да седя и да не правя нищо.

Додж промърмори нещо неразбираемо.

— Какво? — погледна го Керълайн.

— Нищо.

— Нещо за пари. Какво всъщност каза?

— Казах, че за теб това са джобни и няма да усетиш липсата им.

— Каза нещо повече.

— Изплъзна ми се една ругатня.

— Защо използваш ругатни?

— Би ли искала да ти ги повторя?

— Защо използва ругатни във връзка с парите ми?

Той познаваше този тон. Тя нямаше да остави темата, което беше добре за него, защото финансовото ѝ положение го тормозеше, а сега се отваряше сгоден случай да си каже болката.

— Няма да познаеш финансов проблем даже ако се сблъскаш с него, защото никога не си имала такъв. — Виждайки гневното ѝ изражение, той добави подигравателно: — Е, имала ли си?

— Била съм късметлийка.

— Ще го кажа. Достатъчно късмет да се омъжиш за богатия си, успял шеф. — Изтърси го, тъй като беше раздразнен, и моментално разбра, че е отишъл твърде далеч.

Тя произнесе студено:

— Не си позволявай да ме критикуваш, че съм се омъжила за Джим.

— Не те критикувам.

— Не и с толкова много думи, но го намекна.

— Чуваш несъществуващи намеци, защото си свръхчувствителна по въпроса за брака ти.

— Нямам причина да бъда свръхчувствителна по въпроса.

— Не?

— Не. Имах добър брак, който продължи двацет и шест години. До деня, в който Джим почина, ние бяхме щастливи заедно.

— Поздравления!

Сарказмът му не ѝ убягна.

— Искаш да съм била нещастна?

Той повиши глас:

— Исках да си била щастлива с мен.

— Чия е грешката, че не бях? — избухна тя в отговор.

Той изруга. Известно време никой не каза нищо, после той прочисти гърлото си:

— Как умря Малоун?

Отне ѝ толкова време да отговори, че той помисли, че няма да го направи. Най-после тя каза:

— Получи удар. Както си седеше в офиса на бюрото. Изпадна в кома. Почина два дни по-късно, без дори да дойде в съзнание, което беше всъщност благословия. Неврологът ми каза, че Джим е получил дълбоки мозъчни увреждания.

Додж продължи да шофира в неловката тишина.

— Значи си го обичала?

— Да, Додж, обичах го. Най-много го обичах за това, че обича мен и Бери. Тя беше почти на годинка, когато Джим ми предложи да се омъжа за него. Беше закоравял ерген от четирийсет години, но искаше да се грижи за съпруга и дете.

— Искал е теб. А ти си имала бебе. — Додж сви красноречиво рамене.

— Не е гледал на Бери като на жертва, която трябва да направи, за да се ожени за мен. Прие я без обяснения и квалификации. Обичаше я силно и я отгледа като своя. Което беше добре, след като той и аз няхахме деца заедно.

— А защо няхахте?

— Без причина, нали знаеш. Така и не се получи. Не позволихме това да се превърне в проблем. И двамата бяхме много заети в разширяването на бизнеса. Работехме дълго и здраво. И бяхме доволни от дъщерята, която имахме.

Дали от недостига на никотин, или от тази дискусия за другия мъж, който беше отгледал и обичал дъщеря му, но сърцето го заболя. И въпреки това не се сдържа и изплю въпроса, който го измъчваше от трийсет години.

— Какво дете беше Бери? Щастлива ли беше?

Керълайн го погледна и се усмихна.

— Много. Напълно. Беше буйна. Умна. С преждевременно развити дарби. Атлетична. Със състезателен дух. Готова да помага, но без да се перчи.

— Инатлива като теб.

— Привлекателна като теб.

— Твоя ли сприхав нрав има?

— Нравът ми не е сприхав!

Той се засмя на сприхавия ѝ отговор, после тя се присъедини към него. Неговият смях пръв секна.

— Казвала ли си ѝ?

— Какво?

— Трябва ли да го изрека, Керълайн?

Тя извърна глава и се взря през предното стъкло на колата. И започна да сгъва и разгъва ръце в скута си — навик, който му бе толкова познат. Правеше го винаги, когато се мъчеше да събере мислите си, особено при нещастие.

— Да, казах ѝ. Джим я беше осиновил и ѝ бе дал фамилията си, но държах да знае, че не ѝ е роден баща. Не исках това да е някаква голяма, тъмна тайна, която се крие в миналото ни, готова всеки миг да изскочи и да разбие отношенията ни.

Това клъцна Додж до живеца, като си спомни, че се беше отказал писмено от родителските права над дъщеря си. Беше чиста процедура, извършена от адвокати. По времето, когато беше ядосан и си мислеше, че му е бил даден малък шанс.

Не преставаше да се пита какво би станало, ако бе възразил. Щеше ли да е друг изходът, ако беше отказал да отстъпи отглеждането

и възпитанието на дъщеря си на друг мъж?

Но сега, след трийсет години, не можеше да види никаква полза от воденето на война, която само би удължила неминуемото и би създала по-голяма враждебност и душевна болка за всички замесени, особено за Керълайн и Бери.

— Когато Бери порасна достатъчно, за да знае откъде идват бебетата — продължи Керълайн, — й казах, че Джим не е бил мъжът, който е посадил семенцето в коремчето ми. Нещо от този род — каза тя, като се усмихна леко. — Но я уверих, че Джим е нейният татко. И тя го прие.

Додж спря на светофара, докосна горния джоб на ризата си, откъдето го приканваше пакетът с цигари, намести се по-удобно в шофьорската седалка и промърмори нещо неодобрително по отношение на шофьора пред него.

После се прокашля.

— Не е ли любопитствала да научи кой е бил сеячът? Никога ли не е попитала какво се е случило на истинския й баща, защо я е оставил и не се е върнал?

— Повдигна веднъж въпроса — призна Керълайн. — Беше на възраст, когато усещах, че трябва да я пазя от капаните да прави секс, когато е възбудена, когато й внушавах да бъде благоразумна, да се пази. А тя ме попита дали така се е случило с мен. Искаше да знае дали е била резултат от лош късмет, нежелана отговорност, от която един мъж е избягал.

Тя погледна към Додж и той отвърна на погледа й. Керълайн продължи:

— Късаше ми се сърцето, когато долових уязвимостта в гласа й. Явно я преследваше мисълта, че е била зачената при нещастен случай. Гореше от желание да научи истината, но не беше попитала от страх да не би подозренията й да се потвърдят.

— Исусе — простена Додж.

— Успокоих я. Казах й, че е била зачената в щастлив момент и че нито баща й, нито аз сме съжалявали за бременността. Казах й, че между нас са се случили неща, които не са свързани с нея, но са били достатъчно сериозни да ни попречат да сме заедно и че той — *ти!* — е преценил, че за нея ще е по-добре да остане с мен. — Тя сведе поглед към ръцете си, като продължаваше да ги стиска и разпуска в скута си.

— И Бери ми повярва. Или поне аз предполагам, че е така, защото никога не повдигна въпроса отново.

— А сега?

— Сега?

Той я погледна колебливо.

— Тя е умно момиче, Керълайн. Как няма да се досети?

— Може би се досеща. Не ме попита направо, но ме притисна да ѝ дам информация за теб.

— Значи подозира, че не съм просто препоръчан от твоя приятелка.

— Възможно е. Но все пак има голяма разлика между това да проявява любопитство за препоръките ти и това да реши, че си ѝ баща. Може и да събира две и две, но още не е стигнала до извода, че прави четири. — След малко додаде: — Има едно нещо, обаче.

— Какво?

— Дори и да го обмисля, няма да разкрие картата си, докато не е напълно готова.

— Ще си мълчи, така ли?

Тя му хвърли усмивка.

— В това отношение е като мен.

Пред тях се показва „Уолмарт“. На големия паркинг цареше пълен хаос. Виждаха се полицейски коли с включени светлини. Кучета тичаха в кръг и душеха земята покрай контейнерите за боклук. Случайните свидетели бяха изблъскани назад от униформени полицаи от различни служби, включително от градската полиция на Мерит.

И в средата на цялата тази суетня стоеше Скай Ниланд.

В момента той и още няколко ченгета се бяха скупчили около един шкембелия на средна възраст, облечен със синя униформа на служител от „Уолмарт“. Когато Скай забеляза Додж да влиза в паркинга, той остави групата и изтича към тях.

— Да знаеш, този иска да скочи на дъщеря ни — каза Додж.

— Ако разчитам вибрациите правилно, чувството е взаимно.

В момента, в който се приближи до тях, Скай ги попита къде е Бери.

— Отиде в болницата да види Бен — каза му Керълайн. — Не мога да се свържа с нея по телефона.

— Опитайте отново. Извикайте я тук. — Като помисли малко, добави едно „моля“, въпреки че Керълайн изглежда не бе забелязала грубостта му. Тя вече набираше номера на Бери.

Додж излезе от колата и запали цигара.

— Додж, какво става, по дяволите? — изръмжа сърдито Скай и го изгледа отдолу до горе.

Додж щракна запалката и издуха дима към небето. Гневът на помощник-шерифа не се нуждаеше от обяснение.

— Имах предчувствие и го последвах.

— Човече, играеш си с доказателства.

— Съди ме. И, между другото, не съм си играл с нищо. Знам как да боравя с доказателства.

— Къде са в момента?

— На сигурно място. Е, какво ще правиш? Ще изтипосаш различията в мненията ни по протокола и веригата от доказателства пред всички? Или ще говориш за това колко са важни онези снимки?

Скай свали очилата си и избърса потта от челото си с ръкав. Погледна към Керълайн, която още говореше по телефона, и без да повишава глас, се завъртя и промърмори:

— Най-доброто, което мога да кажа, е, че са били направени с фотоапарат.

— Но от достатъчно близко, за да са плашещи.

Скай кимна.

— От достатъчно близко. Представяват фотографско изследване на целия живот на Бери тук. Направил е снимки на езерната къща от всякакви ъгли. Снимал е непрекъснато Бери как излиза и се връща от града.

— Облечена с различни дрехи — вметна Додж. — Което означава, че я е следил в различни моменти.

— От достатъчно близко и специално нея.

Челюстта на помощника се втвърди. Додж бе сигурен, че сега мисли за серията от снимки, направени на Бери през прозореца на спалнята ѝ, както и когато се бе пекла на слънце на кея в щастливо неведение, че един мъж, който се е закълел да я убие, я гледа. Това накара кръвта на Додж да кипне.

— Постъпил е лекомислено като ги е оставил в мотелската стая.

— Не е — каза Додж. — Намерих ги във варела за боклук зад мотела, близо до мястото, където е скрил колата.

— Значи дори след като е убил момчето е проявил достатъчно разум, за да ги вземе със себе си и да се опита да се освободи от тях.

— Не е искал да го хванат с нещо, което го уличава.

— Предпазливо копеле.

— Знаем, че се занимава с пъзли. Методичен е. И настървен. Няма да спре.

— Което означава, че ние трябва да го спрем — каза Додж и хвърли угарката.

— Движи се пеша. Или поне така е било.

— Осветли ме.

— Намерихме изоставена тойота. Точно срещу железопътната линия; почти съм сигурен, че е същата кола, която е била до езерната къща и зад мотела. Старкс е тръгнал пеша, по чорапи.

— Използвал си кучета, за да го проследят. — Додж посочи към трите немски овчарки, които бяха на каишка, но още обикаляха в кръг яростно, завирайки носове в асфалта.

— Един приятел от армията има компания за претърсване с кучета и разполага със снаряжение за спасителни операции извън Тайлър. Извика един от най-добрите си тренъори тук заедно с кучетата му. У нас са обувките на Старкс. Кучетата познават вече миризмата му и я проследиха покрай железопътните релси до мястото, където те пресякоха магистрала 287 на седем-осемстотин метра оттук.

Керълайн излезе от колата и се присъедини към тях.

— Хванах Бери точно на излизане от болницата. Ще е тук след броени минути.

— И после какво? — попита Додж, като се обърна отново към Скай. — След като Старкс е стигнал дотук.

— После нищо. Следите се губят.

— Мамка му.

— Кажете ми как е станало — промърмори Скай. — Всички кучета отидоха до района отгатък, покрай „Дъмпстърс“. Или е откраднал някое превозно средство, в което се съмнявам, тъй като не е докладвано, или е отвлякъл някоя кола; или пък някой го е взел на стоп.

— Изключваш ли, че може да е погълнат от извънземни?

Скай изсумтя.

— Тогава поне щях да знам къде да започна да гледам. И без това следите свършват тук. — Той посочи към служителя от „Уолмарт“, който се бе надул от вниманието, което му се оказваше. — Шефът на склада. Позна Старкс на няколко ленти от видеокамерите. Поне съм напълно сигурен, че е бил Старкс. Затова исках и Бери да хвърли един поглед.

— Идва — каза Керълайн.

Паркингът гъмжеше от служители на силите на реда, както и от зяпачи, но Бери забеляза тримата в мига, в който сви от магистралата.

Тя спря колата близо до тях и излезе.

— Благодаря, че пристигнахте толкова бързо — каза Скай.

— Мама каза, че Орън е бил тук. — Нейният тон също беше официален.

Той ѝ разказа набързо за събитията, които се бяха случили след откриването на изоставената кола.

— Помислих си, че може да хвърлите един поглед на видеото, да потвърдите, че наистина е Старкс.

— Разбира се.

— Ще доведе мениджъра и ще ви чакам на входа, за да влезем. — Той ги остави и с бърза крачка се насочи към група полицаи, скупчени около мъжа в синята униформа.

Когато тя, Додж и Керълайн тръгнаха към сградата, Керълайн попита за Бен.

— Доволен е, че получава болкоуспокоителни.

Бери нямаше какво друго да каже по темата и бе доволна, че не я притискат да им разказва подробности. Климатикът в магазина беше истинско облекчение след горещината отвън. Скай и един по-възрастен полицай, когото смътно си спомняше като Стивънс, влязоха, придружени от управителя на магазина, който произнесе важно:

— Насам. — Връзката ключове, прикачена към колана му, издрънча.

Преди да тръгнат след него, Додж махна към барчето за закуски, където един млад мъж се беше отпуснал на щанда. Срещу него стоеше

жена, облечена в униформата на полицаи от Меритското шерифство. Позата на младия мъж и изражението му издаваха досада и лошо отношение. Жената изглеждаше ядосана и мрачна, докато почукваше с химикалка по празния си бележник.

— Кой е този с полицайката? — попита Додж.

— Касиерът, който е издал касовата бележка за покупките на Старкс. Не можахме да изтръскаме много от него.

— Имаш ли нещо против да помогна?

Скай вдигна рамене.

— Моля, заповядай.

Стивънс погледна към Скай с изненада, но не възрази на решението му Додж да продължи със свидетеля.

Додж се приближи към щанда. Игнорирайки младия мъж, той каза нещо на полицайката, която погледна през рамо към Скай. Той ѝ кимна. Жената сви рамене, плъзна се надолу от щанда и излезе навън. Додж зае мястото ѝ и впери очи в мъжа от другата страна на масата.

— Мислех си, че жените са неговата специалност — обади се Бери.

Керълайн се усмихна слабо:

— И с мъжете може да е достатъчно убедителен.

— Налага се да изляза навън, така че ви предавам на Стивънс — каза Скай.

Той излезе и управителят придружи Бери, Керълайн и Стивънс до дъното на магазина, където се намираше неговият офис. Изглеждаше разочарован, когато Бери идентифицира Старкс още в мига, когато го видя на записа от охранителната камера.

— Той е. Определено. — На монитора можеше да се види как Старкс влиза в магазина. — Дори е облечен в същите дрехи. — Видеоето беше черно-бяло, но въпреки че панталоните и ризата бяха омачкани, те съвпадаха с онези, които той носеше, когато нахълта в къщата на езерото. — Освен това куца — забеляза тя. — Той изглеждаше приятен средностатистически мъж, без какъвто и да е намек за престъпни наклонности. Но видът му накара Бери да потръпне от отвращение и страх.

— Никой ли не е забелязал, че е по чорапи? — попита Керълайн.

— Магазинът е отворен двадесет и четири часа седем дни в седмицата. — Полицаят посочи към дигиталния часовник в долната

част на екрана. — Влязъл е в три и дваайсет след полунощ. По това време на нощта в този огромен магазин се мотаят само случайни субекти. Имаше съвсем малко хора, но можете сами да видите, че Старкс избягва редиците между щандовете, където има други клиенти.

Орън без да се колебае беше взел чифт спортни обувки и ги беше платил. Беше влязъл и излязъл от магазина в рамките на броени минути.

— Защо просто не е обул обувките и не е излязъл с тях? Защо е рискувал да бъде разпознат от касиера? — недоумяваше Керълайн.

— Защо ще рискува да бъде хванат, че краде?

— Освен това ще липсва хазартният елемент — каза Бери. Другите я погледнаха. — Той знае отлично, че охранителните камери ще запишат всяко негово движение. По този начин ни казва: „Може и да съм убиец, но не съм крадец“.

— Сигурна ли сте, че това е нашият човек? — попита Стивънс.

— Напълно.

Те излязоха от офиса и минаха по редиците между щандовете на магазина до изхода. Додж и младият мъж не се виждаха в бара, но вече въвн от магазина го видяха да стои с полицайката, която го беше разпитвала преди Додж да се появи. Сега изглеждаше доста по-разговорлив и полицайката бързаше да запише думите му.

— Обзалагам се, че вашият човек го е накарал да се разприказва — подхвърли Стивънс, когато придружи Бери и Керълайн до Скай и Додж. Додж дърпаше здраво от цигарата.

— Интересно колко отзивчив може да стане един човек, когато му е заложен задникът — каза той през дима.

Бери не се сдържа и се усмихна.

— Мога ли да попитам за какво става дума?

Додж разтегна устни, но изражението му беше студено.

— За касиера. Казах му, че поведението му се нуждае от известна корекция. Бях пределно ясен и недвусмислен.

— Той какво каза за Орън?

Додж палеше следваща цигара, затова Скай отговори вместо него:

— Никога не бил чувал за Орън Старкс. Скоро се бил преместил тук от Форт Уърд да живее с баба си, а тя гледала по телевизията единствено канала с прогнозата за времето. Тъй като не бил учил в

района, не познавал Дейвис Колдеър. Не харесвал работата си, не харесвал управителя, не му харесвала нощната смяна, но парите му трябвали.

— За наркотици — съобщи Додж. — Пушил трева по време на почивката си около половин час преди появата на Старкс.

— Как му го измъкна? — попита Скай.

— Както казах, постигнахме разбирателство — сви рамене Додж. Скай обобща:

— Старкс отишъл до касата с кутията с обувки, касиерът сканирал бар кода и Старкс платил кеш. Касиерът му върнал три по двайсет и едно десет. Спомни си го, тъй като всички останали били платили с кредитни карти. Попитал Старкс дали иска торбичка. Старкс отказал и излязъл с кутията, която намерихме заедно с касовата бележка в един от контейнерите за боклук. Сигурен съм, че точно там е бул новите си обувки.

— След това изчезнал — довърши Додж.

— И това ли са единствените думи, които е разменил с касиера, попита Бери: „Искате ли торбичка“. „Не.“ Това ли е било?

— Боя се, че да — кимна Додж. — Попитах го дали Старкс се е правел на палячо. Той отрече. Но все пак имало известно позъорство, може би. Вадете си каквито искате изводи от това.

Преди да реагират, телефонът на Бери звънна. Тя го извади от чантата си и докосна екранчето му.

— Здравей.

— Здравей, Бери.

Сърцето ѝ едва не изскочи от гърдите. Дори по телефона, въпреки шума на паркинга, нямаше как да сбърка гласа на Орън.

— Изненадана ли си, че ме чуваш? — попита той.

Керълайн и Додж се караха за това, че не спира да пуши, но сивият поглед на Скай бе закован върху нея. Разчитайки шокираното ѝ изражение правилно, той махна с ръка на останалите да пазят тишина и се приближи на няколко сантиметра от Бери с мълчалив въпрос в очите.

Тя кимна, облиза устните си и произнесе:

— Да, Орън. Много съм изненадана. Къде си?

Той се разсмя, противният му смях накара косъмчетата по ръката ѝ да настръхнат.

— „Не искаш ли да знаеш? Но няма да познаеш...“ — изтананика той няколко такта.

Бери обърна екрана на телефона си към Скай, така че той да прочете изписания номер върху дисплея. Скай го записа на дланта си и я протегна към Додж, който хвърли цигарата си и изтича към групата полицаи.

Скай правеше знаци на Бери да продължи да говори. Но ѝ беше трудно да се съсредоточи при цялото това вълнение около нея. Помисли си дали да не включи на високоговорител, но се страхуваше Орън да не разбере, че го чуват и други, и да затвори.

— Орън, кажи ми къде си, за да дойда и да ти помогна.

— Да ми помогнеш? — произнесе той със сумтене. — Да бе.

— Ти се нуждаеш от помощ. Ранен си.

— Заради несръчността си се изтърколих по стълбището ти. Което ми попречи да се прицеля. Иначе щеше да си мъртва.

Беше трудно да игнорира думите му, но го направи.

— Счупен ли е кракът ти?

— Не знам. — Отговори равнодушно, сякаш го питаше дали според него ще вали. — Станал е синьо-черен. И е много подут.

— Сигурно те боли.

— Нищо, с което да не мога да се справя с помощта на ибупрофен.

— Трябва да те прегледат. Може да си развил инфекция, която да се окаже фатална.

— О, няма да умра така безславно, Бери. И в никакъв случай, без да те взема със себе си.

Тя потръпна. Скай я хвана за ръката, което я окуражи да продължи нататък.

— Моля те, Орън, вслушай се в разума. Загазил си здравата. Бен ще се оправи. Но момчето, което простреля миналата нощ, умря.

— Не по моя вина.

— И ние така мислим.

— *Ние?* Имаш предвид ти и помощник Ниланд?

При споменаването на името му веждите на Скай отскочиха нагоре и тя осъзна, че той чува думите на Орън по телефона.

— Откъде знаеш името на помощник-шериф Ниланд?

— Споменаха го по всички вечерни новинарски емисии.

— Да, ами... той е напълно сигурен, че не си искал да убиеш Дейвис Колдеър. — Скай кимна одобрително. — Ниланд смята, че е нещастен инцидент.

— Да, бе, обзалагам се, че мисли точно така.

— Наистина. Сам ми го каза. Оправдава те, но ти сам правиш така, че да изглеждаш виновен.

— Той сега е до теб и слуша, нали?

— Не, не е. Сама съм.

— Лъжкиня. Има прекалено много шум около теб.

— Намирам се в един ресторант за бързо хранене и си чакам реда.

— В кой ресторант?

— Какво значение има?

— Питам кой ресторант? Доста добре познавам Мерит. В „Чикън Шек“ или в „Смоукхауз“? — После се разсмя. — Не си прави труда да отговаряш. Каквото и да кажеш, знам, че няма да е истина.

— Орън...

— Млъкни и ме слушай, Бери. Ще те убия. Ще те убия бавно. Ще те гледам как умираш и ще се наслаждавам. Обърни се.

— Какво? — попита тя дрезгаво.

— Тази сутрин има голямо вълнение в „Уолмарт“. Защо ли? Ще се обзаложа, че един човек може да го види с просто око и да остане незабелязан.

Тя се завъртя, очите ѝ бърза сканираха всяко лице, мъчейки се да го открият.

— Ууу! — Той се засмя с писклив глас, изтананика още няколко такта от една песен и след това връзката прекъсна.

Ръката, с която Бери държеше клетъчния си телефон, се смъкна безсилно надолу. Керълайн пристъпи напред и взе апаратчето, преди да е паднало на земята. Скай продължи да стои неподвижно, непоклатим като стълб, обгърнал я през рамото.

— Проследили са телефона по GPS-а. Неизвестно защо Старкс е тръгнал към Хюстън от тук — изпухтя Додж.

— Не е възможно — произнесе Бери със слаб глас.

Додж я изгледа неразбиращо и Скай побърза да му обясни:

— Увери я, че може да я види, че е тук.

— Тук? Аха. Просто се опитва да те сплаши.

— Е, успя. Каза ми, че знае, че Скай е с мен. Каза, че в „Уолмарт“ има голяма суматоха. Откъде би могъл да знае това, ако не е тук и не гледа?

— Лесно е да се допусне — каза Додж. — Би трябвало да е наясно, че е бил проследен до магазина и че след като бъдат проверени записите от охранителните камери, ще се потвърди, че е бил тук. Играе си с теб.

Додж се обърна към Скай и продължи:

— Местоположението му не е определено съвсем точно, но GPS-координатите са предадени на Хюстънското полицейско управление и на специалните части на окръг Харис. Изпратени са полицаи натам. По дяволите, иска ми се да ги имаше тези играчки по времето, когато бях ченге.

Бери не се съмняваше, че Скай е регистрирал всичко, което Додж му е казал, но очите му продължаваха да стоят заковани върху нея.

— Ти се справи страхотно — произнесе тихо той.

Тя му се усмихна и кимна.

— Благодаря.

— Как звучеше кучият син? — попита Додж.

— Неясно — отвърна Скай.

— Какво каза?

— Че ще я убие. Бавно. Че щял да я гледа и да се наслаждава.

Додж изригна една псувня.

— Даде ли ти някаква следа къде се намира?

— На паркинга на „Уолмарт“ — каза Бери мрачно.

— Не е тук — настоя Додж. — Обадил се е някъде от Хюстън. Имаше ли странични шумове?

— Аз не чух нищо определено. А ти, Бери? — попита Скай. Неусетно бе преминал на „ти“.

Тя поклати глава.

Скай я притисна към себе си и повтори:

— Ти се справи страхотно. — После въздъхна: — Ако е звънял от Хюстън...

— Така е — натърти Додж.

— Тогава веднага отивам там. Додж, пистолетът ти в теб ли е?

— Ти как мислиш?
— Ще останеш ли с Бери?
— Искам непременно да съм на линия, когато заловят онзи задник — каза Додж.
— Още не са го заловили.
— Когато го направят.
— Още се надяваш да го спукаш от бой.
— И това също. *Специално.*
Скай поклати глава.
— Съжалявам, Додж. Не си упълномощен. Освен това, ако Старкс успее отново да се изплъзне, ти си най-надеждният, на когото мога да поверя Бери.
Додж изруга, погледна Керълайн, после Бери.
— Хубаво — кимна той. — Няма да я изпускам от поглед.
— Благодаря.
— Но страшно ми се иска да гръмна този нещастник, ако имам шанс. Познавам един отличен защитен адвокат.
Скай се ухили, после се обърна и се затича.
— А, Скай, още нещо. — Младият мъж спря и се обърна. — Онзи номер, от който Старкс се е обадил, знаеш ли на кого е?
— Сигурен съм, че от управлението проверяват.
— Не е нужно — каза Додж. — Не го ли позна? Клетъчният телефон на Сали Бъкланд.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— В това няма никакъв смисъл — каза Додж, когато наля малко уиски в една чаша със сода, и я подаде на Бери.

— Не, благодаря.

— Пийни малко. Ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не мога да пия. Аз също тръгвам за Хюстън.

Той бутна чашата в треперещата ѝ ръка:

— Няколко глътки.

Додж последва Бери и Керълайн обратно към езерото. Когато стигнаха до завоя към къщата, смъкна стъклото на колата си и поръча на оставения да пази полицај ако види някого на територията на имота, да не се колебае и първо да стреля, а после да пита.

— Скай какво каза?

— Каза да стреляш два пъти — излъга Додж. — Предай го и на колегата си, който е на кея.

След като влязоха в къщата и се увериха, че никой не е влизал, той помоли Керълайн за някакво питие. Тя му посочи към един шкаф в дневната, той отиде, извади бутилка бърбън и наля на Бери. Този път тя не отказа.

— Благодаря.

— Какво за Сали Бъкланд? — поинтересува се Керълайн.

Додж въздъхна, но знаеше, че ще настоява, докато не ѝ обясни всичко.

— Както казах, единственият ми разговор с нея не доведе до нищо. Обадих ѝ се...

— Защо си ѝ звънял?

— Защото си помислих, че може да измъкна повече информация от нея, отколкото Скай успя. Той без съмнение е добър, но има да се работи върху прекалената му тактичност.

— Понеже твоята е свършена.

— Мамо, моля те — прекъсна я Бери. — Остави го да ни каже какво е научил. — После се обърна към Додж: — Откъде взе телефона

на Сали?

— Ще стигна и до това. Важното е, че ѝ звънях няколко пъти. Най-после успях да се свържа. Беше уклончива с мен, както е била и със Скай. Нямала нищо общо със стрелбата, не е виждала хората, замесени в инцидента, след като е напуснала „Делрей маркетинг“, дрън-дрън, дрън-дрън.

— А каза ли, че съм излъгала, когато съм нарекла Орън „преследвач“?

— Почти дума по дума, каквото е казала на Скай.

— Невероятно — промърмори Бери.

— Получих същото шикалкавене от дамата, каквото и Скай. Реших да я оставя да помисли, после се опитах отново да ѝ звънна тази сутрин с надеждата да я заваря в по-дружелюбно настроение. Но не вдигна телефона.

— Сигурно е познала по номера, че ти я търсиш — допусна Бери. — Не е искала да говори, затова не се е обадила.

— Така предположих — кимна Додж. — Затова планирах да отида днес да се срещнем очи в очи и да се опитам да науча повече, но сами знаете какво се случи.

Бери не знаеше за снимките, които той бе отмъкнал, измамвайки полицаия в шерифството, а засега Додж не възнамеряваше да ѝ каже. Явно Скай бе на същото мнение, иначе би ѝ казал до момента. Обаждането на Орън я беше извадило от релси. Керълайн не можеше да се успокои. Скай го бе оставил да ги пази, а това включваше да се въздържа да ги информира за неща, които не са абсолютно наложителни. Споменаването на снимките само щеше да увеличи страховете им.

Додж подхвана разговора оттам, където бяха спрели.

— Вчера Сали Бъкланд защити Орън Старкс. Днес той използва клетъчния ѝ телефон.

Бери прехапа долната си устна.

— Това не предвещава нищо хубаво, нали?

— Така е.

— Притеснявам се за нея.

— Има защо.

— Мислиш ли, че е в опасност?

Додж се намръщи.

— Нямах това предвид.

— Мислеше нещо — обади се Керълайн. — Какво беше?

— Старкс и Сали Бъкланд може да са в таен заговор.

— Отказвам да приема подобно нещо — поклати глава Бери.

— Тогава ми дай нещо по-добро.

— Не мога, Додж. Но знам със сигурност, че Сали ненавижда Орън. Може би дори се страхува от него, както и аз.

— Дори противниците понякога се съюзават срещу голям враг — каза Додж.

— Какво? Аз — враг?

— Не се хващай за думата. Просто подхвърлям някои идеи. Съществува ли дори отдалечена възможност двамата да се съюзят, за да ти отмъстят за нещо?

Бери отпи от бърбъна. Додж забеляза, че ръката ѝ трепери, когато вдигна чашата към устата си.

Надвисна мълчание. Накрая Керълайн каза:

— Сигурна съм, че Скай ще получи някакви отговори от Сали Бъкланд.

— Първото нещо, което ще я попита, е за Аманда Лофланд.

Додж преднамерено пусна това изречение, за да види непосредствената реакция на Бери. Удивлението ѝ изглеждаше искрено дори за неговото опитно око.

— Аманда и Сали? Каква е връзката?

— Не знаеш ли?

— Дори не подозирах, че се познават.

— Е, познават се.

— Откъде знаеш?

— Задигнах телефона на Аманда Лофланд вчера.

— *Какво!* — зяпна Бери. — *Защо?*

Той сви рамене.

— Любопитство. Прегледах контактите ѝ, входящата и изходящата ѝ поща.

— И си открил номера на Сали Бъкланд между тях — каза Керълайн.

— Аха. Няколко разговора за няколко седмици — дамата не си е дала зор да изтрие данните. След това предадох телефона на Скай. Ако си е подготвил домашното, а аз мисля, че можем да сме сигурни, че го

е направил, той ще види същите тези разговори и ще се запита какво общо имат тези две дами с Орън Старкс. Проницателно момче като него ще си отговори същото, което и аз. — Той погледна Бери. — Ти.

Бери не коментира, само наведе глава и се загледа в съдържанието на чашата си.

— Но Скай не ти е говорил специално за Аманда Лофланд, нали? — попита Керълайн.

— Не, но звънна, докато бях в колата и идвах насам след вас. Разсъжденията му следват същата посока като моите. Попита ме дали смятам за възможно Сали Бъкланд и Орън да действат заедно и тя да го е взела от паркинга на „Уолмарт“.

— Какво го е навело на тази мисъл? — попита Керълайн.

— Вече се беше свързал с Хюстънското полицейско управление. Полицаяте, изпратени в къщата на Бъкланд, са докладвали, че вътре няма никого. Гаражът е празен. Обявили са колата ѝ за издирване. Включва се само гласовата поща на клетъчния ѝ телефон. Което не е изненадващо. След като се е обадил на Бери, Старкс би се сетил, че не бива да го оставя включен.

— Което ме навежда на друг въпрос — каза Керълайн. — Защо ще използва нейния телефон, за да се обади на Бери? Защо изобщо ѝ звъня?

— И ние със Скай си блъскахме главите над това — призна Додж. — Няма много смисъл. Старкс знае отлично, че можем да го проследим по този начин, освен ако е избрал дяволски добро място, от което да телефонира. Въпросът е къде е това място. — Преди някой да дръзне да предположи, той каза: — Минит Мейд парк. Обадил се е точно когато „Астръс“ свършват мача. Там е било пълно с полиция, но никой не знае какво шофира Старкс.

— Колата на Сали Бъкланд? — изгледа го Керълайн.

— Добро предположение. Но никой не може да е абсолютно сигурен дали е в нея. Дори и да е, ще отнеме известно време, докато открият номера на колата на Сали, така че той може да е избягал, преди да са започнали да издирват въпросното МПС. И за да стане бъркотията още по-голяма, в момента хиляди коли се прибират след мача. Трафикът е натоварен. — Додж добави неохотно: — Страшно е хитър, проклетият му кучи син.

Бери каза дрезгаво:

— Да не би да искаш да ни кажеш, че е избягал отново?

— Да. Това ви казвам. Но не мога да не добавя, че да съобщи на властите за местонахождението си изглежда глупаво за човек, който бяга.

— Той не е глупав. Дори напротив. Използвал е телефона на Сали неслучайно и ви уверявам, че всичко, което прави Орън, е част от неговия съвършен план. — Тя остави неизпитата чаша с бърбън на масичката и се изправи. — Отивам да си стегна багажа.

— Ти ей сега ще си изпиеш уискито, защото тази вечер няма да ходиш в Хюстън.

Брадичката ѝ се вирна:

— Ще отида и още как!

— Не, госпожице. Избий си тази идея от главата.

— Трябва да съм утре сутринта в „Делрей маркетинг“, за да направя презентацията си.

— Това не го ли обсъдихте със Скай?

— Не съм длъжна да го правя.

— Ще побеснее.

— Той си има работата, кариерата, а аз си имам своята. Срокът ми за кампанията е утре. Беше възложена на мен. И е резултат от целогодишен труд. Това е моя рожба! И ще я предам в график.

— Бери, знам колко е важно това за теб — каза майка ѝ. — Но предвид обстоятелствата всички в „Делрей“, както и клиентът, биха те разбрали, ако помолиш за отсрочка.

— Ти би ли отложила важна сделка?

Керълайн като че ли се канеше да отговори утвърдително, но промени мнението си и каза тихо:

— Вероятно не.

— Тогава можеш да разбереш защо трябва да съм там утре. Бен не може да дойде. И аз му обещах, че ще бъда там и заради него. Клиентът очаква от мен да го направя, както и „Делрей“.

— По дяволите „Делрей“, по дяволите Лофланд, клиента и всички останали! — избухна Додж. — Ти да не би да забрави, че онзи лудия заплаши да те убие?

— Ако се крия тук, преставам да живея, Орън печели — възрази Бери. — Тръгвам. — Тя излезе от стаята и я чуха да се изкачва нагоре по стъпалата.

Додж сложи ръце на хълбоците си и изгледа ядосано Керълайн.
— Така ли ще стоиш тук? Направи нещо! Спри я!
— Как? Опитах. Приемам предложения.
— Не знам как, просто го направи. Убеди я.
— Невъзможно, Додж.
— Точно така. Защото и тя е инат като теб.
Тя мина бързо покрай него на път към стълбището.
— И амбициозна като теб!

Бери беше решена да спази уговорката си следващата сутрин, а Керълайн беше също толкова решена да не остане назад. Додж беше обещал на Скай да не изпуска Бери от поглед. Извод: всички щяха да отидат в Хюстън.

Додж изтъкна логични възражения и промърмори нещо за дългото шофиране, което ги чака, но тайно бе доволен, че ще има пътуване. Инатът на Бери му даваше извинение да отиде там, където иска. А той искаше повече от всичко на света да се срещне с кучия син, който бе тероризирал дъщеря му. След като арестуват Старкс и го пхнат зад решетките, за Додж щеше да е по-трудно да му каже какъв късмет е извадил, че е цял и още диша.

А ако Додж имаше достатъчно късмет да залови Старкс преди полицията, мъжът нямаше да доживее да види как изглежда отвътре една затворническа килия.

Беше решено, че ще пътуват с колата на Керълайн, която бе с по-просторен и по-удобен интериор от взетата от него под наем. Знаейки, че не може да пуши вътре, той изпуши толкова цигари, колкото бе възможно, докато ги чакаше да приготвят всичко, което щяха да вземат със себе си.

Бери излезе първа. Когато тръгна надолу по задното стълбище, понесла голяма кожена папка и едно малко куфарче, тя изгледа фасовете, угасени в саксията с мушката.

— Мислиш ли, че ще издържиш, без да пушиш, докато стигнем?

— Имам ли избор?

Въпросът му я накара да се усмихне. Двата настаниха куфарчето ѝ в багажника. Тя понечи да влезе и да седне на задната седалка, но се поколеба.

— Знам, че гледаш на тази задача като на малко по-сложна от гледане на дете. Би искал по-скоро да участваш в акцията. Но, казано честно, радвам се, че си зад гърба ми, Додж. — Тя се пресегна и докосна ръката му. — Благодаря.

Беше се присмивал на хора, които ставаха сантиментални по отношение на децата си. Гледаше на тях като на глупаци, досадници и може би дори като на лъжци. Но когато Бери му се усмихна и докосна ръката му, той разбра смешната, необяснима и безкрайна родителска любов.

Минаха няколко минути, преди да успее да възстанови дишането си и стегнатите му гърди да се отпуснат.

Когато тръгнаха, се опита да се свърже със Скай, но непрекъснато се включваше гласовата му поща. Остави му съобщение, уведомявайки го за промяната в плановете им. Бяха изминали половината път до Хюстън, но отговор нямаше, затова спряха да си починат на една голяма бензиностанция. Додж стоеше на пост пред дамската тоалетна, когато телефонът му иззвъня.

Погледна номера, въздъхна и се приготви за оправдания.

— Кълна се, че опитам. — Той остави Скай да сипе ругатни в продължение на трийсет секунди, преди да възрази: — Решила е на всяка цена да проведе онази служебна среща утре сутринта.

Скай го прекъсна и изсипа нова серия ругатни.

— Искам я обратно в Мерит колкото е възможно по-скоро.

— Чувам те. Как е при теб?

Скай говори няколко минути, после попита:

— Как е Бери? Имам предвид, освен това, че е трън в задника.

— Неестествено спокойна.

— Уплашена?

— Да. А дори не подозира за онези снимки.

— Не си им казал, нали?

— Не.

— Хубаво. — Той направи пауза, преди да продължи: — Накарах един полицаи да върне телефона на Аманда Лофланд. Само не се преструвай, че не си ровичкал в него.

— Видя ли номера на Сали Бъкланд?

— Беше трудно да не се забележи.

— Бери не знаеше, че двете жени са се познавали.

— Ти я попита?

— Да, и тя изглеждаше изненадана, когато научи, че са били във връзка. Според теб за какво е трябвало да си говорят?

Скай се въздържа от отговор. Каза кратко:

— Карай внимателно — и затвори.

Керълайн и Бери излязоха от тоалетната, когато Додж прибираше телефона си в калъфа на колана му.

— Кой беше? — попита Бери.

— Скай.

— Нещо ново?

— Ще говорим за това в колата. — Той изчака да излязат на шосето, преди да им разкаже разговора със Скай. — В момента е пред къщата на Бъкланд, чакат да получат заповед за обиск, за да могат да влязат, но е неделя. Налага се да намерят съдия.

Той погледна към Бери в огледалото за обратно виждане.

— Освен това ме попита какво — прескачам ругатните — си мислиш, че правиш като си тръгнала за Хюстън. Никак не се зарадва на идеята, уверявам те. Мислел, че си в безопасност в езерната къща с неговите добре въоръжени помощници.

— Не се нуждая от неговото разрешение.

— Ще си купя билет да гледам, когато му го казваш. Но междуременно забранява да останем да пренощуваме в къщата ти. Дори и да сложи полицаи да пазят, което смята за възможно, нямало да се чувства спокоен да си на място, където Старкс може толкова лесно да те намери.

— Тогава къде ще отидем? — попита Керълайн.

— Скай ще ни резервира стаи в един хотел. Каза, че след като ти и шериф Дръмънд сте толкова близки лични и социални приятели, бил сигурен, че ще го убеди да одобри разходите. — Скай не бе казал нищо подобно за Керълайн и шерифа, но Додж го изстреля от ревност. — Щом запази стаи, Скай ще ни се обади къде да отидем. Ще се опита да намери хотел близо до „Делрей“. И, Бери, иска те обратно в Мерит утре сутринта веднага след завършването на презентацията ти. Обещах му да те върна. Никакви възражения. Ясно?

— Силно и ясно. Мога да видя известна целесъобразност в това да сме в хотел, но първо трябва да се отбием у дома.

— Как така?

— Трябва да си взема нещо за обличане.

— Какво ти е на дрехите, с които си сега?

Тя и Керълайн го изгледаха сякаш е малоумен. Той примирено изпъшка:

— Пет минути най-много. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — кимна Бери.

— А сега ми кажи как да стигна до там.

Трафикът се сгъсти, когато приближиха града. Явно половината жители на Хюстън се връщаха обратно в града след двата почивни дни. Додж примираше за цигара и изпита облекчение, когато Бери най-сетне му каза да свие към следващия изход на задръстената магистрала.

Кварталът, към който тръгнаха, беше добре поддържан и подсказваше за охолство, но когато тя му посочи къщата си, той бе впечатлен още повече. Никога не би могъл да осигури на дъщеря си това, което тя сама бе успяла. Разбира се, Керълайн може би се е облагодетелствала и е сключила изгодна за нея сделка, и все пак...

Почувства се унижен, уплашен и неадекватен, когато ги последва по алеята към входната врата. Испитващ необходимост да си вдъхне увереност, той измъкна пистолета от кобура на кръста си.

— Ще вляза пръв.

— Аз трябва да дезактивирам алармата.

— Не забравяй какво се случи на Дейвис Колдеър.

Без повече възражения Бери му каза кода, после двете с Керълайн изчакаха на верандата, докато той влезе, изключи алармата, и като надникна от стая в стая, светна лампата и едноетажната къща се обля в светлина. Удовлетворен, че Старкс не е излъгал, че ще чака връщането на Бери, той върна пистолета обратно в кобура и им даде знак да влязат.

— Чувствайте се като у дома си. — Бери тръгна напред по коридора към спалнята си.

— Пет минути — извика Додж подире й.

При други обстоятелства щеше да му е приятно да разгледа дома на дъщеря си. Човек можеше да си направи много изводи за някого — неща, които би искал да знае за Бери — от мебелите и предметите в къщата му, от това дали са поддържани, от начина, по който са подредени. Но дори този кратък оглед показваше, че що се касае до

спретнатост и декорация на дома, тя далеч надминава майка си, а камо ли него.

Тъкмо се канеше да го каже на Керълайн, когато Бери изпищя.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На улицата пред къщата на Бери бяха спрели няколко линейки, които принуждаваха другите коли да заобиколят. Ливадата беше оградена с жълта лента. Извън огражденията стояха групички зяпачи, размишлявайки над това какво може да се е случило.

Скай разбута тълпата, показва значката си на униформеното ченге, което стоеше на пост пред входната врата, и ченгето му каза да влиза, защото детектив Родни Алън от Хюстънското полицейско управление го очаква.

Скай влезе във фойе с варовикови плочки на пода и висок, здрав фикус в ъгъла. При обикновени обстоятелства би било приятно. Но сега, след откриването на тялото на Сали Бъкланд заключено в килера към главната спалня и превръщането на къщата в сцена на местопрестъпление, топлата домашна атмосфера бе нарушена от всичко, което се изискваше да бъде направено.

Екипът криминалисти и един фотограф се мотаеха в дневната. Като видя Скай, един от мъжете с латексови ръкавици попита:

— Детектив Алън ли търсите? — и когато Скай кимна, той направи знак с глава: — В кухнята.

— Какво правите?

— Чакаме коронера да свърши в спалнята, за да продължим.

Скай погледна към късия коридор, от който се чуваха гласове, после тръгна в посоката, в която бе кимнал мъжът, и стигна до кухнята. Додж стоеше, подпрял гръб в гранитния тезгях. До него пристъпваше от крак на крак симпатичен чернокож с бръсната глава и отлично очертана гръдна мускулатура.

Всички мускули на стегнатото му тяло бяха свити, мъжът изглеждаше готов за всичко.

А Додж изглеждаше като човек, готов да убие някого.

Керълайн и Бери седяха от едната страна на правоъгълна маса за хранене с груба повърхност, което я правеше да изглежда по-скоро

като спасена от пожар от френска селска къща след Първата световна война. Керълайн бе праметнала загрижено ръка през раменете на Бери.

На масата срещу тях седеше друг мъж. Когато Скай влезе в стаята, онзи го погледна през рамо, после издърпа назад стола си и стана, протягайки ръка.

Беше висок, на средна възраст. Лекият намек за коремче бе единственото меко нещо в него. Имаше уморени от живота очи и грубото поведение на детектив по убийствата от голям град. Върху лицето му стоеше незаличимият печат от опита на човек, сблъсквал се цял живот с най-противните човешки деяния. Ръкуването му беше силно и сухо, дланта му — твърда. Дълбоките бели бръчки, тръгващи от ъгълчетата на острите му сини очи, контрастираха със загара му, който — предположи Скай — беше постоянен.

— Родни Алън.

— Скай Ниланд.

— А това е детектив Съмървил.

Чернокожият мъж кимна с лъскавата си гола глава при представянето, но не каза нищо.

— Седнете — покани го Алън.

Когато Скай седна, Бери срещна очите му за миг, преди да наведе глава, а той се обърна към детектива:

— Благодаря за поканата да присъствам.

— Той беше ваш, преди да стане наш. Ако, разбира се, индивидът, убил госпожица Бъкланд, е същият, който простреля момчето в Мерит миналата нощ.

— Орън Старкс със сигурност би представлявал интерес за вас — каза Скай.

— Би представлявал интерес, дрън-дрън — промърмори Додж.
— Шибан убиец на жени и деца.

Беше се обадил веднага на Скай, след като уведоми за ужасното откритие в килера на Бери. Тогава Скай още чакаше да намерят съдия, за да получи разрешение за обиск за къщата на Сали Бъкланд, която се намираше в другия край на Хюстън. Въпреки включените светлини на джипа му и скоростта, с която бе шофирал, му бе отнело почти половин час, за да дойде до тук.

През това време Алън и Съмървил бяха пристигнали да разследват очевидното убийство на Сали Бъкланд. Докато траеше

предварителният разпит, Додж им бе разказал за разследването, което Скай провеждаше в Мерит. Алън не го беше поканил тук само от професионална любезност. Детективът се интересуваше от информация за заподозрения, с каквато те двамата със Скай разполагаха.

Скай умееше да бъде кратък. Разказа стегнато за стрелбата в езерната къща в петък вечерта.

— Очакваше го обвинение в углавно престъпление. Но след снощи нещата са много по-сериозни.

— Момчето — кимна кратко Алън.

— Дейвис Колдеър е бил фатално прострелян в един мотел. Орън Старкс беше идентифициран от очевидец. Избягал е от местопрестъплението, после е изоставил колата си на няколко километра и е продължил пеша до магазина „Уолмарт“. Записан е от охранителните камери.

— По кое време е бил в магазина? — поинтересува се Алън. Скай му каза.

— Но оттам следите му се губят. Сякаш се е изпарил от онзи паркинг, така че може би някой го е взел оттам и го е върнал в Хюстън, възможно е да е госпожица Бъкланд.

— Кое ви кара да мислите така?

— Това, че е използвал нейния телефон, за да звънне на госпожица Малоун днес следобед около четири часа. Обяждането е дошло отнякъде близо до Минит Мейд парк. На мястото са били изпратени местни полицаи. Но Старкс е знаел, че трябва да изключи телефона, мачът тъкмо е свършил, трафикът е бил натоварен, а ние не знаем каква кола шофира. Може да е тази на Сали Бъкланд, но може и да не е. Следите отново изстинаха. — Той спря, за да си поеме дъх. — Това е.

— Сали Бъкланд няма как да го е взела от паркинга на „Уолмарт“, тъй като в три и нещо след полунощ е била отдавна вече мъртва. Според патолога е била мъртва най-малко от двадесет и четири часа, а може и по-дълго — каза Алън.

Мисълта на Скай се върна назад със скоростта на превъртащ се видеозапис.

— Но аз говорих с нея по телефона вчера следобед.

— Аз също — обади се Додж.

— Тогава трябва да е била убита малко след тези разговори — допусна Алън. — Аутопсията ще установи по-точно времето на смъртта, коронерът е много опитен, от години се занимава с това. Според него тя е умряла някъде вчера следобед.

Додж изруга под нос.

— Тя звучеше раздразнено, нервно, в защита на Старкс. Помислих си, че го защитава, защото все пак са работили заедно. Сега осъзнавам, че е била изплашена. — Той погледна към Скай. — Старкс е бил при нея, когато съм се обадил.

Бери се прегърби и обви тялото си с ръце.

— Предполагате — каза хюстънският детектив.

— Мисля, че е прав — обади се Скай. — Разговорът ми с нея беше в известен смисъл странен. Преди не го схващах, но сега ми е ясно. Или Сали Бъкланд е била принудена, или е казвала каквото е знаела, че Старкс иска да чуе. Опитвала се е да спаси живота си.

— Била е простреляна в лявото слепоочие — каза Алън. — Практически от упор. Но не тук. Била е убита на друго място, след което тялото е било пренесено тук.

— Но как е вкарал трупа вътре, без охранителната аларма да се включи?

— И ние си блъскахме главите над това, когато пристигнахте — промърмори Алън.

Всички се обърнаха към Бери.

Тя заговори със слаб и треперещ глас:

— Орън имаше навика да се навърта тук, когато се прибирах вкъщи от работа или след излизане вечер. Влизах и изключвах алармата. Той винаги беше... наблизо. Навърташе се наоколо. Може би е видял комбинацията. Все си мислех да променя кода, но след това отидох в Мерит и ми изглеждаше безсмислено.

— Имало е вероятност да бъде открит при транспортирането на тялото тук — отбеляза Скай.

— Рискът според него си е заслужавал — каза Бери. — Искал е да намеря Сали. Това е било част от наказанието ми.

След кратко мълчание Алън каза:

— Сцената на убийството ще ни даде повече, за да продължим, но първо трябва да я открием.

— Вече я имаме — каза Съмървил, чийто басов глас беше в пълна хармония с мускулестата му структура. Той вдигна клетъчния си телефон. — Току-що дойде съобщение. Детективите в къщата на Сали Бъкланд са намерили кръв в леглото ѝ. Много кръв. Попила във възглавницата. Останала е също така семенна течност по чаршафите. Кое е съвместимо с онова, което коронерът видя по трупа...

— Благодаря, детектив — кимна Алън, прекъсвайки ужасяващия рапорт на подчинения си.

Но казаното бе достатъчно, за да накара Керълайн Кинг да пребледнее. Бери беше притиснала пръсти към очите си. Додж промърмори нещо под нос, после издиша силно:

— Отивам да пуша.

Докато Скай гледаше наведената глава на Бери, си помисли за казаното от Съмървил и го отнесе към снимките, които онзи перверзник беше направил на Бери в спалнята ѝ и докато се е пекла на слънце... колко красива и непресторена изглеждаше, колко неподозираща и беззащитна. Той се опитваше да поддържа професионално безпристрастие, но бе невъзможно. Искаше да залови Орън Старкс и да го нарани. *Лошо.*

— Детектив Алън, когато получите балистичната оценка за куршума, който е убил госпожица Бъкланд, бих искал да го сравня с онзи, с който е убит Дейвис Колдеър.

— Ще го получите веднага.

— Не забравяйте да му кажете за съобщението — каза Бери.

Скай я погледна, после се обърна към Алън:

— Съобщение?

Детективът каза:

— Тялото беше затворено в найлонова торба за дрехи. От онези, в които съпругата ми прибира зимните дрехи. С пръчка вътре, голяма кука, прикрепена към горната част.

Скай кимна.

— От външната страна имаше съобщение с кървави отпечатьци, явно от госпожица Бъкланд.

— Какво пишеше? — Скай насочи въпроса към детектив Алън, но Бери беше тази, която отговори.

— Сали иска да ти благодари.

Малко след като тялото на Сали Бъкланд беше преместено от къщата, за да бъде закарано в моргата, криминалистите влязоха в спалнята на Бери, за да съберат доказателства. Съмървил се извини, че го търсят по телефона и когато се върна в кухнята, ги информира, че колата на Сали Бъкланд е била намерена на огромен многоетажен паркинг в прочут медицински център.

— Входният билет беше на таблото, часът е бил седем и седемнайсет снощи.

— Няколко часа, след като говорих с нея — каза Скай.

— Охранителните камери са го снимали... — Съмървил протегна телефона си към Скай, за да види размазаната снимка, която бяха изпратили на детектива.

Образът беше зърнест и неясен, но нямаше съмнение, че мъжът зад волана е Орън Старкс.

— Той е.

Съмървил подаде телефона и на Бери, за да потвърди идентичността. Тя прехапа устните си и кимна.

— Снимката е направена, когато е влязъл в паркинга — продължи Съмървил. — Но камерите не са го уловили вътре в нито една от сградите на комплекса.

— Явно преди това е оставил друга кола на паркинга — предположи Скай. — По всяка вероятност изоставената тойота.

Съмървил каза:

— Патрулът, който е открил колата, каза че има следи от кръв на шофьорската седалка и в багажника. Изглежда Старкс е убил госпожица Бъкланд в къщата ѝ, пренесъл я е дотук в нейната кола, вкарал я е в гаража и е изоставил колата там, където може да престои известно време, без да предизвика подозрения. Пациенти и членове на семейства понякога остават дни наред в този център за лечение.

— Старкс е направил замяната вътре в гаража и е излязъл с другата кола — каза Алън.

— Не снимат колите на излизане — добави партньорът му. — За голямо съжаление.

Алън забеляза, че Скай се мръщи.

— Какво има, помощник Ниланд? Не ви ли харесва този сценарий?

— Не, правдоподобен ми изглежда. Само че това означава, че Старкс е паркирал кола в гаража в медицинския център, отишъл е до къщата на Сали Бъкланд, където я е убил и я е качил в колата ѝ. Така ли?

— Така мисля.

— Окей. Какво е разстоянието от медицинския център до къщата ѝ? Най-малко три и половина километра?

Съмървил сви нехайно рамене.

— Трийсет минути пеша.

— За мен и за вас — каза Скай. — Но не и за човек с ранен крак.

— Той ми каза, че кракът му е синьо-черен и подут — обади се Бери.

— Куц човек не би привлякъл особено внимание в такъв район — рече Съмървил. — Има цял куп рехабилитационни клиники. Места за едnodневни хирургически операции. Хора с патерици, на инвалидни столове. Човек, който куца, не би направил никакво впечатление.

— Предполагам — каза Скай, но все още със съмнение. — Разстоянието е голямо за човек само с един здрав крак. — Той обясни, че Старкс е извървял почти километър и половина от изоставената тойота до „Уолмарт“ в Мерит. — Част от терена е неравен и е било тъмно. Ако сте прав, той го е направил, след като е отишъл от медицинския център в къщата на Сали Бъкланд. И не само това — защо е сменил колата? Защо е използвал колата на госпожица Бъкланд, за да я докара тук? Защо не тойотата?

— Не е искал тойотата да бъде видяна от съседите ѝ, които по-късно биха го идентифицирали — допусна Съмървил.

Обяснението на детектива беше слабо, но логично, а Скай нямаше по-добро.

— Не ѝ е чист косъмът на онази тойота — изсумтя Алън.

— Вин-кодът е бил пренабит — каза Скай. Табелката с регистрационния номер пък е на син таурус от 2001-ва в Конуей, Арканзас. Един от нашите полицаи разговаря със собственика. Наскоро идвал в Хюстън и номерът му изчезнал, но не е сигурен нито къде, нито кога е станала кражбата.

— Старкс си е начертал план.

— Очевидно. Но не е било много умно от негова страна да се връща в Мерит снощи, след като е убил Сали Бъкланд — каза Скай. —

Би трябвало да знае, че всеки полицаи в цял източен Тексас го издирва със заповед за арест заради стрелбата в езерната къща. Още след като скрива тялото на Бъкланд тук, което изглежда поредното безразсъдно нещо, което прави, се връща в Мерит и се скрива в някакъв мизерен мотел. Защо, по дяволите? — Той поклати глава. — Не виждам никакъв смисъл.

— Имал е недовършена работа в Мерит — каза тихо Бери. — Има, казано по-точно. Аз все още съм жива.

Керълайн я прегърна по-силно.

— Това ли е всичко засега, детектив?

Мъжът кимна. Когато се събраха пред входната врата да разменят информация, Скай забеляза, че Бери гледа надолу по коридора към спалнята си. В очите ѝ имаше сълзи. Щеше да мине дълго време, преди да може да влезе в тази стая и да отвори вратата на килера, без да си спомня ужасяващото откритие, което бе направила. Орън Старкс бе осквернил и нейния дом.

Когато Керълайн и Бери минаха през входната врата, детектив Алън задържа Скай.

— Само една секунда, помощник, може ли?

— Разбира се.

— Кой е този образ? — Алън кимна по посока на отворената врата към Додж, който стоеше от вътрешната страна на жълтата полицейска лента, пушеше и бърбеше с един униформен хюстънски полицаи.

— Частен детектив, работи за госпожа Кинг.

— Въръжен е.

— Има разрешително.

— Така каза и той.

— Тогава какъв е проблемът?

Детективът сви рамене.

— Не знам. Има ли такъв?

— Не. Благонадежден е. Бивше ченге, работил е тук, в Хюстън. Вие кога постъпихте в полицията?

— Осемдесет и шеста.

— Разминали сте се. Махнал се е през седемдесет и девета.

— Някаква специална причина за това?

Скай погледна зад Алън и видя Съмървил подпрян на предната стена, погълнат от телефонния разговор.

— Да не би да сте поръчали на вашия човек да проверява?

— Да, направих го — усмихна се Алън, но без настроение.

— Додж е имал някакви проблеми заради неподчинение, но не е уволняван. Напуснал е по свое желание.

— Хубаво. Едно полицейско управление няма нужда от такъв човек.

Скай закова поглед в него и произнесе със стоманен глас:

— Прав сте. Хиляди имат нужда от такъв като него. — Той изчака думите му да бъдат смлени, после кимна: — Извинете ме.

Когато тръгна към Бери и Керълайн, Додж също се насочи към тях. Скай можеше да се обзаложи по изражението му, че разполага с нова информация.

— Какво има?

Додж погледна предпазливо към двете жени.

Керълайн не издържа:

— Не се отнасяй към нас като към слаби жени, Додж. Какво си научил?

Той дръпна за последен път от цигарата си и я запрати в канавката.

— Онзи полицай е бил един от първите, които са се отзовали. Приказлив тип. — Той погледна към Бери и ѝ зададе въпрос, който изглеждаше напълно извън контекста. — Имала ли е гадже Сали Бъкланд?

— Не съм чувала за такова. Причината да отхвърли Орън не е друг мъж. Защо?

— Защото това ченге ми каза, че единственото нещо върху тялото ѝ било едно бижу. Сребърна гривна. Верижка с талисман.

Лицето на Бери преbledня.

— Талисман във формата на сърце.

Додж я погледна изпитателно, после премести очи към Скай, който отговори на мълчаливия му въпрос.

— Старкс е дал на Бери също такава гривна.

Той не се разпростря нашироко по въпроса. Не беше нужно. Всички бяха разбрали значението на гривната. Орън Старкс се беше

фокусираше върху две жени, на които бе дал еднакви бижута. И двете го бяха отхвърлили. Едната беше мъртва.

— Ти го каза, Бери — въздъхна Додж. — Страхуваше се за нея. Съжалявам, че го разчетех погрешно.

— Както и аз — каза Скай.

— Не можете да я спасите — тъжно поклати глава тя. — Била е мъртва много преди Орън да използва клетъчния ѝ телефон, за да ми се обади.

— Бери има нужда да си легне. В кой хотел резервира стаи, Скай? — намеси се Керълайн.

— „Шератън“, само на пет-шест километра от „Делрей“. Оживен хотел. Искам там, където ще бъдете, да има много хора.

Керълайн прегърна Бери през кръста и я поведе към колата ѝ. Мъжете тръгнаха след тях.

— Аз ще ви заведа дотам, но се движете плътно след мен — каза Скай на Додж, който щеше да шофира колата на Керълайн.

— Сложи си полицейски буркан на покрива. Така ще е по-лесно да те следваме.

— Не искам и друг да ме последва — посочи с брадичка Скай.

Додж погледна нататък и схвана: един телевизионен новинарски ван се опитваше да се провре между линейките.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Керълайн не беше очаквала Скай да ги съпровожда до хотела, но беше доволна, че го направи. Чувстваше се толкова уморена, че едва движеше краката си. Бери изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се свлече на земята. Авторитетът на Скай съкрати досадните процедури по регистрирането. След като се представиха на мениджъра, мъжът лично ги заведе до стаите им, където — увери той Скай — Бери ще е в безопасност.

— Регистрирани са като „специални гости“, помощник Ниланд. Без имена.

— Ако някой ги намери тук, включително медиите, особено медиите, ще знам кой им е подшушнал. — Посланието беше деликатно, но ефективно.

Мъжът трепна и стана още по-неспокоен. Напълни кофичка с лед във всяка от свързаните стаи и нагласи термостатите на температурата, която всеки искаше. Забелязвайки пакета цигари в горния джоб на Додж, той произнесе неуверено:

— Стаите са за непущачи.

Додж го изгледа смъртоносно и неохотно свали сакото си, така че мъжът да види, че е въоръжен. Хотелиерът побърза да им пожелае лека нощ и се оттегли.

Бери буквално подскочи, когато телефонът ѝ иззвъня. Всички се напрегнаха, докато гледеше номера на екрана си.

— Не е той — каза тя и раменете ѝ се отпуснаха с облекчение. — Но трябва да се обадя. Извинете ме. — Тя отиде в банята.

Керълайн забеляза, че Скай гледа гневно към затворената врата известно време, преди да тръсне глава и да се обърне.

С всеки изминал час, откакто беше разбрала за Дейвис Колдеър, Бери ставаше все по-затворена и необщителна. По пътя към Хюстън тя бе необичайно тиха и сдържана.

Керълайн предположи, че поведението на дъщеря ѝ се дължи на серията от травмиращи събития. Но се питаше дали има и друго. Бери

имаше право на усамотение, но да таи нещо в себе си прекалено дълго често се оказваше вредно. Запита се колко ли дълго ще издържи, преди да помоли Бери да сподели с нея какво толкова я измъчва.

Скай и Додж провериха всички ключалки, за да се уверят, че са както трябва, после излязоха на балкона под предлог да проверят степента на сигурност на свързаните стаи, но Керълайн можеше да ги чуе как си шепнат нещо.

Когато се върнаха вътре, тя поиска да знае за какво е бил разговорът.

— Кажете ми. Нито аз, нито Бери искаме да бъдем щадени.

— Какво означава това?

— Знаеш какво означава, Додж — произнесе тя раздражено. — Какво става?

— Медиите са надушили историята — каза Скай.

Керълайн простена.

— Противни чакали — изруга Додж.

— Според колегите ми убийството на Сали Бъкланд е било водеща тема — каза ѝ Скай. — На зрителите е обещано да имат цялата история в новините в десет часа. Показали са къщата на Бери отвън. Ванът на криминалистите. Как Алън и Съмървил гледат с каменни лица, когато напускат сцената. Измъкнахме Бери оттам точно навреме. Репортерката от мястото на събитието каза, че тя не е била...

— Не е била открита за коментар — излезе Бери от банята и хвърли телефона си на леглото. — Което, разбира се, го прави да звучи така, сякаш имам нещо за криене. Никой не ме *помоли* да коментирам, не че бих *искала*, но фразата определено носи негативно внушение, нали?

— Откъде си разбрала? — попита Скай.

Тя посочи клетъчния си телефон, докато седнаше на края на двойното легло, облегна лакти върху коленете си и отпусна лицето си в дланите.

— Господи, няма ли да има край този кошмар?

Скай изчака няколко секунди, после каза:

— Известна си като дъщеря на богаташи в сферата на недвижимите имоти, цитирам, Керълайн Кинг и починалия Джим Малоун, което те прави до известна степен знаменитост, тъй като

имената им са много популярни. Спомената е стрелбата в езерната къща.

— Като резултат от любовен триъгълник — промърмори тя, без да вдига глава.

— Загатнато е.

Додж просъска някаква ругатня. Керълайн седна на другото двойно легло. Искаше ѝ се да отиде до Бери, но благоразумно се въздържа.

— Онова, което наистина ме вбесява — каза Скай — извини ме, Керълайн, — е, че се експлоатира аспекта „любовен триъгълник“.

Бери вдигна глава и каза ядосано:

— Нямахме никакъв любовен триъгълник.

— Разбирам го, Бери — каза той. — Имам предвид, че убийството на Дейвис Колдеър беше замазано като маловажно. Като бележка под линия. Медиите разиграват как Сали Бъкланд се вписва в тази гнусна игра, докато наистина важното е, че Орън Старкс е студенокръвен убиец, който се разхожда още на свобода.

Бери се отпусна малко.

— Пикантерията, която ще държи зрителите пред телевизорите до десет. Сексът и скандалът са тези, които ги включват. Или изключват. — Тя отметна глава назад и махна косата от лицето си. Керълайн видя по него следи от изсъхнали сълзи. — Със сигурност шефът ми в „Делрей“ е обезпокоен за намесата ми.

Керълайн погледна захвърления телефон.

— С него ли говори?

Бери кимна.

— Не ми остават още много дни в „Делрей“.

— Какво? — скочи Керълайн. — Уволнил ли те е?

— Не ставай смешна, майко — горчиво се изсмя Бери. — Ако ме уволнят по време на тези събития, ще трябва да ги съдя, и те го знаят. Но — и това е голямото „но“ — позицията на „Делрей“ е, че компанията се отнася много сериозно към душевното здраве на всички свои служители. В светлината на поредицата от травми, които съм преживяла в последните дни, не би ли било най-добре за мен, а оттам и за компанията, ако отсъствам за по-дълго време? Когато уверих шефа си, че душевното ми здраве ще бъде напълно възстановено веднага след като Старкс влезе в ареста, той настоя, че трябвало да си дам

време да се съвзема от тези обезпокояващи събития. С други думи, той и всички останали в „Делрей“ искат да се махна.

— Ами презентацията ти утре?

— О, да, и това. Що се касаело до участието ми в тази кампания, оттук нататък клиентът не би искал да е източник на допълнителен стрес в тези трудни дни. Заради това те се били съгласили да изчакат Бен напълно да се възстанови от раната, така че да може да представи въпросната кампания, а *така също* и да поеме пълната отговорност за осъществяването ѝ.

Керълайн кипна.

— Почакай малко. Казваш... Трябва ли да разбирам, че те смятат за душевно *разстроена*, но не и Бен Лофланд?

— Да, така изглежда. А в случай, че някой се съмнява в твърдостта на духа на Бен, емоционална и/или психическа, Аманда в дълъг и осветляващ разговор този следобед уверила шефа ни, че Бен е готов да застане начело и да свърши работата. Нещо ме кара да мисля, че ме е натопила като развратница, обвинявайки ме в предателство.

— Ама че кучка!

— Имала нокти, хубаво. — Бери се засмя със сух, безрадостен смях. — Питам се — ако Орън беше прострелял мен вместо Бен, щяха ли да ме възприемат като героиня? Или щяха да гледат на мен като на жена, опитала се да разбие семейство, която си е получила заслуженото? Добра тема за обсъждане, не мислите ли?

— Това, което мисля — каза Додж, — е, че шефовете на тази компания са малодушни задници. По-добре не стъпвай никога отново на прага на онова място.

— Съгласна съм с теб и съм сигурна, че от „Делрей“ очакват точно това и се надяват така да постъпя — каза Бери. — Загрижеността за благополучието ми, която шефът ми изрази така прочувствено, беше всъщност, за да подсигури своята сигурност. Той иска оставката ми. Само че иска аз да взема решението, така че да не си цапа ръцете. Засега оставих въпроса висящ. Нека да се поизпотят няколко седмици. Макар да знам вече какво ще е финалното ми решение.

— Обзалагам се — каза Скай, — че си прекалено добра за тях.

Тя вдигна изпълнени със сълзи очи към него и произнесе дрезгаво:

— Благодаря.

— Пак заповядай.

В продължение на няколко секунди те сякаш забравиха, че Керълайн и Додж също са в стаята, после Скай се размърда. Чакаха го задачи.

— Трябва да тръгвам.

— В стаята ми има едно допълнително легло — каза Додж. — Можеш да се настаниш там.

Скай му поблагодари, но отклони поканата.

— Случаят с убийството на Сали Бъкланд принадлежи на хюстънските детективи. А аз трябва да се оправя с това на Дейвис Колдеър.

— Последното, което чухме от Старкс, е, че той е тук, в Хюстън.

— Да, Додж, но не мога да не мисля...

— Какво?

Скай разтърка врата си.

— Орън е искал да унижи мен и всички останали, които го търсят. Точно затова се е върнал и е звъннал на Бери. Знае със сигурност, че ще сме тук, че го преследваме. Искал е да създаде безпорядък и да ни накара да изглеждаме и да се чувстваме глупаво. — Той се усмихна мрачно. — И успя.

— Колелото се върти.

Всички погледнаха към Бери, която бе прошепнала думите.

— Групата „Кръв, пот и сълзи“ — каза тя. — Имат такова парче: „Въртящото се колело“. Това е песента, която си тананикаше по време на телефонния ни разговор.

— По дяволите, права си — погледна я Скай.

— Е, не ни ли е хитро момчето? — поклати глава Додж. После изостави всички намеци за хумор или сарказъм. — Ще убия този кучи син. Наистина ще го направя.

— Изнасил е Сали, нали? — попита Бери, отправяйки въпроса към Скай.

— Не знам дали е имало проникване — отвърна той уклончиво. — Може би само е... — Той остави изречението да заглъхне, за което Керълайн му беше благодарна. — Няма да знам със сигурност, докато не получа рапорта от аутопсията от детектив Алън.

Мисълта какво може да е преживяла младата жена ги накара да замълчат за известно време; после Керълайн се обърна към Скай:

— Сигурно имате предположения за мотивите му да се обади на Бери.

— Да. Това, което наистина ме притеснява, е, че може да ни е подготвил и други изненади, когато ни е накарал да излезем от Мерит.

— Например? — попита Додж.

— Не знам. Точно затова трябва да се върна. — Той погледна Бери. — Предполагам, че сутринта ще се прибереш в Мерит?

— Нямам къде другаде да бъда.

— Хубаво. Ще оставя гардовете около езерната къща. Но ще направя така, че да изглежда сякаш съм ги изтеглил. Когато се върнеш, те ще са там, но няма да бият на очи.

— Устройваш му капан? — попита Додж.

— Орън няма да падне в него — поклати глава Бери.

— И аз мисля така — призна Скай, — но няма да навреди да има хора на мястото, за всеки случай.

Той поръча на Додж да е бдителен, после отново погледна Бери.

— Ще се справиш, нали?

Въпросът бе изречен тихо, интимно и изключваше Керълайн и Додж. Бери кимна, макар и колебливо. Погледите им останаха дълго един в друг, после, без да каже друго, Скай тръгна към вратата и излезе.

Мига, в който вратата се затвори след него, Бери скочи и прекоси стаята. Но когато стигна до прага, спря. Керълайн видя как енергията я напуска. Тя се подпря на вратата, притисна чело към нея и остана така няколко секунди, преди да пусне резето и да закачи веригата.

Когато се обърна, насочи се право към банята с думите:

— Ще полежа във ваната.

Не излезе почти цял час. Когато се появи, беше увита в една хавлиена кърпа; втора имаше около главата ѝ. Кожата ѝ беше розова. Очите — зачервени.

— Плакала си — каза Керълайн.

— Дадох воля на чувствата си. — Тя разви тюрбана и отпусна мократа си коса. — Но не знам за какво да плача. За последните часове

на Сали, или за Дейвис Колдеър. Те са истинските жертви, не аз. — Тя отвори малкия си куфар и извади горнище и боксерки.

— Исках да поръчам рум сървис — каза Керълайн.

— Трябваше да го направиш. Аз не съм гладна, но ти хапни. Къде е Додж?

— В стаята си. Мисли, че ти и аз се нуждаем от време да останем насаме.

Бери свали кърпата от себе си и облече пижамата.

— Нещо ново от Скай?

— Звънна на Додж преди петнайсетина минути. Няма нова информация. Искаше само да се увери, че си добре. Не изглеждаше щастлив, когато тръгваше.

— Не трябваше да се връща в Мерит, преди да се е наспал. Изглеждаше изтощен. Забеляза ли очите му?

— Не ги свали от теб.

Бери се обърна и погледна майка си, а тя тихо добави:

— *Това забелязах.*

Бери легна в леглото, като подпъхна две възглавници под главата си и прегърна трета до гърдите си. Тя нервно подръпна края на калъфката.

— Никога няма да се получи нищо между него и мен.

— Защо го казваш?

— Поради хиляди различни причини.

— Изброй няколко.

— За да ги обориш?

— Една след друга.

Бери вдигна вежди.

— Да не би да ти харесва идеята за нас двамата?

— Само ако на теб ти харесва, Бери. Но що се касае до мен, имаш одобрението ми.

— Не се надявай много. Прекалено сме различни.

— Точно така. Той е мъж, а ти си жена.

Бери се усмихна.

— Знаеш добре какво имам предвид. Искаме различни неща.

— А искате ли се един друг?

Бери й хвърли остър поглед и Керълайн се засмя.

— Не си давай труд да отговаряш. Вече го направи. И каквото и да кажеш, то е очевидно всеки път, когато сте близо един до друг.

Тя се усмихна на Бери с обич.

— Ти и Скай може да искате различни неща, може да сте различни характери, но това няма нищо общо с привличането. Той се бори срещу това точно толкова упорито, колкото и ти, но е ясно, че те харесва.

Бери обърна глава и погледна към тавана. В ъгълчето на окото ѝ изби една сълза и се търкулна в мократа ѝ коса.

— Той не иска.

— Какво имаш предвид?

— Не сега, мамо, става ли?

Керълайн се поколеба, после каза:

— Добре.

Бе предложила на Бери да сподели с нея, но щом не бе готова да го направи, трябваше да се опитат да си починат. Тя сложи куфара си върху леглото и извади нощница, която бе пъхнала набързо, преди да потеглят от езерната къща. Изглеждаше, сякаш е било много отдавна, много по-отдавна от няколкото часа, които в действителност бяха минали.

В онези трескави минути преди тръгването им Бери бе проверила съдържанието на папката си, за да бъде сигурна, че е взела всичко, което ще ѝ трябва за презентацията... а сега тя нямаше да се състои.

Додж ги беше чакал до колата, пушейки цигара след цигара, без да знае, че Керълайн го гледа от прозореца на спалнята и се пита защо лицето му — при целия му цинизъм и липса на всякакви знаци за разкаяние заради обидите, които ѝ бе нанесъл, бе единственото на този свят, което можеше да накара сърцето ѝ да трепне. Трийсетте години време не бяха отслабили въздействието му върху нея.

Тя можеше да говори на Бери за привличане, защото познаваше добре властната му сила. Дори когато нямаше смисъл, когато беше съвършено погрешно, човек беше безсилен срещу него.

— Винаги съм си мислила, че е Роджър Кемптън.

Керълайн, потънала в спомените си, не можа да схване веднага думите на Бери. Но когато стигнаха до съзнанието ѝ, замръзна. После бавно се обърна, притискайки нощницата към гърдите си като щит.

— Мислех, че първият ми баща е бил Роджър Кемптън.

Керълайн бе загубила дар слово от изненада.

— Бях в прогимназията — продължи Бери. — В осми клас, за да бъда по-точна. Роджър Кемптън умря в онзи самолет, който се разби в Мексико. Едно от момичетата в училище ми каза, че майка ѝ ѝ е казала, че си била сгодена за него, преди да се омъжиш за татко. И тя ме попита дали тъгуваш, че той е умрял.

Никога не бях чувала за Роджър Кемптън. Нито ти, нито татко някога сте го споменавали пред мен. Казах на съученичката ми, че греши. Но тя настояваше, че майка ѝ не лъже. Защо би го направила?

Така че на следващата сутрин взех вестника на татко и прочетох за самолетната катастрофа. Имаше цяла статия за Роджър Кемптън, за детството му в Хюстън, за това как се присъединил към компанията на баща си, след като завършил бизнес училище. Богато, влиятелно семейство. Известно в обществото. На снимката се виждаше, че е много красив.

И тъй като не е бил женен, когато е умрял, аз си съчиних една романтична история. Сърцето му било толкова жестоко разбито, когато си се оженила за татко, вместо за него, че останал ерген. Но си мислех, че ти — каквато си чувствителна — сигурно си имала основателна причина да избереш татко пред него.

Бях щастлива, че нещата са се развили така. Обичах татко с цялото си сърце. И не бих могла да скърбя дълбоко за човек, когото изобщо не познавам. И все пак бях доволна, че съм разкрила тайната за това кой е истинският ми баща. — Тя задържа погледа си върху Керълайн няколко тежки секунди, после каза: — Но не е бил Роджър Кемптън, нали, мамо?

Керълайн поклати глава.

— След като татко умря и аз те окуражавах да започнеш отново да излизаш и да се срещаш с нови хора, ти ми каза, че не искаш да се срещаш с никого, нито да имаш връзка. Каза ми, че си имала хубав брак и чудесен съпруг. Каза ми също, че си преживяла любовта на живота си. И аз мислех, че това е един и същ човек. — Бери ѝ се усмихна мрачно. — Но не е било така.

Керълайн се отпусна на края на леглото.

— Родният ми баща е бил любовта на живота ти.

Керълайн кимна.

— Додж.

Под клепачите на Керълайн бликнаха сълзи и се затъркаляха надолу по страните ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Хюстън, Тексас, 1978 г.

Додж чакаше Керълайн, когато една сестра я изведе на количка от болницата. Количката не бе необходима, но такива бяха правилата.

Беше паркирал незаконно автомобила си на тротоара. Една карта зад предното стъкло с логото на Хюстънската полиция правеше колата да изглежда достатъчно официална, за да не привлича внимание.

Той се наведе към пасажерската врата, с кръстосани глезени и ръце и веднага щом сестрата прекара количката през автоматичната врата, се измъкна от купето.

Керълайн го погледна през тъмните стъкла на слънчевите си очила.

— Извиках такси.

— Дадох на шофьора десетачка за безпокойството. Ще те закарам вкъщи.

Гласът му не търпеше спорове. Той направи знак на сестрата да закара количката до спряния му автомобил. Тя колебливо произнесе:

— Госпожо Кинг? — и зачака Керълайн да кимне, преди да отстъпи количката на Додж.

Керълайн излезе с дрехите, с които беше приета три дни по-рано. Нямаше нищо със себе си, освен ръчна чанта. Додж я взе от скута ѝ и я остави на задната седалка, после ѝ подаде ръка и ѝ помогна да стане от количката. Тя поблагодари на сестрата за грижата, жената ѝ пожела късмет и здраве, преди да тръгне обратно към сградата.

Додж попита Керълайн дали би искала да си легне на задната седалка.

— Не, ще пътувам отпред.

Той изглеждаше така, сякаш ще възрази, особено когато забележа скованите ѝ, напрегнати движения, но все пак ѝ помогна да се настани колкото е възможно по-удобно, заобиколи и седна на шофьорската седалка. Минаха три преки, без никой да каже и дума.

Когато спряха на един светофар, Додж се обърна към нея:

— Как се чувстваш?

— Слаба. Като че ли съм била на легло три дена.

— Не те ли хранеха?

— Нямах голям апетит.

— Не се учудвам. — Той направи физиономия. — Болнична храна.

— Кога си бил в болница?

— Никога. Но съм чувал.

Тя се усмихна, но устните ѝ трепереха, и той го забеляза.

— Боли ли?

— Не чак толкова, колкото се очакваше. Изглежда доста гадно. Една от сестрите изпитваше съжаление към мен, предполагам. Донесе ми слънчевите очила.

Той се опита да надникне през непрозрачните стъкла, за да прецени пораженията, но шофьорът зад него натисна клаксона, когато светна зелено, принуждавайки го да възвърне вниманието си към пътя.

— Как разбра? — попита тя.

— Джими Гонзалес.

— Не беше между полицаите, които дойдоха.

— Смяната му била свършила, но на следващата сутрин чул. Няколко дни ме търсил, но снощи успя да се свърже с мен. Обадох се в болницата тази сутрин и ми казаха, че те изписват.

— Не си ли на работа днес?

— Обадох им се, че съм болен.

Известно време пътуваха в мълчание, после тя каза:

— А Роджър? Не го ли потърси?

— Исках. И още го искам. Искам да го убия. — Пръстите му стискаха толкова здраво волана, че кожата на кокалчетата му бе побеляла.

Тя не каза нищо, изчакваше го да свърши. След малко спряха на поредния светофар и той изви глава към нея.

— Единствената причина да не го убия е, защото ти ме помоли да не го правя. Това означава за мен повече от обещанието, което му дадох вечерта, когато му хвърлих боя.

Повече не каза нищо, докато не стигнаха до къщата ѝ. Помогна ѝ по алеята към къщи. Тя влезе и той я последва. На пода лежаха една счупена ваза и букет увехнали рози. Водата беше оставила петно върху

килима. На стената се виждаше разкривена картина; стоящата лампа беше прекатурена, абажурът беше пробит.

Тези безмълвни свидетелства за буйството на Роджър вече не я караха да се чувства неловко. Те я вбесяваха. Но тя бе също толкова бясна на себе си за това, че е търпяла това насилие, което бе продължило толкова дълго. Тя свали очилата си, разкривайки очите си пред Додж.

Челюстта му се стегна и той се залюля напред-назад, сякаш едва сдържаше яростта, която бушуваше в него.

— Може и да променя мнението си и да го убия.

— Недей. Не го заслужава. — Той бе на ръба да каже нещо, но не го направи. Тя продължи: — Оценявам това, че ме докара вкъщи. Благодаря.

— Пак заповядай. Ще почакам да си събереш нещата.

— Какви неща?

— Твоите. Нещата, които искаш да вземеш. Ще бъдеш в моята къща. Няма много място, но...

— За какво говориш? Не мога да остана при теб.

— Можеш и ще го направиш.

— Забрави.

— Вземай си багажа.

— Какво ти дава право да ми заповядваш? — попита тя ядосано. — Полицейската ти значка? Това, че си прав за Роджър? Ти ме обвини, че оставам при него от инат. Е, добре, чудесно. Признавам. Трябваше да приключа тези отношения отдавна, но не го направих от гордост. Не исках да признавам колко съм грешала за истинския му характер. Така че добре, ти беше прав. Това обаче не ти дава право да заемеш мястото на Роджър.

Тя се изправи.

— Малтретираха ме за последен път, Додж. Повече няма да позволя да ме тормозят, нито емоционално, нито физически, нито по някакъв друг начин.

Той издиша кратко.

— Виж, когато се стигне до това да се изразявам, съм пълна скръб. Винаги звуча така, сякаш се карам, дори когато не го правя. А аз не се карам. Кълна се. Опитвам се да бъда любезен... приятел. Имаш

нужда някой да ти подаде ръка, да си стъпиш на краката, и фактът е, че аз няма да те оставя тук сама. Край на дискусията.

— Това ми звучи доста като тиранизиращо.

— Съди ме.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ угасна след миг.

— Ще съм в пълна безопасност. Роджър е в затвора.

— Излезе. Снощи. Семейството му плати гаранция.

— Няма да се върне при мен.

— Откъде знаеш?

— Той ми каза. Беше бесен. Каза ми, че бил приключил с мен.

— Ще промени мнението си, а аз не искам да си тук, когато това стане. Всъщност, трябва да се преместиш. Ти си брокер. Обяви тази къща за продажба. Намери си ново място.

Тя се засмя безрадостно.

— Това ще е идеалната справедливост.

— Какво имаш предвид?

— Точно това го извади от релси. Бях развълнувана заради един висящ договор. Ако приключех сделката, това щеше да е най-голямата ми продажба до момента. Бръщолевех за това, когато Роджър ми каза, че се надявал заради мен да я приключи скоро, преди да съм напуснала.

Помислих, че не съм разбрала, но когато го попитах какво има предвид, той заяви недвусмислено, че няма да ми позволи да бъда повече „работещо момиче“, когато стана госпожа Роджър Кемптън. Просто не било допустимо да сме семейство, в което и двамата работят. Какво щели да си помислят хората? Че не можел да издържа съпругата си? Щяла съм да имам достатъчно какво да върша, каза той, като се грижа за него. Обеща ми да не ме оставя без работа.

И аз се засмях. Казах му, че не е с всичкия си, ако мисли, че ще напусна работата си, ще изоставя кариерата си единствено заради това, че съм омъжена. — Тя сложи ръце на кръста си, добавяйки саркастично: — Това не се прие особено добре.

— Кучият му син едва не ти е избил окото.

Което го накара да се чувства така, сякаш той го е направил. Офталмологът, който я бе прегледал в спешното, ѝ каза по-късно, че е извадила късмет, че зрението ѝ не е било увредено от удара.

— Гонзалес ми каза, че полицаите, които се отзовали на обаждането ти, споменали, че не си могла да стоиш права.

— Роджър ме удари и в ребрата. Мисля, че имам пукнати. Изкараха, че няма такова нещо, но синините бяха много болезнени. И още са, когато вървя прекалено бързо или си поемам дълбоко дъх.

— Исусе — прошепна Додж. — Този тип... — Той сложи ръце на хълбоците си и направи един тесен кръг из стаята с вид на човек, готов всеки миг да нокаутира някого. Когато се обърна отново към нея, произнесе кратко: — Събирай си багажа.

— Хубаво. Ще го събера. Можеш да ме закараш някъде. Но прояви благоразумие, Додж. Не мога да остана при теб.

— Как така?

— Та ние едва се познаваме!

Той го отхвърли.

— Ами тогава ще се запознаем. Ако се страхуваш, че мога да прекрача линията...

— Не се страхувам.

— Е, добре тогава. Но ако се страхуваш, винаги можеш да се обадиш на Джими Гонзалес. Ако вдигна ръка, той лично ще ме окошари.

— Бих могла... да отида... при някоя приятелка.

— Роджър познава ли приятелките ти? Не мислиш ли, че първото място, на което ще те потърси, е при някоя от тях? Обзалагам се, че не си споделила пред тях, че той те бие. Ще трябва да обясниш синините си. Освен това, явно виждаш недостатъците на този план, иначе вече щеше да си се обадила на някоя и нямаше да заекваш, когато ми го предложи.

— Тогава в някой мотел.

Той сгъна ръце пред гърдите си, обмисляйки го.

— Знаеш ли колко арести съм направил по такива места? Те са за безотговорни приходящи. За курви. Наркодилъри. Крадци.

— Не всички са непочтени. Някои всъщност са доста мили.

— Добре. Да кажем, че попаднеш в някой добър мотел с прилична клиентела. Това ще е голяма амортизация.

— Амортизация?

— За мен. Непрекъснато напред-назад, да те проверявам по няколко пъти на ден, за да се уверя, че си добре.

— Не бих го изисквала.

— Аз бих. И кой ще спре Кемптън да не те нарани, когато те намери?

— А ако съм при теб няма да ме намери, така ли?

— Да, но ще се наложи да ме убие, за да стигне до теб. А сега — каза той, — стига сме губили време в спорове. Вземай си нещата.

Той живееше в апартамент в комплекс, в който апартаментите бяха свързани с тревни площи и алеи. Имаше общ плувен басейн, тенис корт и клуб за обитателите. Беше място, където живееха необвързани професионалисти, а не хора, които са инвестирали времето, труда и парите си, създавайки траен дом.

Преди да тръгне към болницата, Додж бе освободил два шкафа и половината от гардероба си за нея, много повече място, отколкото ѝ трябваше.

— На мен не са ми необходими работни дрехи — каза му тя, когато той ѝ спомена, че е взела съвсем малко дрехи със себе си.

— Да, ами работата?

— Говорих с господин Малоун от болницата в деня след инцидента. Намекнах, че имам женски неразположения, които изискват хирургическа намеса. Не ме попита за подробности, както и очаквах. Помолих го за един месец отпуска, за да се възстановя, а той ми каза да си остана вкъщи, колкото се налага.

— Нужен ти е *месец*? Нараняванията ти трябва да са доста по-сериозни, отколкото предполагах.

— Няма да ми трябва чак толкова време. Както ти казах и преди, много бързо посинявам. Това — каза тя, посочвайки към окото си — ще трае седмици, преди да избледнее. Ще мине през всички цветове на дъгата. За да избегна въпроси от колегите и клиентите, не искам да се връщам, докато не изчезнат всички следи.

Обяснението ѝ поуспокои тревогата му, но изпита лека ревност от възторга, с който тя говореше за началника си, Джим Малоун. В същото време беше доволен, че не работи за някой недоволен, нетърпелив задник, който се стиска за всеки ден отпуск.

След като нещата ѝ бяха пренесени, той я накара да хапне малко картофено пюре, което бе направил от наличното в кухнята. Призна си,

че не е гастроном, но ѝ каза, че не гладува, така че няма да я остави и нея да умре от глад, макар вече да била на път да измършавее.

След като се нахраниха, тя изпи едно от болкоуспокоителните си и той я сложи да легне. Тогава спа шестнайсет часа, събуждайки се на следващата сутрин точно когато той се канеше да тръгне към фабриката за гуми.

— Марвин? — Тя присви очи към избродираното име на ризата му.

Той се намръщи.

— Повярвай, не би искала да знаеш.

Поръча ѝ да държи вратата заключена, да не излиза, да стои в леглото през целия ден, ако се налага. Освен това ѝ каза да държи пейджъра си под ръка и да му изпрати съобщение, ако има нужда от нещо; иначе щял да избягва да ѝ звъни, за да не нарушава почивката ѝ, но ако го направел, щял да остави телефона да звънне само веднъж. Така щяла да знае, че е той.

Въпреки всичките заръки и предупреждения, Додж я остави с неохота.

След смяната си във фабриката той отиде на ежедневното съвещание на специалните отряди. Докладва, че Франклин Олбрайт е надупчил една от гумите на колата му.

— Тъпо е да прави такова нещо, тъй като колата ми беше на паркинга на фабрика за гуми, за бога. — Бяха му сменили гумата за броени минути.

Наистина, не можеше да е сигурен, че Олбрайт беше извършителят, но нямаше други врагове във фабриката, а Олбрайт му се беше ухилил гадно след възпитателните мерки към Кристъл вечерта, след като я бе видял да излиза след смяната с Додж. А и Додж знаеше за обичая на Олбрайт да носи със себе си нож.

Да играе ролята на изкупителна жертва пред бившето гадже беше наистина стар трик, но това бе ролята, която бе приел в началото, и сега трябваше да се придържа към нея. Междувременно Кристъл ставаше все по-нежна. Наскоро го беше галила по ръката и с копнеж му бе прошепнала, че би искала да го е срещнала по-рано.

Тогава Додж ѝ каза, че било много лошо, задето не знае нищо за Франклин, което би го тикнало в исправително учреждение за дълго и

би я спасило от кавгите и побоищата, така че тя и той — Марвин — да могат да бъдат заедно.

Усмивката ѝ беше угаснала и тя бързо бе сменила темата. Реакцията ѝ възбуди подозрението на Додж — нещо около Олбрайт определено я караше да се притеснява, но тя бе далеч от момента да изригне признание, че той е планирал въоръжен банков обир.

Додж се чувстваше като дамгосан като не постигаше резултати, но и никой друг от специалния отряд не разполагаше с нищо. Поради тази причина беше длъжен да поддържа прикритието си и да продължава да разработва Кристъл с надеждата да получи нещо за Олбрайт, което би го идентифицирало като техния обирджия или пък би го елиминирало от списъка със заподозрените. Като в това време трябваше да се старее да не бъде убит от Франклин Олбрайт, ревнивия любовник. Да остане жив бе сега главният приоритет на Додж. Той наистина искаше да живее. С Керълайн.

Когато се прибра къщи онази вечер, я завари да спи на дивана. Смутена, тя седна, като стискаше и разпускаше ръце и се извиняваше за разрошената си коса и измачканите дрехи. Срамежливостта ѝ накара сърцето му да подскача.

— Как прекара деня? — попита той.

— Мързелувах.

— Идеално.

Беше донесъл къщи една кутия с гъста доматиена супа с босилек, специалитет на кафенето, където често се хранеше. Седнаха на кухненската маса и ядоха супата с комати френски хляб, които той отчупи от самуна и ги намаза щедро с масло.

— Да не би да се опитваш да ме угоиш? — попита го тя, когато ѝ подаде второ парче.

— Опитвам се да те докарам до състояние, в което да мога да те виждам в профил.

След вечерята, която включваше ванилов сладолед и сос лакта, те погледаха малко телевизия, но в десет часа Керълайн вече се прозяваше.

— Съжалявам. Не е заради компанията ти, честна дума.

— Не се извинявай. Аз също съм капнал.

Както и предишната вечер, тя започна да го уговаря да си легне в леглото, а тя щяла да спи на дивана.

— Аз съм по-древна и нямам нищо против.

— Но аз имам.

Накрая, тъй като стана ясно, че той не иска да чуе за предложението ѝ, тя отстъпи. Додж прекара втората си нощ на проклетото твърдо нещо, но се наслаждаваше на всяка една минута от мъчителното безсъние, защото Керълайн се намираше под неговия покрив и се беше сгушила в леглото му.

Този първи ден създаде матрицата за следващите. Тя ставаше всяка сутрин навреме, за да го види и го чакаше, когато вечер се прибираще. Заради настояването ѝ той бе заредил килера и хладилника с повече зеленчуци, отколкото някога бяха виждали. Тя искаше пресни хранителни продукти и подправки, така че да може да приготвя ядене за всяка вечер.

— Това е най-малкото, което мога да направя, за да ти се отплатя за гостоприемството.

Той ѝ позволи, при условие, че ще изяде половината от всичко, което сготви, и че няма да се изморява.

Додж гледаше как синината около окото ѝ преминава от мораво към виолетово, а после — в авокадово зелено. Естественният цвят се върна на страните ѝ. Дребната ѝ фигурка се наливаше по малко с всеки изминал ден и вече не изглеждаше опасно недохранена.

Тя на свой ред се оплакваше от това, че не е заета с нищо, но на него свършената от нея домакинска работа му изглеждаше индустриална. През деня тя проучваше вестникарските секции за недвижими имоти. Ядосваше се, че е пропуснала финализирането на най-голямата си сделка и разсъждаваше как да навакса изгубеното време, когато се върне в „Джим Малоун Риълти“.

Правеше си безброй бележки в тефтера, който си бе взела, нахвърляше идеите, които ѝ хрумваха. Амбицията ѝ не беше отслабнала от временния застой. Всъщност точно заради него бе дори още по-решена да си извоюва име. Додж предполагаше, че тя иска да успее въпреки недосегаемостта на Роджър Кемптън и семейството му.

Тя обсъждаше с Додж развитието на кариерата, която си бе избрала, сякаш той можеше да ѝ предложи ценен съвет за това как да постигне целите, които си бе поставила. Не можеше да ѝ помогне с кой знае какво, но го блазнеше, че тя често иска мнението му.

Тя бе много по-култивирана от него. Беше чела повече книги, беше ходила на концерти, бе слушала повече лекции и разгледала повече музеи. По дяволите, за целия си живот той бе посетил един музей и бе отишъл единствено, защото бе чул за изложба, посветена изцяло на картини на голи жени.

Керълайн го превъзхождаше и интелектуално. Но начинът, по който слушаше, когато той говореше, го караше да се чувства по-умен, сякаш тя смяташе всичко, казано от него, за заслужаващо да се чуе.

— Обзалагам се, че си била отличничка в училище — подразни я една вечер той.

Тя се изчерви, което бе равнозначно на признание. Додж се засмя.

— А аз завърших със скърцане на зъби.

— Затова пък имаш практичен разум.

— Улични умения.

— Не ги омаловажавай — каза тя сериозно. — За твоята професия те са жизненоважни, за да оцелееш.

Той не би могъл, обаче, да обсъжда днешния си ден, затова й разказа за предишни случаи, по които бе работил — някои забавни, други — трагични. Тя изглеждаше очарована дори от най-досадните.

В един от почивните дни двамата излязоха заедно за първи път. Заведе я на кино. Тя беше с тъмни очила, докато влязоха в салона и светлините угаснаха.

Разделиха си кутия с пуканки. От време навреме бръкваха с ръце едновременно и се споглеждаха.

Във филма се разказваше за двама братя — единият добър, другият — лош, но и двамата мразеха тираничния си баща и обичаха една и съща жена. Имаше сцена, в която главните герои правеха любов — секси, нетърпелива, забранена любов. Додж никога до момента не се беше вълнувал толкова от продължението на един филм, колкото сега, и то не заради надарените цици на героинята, които сигурно бяха застраховани за един милион долара от лондонския „Лойдс“.

А заради това, че седи до Керълайн, чиито гърди бяха дребни, но обекти на фантазиите му, които всяка нощ го оставяха потен и възбуден на проклетия диван.

Желаеше я. Господи, наистина я искаше. Но не я докосна. Не и по време на проклетата филмова сцена. Дори най-лекото движение в

тази посока би разклатило доверието, което тя му имаше. Никой от тези, които го познаваха, нямаше да повярва, че отношенията им са целомъдрени, но да се възползва от положението ѝ би било все едно да злоупотреби с нея по-лошо и от Кемптън.

Додж не мислеше за бъдещето, че един ден тя може би нямаше да го посреща след работа, че той няма да чува тананикането ѝ от кухнята или да усеща мириса на шампоана ѝ в банята. Преструваше се, че това ще трае вечно. С изключение на неговото силно, объркано и хаотично либидо, той се чувстваше напълно доволен.

До деня, в който бе хвърлен в смут от едно глупаво, безчувствено, излишно бедствие, което го накара да иска да вдигне една бейзболна бухалка и да атакува бог в самите му покои.

Онзи ден, след като се бе бяхтил във фабриката за гуми, Додж звънна на Керълайн и ѝ каза, че ще се прибере не по-рано от час къщи. И отиде на поредното събрание на специалния отряд.

Би трябвало да забележи унилата атмосфера в сградата веднага щом влезе. Но си мислеше за Керълайн и печеното за вечеря, което тя бе сготвила. Печеното беше нещо, което навяваше спомени. То загатваше за огнище, за дом. За дълготрайност.

Мечтите му за вечери със свинско печено бяха на път да се сбъднат и всичко бе обвито в такава розова мъгла, че той не усети погребалното настроение на колегите си, докато в един миг не осъзна, че всички избягват погледа му.

— Какво има?

Никой не отговори.

— Какво става, по дяволите?

Тишина.

— Исусе. Да не би да има нов грабеж? Да не би някой да е убит?
По дяволите! Олбрайт ли? Коя банка? Кога?

Един се осмели да прекъсне тирадата му:

— Не е това, Додж. Всъщност... ами...

— Какво? *Какво!*

— Става въпрос за Гонзалес.

Отне му няколко минути, за да превключи от мисълта за неуловимия, хитър банков обирджия към бившия си партньор и най-

добър приятел. Но направи мигновена връзка между мрачното настроение в стаята и името на Джими.

Сърцето му издумка и прекъсна. Той спря да диша. Преглътна конвулсивно, но устата му беше изсъхнала, нямаше слюнка.

— Имаше инцидент — каза един от групата. — Гонзалес беше...
Не го преживя.

— Съжалявам, Додж.

— Човече, много съжалявам.

— Нещо, което мога да направя, Додж? Само кажи. Става ли?

Съзнанието му едва регистрира утешителните думи. Той се обърна с гръб към останалите и се опита да асимилира това, което му казваха. Не можеше.

— Джими е мъртъв!

Когато това бе потвърдено със сериозни кимвания, той започна да диша учестено.

— Успокой се, Додж.

— Къде е?

— В моргата. Близките му са там.

— Аз трябва...

— Додж, не бива!

Той се втурна към изхода, но отзад го хванаха и той започна да се дърпа яростно в опит да се освободи от възпиращите го ръце.

— Няма с какво да помогнеш, Додж.

— Млъкни, човече!

— Ще прецакаш прикритието си.

— Да върви по дяволите! — изкрещя той. — Да ви го начукам.
Пуснете ме!

Той продължи да крещи цинизми, но накрая се изтощи и думите на колегите му сякаш стигнаха до неговото съзнание. Спря да се бори и те го пуснаха. Той се стовари на най-близкия стол и седя там дълго, опитвайки да се съвземе; не можеше да повярва на случилото се. В един момент вдигна очи нагоре.

— Казахте, че било нещастен случай. Какво се случи?

Една рок звезда кацнала на летище „Хоби“ за концерт. Гонзалес, който искал да остане да работи извънредно, проявил желание да отиде с една от патрулните коли, осигуряващи полицейски ескорт на лимузината на певеца. Било се разчуло за часа на пристигането на

звездата. От летището лимузината била последвана от папараци и претоварени коли на полудели, дрогирани, фанатизирани фенове.

Гонзалес и другият полицай се движели в колата непосредствено зад лимузината. Една от колите, преследваща автоколоната, се опитала да се вклини между тях, като блъснала бронята на патрулката. Движела се толкова бързо, че полицаят зад волана изгубил контрол. Колата се завъртяла и се забила в един телефонен стълб, удряйки го странично с такава сила, че почти го отрязала наполовина.

Джими Гонзалес бил точно там.

Наполовина прерязан.

Капитанът попита Додж дали иска да говори със свещеник, съветник или с психолог. Додж му каза да си го начука. Не остана за брифинга.

Известно време обикаля с колата си града, търсейки място, където да излее събирация се у него гняв, но скоро осъзна, че блуждаещото му шофиране е опасно за невинните шофьори и техните спътници. Какво щеше да се оправи, ако убиеше някого в автомобилна катастрофа? Никой не би оценил иронията. Най-малкото Джими Гонзалес, който би го укорил от студената маса за аутопсии в моргата, върху която лежеше половината от него.

Той се чувстваше като в тапицирана клетка. Щеше да е добре да има нещо твърдо и потенциално смъртоносно, да причини болка на нещо толкова уязвимо, колкото е бил Гонзалес срещу законите на физиката и проклетия телефонен стълб.

Прибра се вкъщи часове по-късно. И не му беше до печено. Очите на Керълайн бяха пълни със съчувствие, когато го посрещна на вратата.

— Съобщиха по новините в десет. Толкова съжалявам, Додж.

Той кимна и мина покрай нея, за да влезе в кухнята. Отвори хладилника, но не знаеше какво търси, просто стоеше и гледаше невидящо.

Затръшна вратата му и стъклените буркани вътре изтракаха.

— И не може да се направи нищо, за да се помогне. Аз не мога да направя нищо. Не мога да отида дори на погребението му. Наредиха ми да не ходя. Не мога да видя родителите му. Приятни хора, между

другото. Горди до немай-къде със сина си Джими, полица. — Гърлото му се стегна и той изохка: — Боже...

Керълайн направи крачка към него, но той я отблъсна:

— Няма какво да направиш, нито ти, нито който и да било друг, ясно? — извика ѝ той. — Не разбираш ли? Проклетникът би трябвало да не е на дежурство. И ето го сега — мъртъв! И за какво? Умря, като пазеше онзи педераст с розова коса и зелени сатенени панталони, чието пеене, казано честно, прилича на мяукане на разгонена котка. А онзи, който предизвикал сблъсъка, изчезнал от мястото. Дори не проявил благоприличието да си признае, че е убил едно ченге и един страхотен човек. Сигурно е някой, който се е напушил с кокаин. Ако разбере кой е бил... — Той вдигна ръце и направи движение сякаш души някого. — Ако някога разбере кой е стоял зад волана на онази кола, ще го убия с голи ръце.

— Додж, сега си...

— Какво, да не мислиш, че говоря празни приказки?

— Додж...

— Помисли си пак, мило момиче. Пребих годеника ти, нали? Забрави ли го?

— Не си на себе си.

— Много съм на себе си даже! — подигра се той. — Това съм аз, Керълайн. — Той се потупа по гърдите. — Погледни добре. Това съм истинският аз.

Той усещаше как гневната кръв протича по вените в главата и шията му. Знаеше, че очите му блестят от ярост, че пръска слюнки при всяка дума, че сигурно изглежда подивял.

Че прилича сигурно на баща си.

Но макар да го знаеше, не можеше да се въздържи да не изригне онова, което баща му често му викаше.

— Просто ме остави сам, по дяволите, става ли?

Със забележително спокойствие Керълайн отстъпи назад и излезе от стаята.

След това вече нямаше върху кого да излива яростта си, така че се отпусна тежко на един от кухненските столове, облегна главата си на масата и се разрида.

Стоя така до сутринта, вцепенен от скръб, потопен в самоненавист.

Когато осъзна, че слънцето е изгряло, се раздвижи. Събу обувките си и на пръсти отиде до банята. Където наплиска лицето си със студена вода. Ризата му беше извън панталона, косата стърчеше, беше му покарала брада. Имаше вид на скитник след едноседмичен гуляй, но чувстваше прекалена слабост в тялото и душата, за да си направи ремонт.

Когато излезе от банята, погледна надолу по коридора към спалнята. Вратата беше откряната, не съвсем като покана, но тя не се бе барикадирала срещу него, което — след начина, по който се бе държал — би било напълно обяснимо, дори задължително.

Отиде до вратата и я отвори. Пантите изскърцаха, но това не я събуди, защото бе вече будна. Усети, че е будна, макар че лежеше настрани, със свити към гърдите колене. Лежеше върху кувертюрата, напълно облечена, с изключение на обувките.

Видът ѝ предизвика у него горчивина, че е прекарал нощта, предавайки се на разрушението, и единственото, което бе останало, бе празнота.

Приблужи се до леглото и легна близо до нея, но без да я докосва. Очакваше да му каже да се махне, това че не може да го гледа, да го слуша или да понася миризмата му. Но тя не го стори. Лежеше напълно неподвижна и тази тиха благосклонност, с която бе прието присъствието му, го окуражи да говори:

— Бях несправедлив снощи — каза той почти шепнешком. Но дори така гласът му прозвуча неестествено високо. Опита се да го намали с още някой децибел. — Когато казах, че няма нищо, което би могла да направиш, за да ми помогнеш, сгрехих. Има такова нещо.

— Какво? — Гласът ѝ бе заглушен от възглавницата под бузата ѝ.

— Ти го правиш.

— Не правя нищо.

— Не, правиш. Ти... теб просто те *има*. — Той приближи главата си още малко към нейната, затвори очи и притисна лицето си в косата ѝ.

— Просто ме има?

— Това е достатъчно. Всъщност, това е *много*.

Тя се обърна и застанаха лице в лице. Тя не го отхвърли, задето е допрял лицето си в косата ѝ, както бе очаквал да направи. Погледът ѝ не бе осъдителен. А по-скоро нежен.

— Съжалявам, че изгубих самообладание. — След това той се размърда. — Меко казано. Стигнах дори по-далеч.

— Беше разстроен.

— Бях. И още съм. Но нищо не извинява начина, по който се държах, и нещата, които казах.

— Не съм го приела лично.

— Добре. Не бяха насочени срещу теб.

— Знам. Разбирам. — Нежното ѝ изражение показваше, че говори истината.

Това накара гърлото му да се свие.

— Мислиш ли, че можеш да ми простиш?

— Видях най-лошата ти страна, а още съм тук.

Той завъртя глава тъжно.

— Това не е най-лошата ми страна, Керълайн. Съвсем не.

— Още съм тук — повтори тя тихо.

Гледайки в спокойните ѝ, с черешов цвят, очи, той усети как се появяват малки пукнатини в свикналото му на всичко сърце. То бе загубило рано от загубата на майка му, която го бе обичала, втвърдено от баща му, който не го обичаше, после се бе превърнало в камък от постоянната човешка жестокост.

Но безчувственото му сърце нямаше шанс да остане такова, когато Керълайн го погледне, както го правеше сега. В него се отвориха малки пукнатини, позволявайки капчици от нейната нежност, доброта и сърдечност да проникнат вътре.

Той почти се задушаваше от копнеж.

— Керълайн. — Спря, преглътна шумно, опита отново. — Керълайн, преди няколко седмици ти бе сгодена за друг мъж. — Отново млъкна, защото не знаеше как да се изрази. — Обърках го, по дяволите. Това, което се опитвам да кажа...

— Знам какво се опитваш да кажеш. — Гласът ѝ, за разлика от неговите пропаднали опити да говори тихо, беше шепот. Малко по-силен от дъх, вибрация на въздух, която по-скоро се усещаше, отколкото чуваше.

Тя се наведе напред и докосна устните му с нейните. Когато се отдръпна, очите ѝ се плъзнаха по лицето му, спирайки се на всяка от чертите, за които той знаеше, че не могат да минат за класически красиви. Дори ни най-малко. Никога досега не бе обръщал внимание

на външността си. Запита се с отчаяние дали има поне едно нещо на лицето му, което тя би намерила за привлекателно.

Ръката ѝ се вдигна и той усети пръстите ѝ, толкова нежни и хладни, като листчета на цвете, да докосват брадясалата му буза и брадичка. После тя се наведе напред и притисна устните си към него отново. И този път останаха така.

Той издаде звук, който — ако беше жена — дяволски би го изплашил. Прозвуча като нещо, което човек би чул, ако се намира в самото сърце на джунглата. Но Керълайн не трепна. Вместо това устните ѝ се отпуснаха подканящо и езикът му направи онова, което се прави в такива моменти по инстинкт. Няколко секунди по-късно не можеше да си спомни какво е чувствал, когато е целувал друга жена, защото беше целунал Керълайн. Думата „целувка“ получи внезапен, удивителен смисъл. Тя стана акт на любов, не само свързване на устни, а на души.

Дори по-чудно — тя го целуна с дързост и жар, които го зашеметиха и разтрепериха. Тя първа се откъсна, за да го целуне другаде. Разтвори яката на ризата му и притисна отворените си устни към шията му. Щом го правеше, значи не би възразила, ако той плъзнеше ръка отзад под ризата ѝ и докоснеше кожата ѝ. Така беше. Когато разпери длан и я притисна към нежния ѝ гръб, тя се премести по-близо до него, докато тялото ѝ не се допря към неговото.

Нямаше представа как един мъж трябва да съблече една прилична, добродетелна жена. Нямаше опит с такива жени. Но Керълайн разреши дилемата вместо него. Тя започна грациозно да се съблича. А той едва не разкъса своите дрехи, сякаш бяха обхванати от огън.

Когато легна до него по гръб, напълно гола, той се удиви от това колко е крехка. Беше толкова красива, че го накара да се почувства така, сякаш се кани да оскверни национално съкровище или църковна икона. Някои може да намираха носа ѝ за прекалено вирнат, а устните — за прекалено тънки, но той смяташе, че нейното лице е най-красивото лице, което някога е виждал. Слабото ѝ телосложение сигурно не се вместише в представите за идеална женственост, но той никога не бе желал тяло с такава страст като нейното.

Слънчевата светлина, навлизаща през пролуките на щорите, нарисова прасковено кремави ивици по бледата ѝ кожа, която бе

възхитително напръскана с лунички. Зърната на гърдите ѝ бяха по девически розови, а косъмчетата върху триъгълника ѝ бяха меки и златисточервени.

Тя му се усмихна.

— Ще ме докоснеш ли някога?

Той внимателно сложи ръката си на торса ѝ и почти завъртя гърдния ѝ кош. Почувства се як. Космат. Огромен.

— Толкова си... розова. И мъничка. Страхувам се да не те нараня.

— Няма.

— Ребрата ти...

— Вече почти не ме болят. — Тя сложи ръце върху раменете му и го притегли надолу към себе си. — Няма да ме нараниш, Додж.

Започнаха отново да се целуват и той изостави бързо задръжките си. Едно близване с език — и зърната ѝ щръкнаха. Тя прошепна с въздишка името му и се раздвижи неспокойно под него. Малката ѝ ръка обхвана члена му и го насочи. Проникна в нея, а тя бе мека и влажна, и отзивчива.

Пръстите му минаха през косата ѝ. Целуна я по ухото.

— Още първия път, когато те видях, го поисках. Искрах да бъда върху теб така. В теб. Искрах да почувствам... да почувствам... — Знаеше всички нецензурни думи и фрази, които могат да бъдат казани, но не нежните и романтичните. — Не знам как да го изрека правилно.

Тя обърна лицето си към неговото и прокара устни по брадичката му.

— Казваш всичко както трябва.

Като се притисна по-дълбоко, той простена:

— Боже, колко хубаво те усещам!

— И аз теб. — Тя обви с крака ханша му. — Остани колкото искаш.

Не го направи, не можеше. Не и този първи път. Месеците съдържана страст го накараха да свърши бързо. Но следващия път продължи по-дълго, а по-следващия...

Не беше подозирал, че такова щастие е възможно. Никога не го бе изпитвал преди. В следващите дни и седмици той бе обхванат от дълбок душевен мир и задоволеност, които дори тъгата за Джими Гонзалес не наруши.

Не мислеше, че може да е по-щастлив.

Но грешеше.

Шест седмици по-късно след сутринта, когато за първи път правиха любов, Керълайн срамежливо го осведоми, че ще имат бебе.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Събудете се, дами. Скай току-що се обади от Мерит. — Додж дръпна с бързо движение тъмната завеса.

Керълайн седна веднага в леглото си.

— Какво се е случило?

— Старкс пак е бил там. Ще ви разкажа по пътя.

Той изчезна през вратата, свързваща стаята му с техните. Керълайн и Бери се спогледаха, отне им известно време да осъзнаят къде се намират, защо са тук, какво се е случило на Сали Бъкланд и за какво бяха говорили миналата нощ.

После, сякаш по знак, двете се задействаха. Додж се върна след пет минути и ги завари облечени, стегнали куфарите, готови за тръгване. Тъй като Скай ги бе регистрирал на рецепцията и шерифският офис щеше да плати сметката, нямаше да се бавят с формалностите по отписването.

Додж беше кратък със служителя, отговарящ за паркинга, който докара колата им без никакво бавене. На Бери й беше забавно неговото нетърпение. Какъвто бащата, такава и дъщерята. Мисълта я накара да се усмихне.

Нуждаеше се от време, за да помисли над всичко, което майка й й каза миналата нощ. Керълайн бе говорила, докато се изтощи, а Бери бе прекалено сънена, за да задържи повече информация за необичайната любовна афера, която бе станала причина за появата й на бял свят. Двете с Керълайн бяха решили да продължат на сутринта, но ситуацията в Мерит очевидно изискваше незабавни действия. Останалата част от историята на родителите й, особено защо бяха разделени от трийсет години, засега трябваше да почака.

Додж сипеше ругатни по адрес на натоварения хюстънски трафик. Керълайн настояваше да спрат в някоя бензиностанция, за да изпие той едно кафе.

— Ще си непоносим, докато не си изпиеш задължителната сутрешна чаша.

— Предполагам, че цигарата изобщо не може да се обсъжда.

Тя дори не благоволи да отговори, подемайки вместо това друг въпрос:

— Кога ще ни кажеш какво се случи? Хванали ли са Орън Старкс?

— Не.

— Тогава какво?

— Ще ви кажа, когато си изпия кафето.

— Сега се инатиш, защото не ти позволявам да пушиш.

— Съди ме.

Отбивката към „Макдоналдс“ беше безкрайна, но когато се снабдиха с димящи чаши кафе, Бери се обади от задната седалка.

— Хайде, Додж. Започвай да разказваш.

Сбитият му разказ ги накара веднага да започнат да питат.

— Това е всичко, което знам — каза той, като ги прекъсна. — Извикаха Скай, преди да ми даде подробностите. Поръча само да ви върна обратно в Мерит, което и правя. Освен това искам и аз да се върна.

— Май се измори да играеш ролята на моя детегледачка.

Той срещна очите на Бери в огледалото за обратно виждане.

— Не. Искам само да бъда там, когато този кучи син бъде заловен. Така и не се срещнах лично с Крейтън Уилър, а му имах зъб за онова, което стори на Маги.

— Коя е Маги?

— Кучето на Дерек.

Той им разказа историята на плейбоя от Атланта, който сега излежаваше доживотна присъда в затвора.

— Затвориха го в отделение за особено опасни психопати, което е прекалено милостиво за него. Малко ми е тъжно за близките му, обаче. Като за богати хора, те са окей. Заради Крейтън повечето от приятелите им ги изоставиха. Джули беше обаче добра към тях.

Той скачаше от мисъл на мисъл. Бери осъзна, че по този начин се опитваше да отклони вниманието на нея и майка ѝ, докато пътуват към Мерит, но тя всъщност нямаше нищо против. Сега проявяваше специален интерес към всичко, което той казва.

След като подозренията, че той ѝ е баща, се потвърдиха, тя осъзна, че ѝ е трудно да се държи така, сякаш е в неведение. Дори

докато се изнасяха бързо от хотела ѝ се искаше да спре и да го разгледа внимателно. Виждаше го в нова светлина и нямаше търпение да научи всичко, което може, за живота му.

Затова се бе заслушала в разбъркания му монолог, без да го прекъсва, наслаждавайки се на звука от дрезгавия му глас, без да изпуска дума, отронена от устата му, повечето от които бяха цветисти, непочтителни или богохулни. Въпреки че говореше главно за Дерек и Джули Мичъл, от намеците, които небрежно подхвърляше, Бери успя да сглоби някои факти от живота му. Картината, която започна да придобива форма в съзнанието ѝ, беше по-скоро депресираща.

Наближиха дестинацията си.

— Скай каза, че можем да отидем при него на място, стига да стоите настрана. Ще можете ли?

Тя и Керълайн обещаха да не правят нищо, което би попречило на разследването. Додж спря на входа за един къмпинг. Кола с отличителните знаци на шерифския офис върху вратата, беше паркирана напъряко, блокирайки пътя. От нея излезе полицаи и тръгна към тях, обръщайки се към Додж:

— Господин Хенли?

— Същият.

— Движете се по този главен път, докато стигнете първия разклон. Там ще видите суматохата.

Полицаят се върна и изтегли колата си навътре в тревата, така че Додж да може да мине през входа. Паркът беше добре поддържан и красив. Бери, замислена над това, което Додж им бе казал по-рано, попита:

— Колко годишни каза Скай, че били?

— Седемдесет и няколко.

— Боже! — въздъхна Керълайн. — Кой би могъл да навреди на хора на такава възраст?

— Такъв, който може да застреля жена в главата, а след това да я натъпче в торба за дрехи.

Стотина метра след разклона на пътя спокойният къмпинг за каравани добиваше вид на военен лагер. Около магазина „Уолмарт“ имаше два пъти повече служители на реда, отколкото предишния ден, а също така и два пъти повече зяпачи, лагеруващи, които бяха събудени с шокиращите новини.

Униформени офицери ги разпитваха на групи или поотделно. Други говореха по телефоните си. Някои изглежда нямаше какво да правят, но се опитваха да изглеждат заети. Отгоре кръжеше хеликоптер, добавяйки допълнителен шум към сцената.

Додж се приближи колкото е възможно до жълтата полицейска лента и паркира до една линейка. През отворените ѝ задни врати Бери видя мъж, на вид много по-млад от седемдесетгодишен, когото парамедиците преглеждаха. Додж излезе от колата и подсвирна:

— Хей, полицай!

Младият полицай на име Анди се обърна, и когато го видя, розовобузото му лице почервенея от гняв. Той тръгна към тях. Бери смъкна стъклото на прозореца от нейната страна, така че да чува какво си казват.

Полицаят започна без предисловие:

— Знаеш ли, че ми докара големи неприятности със Скай?

Додж не се извини.

— Нека ти послужи за урок отгук нататък да не бъдеш такъв наивен глупак. Ако си умен, ще си вземеш поука от това. Къде е Скай?

— В караваната. — Анди кимна към едно голямо ремарке със светлосиня вълна, боядисана отстрани. Всичките му врати бяха отворени. — Криминолозите на „Тексаските рейнджъри“ тъкмо свършиха. Скай говори с тях, но ми каза да го информирам, когато пристигнете. — Той се пресегна към уоки-токите, закачено на колана му.

— Това ли е жертвата? — Додж погледна към отворената линейка.

Полицаят поклати глава.

— Вече транспортираха старците в болницата. А това е човекът, който ги е намерил. Ухапан е от паяк. Линейката беше тук, затова...

Гласът на Скай го прекъсна през спикера на уоки-токите.

— Казвай.

— Здравсти, Скай. Анди е. Тук са.

— Пет минути.

Те изчакаха. След малко повече от пет минути Скай излезе от ремаркетото. Забеляза ги веднага и тръгна към тях мрачен, със стиснати устни. Бери излезе от колата заедно с Керълайн и се присъединиха към Додж непосредствено до жълтата лента.

Скай се провря под нея. Очите му огледаха Бери за секунди, после той произнесе:

— Знаем как Старкс е изчезнал от „Уолмарт“.

Той развълнувано им обясни, че Старкс е отвлякъл ремаркетото под заплаха да стреля.

— Възрастната двойка, господин и госпожа Митмайър. Тъкмо били пристигнали от Айова. Планирали да прекарат няколко дена тук, преди да отидат в Християнския корпус. Искали да видят остров Падре.

— Какво, по дяволите, са правили в „Уолмарт“ в три след полунощ? — попита Додж.

— Били планирали да прекарат нощта в един парк в Озаркс, но когато отишли там, било препълнено, нямало свободни места, затова решили да дойдат тук, тяхната спирка по програма. Спрели на паркинга на „Уолмарт“ за остатъка от нощта, докато рецепционистът на къмпинга отвори на сутринта, за да се регистрират.

Според госпожа Митмайър Старкс се качил, накуцвайки, до тяхната каравана. Изглеждал така, сякаш изпитва болка и страда. Състрадателният ѝ съпруг му отворил вратата, въпреки предупреждението ѝ да не го прави.

Старкс се мушнал вътре, ударил възрастния човек в главата с приклада на един пистолет и го оставил в безсъзнание. След това ударил госпожа Митмайър с опакото на ръката си и ѝ казал, че ако не спре да вика, ще застреля първо съпруга ѝ, а след това и нея. Изблъскал двамата в дъното, завързал ги и им запушил устата.

Додж прокара ръка по лицето си. Керълайн бе отправила поглед към околните дървета и клатеше глава. Скай спря поглед върху Бери за няколко секунди, после продължи:

— В девет сутринта вчера Старкс е докарал ремаркетото тук и е принудил госпожа Митмайър да влезе в офиса и да се регистрира, сякаш нищо не е станало. Заплашил, че ще тръгне с ремаркетото и ще убие съпруга ѝ, ако тя го издаде.

— А къде са били междувременно? — попита Бери. — Между „Уолмарт“ и тук?

— Госпожа Митмайър не знае. Била е отзад, не е можела да вижда навън. Освен това не познава района. Единственото, което знае, е, че са напуснали „Уолмарт“, карали са около половин час, после са

паркирали. Старкс претършувал кухненските им запаси, хапнал малко хляб и една консерва риба тон, изпил две диетични коли.

Кракът го болял доста, каза тя. Когато вдигнал крачола на панталона си, за да го види, кракът бил ужасно подут и потъмнял. Глътнал шепа адвил, който намерил в аптечката им. После задремал.

— Те не са ли се опитали да...

Скай прекъсна Додж, като поклати глава.

— Била е изплашена до смърт. Притеснявала се за съпруга си. Той ту се свестявал, ту изпадал в безсъзнание. Главата му кървяла. Жената се страхувала, че Старкс може да го убие, ако тя помръдне.

Старкс се вдигнал на сутринта. Изял някакви крекери, изпил поредната диетична кола и взел още болкоуспокоителни. След това я попитал накъде били тръгнали и ѝ казал, че ще разбере, ако го лъже. Тя му дала името на този къмпинг. И той докарал караваната тук.

— Където тя би изглеждала на място — отбеляза гласно Бери.

— Имали са резервация от предишната вечер и са ги очаквали — каза Скай, — така че никой не се усъмнил. След като влязъл в къмпинга, Старкс завързал господин Митмайър и отново му запушил устата. После спал доста дълго. Събудил се, измил се, сменил дрехите си с дрехи на господин Митмайър и заключил старците вътре, откачил колата им и тръгнал с нея. Това станало по обяд вчера, докато ние го проследихме до паркинга на „Уолмарт“.

— Отишъл в Хюстън с тяхната кола. И звъннал на Бери от района на стадиона.

Скай се съгласи с теорията на Додж.

— Как са сега семейство Митмайър? — попита Керълайн.

— Твоят колега ни каза, че някакъв мъж ги намерил — обади се Додж.

Ухапаният от паяк мъж сега говореше с Анди. Ръката му беше превързана с бинт.

— Съседът им къмпингар — обясни Скай. — Коствало ѝ много усилия, но госпожа Митмайър накрая успяла да се добере до една стена. Заблъскала по нея с юмрук. Този мъж бил излязъл рано същата сутрин да се разхожда и чул чукането. Бил видял Старкс да откача колата и да тръгва предишния ден, така че проявил любопитство кой може да е в ремаркетото и да чука. Проверил и ги намерил вътре. Тя в

общии линии е добре, но е силно дехидратирана. Ще я лекуват в болницата.

Бери, както и Керълайн и Додж, го погледнаха очаквателно.

Той наведе очи към земята и издиша шумно.

— Черепът на съпруга ѝ е бил счупен. Той не издържал. Беше на седемдесет и шест години.

Додж изпсува. Бери само стоеше и гледаше Скай и ѝ се искаше нищо от това да не бе станало.

— Госпожа Митмайър разпозна Старкс от снимката му — каза Скай. — Единственото хубаво нещо, което произлезе от това е, че е оставил неоспорими доказателства. Отпечатъци, ДНК, очевидец. Към останалите му престъпления сега добавяме и отвличане. Ще бъде обвинен в углавно престъпление.

— Не и ако аз го пипна — промърмори Додж, докато палеше цигарата си, въпреки забраната да се пуши в района.

— Искях да го чуете от първа ръка, а не от новините, и не оттук-оттам с неизбежните слухове — каза Скай и се обърна към Додж: — Закарай ги къщи. В къщата край езерото е дежурна една колежка. Други двама патрулират навън и следят езерото. Държим постоянна връзка както с тях, така и с останалите в участъка.

— От всичко, което знаем, излиза, че Орън още е в Хюстън — каза Бери.

— Така излиза — призна Скай. — Но това означава, че прави огромни усилия. Не искам да рискувам.

— Ще ги закарам в къщата — каза Додж, — но ще се върна и ще се присъединя към преследването.

Скай се поколеба, после недоволно се съгласи. Горящ от нетърпение да действа, Додж побутна Керълайн към пасажерската седалка на колата. Скай отвори задната врата за Бери.

— Добре ли си?

— Не съвсем.

— От петък вечер насам получаваш шок след шок.

Бери погледна към Додж и каза тихо:

— Не всички бяха лоши.

Клетъчният телефон на Скай звънна. Той го вдигна и го допря до ухото си.

— Скай Ниланд.

Бери на мига разбра, че обаждането е спешно.

— Да. Да — заговори той бързо. — Ще повториш ли пак? Хубаво. — Скай тръгна с бърза крачка към джипа, после затича. Приключи разговора и извика назад към Додж: — Открили са колата на Митмайър.

— Дъщеря ми казва, че паричната награда била бая голяма.

— Двайсет и пет хиляди долара.

Мъжът се усмихна широко, доставяйки на Скай неприятна гледка на неравни, проядени зъби, пожълтели от дъвчене на тютюн.

— Кога мога да я получа?

— Скоро — обеща Скай. — Сега всички сме доста заети.

— Опитвайте се да хванете един беглец от закона — произнесе мъжът, кимайки мъдро.

— Това е приоритетът ни, господин Меркюри.

Скай доближи клетъчния телефон до ухото си. Беше оставен на изчакване от приятеля си, онзи, който издирваше престъпника с кучета, иначе не би губил ценното си време с Рей Ван Меркюри. Мъжът беше като досадно летящо насекомо, което сякаш бръмчи безцелно, но непрекъснато се връща на темата за наградата на Керълайн Кинг като муха на захарна бучка.

— Скай, още ли си там? — попита приятелят му от другата страна на линията.

— Каж ми някаква добра новина.

— Още се опитвам да го проследя. Вместо да ме чакаш, не искаш ли аз да ти се обадя по-късно?

Скай му обясни спешността на ситуацията.

— Да, разбирам.

Линията прекъсна.

— Той ще ни звънне — каза Скай на Додж, на когото му бе писнало от Рей Ван Меркюри, и се бе отдалечил да пуши.

— С всяка минута, която губим, докато стоим тук, Старкс се отдалечава — промърмори Додж.

— Не и ако е тук.

Скай погледна към гората. Отпечатъци от спортни обувки, като онези, които Старкс беше купил в „Уолмарт“, и които бе описала

госпожа Митмайър, че е видяла на краката му, водеха от изоставената каравана на възрастното семейство към най-дълбоката част на Големия гъстак. Ничия земя.

Националният резерват, наричан Големия гъстак, се свързваше с много легенди и мистерии — от местен Йети до странни светлини с неясен произход. Прочути тексаски престъпници се бяха крили в безкрайните му тресавища и гъсти гори.

Мястото беше популярна дестинация за различни дейности на открито. Там имаше къмпинги, маркирани пътеки и водни пътища за риболовни корабчета и канута, но голяма част от обширната, забранена за посещения територия на резервата се състоеше от извити заливи, монотонни блата и гори — толкова гъсти, че през тях не можеше да мине комар, камо ли човешко същество. Гъмжеше от отровни змии и какви ли не влечуги, жилещи насекоми и месоядни хищници.

— Не виждам защо да не можем... — започна Додж.

— Казах ти защо — озъби се Скай. — Не знаеш какво е тук. Ще изгубим следите му и после ще трябва да накарам хората си да се пръснат в кръг, ще се загубим, ще се оплетем в калините, ще затънем в тресавищата — буквално — търсейки игла в купа сено. И много по-лошо от това, всъщност.

Рей Ван Меркюри се обади:

— Късмет извадихте, че намерихте колата. Иначе щеше досега да е офейкал.

Той беше жилав, енергичен старец. Скай го огледа — сигурно не тежеше повече от шейсет и пет килограма. Имаше мръсна сива плитка, която се спускаше на гърба му и стигаше до кръста. Набраздената му кожа беше кафява и сбръчкана като орехова черупка и голяма част от нея бе открита, тъй като единствената дреха върху него бяха чифт мръсни джинси, неравно отрязани до изпъкналите му колене.

— Да, късметлии сте, че реших да изляза на риболов тази сутрин. Знаете ли — каза той, понижавайки глас до поверителен шепот, — човек не трябва да се отклонява в Гъстака. Не трябва да се лови риба, освен в означените райони. Иначе лесничите ще те хванат. Но мен не са ме хващали, няма и да ме хванат. Целия си живот съм прекарал в Гъстака. Промъквам се през такива места, през които и пикня не може да мине.

Майка ми беше от племето Алабама-Кушата. Знам, знам, че не приличам на тях. Наследил съм баща си. Така казваше мама. Аз лично никога не съм му виждал очите. Търсел нефт. Обаче не го бивало много в тази работа. Сондата му попадала все на сухо. Бил на нож с някои от инвеститорите. Една нощ под прикритието на мрака си тръгнал, оставяйки мама с мен в корема ѝ. Така че... — Той спря, за да изплюе лепкавата кафява каша тютюн в храстите, после избърса уста с опакото на ръката си. — Докъде бях стигнал?

— До там, че ще те убия, ако не млъкнеш веднага — изръмжа Додж.

Меркюри наклони глава към Скай като любопитна птица.

— Какъв му е проблемът?

— Тревожи се, че нашия беглец ще успее да избяга. Защо не изчакате тук, господин Меркюри, така че да сте на линия, ако ни потрябва още информация.

— Тук? — попита той, сочейки редицата служебни коли, паркирани по дължината на канавката.

— По-далеч оттам — каза Додж.

— Дъщеря ми ви даде телефонния ни номер, нали? Така че можете да звъннете и да ми кажете откъде мога да си взема наградата?

Скай потупа джоба на ризата си.

— Оттук.

Той им се ухили отново и се отдалечи с кривите си крака.

— Търсел нефт, да виждаш в очите ми да плуват корабчета? — промърмори Додж. — Сигурно майка му се е чукала с брат си.

Телефонът на Скай звънна. Той го вдигна, слуша известно време, след което каза:

— Задължен съм ти — и веднага затвори. — Намерил е една маратонка на пътя. На двайсет минути навън. Ще уведомя другите.

В парка на къмпинга на един полицай бе възложено да следва Керълайн и Бери до езерната къща и да се увери, че са влезли вътре, където ги чакаше друг полицай — жена. Междувременно Скай и Додж се метнаха в джипа на Скай и потеглиха към отдалеченото на пет-шест километра място, където Рей Ван Меркюри беше открил изоставената кола.

Меркюри живееше с дъщеря си и трите ѝ деца във фургон на по-малко от четиристотин метра от външната страна на Гъстака.

Бил тръгнал към любимия си залив да лови риба, когато открил колата. Ако очите му не били свикнали толкова с околния пейзаж, сигурно би я отминал, без да я види. Била оставена между калините и гъстата зеленина. Като човек, който не се меси в чуждата работа, Меркюри продължил, наловил достатъчно риба, за да я провеси на въжения колан около кръста си, после се прибрал във фургона, където разказал на дъщеря си за изоставената кола, докато чистела рибата.

Беше казал на Скай, че тя „направо откачила от вълнение“. „Аз не обръщам много внимание на новините, защото единственото нещо, което си заслужава да се гледа, е Вана Уайт и едновременните уестърни“, беше казал той. Но дъщеря му слушала новините всяка сутрин. Чула за беглеца и възрастното семейство, което онзи бил оставил вързани в ремаркетото им, когато откраднал тяхната кола. Беше се свързала с офиса на шерифа и когато Скай пристигна във фургона им, Рей Ван Меркюри показа на него и на Додж мястото, където колата бе скрита.

За по-малко от час Скай събра голяма група за търсене, която включваше допълнителен брой резервни полицейски помощници, един от общинската полиция в Мерит, който беше едно ниво над останалите, двама агенти от най-близкия офис на ФБР и няколко „Тексаски рейнджъри“.

Той тръгна сега към редицата паркирани край разклонението на пътя коли, където мъжете се бяха събрали и чакаха. Полицейският хеликоптер, който кръжеше над къмпинга за ремаркета, последва парада към новата локация и се спусна в едно сечище близо до фургона на Меркюри.

Някои от полицаите бяха пристигнали с оседлани коне, готови да се изкачат. Други — с ATV-та. Но Скай се съмняваше, че ще са от полза. Единственият възможен начин да минат през тази част на Големия гъстак беше пеша, и дори тогава някои места щяха да са непроходими. Като допълнение към трудния терен, те щяха да са обект на опасни диви животни, жилещи насекоми и на непоносима горещина. Търсенето нямаше да прилича на пикник.

Скай помоли всички за внимание и обяви, че търсенето с кучета продължава.

— Води ги един от най-добрите и опитни треньори, както ми казаха. — Той ги накара да използват престоя, за да проверят

екипировката си, да добавят репеленти против насекоми и да се уверят, че бутилките им с вода са пълни.

След това се присъедини Додж, който стоеше в сянката на едно дърво. Додж дръпна за последен път от цигарата си, после я угаси в дънера на дървото и я разтърка между пръстите си, докато не стана на парченца.

— Не мога да разбера... — каза той.

— Какво?

— Старкс.

— Бъди по-конкретен.

— Всичко. Цялата тази работа. В нищо, което е направил, няма закономерност.

— И аз така мисля — каза Скай. — Вчера, след като е завързал семейство Митмайър, е бил целия този път до Хюстън, само за да се обади от телефона на Сали Бъкланд. Защо?

— Може би тогава е преместил тялото ѝ. Искал е да ни привлече там, да уплаши до смърт Бери. Искал е да ни накара да си чешем главите, точно както го правим. Не забравяй песничката, която си тананикаше.

— Хубаво. Но след това се е върнал право тук. Какъв смисъл има?

— Мътните да ме вземат, ако знам. Успял е да се изплъзне. Шофирал е кола, за която не сме знаели. Защо му е да се връща обратно?

Скай се замисли за момент.

— За да се подслони? Бил е в относителна безопасност в ремаркетото. Разполагал е с добре зареден килер с провизии. Хладилник, телевизор, така че е можел да следи какво правим.

— Адвил^[1] — каза Додж, хващайки се за мисълта на Додж.

— Имал е на разположение всички удобства на един дом. Митмайър са били резервирали място за къмпингуване за три нощи и не са представлявали заплаха за него. Старкс е можел да се укрие там, да си почине, да даде възможност на крака си да оздравее.

— Или да загние.

Скай се усмихна мрачно.

— Съседите са временни и непрекъснато се сменят. Липсата на всякаква активност около това ремарке е можела да си остане

незабелязана. Можел е да остане скрит, докато се почувства в безопасност да нападне втори път Бери.

Додж се намръщи.

— Добре, да кажем, че такъв е бил планът му. Какво е правил в задния двор на онзи Меркюри?

— Загубил се е.

Додж му хвърли изпълнен със съмнение поглед. Скай сви рамене.

— По пътя от Хюстън за насам е пропуснал важен завой. Това е напълно възможно.

— Възможно е — съгласи се Додж, — но не и за човек, който е специалист по лабиринти.

— Мамка му. — Скай свали слънчевите си очила и избърса потта, която се стичаше от челото към очите му. — Пропускаме нещо.

— Или някого.

Скай му хвърли кос поглед.

— Точно това си мисля и аз. Имал е помощник.

— Не знам защо се сецам за Аманда Лофланд — промърмори Додж.

— Както и аз. Но тя не е напускала болницата, откак е отишла там. Прекарва дори нощите в стаята на съпруга си.

— Провери ли?

— Рано тази сутрин, преди семейство Митмайър да бъдат открити — каза Скай. — Отидох до болницата, за да говоря с Лофланд за убийството на Сали Бъкланд. Повдигнах въпроса за телефонните разговори, които двете са водили.

— И?

— Тя каза, че слабо е познавала Сали Бъкланд. Била я срещала няколко пъти на партита на компанията.

— Тогава как обясни тези телефонни обаждания? — попита Додж.

— Разменили си любезности по телефона. Обадила се да получи адреса на Бъкланд, така че да може да ѝ изпрати покана за партито по случай четирийсетия рожден ден на Бен, което организираше през есента.

— Как реагира, когато я попита за това?

— Вбеси се. Партито трябвало да е изненада.

Смехът на Додж прозвуча сякаш се е задавил.

— Тази наистина си я бива! Но няма как да е била на две места едновременно. Така че ако тя не е била партньор на Старкс в престъплението, значи може би е Сали Бъкланд.

— Изпълнила е предназначението си? И той я убива, за да заличи следите?

— Може би. Не знам, по дяволите. — Додж започна да търси цигара.

— Остави ги — възпря го Скай. — Кучетата пристигнаха.

Двамата с Додж тръгнаха, когато треньорът се показва от един пикап със затворени в кафези кучета отзад.

— Трябва да се срещна със Скай — обърна се той към групата.

Скай забърза и му протегна ръка.

— Доведох още един треньор. — Той представи мъжа, който го съпровождаше. — И допълнително още две кучета. За всеки случай.

— Благодаря. Може да ни потрябват. С колко започнахме?

— С три. Най-добрите ми.

Кучетата бяха пуснати и изведени на каишки. Треньорът взе два черни лабрадора, другият мъж — едно ловджийско куче. Животните бяха нетърпеливи. Скай им даде да подушат мръсните дрехи, които Старкс бе оставил в ремаркетото на Митмайър.

— Добре, вече могат да тръгват — каза треньорът.

— Нека се поразходят наоколо — обади се един агент на ФБР.

Скай потисна усмивката си. Ако съществуваше дума, която погрешно да описва как се минава през тази част на Гъстака, това беше „разходка“.

Което те скоро откриха. Проправяха си път напред със зъби и нокти. За половин час тези, които не бяха взели под внимание съвета да се подсигурят с репелент против насекоми, се върнаха, бягайки да се спасят от гъстите разярени рояци. Дори здравите обуца прогизнаха от калта, плътна и лепкава като катран.

Трънливите храсталаци се закачаха в дрехите им, разкъсваха кожата. Докато търсеха следите на Орън Старкс, трябваше да внимават и за алигатори, планински лъвове, глигани, отровни и гърмящи змии, които не изглеждаха разтревожени.

Скай не можеше да си представи по-негостоприемен район в света. След час бяха изминали не повече от сто ярда. Силните мъже се

бяха размекнали от бруталната горещина. Те, които проявяваха издръжливост във фитнес залата, сега дишаха задъхано. Дори енергията на кучетата започна да намалява. Но те имаха миризмата на Орън Старкс, и инстинктът и отличната тренировка ги правеха решителни. Опъваха каишките, дърпаха водачите си към калиновите храсти, които трябваше да бъдат посичани с мачете.

Скай вървеше успоредно с кучетата и когато помощник-треньорът стъпи в една дупка и си изкълчи глезена, подаде каишката на Скай.

— Ще ти се подчинява и ще прави всичко, каквото ѝ кажеш, ако я хвалиш от време навреме.

Скай се справи с кучето. Той повече се притесняваше за Додж, който едва смогваше да поддържа нужното темпо миналата нощ, когато минаха през гората, за да стигнат до езерната къща. Онова си беше разходка в парка в сравнение с това тук. Но по-възрастният мъж гледаше да не изостава хриптеше шумно, като не спираше да ругае, но целеустремено пореше напред.

— Промени ли мнението си да ме вземеш за помощник? — попита той, когато спряха да пийнат малко вода.

— Не можеш да го застреляш, Додж.

— Ти само гледай. Прицелът ми е отличен.

— Нямам това предвид.

— Знам какво имаш предвид. — Той затвори бутилката си с вода и отмести встрани един бодлив клон, който му преграждаше пътя. — Но когато го намерим, ще е добре да държи ръцете си на тила и да се моли силно за пощада.

— Иначе какво?

— Иначе ще гледам на него като на въоръжен беглец.

Следобедните часове се нижеха. Температурата се повиши, а бутилките с вода се изпразниха. Един по един търсачите капитулираха пред неумолимата природа, докато накрая останаха най-твърдоглавите. След което и техният брой започна да се топи.

Когато спряха отново за почивка, Скай се приближи до Додж, който едва дишаше.

— Може би е време да спреш.

— Когато адът замръзне. — Той попи почервенялото си лице с кърпичка. — Което звучи дяволски добре в този момент.

— Виж, Додж — каза ядосано Скай. — Не искам смъртта ти да тежи на моята съвест.

— Ти да не би да си се напил?

Скай не възприе подигравката.

— Ако умреш в мое присъствие, онези две жени няма да ми простят никога.

Додж беше на границата да му отвърне нещо язвително, но се въздържа. Прибра кърпичката в джоба си.

— Продължавам.

— Прави, каквото искаш.

Вървенето ставаше все по-трудно. Едно от кучетата започна да куца.

— Попаднало е на трън — каза треньорът, след като прегледа предната лапа на нещастното животно.

— Може ли да се върне?

— Ще се наложи. Ще стане бавно.

— Ти ще я наглеждаш. Аз ще взема другото куче.

Треньорът подаде каишката на другото куче на Скай.

— Тези двете обикновено не се понасят. Но може би сега са прекалено уморени, за да си създават неприятности едно на друго.

Групата вече бе намаляла до шепа хора. Додж още беше с тях. Когато един от агентите на ФБР предложи да спрат и да продължат на следващия ден, Додж каза презрително:

— Ти се откажи, ако искаш. Аз няма да го направя.

Скай също бе да продължат.

— Кучетата не могат да спрат. По следите на Старкс са. Рейнджърите не се оплакваха, макар един да гледаше Додж със съжаление. Бе почти мъчително да го слуша човек как диша. Скай направи нов опит да го накара да спре.

— Знам, че искаш да присъстваш, когато го залавяме, но...

— Води, помощник.

— Мога да ти заповядам да се върнеш. Мога да накарам един от рейнджърите да те съпроводи.

— Първо ще трябва да ме убиеш.

— Спести ми неприятностите.

Той посочи на Скай напред:

— Непосредствено след теб съм.

И наистина беше, дори когато другите едва се държаха. Заплахата на Скай да го ескортира назад изглежда изпълни Додж със сила. Но горещината и теренът бяха по-трудни дори от неговата решимост.

Той и останалите няколко души по едно време изостанаха от Скай и той се откъсна напред с двете кучета, чиято предишна несъвместимостта сякаш бе отстъпила пред общата цел. Те теглеха Скай напред през блатата.

И накрая спипаха плячката си.

Орън Старкс не вдигна ръце зад тила си и не се помоли гласно. Той седеше на ръба на едно блато сред корените на гигантски кипарис, който стърчеше от мътната вода. Беше облегал гръб на ствола на дървото, свлечен на една страна, челото му почти докосваше бедрото.

Кучетата залаяха в див възторг, зацапаха през водата, газейки през водната леща, която покриваше повърхността като слой грахова супа. На няколко ярда от Старкс Скай дръпна поводите им и ги завърза около един дънер. Той стреля с пистолета си три пъти във въздуха, за да информира останалите зад него, че търсенето е приключило, после нагази във водата до колене, като се спъваше в корените на дървото, скрити от матовата повърхност, докато накрая стигна до Старкс.

Точно над скулата, от външната страна на окоето му, имаше рана от куршум. Очевидно се бе самонаранил. Пистолетът бе още в ръката му, потопен на пет-шест сантиметра в кафявата вода.

Скай приклезна, за да види по-добре. Кръвта около наплютата от мухи рана беше съсирена, но не напълно суха. Лицето му бе набраздено от драскотини и подутини от безброй нахапвания от насекоми.

Беше загубил една от новите си обувки и в чорапа му се бяха забили бодли и клечки. Носеше дрехите на мъжа, когото бе убил. Скай ги позна по описанията на госпожа Митмайър. Сивите панталони „Докърс“ бяха почти почернели от мръсотия. Ризата на зелени и сини райета бе разкъсана и изцапана, вонеше на пот.

Останалите от издирвачите се събраха постепенно в полукръг зад Скай, който продължаваше да клечи край тялото. Всички коментираха неприятната гледка.

Скай чу задъханото, хрипливо дишане на Додж, който се приближи.

— По дяволите!

Сигурно старият детектив беше разочарован, че Старкс го е лишил от удоволствието да го убие.

Птиците, разтревожени от необичайното човешко присъствие и лая на кучетата, пляскаха с крила и грачеха силно от върховете на дърветата. Кучетата едва си поемаха дъх, изплезили езици.

Първият пристигнал от „Тексаските рейнджъри“ говореше с пилота на хеликоптера по радиопредавател. Казваше му да следи за сигнална ракета, с която те щяха да обозначат местоположението си, и го уведоми, че ще се нуждаят от носилка, за да сложат тялото в нея и да го вдигнат.

Скай възприемаше всичко това подсъзнателно. Фокусът му остана върху Старкс. Гледаше как една голяма мравка пълзи по носа на Старкс и се плъзва по бузата му. Малка риба се въртеше край пръстите на отпуснатата му във водата ръка.

Рейнджърът тъкмо казваше по предавателя:

— За да вдигнем тялото оттук...

— Не е тяло — каза Скай внезапно. — Той още е жив.

[1] Противовъзпалително лекарство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Полицайката, на която бе възложено да охранява Бери и Керълайн в къщата, се оказа същата, която бе разпитвала неотзивчивия касиер в „Уолмарт“, преди Додж да се заеме. Жената се държеше строго служебно, дори когато влезе в дневната при Бери и Керълайн и обяви, че Орън Старкс е бил заловен и е в ареста.

Двете я затрупаха с въпроси, но тя остана скована като колосаната си униформена риза.

Бери искаше веднага да хукне към шерифския офис, но Керълайн мислеше по-трезво.

— Какво можем да направим, освен да пречим? Важното е, че онзи е в ареста и ти си в безопасност. Ще научим повече от Скай, когато има възможност.

— Защо Додж не се обади? Не може да не знае, че тук направо се побъркваме.

— Сигурна съм, че и той е повлечен от водовъртежа. Това са полицейски работи, Бери. Бъди по-търпелива.

— Отпускам им един час.

Бяха минали трийсет минути, когато чуха да се приближава кола. Бери излетя от дневната, Керълайн хукна след нея. Излязоха навън едновременно, точно когато Додж спря с една непозната кола и излезе от нея.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Керълайн и се спусна надолу по стъпалата.

Той вдигна ръка да я спре.

— Не се приближавай прекалено. Един господ знае какво съм пипнал в онова затънтено място.

— Къде си бил?

— До ада и обратно. С други думи — в Големия Шибан Гъстак. Бери бе изненадана.

— Там ли открихте Орън?

— На ръба на едно блато в кипарисова гора, с прострелна рана, причинена от него самия. — Последните думи ги накараха да онемят. — В слепоочието. На същото място, на което е прострелял Сали Бъкланд.

Бери бе прекалено смаяна, за да говори.

— Мъртъв ли е? — попита Керълайн.

— Де да беше. Счупеният пищял, след като е паднал тук по стъпалата, е причинил сериозна инфекция. Докато подутината в мозъка спадне, не могат да определят степента на увреждане в него. Нашият приятел Орън Старкс доста е пострадал.

В продължение на няколко секунди никой не помръдна, нито каза нещо. Накрая Керълайн махна с ръка на Додж да се изкачи горе на верандата.

— Ела да се почистиш. Каква е тази миризма?

— Блатен газ. Кучешки лайна. Лайна на броненосец. Един господ знае. Щях да съм много по-зле, ако Скай не ми беше заел тези ботуши. — Когато се изкачи на верандата, той изу гумените ботуши, после — без да се церемони — разкопча панталона си и го свали. Една след друга свали останалите си дрехи, трупайки ги в смърдяща купчина. Накрая влезе в къщата по бельо.

В антрето стоеше полицай Лейвъл, олицетворение на самата изрядност, която го изгледа с крайно неодобрение.

— Скай поръча да се върнете в шерифския офис.

— Защо не ми го каза лично?

Додж задържа погледа си върху нея петнайсетина секунди, после повтори казаното дума по дума. Тя сви рамене и излезе, без да се обърне.

Бери не обърна внимание на нейната неучтивост. Искаше ѝ се да разпита подробно Додж, но той настоя първо да си поговори с горещия душ.

— Преди да са се излюпили върху мен яйцата на хиляда буболечки. И ми налейте бърбън, моля — каза той през рамо, докато се изкачваше по стъпалата.

Върна се след десет минути, изтъркан и ухаещ на сапун, със сресана назад мокра коса. Беше облякъл спортното си сако и панталон „Докърс“, комбиниран с риза с къс ръкав. След измиването по кожата

му се виждаха дълбоките драскотини, оставени от тръните и бодливите храсти.

— Сложи ли им нещо антисептично? — попита Керълайн, когато му подаде питието.

— Не. — Той отпи голяма глътка уиски.

— Не разказвай, докато не се върна.

— Не искам да ми щипе — извика ѝ той, когато тя хукна към спалнята си.

Седна в дървения люлеещ се стол, на който бе седял в деня, когато пристигна. Тогава беше събота. Сега — понеделник. Бери бе изумена колко близък ѝ беше станал за това кратко време, колко важни събития бяха станали, колко много неща бе споделила с баща, когото не бе познавала до преди четирийсет и осем часа.

— Скай добре ли е?

— Героят на деня, а?

— Такъв ли е?

— Оказа се най-издръжлив. Накара „Тексаските рейнджъри“ да изглеждат като малки момиченца. — Той сръбна повторно от уискито. — Труден е за понасяне, но иначе е добре.

— Къде е сега?

— Когато го видях за последно, влизаше в стаята на спешното, отговаряше на въпроси на репортери. Всички от хюстънската телевизия. Един от „Тайлър“. Мисля, че имаше и от „Лафайет“. На хората им харесва да слушат за това как хайка полицаи накрая залавят лошия. Особено това, че е в Гъстака, което добавя привкус на мистичност.

Бери поклати глава учудено.

— Не мога да си представя Орън да се осмели и да влезе в Гъстака.

— Аз не мога да си представя много от нещата, които е направил. — Той погледна предпазливо шишенцето с антисептичен разтвор, което Керълайн бе донесла. — Ще смъди ли?

— Няма да смъди толкова, колкото ако се получи инфекция — каза тя. — Сигурно ще трябва да ти сложат инжекция против тетанус. Не си сдържай дишането.

Като му се мръщеше, тя клекна до люлеещия се стол и натопи един тампон памук в течността, после го притисна към неприятната

прободна рана върху opakото на ръката му.

Между ругатните по адрес на щипещия разтвор той разказа на жените какво се бе случило за изминалите няколко часа.

На края на разказа му Бери попита:

— Какви са шансовете на Орън?

— Да оцелее? Няма да оцелее. Ще умре сега или ще се изправи пред три обвинения за убийство. И в двата случая работата му е спукана.

Бери стана и се приближи до прозореца, който разкриваше гледка към езерото. Слънцето залязваше. Повърхността на водата отрази ято птици. Боровете хвърляха дълги, прави сенки по обсипания с камъчета бряг. Беше живописно и спокойно, точно както беше в последния петък вечерта, когато тя и Бен приключиха работата и невинно решиха да опекаат стекове на грила и да отпразнуват завършека на траялия година проект. Споменът я накара да направи гримаса.

Тя обърна лице към родителите си. Странно, но сега автоматично си помисли за Керълайн и Додж като за едно цяло. Като за двойка. Нейните *родители*.

— Искам да видя Орън.

С решително движение Додж сложи чашата си върху коктейлната масичка до коляното му.

— По дяволите!

— Какво?

— Казваш точно това, което Скай каза, че ще кажеш. Обзаложи се с мен, че ще поискаш точно това. И аз току-що загубих пет долара.

Бери се засмя.

— А чия е тази кола?

Той остави рязко чашата и останалото уиски обля отвътре стените ѝ.

— На полицая, който охранява стаята на Старкс в болницата. Скай каза, че мога да я взема, за да дойда до тук и да се измия.

— Значи сега, след като си чист, можеш да я върнеш обратно. Ние ще те последваме с колата на мама.

Бери нямаше търпение да говори със Скай, или поне да го види, макар и отдалече.

И проявяваше също толкова нетърпение да види Орън. Отчаяно искаше този епизод от живота ѝ да приключи, а той нямаше да е напълно завършен, докато тя не признаеше на Орън частта, която бе играла във всичко, направено от него.

Сигурно е бил психически болен отдавна, но може би тя е нарушила опасно равновесието, което го бе хвърлило в умопомрачение. Може би ако е била по-мила и по-толерантна, вродените му импулси щяха да останат латентни, докато не умреше от естествена смърт някой ден.

Във всеки случай, докато тя усещаше вина, нямаше да намери спокойствие.

Ако състоянието му бе толкова критично, колкото Додж бе казал, не ѝ оставаше много време, за да изпълни задължението си. За съжаление, тъкмо когато пресичаше болничното фоайе на път към спешното отделение, тя срещна Бен и Аманда Лофланд.

— Значи това е Бен — произнесе гласно Додж с половин уста, но тонът му показваше, че не е впечатлен от онова, което вижда.

— Вие двамата вървете — каза Бери. — Аз ще ви настигна.

Додж неохотно побутна Керълайн към площадката с асансьорите, оставяйки Бери да се срещне сама със семейство Лофланд. Бен беше в количка, бутана от един санитар.

Изглеждаше блед, изпит и слаб. Аманда вървеше от едната му страна. Тя бе изпълнена със злоба.

— Здравейте Бен, Аманда — кимна Бери.

Като се обърна назад към санитаря, Бен го помоли да спре за минута. Когато мъжът се отдалечи малко, Аманда я нападна:

— Защо ми изпрати онзи полицай?

— Скай ли?

— Скай! — повтори тя, имитирайки грубо тона на Бери. — Вече сте на „ти“? Нищо чудно.

— Не знам за какво говориш, Аманда.

— Тази сутрин той беше тук, разпитва ме за Сали Бъкланд. Разпитва ме. Открил, че съм разговаряла с нея от клетъчния ми телефон. Защо ще бърника из телефона ми, ако ти не си му отровила мозъка с подозрения към мен?

Ако не ставаше въпрос за смъртта на Сали, Бери щеше да завърти очи на мелодраматичните фрази на Аманда.

— Единственото, което съм казала за теб във връзка със Сали беше, че не съм знаела, че двете се познавате.

— Не се познавахме. Но и двете познавахме теб. И двете познавахме коварството, на което си способна.

— Да тръгваме, Аманда. — Гласът на Бен прозвуча уморено. Бери предположи, че сигурно от часове слуша тази тирада. — Онова, което е от значение сега, е, че Сали е мъртва, а убиецът ѝ е в ареста.

— Значи сте чули за Орън? — попита Бери.

— Телевизорът в стаята ми беше включен — каза той. — Страшна бъркотия. И Сали... — Той прокара ръка през косата си. — Исусе.

— Нямах представа. Беше наистина ужасно — да я намеря по този начин. Мислят, че Орън я е изнасилил и малтретирал часове, преди да я убие.

— Надявам се тази отрепка да умре — каза Аманда. — Едва не ме остави вдовица.

— Госпожа Митмайър нямаше твоя късмет — произнесе Бери тихо.

— Както казах — надявам се да умре. — Тя изгледа твърдо Бери. — Да не би да си тук, за да го видиш?

— Искам да го направя, да.

— За какво? — попита Бен с учудено изражение.

— Знаеш за какво, Бен. По същата причина, по която му звъннах в четвъртък следобед.

Под многозначителния ѝ поглед той се сви в седалката на инвалидната количка.

— Каква полза, ако сега разговаряш с него?

— Може би никаква. Но все пак искам да му кажа онова, което мисля.

Аманда изглеждаше нетърпелива и непрекъснато хвърляше погледи към часовника си. Тази жена наистина бе егоцентрична и подла, за да заслужава обясненията на Бери.

Обръщайки се към Бен, Бери каза:

— Късмет с кампанията! Сега е напълно твоя.

— Той няма нищо общо с това.

Аманда се обади толкова прибързано, че Бери се увери напълно, че истината е тъкмо обратната. Изражението ѝ сигурно разкриваше чувствата ѝ, защото Бен се опита да оправдае съпругата си с отказ от отговорност.

— Кълна се в бога, Бери, никога не съм мислил, че „Делрей“ ще заемат такава твърда позиция. Не и тъкмо към теб.

Бери се засмя.

— Тъкмо към мен? Най-гадната и перверзна жена в компанията? Не им ли го е подхвърлила Аманда?

— Не беше точно така, Бери. Те сами си направиха изводите за случилото се в езерната къща и причините за него. Кълна се, че аз... ние... не сме...

— Не се хаби, Бен. Каквото и да сте им казали и да сте ги накарали да повярват с Аманда, каквито и обяснения или извинения да ми говорите сега, за мен са без значение. Накарахте ме аз да поема удара, което беше нечестно и нелоялно.

Но не само това. Не искам да работя за компания, която до такава степен не ме зачита, че е готова да повярва на най-лошото, казано по мой адрес, без да ми даде възможност да се защита. — Тя изправи гръб. — Папката, с всичко в нея — от първите скици до финалните макети — е в езерната къща. Ще ти я изпратя по куриер.

— Съпругът ми не се нуждае от щедростта ти — каза Аманда. — Можеш да си задържиш папката. Бен междуременно е направил копия на всичко.

Бери премести поглед от Аманда към Бен, върху чието лице бе застинало виновно изражение.

— А-а-а... разбирам. — Бери задържа измъчения му поглед няколко секунди, после, без да подаде ръка или да каже довиждане, се отдалечи.

Беше стояла повече от час пред стаята на Орън в спешното, когато дойде Скай, току-що избърснат и преоблечен в чисти дрехи. При вида му сърцето ѝ подскочи, но неговото изражение остана професионално, така че тя потисна импулса да разтвори ръце и да го прегърне, и вместо това остана сдържана и сериозна.

След като размениха поздрави, той се обърна към полицая, на когото бе възложена охраната на болничната стая на Орън.

— Искаш ли почивка?

Дали усети намека, или наистина се нуждаеше от почивка, но мъжът благодари на Скай, стана от стола и се отдалечи, оставяйки ги насаме.

— Додж ми каза за героичните ти усилия да заловиш Орън — произнесе тихо Бери.

Той махна с ръка.

— Би трябвало да го пипна по-рано.

— А аз не биваше да му се обаждам в четвъртък. Не трябваше да каня Бен да идва вкъщи. Не трябваше да се държа толкова грубо с Орън. Родителите и учителите му би трябвало да са разпознали неуравновесената му психика. — Тя му се усмихна измъчено. — Могат да се отправят обвинения назад безкрайно дълго, Скай.

Тя надникна в стаята на Орън, където жизнените му показатели се отчитаха на монитора с меко механично бибипкане.

— Позволиха ми да вляза вътре. Трябваше да му кажа някои неща и го направих. — Тя със съжаление поклати глава. — Но не мисля, че ме чу.

Тя усети замисления поглед на Скай върху себе си.

— Защо толкова искаш да говориш с него, Бери? Защо още си тук?

— Наистина не мога да обясня защо. Просто чувствам, че така трябва. Толкова ли е ужасно да стоя и да чакам нещо да се случи?

— Ужасно е, че е овъзран по този начин. — В допълнение към всички тръбички и жици, прикрепени към Орън, около китките и глезените му имаше гривни, които го приковаваха към леглото. — Но той уби трима души. Безмилостно. Трябва ли да изпитваме съжаление към него.

— Не го съжалявам. Наистина. Не знам какво изпитвам, Скай. Олекна ми, че той вече не представлява заплаха за мен или за някого друго, но чувствата ми са смесени. Не знам какво да мисля. — Очите ѝ се върнаха към неговите и тя добави безпомощно: — За онова.

Той разбра за какво точно говори. Гласът му прозвуча тихо:

— Да. Онова. Целувката, която преобърна света ми. И за която мисля постоянно, дори и да не искам. — Приближавайки се с още

няколко сантиметра, той добави: — Не исках да те оставя миналата нощ.

— Почти хукнах след теб.

— Наистина ли?

— Знаех, че трябва да тръгнеш, но не исках да съм далеч от теб.

Жадният поглед, който размениха, беше прекъснат от суматоха в дъното на дългия коридор. Полицаят, който се връщаше от почивката си, спореше с Лайза Арнълд.

— Искам да говоря със Скай Ниланд.

— Няма проблеми — каза Скай. Полицаят се дръпна настрана. Чехлите на момичето зашляпаха по пода, докато се приближаваше към тях.

— Как сте, госпожице Арнълд? — попита я любезно Скай.

Тя сложи един кичур от боядисаната в гарвановочерно коса зад ухото си, на което висяха няколко сребърни обици.

— Добре съм. Знаете ли, още ми е мъчно за Дейвис.

— Разбира се.

Погледът ѝ се плъзна към Бери. Скай ги представи една на друга.

— Знам коя сте — усмихна се момичето. — Цялата история е започнала във вашата къща. Той е прострелял и гаджето ви, нали? — Преди Бери да успее да я поправи, тя се извърна от тях и надникна в болничната стая на Орън. После въздъхна. — Видях по телевизията, че сте го заловили. Полицаят, който пазеше пред къщата ни, дойде до вратата и ми каза, че си тръгва, защото нямало вече причина да ме охранява.

— Това ли е мъжът, когото видяхте в хотела, и който простреля Дейвис Колдеър? — попита я Скай.

— Той е, да. Кучият му син. — Но сарказмът ѝ отстъпи пред надигащите се чувства. — Аз накарах Дейвис да отидем в проклетия мотел! Ако бяхме останали в киното, той още щеше да е жив.

— Не сте виновна за станалото, затова не се обвинявайте — опита да я успокои Скай.

Тя се приближи още и му се усмихна с насълзени очи.

— Просто исках да дойда и да ви благодаря, че сте го хванали.

— Имах много помощници.

— А, и още нещо. Благодаря ви, че бяхте толкова мил с мен в нощта, когато това се случи.

— Пак заповядайте.

— Съжалявам, че мащехата ми е такава кучка.

Скай се усмихна.

— Всичко е наред.

— Не го приемайте лично. Тя се държи гадно с всички. — Момичето хвърли един последен неприязнен поглед към Орън, после каза довиждане и тръгна по коридора към асансьора. Додж и Керълайн тъкмо излязоха от кабинката.

Телефонът на Скай звънна и той се дръпна встрани, за да се обади.

— Някаква промяна? — поинтересува се Додж, когато се приближи до Бери.

— Не.

— Губиш си времето, като стоиш тук и го гледаш.

— Възможно е, но...

Скай се върна при тях, притиснал телефона към гърдите си.

— Има проблем в шерифския офис. Мъжът, който намери колата на семейство Митмайър...

— Исусе. Онзи, дето родителите му са кръвни роднини?

Скай се усмихна.

— Господин Меркюри си иска наградата, обвинява всички в отдела, че се опитват да го измамят. Не ми е приятно да ви безпокоя за това, Керълайн, но е малко неудобно...

— Разбира се, че няма проблем — каза тя, като не му позволи дори да довърши. — Ще се радвам да му напиша чека.

Решиха да отидат заедно и да се погрижат за това. Тръгнаха незабавно към сградата на съда. Додж погледна Бери.

— Честно, мисля, че трябва да престанеш да провокираш този тип. Колкото по-рано се откажеш, толкова по-добре.

— Може би си прав.

— Повярвай ми. Гладен съм. А ти?

— Аз също — каза тя, осъзнавайки внезапно, че не си спомня откога не е яла. Погледна часовника си. — Но е късно по стандартите на Мери. Не знам някъде да е отворено.

— Аз знам.

— Здравсти, Грейс.

— Здравсти, Додж.

Усмивката на барманката леко помръкна, когато видя Бери с него.

— Това е Бери Малоун.

— Срещали сме се веднъж — усмихна се Бери на жената. — Сигурно най-последно сте си откъхнали, че онзи престъпник Старкс е заловен?

— Така е.

— Още ли е жив?

— Държи се на косъм — каза Додж. — Сервирате ли храна по това време на денонощието?

Тя кимна към една редица щандове покрай отсрещната стена.

— Изберете си маса. Ще донеса ей сега менюто. Какво искате да пиете?

Додж си поръча бутилка бира. Бери каза, че й звучи добре, и поръча същото. Двамата седнаха един срещу друг на тапицираните с изкуствена кожа пейки. Светлината идваше от малък червен свещник в края на масата, чиято повърхност беше покрита с дебел пласт лак. Грейс донесе напитките им. След кратка справка с ламинираното меню двамата поръчаха чийзбургери и пържени картопки.

Грейс се върна на бара и останаха сами. Додж гледаше как Бери отпива от бутилката си. Той се усмихна.

— Какво? — попита го тя.

— Нищо.

— Изненадан си, че пия бира от бутилката?

Точно това му харесваше най-много, но той не каза нищо.

— Ако ме види, мама сигурно ще падне — каза Бери. — Според нея това е крайно лишено от женственост. — Тя отпи отново, като го гледаше. Когато свали бутилката, произнесе тихо: — Но ти го знаеш, нали, Додж?

Той се наведе напред и я гледа известно време, внезапно осъзнал, че тя знае. Произнесе грубо:

— Това е една от превземките на майка ти.

— Но въпреки всичко я обичаш.

Той се пресегна за бутилката си, но въпреки че устата му бе суха, нямаше желание да пие. Разтърка влагата между пръстите си,

фиксира поглед върху познатия етикет на бирата.

— Значи знаеш. За мен. За нас. — Макар да му костваше цялата смелост, той вдигна очи към това момиче, което бе неговата дъщеря.

Тя кимна.

— Когато Керълайн разбере, ще побеснее.

— Тя знае.

— Знае? Откога?

— От снощи. Разбрах го, Додж. И мама го потвърди.

— Тя не искаше да научаваш.

Бери го погледна с вдигнати вежди.

— Нима? Тогава защо те забърка във всичко това?

Грейс се върна с бургерите им. След като ги попита дали не искат още нещо, тя ги остави с храната. Бери не се смущаваше, отхапа си солиден залък. Додж бе загубил апетит.

— Как така си разбрала? Държах се с теб не по-различно отколкото...

— Не беше начинът, по който се държиш с мен — каза тя, облизвайки горчицата от ъгълчето на устните си. — А начинът, по който ти и мама се държахте един с друг. Първо, тя беше адски нервна. А по принцип не е такава. Аз съм тази, която вечно се тревожи за всичко и проявява нетърпение. Никога през живота си не съм я виждала толкова уязвима. Отначало си помислих, че е заради критичната ситуация. Но после разбрах, че е заради теб. Тя никога не е била такава в присъствието на татко.

Вътрешностите на Додж се свиха на топка. Той затърси цигара не толкова, защото му се пушеше, а защото нямаше търпение да разбере с какво поведението на Керълайн към него се различава от онова, което е било към Джим Малоун. Не му се искаше да попита, но го направи.

— Каква беше с него?

— Двамата имаха солиден брак. Обичаха се един друг. Убедена съм. Но винаги бяха сдържани и любезни. Никога не са се карали, не са си съскали, както вие двамата го правите постоянно. Отношенията им... ами... в тях нямаше искра. Не съм го знаела, докато не ви видях заедно. При вас няма любезна официалност.

— И искрим?

Тя се засмя.

— Да. Искрите. — Бери се замисли за момент, после каза: — Сега, като си спомня отношенията на мама с татко, си мисля, че тя винаги се е опитвала да заслужи одобрението му. Но не се бори за твоето.

— Моите стандарти не са толкова високи като неговите.

Бери се усмихна.

— Не. Тя знае, че я одобряваш. Подсъзнателно.

Грейс се появи и застана на края на масата.

— Нещо не е наред с бургера ли, Додж?

— Не. Оказа се, че изобщо не съм гладен.

— Отивам да изпуша една цигара. Ще дойдеш ли с мен?

— Донеси сметката.

С разочарован вид жената отнесе чиниите им. Очите на Бери я проследиха. Когато погледна Додж, тя каза:

— Харесва те.

Той сви рамене и се пресегна да вземе бирата си.

— Всички жени те харесват.

— Това е преувеличение.

— Не мисля така. Мама непрекъснато го намеква.

— Наистина ли?

— Това ли е проблемът? — попита Бери.

Той я погледна, но не каза нищо.

— Ти си популярен сред жените, Додж. Затова ли не си се оженил за майка ми?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Хюстън, Тексас, 1979 г.

Ако работата не го бе изсмукала толкова, животът на Додж щеше да е идеален.

Семейството на Роджър Кемптън беше отпратило сина си в Южна Америка под привидния предлог да следи за петролните им интереси във Венецуела. Истинско избавление за всички, освен за венецуелците, помисли си Додж.

— Надявам се да проявят благоразумие и да заключват дъщерите си — каза той на Керълайн, когато прочетоха новината в бизнес страницата на вестника.

Коремчето ѝ се бе увеличило, което според него бе очарователно.

— Най-последно мога да те видя в профил!

Не можеше да удържи ръцете си да не я гаят непрекъснато, което понякога я ядосваше.

— Додж, пречиш ми.

— Кога трябва да започне да рита?

— Има още време.

— Сигурно ще е много странно. Нещо да се движи вътре в теб.

Тя му намигна.

— Ти си се движил вътре в мен...

— Хм, нецензурните приказки си пасвали с бременността. Това ми харесва.

Тя се изплъзна от опипващите му ръце.

— Още първия път, когато усетя бебето да рита, обещавам да ти кажа. Междувременно обаче то иска да бъде нахранено, а аз не мога да сервирам масата, ако продължаваш да ме опипваш.

Той се усмихна дяволито и обхвана наедрелите ѝ гърди с ръце.

— А колкото до тези двечките...

Онази нощ вечерята беше сложена много късно.

Тя обяви за продан къщата си и неговия апартамент в „Джим Малоун Риълти“ и те бяха продадени за броени дни. Керълайн успя да

намери „кукленска къщичка“ в един по-стар, солиден квартал. Додж дари обзавеждането си на фирмата, тъй като нищо не беше първокласно, а преместиха това на Керълайн в новото си жилище.

Беше му отнело четири вечери да боядиса детската спалня в бледожълто, и още две — за да сглоби креватчето.

— Надявам се хлапето да го хареса, защото никога преди не съм правил подобно нещо — каза той.

— Престани да наричаш бебето ми „хлапе“.

Той я хвана за ръката и я придърпа да седне на пода в детската сред инструментите, които беше използвал по време на ремонта.

— *Нашето* бебе. Как искаш да го кръстим?

— Моминското име на майка ми беше Картър. Какво ще кажеш за Картър Хенли?

— Ами ако е момиче?

— Мисля.

— Страшно си хубава, когато мислиш. — Той целуна върха на носа ѝ, след което правиха любов на килима.

Сватбата не ги интересуваше.

— Някакво парче хартия няма да ме направи по-щастлив, отколкото съм — каза ѝ той. — Но все пак искам да узаконим този съюз.

Тя се съгласи.

— Преди да се роди бебето.

Но така и не определиха дата, бяха доволни от състоянието на нещата и престанаха да мислят за това. Дните минаваха, превърнаха се в седмици, седмиците — в месеци, а те продължаваха да не чувстват необходимост да се оженят официално.

Тя се върна към работата си веднага след изчезването на синините около окото ѝ. За да навакса изгубеното време, бе удвоила усилията си да стане топ продавач в компанията. Често оставаше да работи до късно вечерта, показваше къщите, когато бе удобно на клиентите, включително и през уикендите.

Непостоянният ѝ график не пречеше на Додж, тъй като повечето вечери се налагаше да ходи на събрания на специалния отряд след свършването на смяната във фабриката за гуми. Започна да си мисли, че всичко това е загуба на време и пари за шофьорите на таксита. Ако повишението в детектив не беше толкова примамливо, щеше да

помоли да го преместят от отряда. Мразеше да прекарва вечерите в онази проклета фабрика. Миенето на подове и смяната на изгорели крушки не се вписваше в представата му за полицейска работа.

Но ако напуснеш специалния отряд и се върнеш да патрулира, щеше да разочарова не само новото си семейство, но и себе си, и особено Джими Гонзалес. Така че той остана във фабриката, макар вече да не го блазнеше мисълта, че Кристъл му се доверява. Единствената жена, която Додж искаше, беше Керълайн и той я желаше така страстно, така всепоглъщащо, че бе почти невъзможно да изимитира какъвто и да било ентузиазъм в квази-романса с Кристъл.

Но преследването му трябва да бе убедително, защото един ден, докато обядваха заедно, тя стана сантиментална.

— Притеснявам се за Франклин.

— За какво?

— За начина, по който действа. — Тя прокара долната си устна по зъбите. — Не бива да говоря за това. Сигурно няма нищо за притеснение.

Додж направи подходящо изражение.

— Ами ако има нещо? Ами ако не се е поправил в затвора?

Тя се усмихна колебливо.

— Беше ми обещал никога вече да не нарушава закона.

— Вярваш ли му? Може ли да спази обещанието си?

Тя се наклони към него и отпусна глава на рамото му. Той я прегърна.

— Толкова си добър към мен, Марвин.

Додж се наведе и я целуна леко по бузата.

— Само искам да се грижа за теб.

Колегите му от специалния отряд бяха изненадани, когато им разказа случката.

— Олбрайт е планирал друг обир и тя знае — каза капитанът, като разтъркваше длани весело.

— Така мисля и аз — кимна Додж. — Трябва да вляза в къщата им. С два входа е. Под наем. Кристъл ми каза, че другата страна е празна и Олбрайт я използва за склад без знанието и разрешението на собственика.

— Какво държи в склада?

— Кристъл не знае.

— Вярваш ли й?

— Да, вярвам й. Това е камъкът на раздора между тях. Налага се да разбере какво е внесъл в проклетия склад.

— Каквото и да намериш, ще е неприемливо в съда — напомни му капитанът.

— Да, но ако видя нещо подозрително, можем да го поставим под постоянно наблюдение. А ако е нещо инкриминиращо, мога да го използвам, за да накарам Кристъл да свидетелства срещу него.

— Тогава ще трябва да й кажеш, че си ченге.

— Не е задължително. Не и в началото. Мога да продължавам да бъда загрижен приятел, убеждаващ я да направи онова, което съвестта й диктува.

— Съмнявам се, че някога ще се съгласи — отбеляза едно от ченгетата. — Не и ако това означава да предаде гаджето си.

Додж го изгледа с пренебрежение.

— Ако беше лесно, дори ти щеше да се справиш.

Капитанът одобри стратегията на Додж.

— Ще успееш ли да влезеш и да излезеш от къщата им, без Олбрайт да разбере?

— Ще се опитам. Но ако изчезна, търсете ме там.

— Сериозно, Додж. Пази си гърба. Не позволявай да те убият заради това. Ще ни създаде лош имидж — каза капитанът с жестока откровеност.

— Нека поработя върху Кристъл, да видим какво мога да направя.

Додж поемаше допълнителен риск. Влизането в леговището на Франклин Олбрайт увеличаваше опасността за самия него. Но пък и наградата щеше да е по-голяма. Ако се справеше и поднесе на тепсия Франклин Олбрайт, щеше да получи онази значка на детектив, която толкова искаше.

Няколко ноци по-късно той се прибра вкъщи уморен след дългия, изтощителен ден. Керълайн го посрещна на вратата и го прегърна. Наведе се да я целуне, но тя го отблъсна и подуши предницата на ризата му.

— Това „Табу“ ли е?

— Какво?

— Ароматът.

По дяволите, помисли си той. Разкопча двете горни копчета на работната си риза, после я измъкна през главата си. Поднесе я към носа си и вдъхна.

— Съжалявам. Не осъзнавах, че е толкова силен.

Той се приближи към килера, в който се намираха пералнята и сушилнята, и хвърли въпросната риза в коша за пране. Когато се обърна, Керълайн го гледаше, наклонила глава, и чакаше обяснения.

— Една жена... в работата. На работното място на Марвин. Тя го прегърна днес.

— Прегърнала те е?

— Прегърна Марвин. Това няма нищо общо с мен. — Той се наведе към хладилника и си взе бира. Отвори я и отпи дълга глътка. Керълайн продължаваше да го гледа, очевидно очакваше още обяснения. — Не може да се обсъжда, Керълайн.

— Как изглежда тази жена?

— Не мога да го обсъждам.

— Защо вие двамата се прегръщате на работа?

Той ѝ хвърли поглед, който я предупреждаваше да спре с въпросите. Но тя или не схвана посланието, или не поиска да се съобрази с него.

— Това е от онези ситуации, за които говореше Джими, нали?

— За които е говорил Джими! Джими Гонзалес?

— Онази вечер, когато дойде на вечеря.

Малко след като Додж я беше взел от болницата и я бе завел в дома си, но преди да станат двойка, тя го бе накарала да покани партньора си на вечеря.

— Полицай Гонзалес беше много мил към мен. Бих искала да му благодаря, като сготвя за него.

Така че в следващата си свободна вечер Джими дойде на вечеря. Пристигна преди Додж. Когато се прибра, Джими и Керълайн си говореха.

Сега той я попита предпазливо:

— Какво ти е казал Джими?

— Сигурно е предположил, че вече спим заедно, защото ми каза, че си се влюбил в мен от първия миг.

— Което не е било изненада за теб.

— Но после той каза: Предполагам, че ще се наложи да отстъпи титлата си на Ромео в отдела. Когато го попитах какво има предвид, той „даде заден“. Но същността беше, че имаш репутация на човек, който с лекота измъква информация от жените. — Керълайн го накара да я погледне в очите. — Истина ли е? Бил ли си, *още ли* си Ромеото в отдела?

— Момчетата си приказват, Керълайн. По-голямата част от това са глупости.

— По-голямата част?

Тя продължи да го гледа спокойно и той разбра, че ще настоява да получи обяснение.

— Добре, ще ти кажа, щом искаш. Момичето в службата беше разтревожено за нещо, което гаджето ѝ е извършил. Аз съм приятелчето ѝ. Изслушах я, казах ѝ една мила дума, предложих ѝ рамо, на което да поплаче. И тя изрази признателността си като ме прегърна. Това е всичко, което се случи и всичко, което мога да ти кажа.

Тя изглеждаше успокоена, но дори да не беше, това наистина беше всичко, което засега можеше да сподели с нея. Не се канеше да ѝ дава физическо описание на Кристъл и да я кара да си мисли, че се интересува от момичето по някаква друга причина, освен да вкара в капана Олбрайт. Нямаше да каже на Керълайн и за заплахите, които Олбрайт беше отправил. Той бе омаловажил опасността от работата под прикритие, за да не се тревожи тя всеки път, когато той излезе от къщи.

Той се извини и отиде да си вземе душ. Въпреки, че тежката миризма на „Табу“ вече не се разнасяше, Керълайн бе необичайно мълчалива по време на вечеря и по-късно, когато си легнаха, се обърнаха с гръб един към друг.

След час напрегнато будуване, Додж разбра, че тя продължава да не спи.

— Всичко, което правя, го правя за нас — обърна се той. Тя не каза нищо.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Опитвам се да стана детектив, Керълайн. Ако свърша добре задачата, по която работя в момента, ще е много по-лесно да получа повишение. Което ще означава увеличение на заплатата. Няма да

патрулирам по улиците. А и точно това съм искал още от момента, когато постъпих в отдела. И преди това. Още като хлапе.

Тя се обърна към него и прокара длан по бузата му.

— Знам, че го искаш, Додж. И разбирам защо не можеш да говориш по случая. Наистина.

— Но?

— Но не бих била жена, ако не те попитах, когато се връщаш вкъщи, умирисан на евтин парфюм.

Той можеше да измисли хиляди начини, с които да ѝ докаже, че е жена, отколкото да ги изрежда. Но Керълайн наистина не бе в настроение за удоволствия.

— Всичко, което правя, го правя за нас. За теб, за мен, за бебето.

— Като прегръщаш жена, която се облива с „Табу“?

— Част от работата. Кълна се.

Тя се замисли за известно време, после каза:

— Ти си ѝ приятелче? И това е всичко?

— Така е.

— Тя си има гадже?

— Да. Както и ти. — Ръката му се плъзна по гърдите ѝ и ги погали любовно.

— Чувствам се дебела и грозна. Не се смей!

Той взе устните ѝ в своите.

— Ти си бременна, а не дебела. И не би могла да бъдеш грозна, каквато и да си.

— Още ли ме обичаш?

— Трябва ли да питаш?

Дискусията завърши тук и в продължение на седемдесет и два часа не бе казано нищо повече за Кристъл.

После той се прибра вкъщи една нощ с вид на статист от филм на ужасите.

Дванайсет часа преди това същия ден, по време на предобедната почивка, той бе хванал Кристъл да си говори с една от по-възрастните жени, която работеше в касата.

— Той е задник — дочу я Додж да казва.

— Не се отнася за мен, предполагам.

Тя му се усмихна.

— Здравсти, Марвин. Не, ти не си задникът.

— Нека позная. Най-големият сред тях. Няма кой да е, освен Франклин Олбрайт. Какво е направил сега?

— Умивалникът е запушен от седмица и той обеща да го оправи. Но всяка вечер си измисля извинение, а довечера ще ходи у някакъв приятел да играят покер.

„Бинго!“ — помисли си Додж.

Той предложи да оправи умивалника и за негова изненада тя прие. Оказа се съвсем лесно.

— Франклин спомена, че ще излезе към осем и половина или девет. — Тя го предупреди да не се появява по-рано. — Няма да му хареса това, че с теб ще останем сами.

— Ще се уверя, че пикапът му го няма, преди да се доближа до вратата.

По време на обедната почивка той звънна на капитана, който се съгласи с измисления от Додж план, но го предупреди да внимава.

— Научи каквото можеш, но не позволявай да те убият.

— Не е нужно да ми го казваш два пъти.

Капитанът предложи да изпрати полицаи под прикритие наблизко, в случай на неприятност.

— Не е необходимо — отказа Додж. — Ще се оправя. — Освен това, ако се получеше добре, не му се искаше да споделя славата. Искаше да е сам и единствен. И това да е неговото шоу. — Но все пак можете да направите едно нещо, сър.

— Казвай.

— Разберете се с шефа ми тук, във фабриката, защото днес трябва да излезе по-рано. Имам неща, които трябва да свърша.

Капитанът го уреди. Додж напусна фабриката рано, оставяйки си време да изпълни някои необходими поръчки. Първата му спирка беше магазинът, в който работеше Дорис. Той влезе точно когато тя свършваше смяната.

Лицето ѝ светна в усмивка.

— Додж! Дошъл си да ме вземеш за танци?

— Дойдох да свърша малко работа.

Тонът ѝ се промени.

— Да излезем навън.

Тя помоли момчето от склада да я замести на касата и поведе Додж през склада, за да излязат от задния вход. В алеята, сред контейнерите за боклук, те запалиха по една цигара. Тя издиша.

— Чух за Джими Гонзалес. Съжалявам.

— Малшанс.

— Харесвах го.

— Както и аз. Беше страхотен партньор. Най-добрият.

— Той никога не разбра, нали? — попита тя, гледайки го въпросително. — Никога не разбра, че двамата с теб имаме нещо?

— Не, не разбра. Не би го одобрил. Беше праволинейно ченге, най-честното от всички. — Додж и Дорис няколко пъти си бяха правили услуги, а услугите невинаги бяха в рамките на закона. Със сигурност не бяха етични.

Двамата пушиха мълчаливо известно време, след което тя го попита от какво има нужда. Той ѝ каза.

— За кога? — попита тя. Каза ѝ.

— Довечера! Боже, не мислиш ли, че искаш прекалено много?

— Можеш ли да го вземеш?

— Ще ти струва повече от един танц. — Тя вдигна веждите си предизвикателно.

— Съжалявам, но не мога да го направя.

— Да не си станал педераст?

Той се усмихна.

— Тъкмо обратното. В живота ми има една жена.

— Наистина ли?

— Съвсем.

— Ами, добре тогава. Какво друго предлагаш в замяна?

— Какво е положението на малкия ти брат?

— Още гние в затвора и чака процес, докато глупавият му служебен адвокат и съдията се занимават с по-големи случаи.

— Обвинен е по член „Б“ и „И“, нали? Кой са били полицаите, които са го арестували?

Тя му каза, той на свой ред я увери, че са му приятели и може би ако тя му направи исканата услуга навреме, той ще убеди приятелите си да загубят паметта си удобно, когато делото на брат ѝ стигне до съда.

— За малко скоч брат ти вероятно ще излезе с излежано време.

— Което малкото гаменче заслужава, задето е било толкова глупаво.

— Преди да се съгласиш, трябва да ти кажа, Дорис, че ако отново се издъни, да се сърди на себе си. Ти правиш нещо за мен, аз — за теб, пито-платено.

— Дадено.

По здрач тя му даде онова, което ѝ бе поискал. Беше втора употреба и изглеждаше ужасно.

— Ще се получи ли?

— Ако искаш гаранция, обърни се към „Рейдио Шек“.

Преди да си тръгне, я попита:

— Как се държи с теб напоследък собственикът?

— Продължава да ме подозира, че го крада.

Додж се разсмя.

— Не мога да си представя защо.

Той се обади на Керълайн от един уличен телефон и ѝ каза да не го чака за вечеря. Тя го попита дали ще работи и той ѝ отвърна, че да, точно това ще прави. „А опасно ли е?“ — беше го попитала след това. „Не“ — бе ѝ отвърнал. Не го попита дали ще е с момичето, което си слагаше „Табу“ и той не бе сигурен дали трябва да ѝ каже, но при всички положения щеше да бъде свободно съчинение.

В девет часа мина с колата покрай къщата, в която живееха Кристъл и Франклин Олбрайт. Скапаният му пикап не се виждаше, но Додж си помисли, че ще е благоразумно да убие малко време и да се увери, че престъпникът наистина не си е вкъщи. В девет и петнайсет той паркира на тротоара и тръгна по пътеката, понесъл със себе си чанта с водопроводни инструменти, които бе купил от железарския магазин същия следобед.

Предната врата беше отворена. Погледна през преградената с мрежа врата в дневната, която бе обзаведена и декорирана от някой, който бе направил най-доброто от онова, с което е разполагал. Сърцето му се сви за Кристъл. Момичето заслужаваше похвала, че се е опитало.

Той почука.

— Има ли някой вътре?

Кристъл се появи на прага. Носеше къси панталони и червена блузка, вързана под гърдите, очевидно без сутиен. Косата ѝ бе събрана хлабаво горе на главата. Беше боса. Приличаше на порнографска

версия на селска девойка, която те подтиква да запееш и да се хванеш на мегдана.

Босите ѝ крака издаваха меко шляпане по дървения под, когато се приближи бързо към вратата и я отключи.

— Благодаря ти. — Беше останала без дъх, когато му посочи да влезе. — Проклетото нещо е още запушено.

Той вдигна чантата с инструментите.

— Не съм прочут майстор, но ще ти свърша работа.

— Насам.

Когато я последва в кухнята, подхвърли небрежно:

— Нямахте да знам от коя страна живеете, ако предната врата не беше отворена. — Той кимна с глава. — Съседната врата. Франклин там ли си държи наркотиците?

— Наркотици?

— Не ти позволява да влизаш вътре. — Като се опитваше да изглежда възможно най-нехайно, той сви рамене: — Което ме накара веднага да си помисля за наркотици.

— Той никога не използва наркотици в мое присъствие. — Тя захвапа нервно долната си устна, после посочи умивалника. — Това е проблемът.

Той подсвирна. Мивката беше пълна с лепкава, мътна вода, което наистина беше отвратително. Тя отиде до хладилника и извади две бири, след което бързо ги отвори. Чукнаха се и пиха, след което Додж се захвана с умивалника.

Тя подскочи и седна на плота, така че да го гледа, докато работи. Босите ѝ пети потракваха ритмично във вратата на шкафа. Тя прокара ръба на бутилката по долната си устна.

Смееше се на нещо, което Додж бе казал, когато дъхът ѝ спря и тя прошепна:

— Франклин!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Кучият му син се бе промъкнал безшумно като пантера. Додж не осъзна, че Олбрайт се е върнал, докато мъжът не се озова вътре. Но трябваше да си признае честно, че разлюлените гърди на Кристъл под ярката червена блузка го бяха разсеяли.

Олбрайт изръмжа, когато хвана събраната ѝ коса и ѝ изкрещя да слиза от плота. Дръпна бутилката с бира от ръката ѝ и я запрати към стената. На пода се смесиха счупени стъкла и пенлива течност. Като продължаваше да държи Кристъл за косата, Олбрайт я разтърси както териер — плъх, и я нарече мръсница, после я блъсна в масата, на която лежеше един гаечен ключ, купен този следобед. Олбрайт го вдигна и замахна с него към главата на Додж.

Ако не бяха бързите реакции на Додж, тренирани в годините на улични боеве и полицейска школовка, мозъкът му сигурно щеше да стане на пихтия. Но той клекна и инструментът попадна в раменната му кост. Болката беше дяволски силна, но не и фатална.

Олбрайт хвърли ключа и нападна Додж с голи ръце.

Обикновено Додж би му отвърнал и сигурно би го убил, но сега изпълняваше роля. Предполагаше се, че Марвин не притежава смъртоносни бойни умения. Беше трудно да поема удари и да не прави нищо. Сдържаността му бе подложена наистина на тест, когато Олбрайт отвори едно джобно ножче, хвана Додж за косата — сигурно обичаше коси! — и изви главата му назад, откривайки гърлото и прерязвайки тънката плът над Адамовата му ябълка с върха на острието.

— Само да си се мярнал край нея, ще ти прережа гърлото. Разбра ли ме, Марвин?

Додж не се съмняваше, че онзи наистина го мисли и искаше да се махне отгук веднага и да спести на данъкоплатците на Тексас допълнителни разходи. Защото този тип наистина беше гаден и рано или късно щеше да бъде осъден за убийството на някого, може би на

това заблудено момиче, което имаше лоша преценка, но не заслужаваше да умре заради това.

Само че още не разполагаха със солидни доказателства, затова Додж завъртя очи, изскимтя и изпелтечи, че разбира предупреждението.

Олбрайт го пусна, завъртя го и го изрита в бъбреците, и той буквално излетя през задната врата. Падна с лице върху алеята и се плъзна напред с няколко сантиметра, оставяйки следи от кожата си по бетона. После изпълзя до колата си.

Добра се до вкъщи, без да загуби съзнание. Но когато влезе вътре, всяка клетка в тялото му пулсираше в агония. Като го видя, Керълайн извика и изпусна папката, която държеше. Служебните ѝ документи се посипаха по пода на дневната. С бързи движения, доколкото осеммесечната ѝ бременност ѝ позволяваше, тя тръгна към него.

Поиска да разбере какво се е случило, лошо ли е ранен, дали го е преглеждал лекар. Когато той ѝ отговори „не“, тя поклати глава:

— Ще те заведа в спешното.

— Не е необходимо. Малко антисептичен разтвор, няколко аспирина и утре ще съм добре.

— Моля те, позволи ми да извикам линейка — помоли го тя, като хълцаше.

Той отказа, клатейки категорично глава, от което му се зави свят. Предположи, че някой от ударите на Олбрайт му е причинил леко мозъчно сътресение.

— Бил е приятелят на момичето с гадния одеколон „Табу“, нали? — попита Керълайн, докато му помагаше да се съблече.

— Керълайн, аз...

— Не говори за това. Разбирам. Сигурна съм, че има нещо общо с нея. На гаджето ѝ не му се харесва да се прегръщате още повече, отколкото на мен. Престъпник е, нали? Не, не ми казвай. Знам, че не можеш да кажеш, но не се съмнявам, че той го е направил. Можеше да те убие. — Тя се разплака.

Додж я привлече към себе си и я задържа, макар да му причиняваше болка.

— Шшшшт. Не ме уби. Нямахте да го направи.

— Моля те, не искам да те убият. Ако нещо ти се случи...

— Нищо няма да ми се случи.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Не съм сигурна.

— Шшшшт. Плачът не е полезен за теб и за бебето.

— Страх ме е.

— Не бива да се страхуваш — целуна я той по косата.

Тя се отдръпна от него и погледна подутите му очи.

— Каква полза да станеш детектив, ако си мъртъв?

Логиката ѝ го накара да се усмихне, но от мимиката го заболя цялото лице.

— Знам как да се грижа за себе си.

— Знам, че знаеш. Видях какво причини на Роджър онази нощ, когато той излизаше от фитнеса. Тази вечер си можел да се отбраняваш, но не си го направил.

— Така е.

— Но защо?

— Защото трябва да съм убедителен в ролята, която играя. Всичко зависи от това.

— За да станеш детектив.

— За да спипам гадняра.

— Едно и също е.

— Именно. Така че това е ниска цена.

— Не е толкова ниска, Додж — не издържа тя. — Погледни се!

Той изостави несериозността и взе лицето ѝ в ръцете си. Произнесе напълно сериозно:

— Отказа се от богаташ заради мен, Керълайн. Ще направя това и ще го направя както трябва. Няма да те разочаровам.

— Нито пък Джими Гонзалес.

Той не каза нищо.

— Знам, че това е важно за теб — каза тя с дрезгав глас. — Колко е важно всъщност, Додж?

Влизайки в тона ѝ, той отговори:

— Не просто е важно. Това е всичко!

Додж усещаше болка навсякъде, беше подут и натъртен дни наред след нападението на Олбрайт.

Но неудобствата си струваха наградата.

Мисията не бе така успешна, както щеше да бъде, ако бе успял да проникне в съседната част на къщата и да разбере какво крие Олбрайт. Но докато Кристъл вадеше двете бири от хладилника, Додж успешно сложи едно подслушвателно устройство — осигурено със съдействието на Дорис — от долната страна на кухненската маса.

Макар и в такъв кратък срок, Дорис го беше снабдила с всичко. Той бе взел със себе си още няколко „бръмбара“, които се надяваше да постави на подходящи места в къщата, но и едно беше по-добре от нищо.

Наблюдението не бе разрешено от шефовете му. Официално силните им подозрения, че Олбрайт е техният извършител, не пасваха точно със случая. Поне засега. Но това бе достатъчно за Додж. Ако някой разбереше, че е поставил „бръмбар“ без разрешение, щеше да бъде отстранен от специалния отряд, ако не и изхвърлен от Хюстънското полицейско управление. Но ако пък станеше така, както той си представяше, рискът щеше да си е струвал.

На следващия ден след претърпяния побой се обади във фабриката за гуми и каза, че е болен. Веднага щом Керълайн излезе за работа, той се качи в колата и се насочи към къщата на Кристъл и направи тест. Успя да хване разговора им по време на закуска. През по-голямата част Олбрайт й викаше и я наричаше с грозни имена. Кристъл отричаше през сълзи, че между нея и Марвин има сексуални отношения.

Додж не можа да чуе всичко от отговора на Олбрайт, но чу думата „евнух“, което го вбеси. Той живееше за деня, в който бившия пандизчия ще осъзнае, че гаджето му е влюбено не в него, а в Додж Хенли.

Когато се върна на работа във фабриката, окаяният му вид шокира колегите му. Започнаха да го питат какво се е случило и той измисли версията, че си е ударил лицето в предното стъкло на колата, като е научил по трудния начин, че не бива да забравя да си слага предпазния колан.

Кристъл го избягваше. На обяд тя се присъедини към масата на останалите жени и след като му отправи срамежлива, съчувствена

усмивка, изчезна. Това продължи и следващите дни. Те срещаха погледи, но тя не му даде възможност да се приближи до нея.

Капитанът му се присмиваше. Останалите полицаи от специалния отряд гледаха на неуспелия му опит да проникне в съседната на Олбрайт къща като на пълен провал.

Стана така, че вечер, след като хапнеха с Керълайн, той измисляше причина да излезе от къщи. Ходеше до проклетата къща. Паркираше достатъчно близко, за да подочуе разговора посредством „бръмбара“, но не чак толкова, че да рискува да бъде забелязан.

Само веднъж попадна на нещо интересно. Кристъл питаше Олбрайт какво прави в съседната част на къщата. Защо било такава голяма тайна? Защо и тя да не влезела вътре? Ако хазаинът разберял, че я използва за склад, със сигурност щял да ги изрита отгук. Попита го дали продава дрога. Защото ако случаят бил такъв — заплаши го тя, — щяла да се изнесе.

Олбрайт ѝ се озъби, че ще се изнесе, когато той ѝ заповяда, но не и преди това. После ѝ изкрещя да млъква и да не се меси в бизнеса му.

Чул достатъчно, Додж се върна вкъщи и се разтревожи, когато видя Керълайн да седи на ръба на леглото, да гали корема си с една ръка, отпуснала другата в скута си.

Той се втурна към нея.

— О, боже. Да не би бебето да идва?

Тя трогната разроши косата му.

— Не, най-рано след няколко седмици. Просто имах контракции.

— Какво, по дяволите... какво означава това?

— Нещо напълно нормално. Наистина бяха само внезапни болки.

— На мен ми се вижда по-сериозно от обикновени болки.

— Докторът каза да очаквам такива контракции, докато раждането започне.

— Как ще разбереш, че истинското раждане е започнало?

Тя се засмя леко.

— О, той ме увери, че ще разбере.

През останалата част от вечерта, дори докато тя спеше, той държа дланта си върху корема ѝ, питайки се как е възможно да спи, когато вътре в нея кипи такава дейност.

Врълетя го безпокойство. Ако матката ѝ беше пропорционална на цялата ѝ структура, значи беше малка. Помисли си, че е истинско

чудо, че толкова миниатюрна, тя можеше да носи дете... Ами ако бебето беше неестествено голямо? Той не можеше да си спомни дали някога са му казвали колко е тежал при раждането си, но и да му бяха казвали, нямаше представа какви са стандартите. Нямаше база за сравнение. Ами ако двамата с Керълайн бяха заченали гигант? Наследникът му можеше да повреди нещо вътре в нея. Можеше да я разкъса.

Лежа буден цяла нощ, изпълнен със страх от някаква необяснима анатомична катастрофа. В резултат на това не беше на себе си на сутринта, когато се яви на работа във фабриката. Настроението му не се подобри, когато осъзна, че Кристъл не беше дошла на работа. Да не би да беше болна? Да не би Олбрайт да я беше накарал да напусне заради колежката си Марвин? Да не се е сетил за епизода с умивалника, да се е ядосал отново и да ѝ е направил нещо?

В края на смяната Додж бързо се отправил към изхода. Бързаше да се прибере вкъщи, да се увери, че Керълайн е добре, а след това щеше да се опита да подслуша нещо около къщата на Франклин Олбрайт. Едва не събори една от колежаите си, която се изпречи на пътя му.

— Здравсти, Марвин.

— Здравсти. Извини ме. Бързам.

— Имам за теб съобщение от Кристъл.

Той спря на място. Жената му подаде едно листче.

— Искат да ѝ се обадиш на този номер.

— Тя добре ли е?

Жената или не знаеше, или просто не каза.

— Да ѝ се обадиш при първа възможност, така каза.

— Добре. Благодаря.

Той ѝ звънна от уличен автомат. Кристъл вдигна след второто позвъняване. Гласът ѝ беше слаб, колеблив.

— Марвин е. Добре ли си?

При звука на гласа му тя се заплака.

— Не, не съм! Страх ме е.

Додж се опита да я утеши и накрая тя си призна, че е напуснала Олбрайт.

— По-скоро избягах — изхълца тя. — Той е... той е...

— Къде си в момента?

Тя му каза и двайсет минути по-късно той влезе в мотела, почука на вратата и погледна през рамо.

Кристъл изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше на петна и подпухнало от многото плач. Освен това беше пълна развалина в емоционално отношение. Додж седна до нея на леглото и я държа, докато тя не спря да трепери. Като повдигна косата от мокрите ѝ страни, той я накара да му разкаже всичко.

— Не мога да ти помогна, ако не знам какво става. — Първото нещо, което искаше да разбере беше дали тя се притеснява, че Олбрайт ще нахлуе отново, ще размаха джобното си ножче и ще изпълни обещанието си да пререже гърлото на Додж. — Знае ли, че си го напуснала?

— Сигурна съм, че вече го е разбрал — каза тя, хълцайки. — Излезе и каза, че няма да го има няколко часа, но аз не му повярвах, че няма да се върне веднага. Не и след онази вечер, когато ми постави клопка. Още щом излезе, извиках такси. Взех набързо само онова, което можех да нося и през цялото време, докато чаках таксито, се страхувах да не се върне и да ме хване.

— Не си ли му оставила бележка или нещо, за да му кажеш къде отиваш?

— Не! Махнах се и няма да се връщам. О, Марвин, ако ме хване, той ще ме убие.

— Не, няма да го направи, защото аз няма да му позволя.

Тя го стисна здраво и му каза, че не знаела какво щяла да прави без неговото приятелство и закрила. От благодарност го целуна по устните.

— Слушай, Кристъл — каза той и я отстрани от себе си. — Има ли някаква друга причина да се страхуваш от Олбрайт?

Тя примига с подутите си клепачи.

— Например?

Той се опита да действа внимателно, за да не прецака нещата.

— Ами, например... не знам. Мислиш ли, че планира друго престъпление?

Тя извърна очи.

— Може би. Крои нещо.

— Исусе.

— Висеше непрекъснато на телефона. Говореше с братовчед си в Мексико. Спомняш ли си, бях ти споменавала за него?

Сърцето му подскочи, но той мълчаливо кимна.

— Мисля, че двамата подготвят нещо. — Очите ѝ отново се напълниха. — И ако успеят, страхувам се, че ченгетата ще си помислят, че и аз съм замесена. — Тя подсмъркна и избърса носа си с опакото на ръката. — Родителите ми се опитаха да ме предупредят. Защо не ги послушах?

— Може би трябва да говориш с полицията.

Тя вдигна глава и го погледна разтревожено.

— Да — кимна той и стисна ръцете ѝ между своите. — Ако им кажеш какво планира Франклин, ще знаят, че не си в комбина с тях. Разбираш ли?

Остана при нея половин час, като се опитваше да изчопли за какво престъпление става дума, но тя не казваше нищо определено, нищо полезно, което да съобщи на срещата на специалния отряд. Очите ѝ продължаваха да произвеждат все нови и нови порции сълзи и тя не спираше да оплаква деня, в който се е свързала с Франклин Олбрайт. Защо не била имала късмета да срещне първо Марвин? Родителите ѝ със сигурност щели да го одобрят. Ако го беше познавала по-рано, нямаше да живее в страх от полицията, в страх от отмъщение от един ревнив, избухлив и проклет бивш затворник.

— Боже, животът ми е такава бъркотия! Ти си единственото хубаво нещо в него, Марвин. Ти си единственият, на когото мога да вярвам.

Втория път, когато го целуна, не беше от благодарност, а Додж знаеше достатъчно за целувките и жените, за да разпознае разликата. Тя пъкна език в устата му и когато падна назад в леглото, той се отпусна върху нея.

Когато тя се сгуши до шията му, той каза:

— Франклин само си приказва и заплашва, Кристъл.

— Ти си толкова мил с мен. — Тя взе ръката му и я сложи между бедрата си.

— Олбрайт ще влезе в затвора веднага щом го заловят и тогава ще можем да сме заедно, без да се страхуваме от него. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Трябва да помогнеш на полицията да го хване, докато извършва престъпление.

Тя се изви в ръцете му.

— Искам да съм с теб.

— Тогава нека отидем заедно в полицията. Ще те придружа.

Тя се опъна.

— Ще си помисля.

— Според мен трябва да отидеш веднага. Преди Франклин да извърши онова, което е планирал.

— Може би утре. — Тя разкопча панталона му.

— Обещаваш ли?

— Обещавам да си помисля. Но не искам да говорим за това повече.

И те не говориха.

Чак до после, когато тя се бе сгушила в него като котенце, издавайки мяукащи звуци, докато потта им се смесваше.

Едва когато тя стана сънена и омекна от секс, продължи разговора за Франклин. Стана непринудено. Защото ако една жена ти вярва достатъчно, за да сподели това, тя ще ти повери най-дълбоките си, тъмни тайни. Във всеки случай такъв бе опитът на Додж. На този принцип се основаваше репутацията му в отдела.

Кристъл изплю всичко, което знаеше. Беше ужасна вътрешна информация, събрана от подочути разговори между Франклин и неговия братовчед в Мексико, която включваше изрази като „кола за бягство“, „полуавтомати“, „ще очистим всеки, който ни се изпречи на пътя“ и „двайсет и пети“ — дата, която бе само след два дена.

Най-накрая тя заспа.

Додж опъна кабела на мотелския телефон, доколкото бе възможно, и влезе в банята, затваряйки вратата след себе си. Обади се на капитана в дома му, събуди го и докладва наученото от Кристъл.

За негова изненада и раздражение, капитанът беше скептичен.

— Доколко може да й се вярва? Може да го прави заради теб, подхвърля ти глупости, за да я оставиш на мира. Дрънка ти в рели-некипели, за да те накара да спиш с нея.

Додж отвори вратата и погледна. Кристъл спеше мирно и спокойно.

— Не мисля, сър. Момичето се страхува от Олбрайт. Сигурен съм. Каза ми, освен това, че се бои да не решат, че е съучастница, защото е живяла с него, докато е подготвял престъплението.

Когато шефът му не каза нищо, Додж продължи:

— Не ме залъгва. Използва жаргони, които няма как да знае, освен ако не ги е чула от някой като Олбрайт. Сигурен съм, че съм прав.

След известна пауза капитанът промърмори:

— Хубаво. Очевидно трябва да се доверя на инстинктите ти, Хенли. Както и на опита ти — добави той насмешливо. — Изкарал си последния си ден във фабриката. Двайсет и пети е само след два дни, което означава, че не разполагаме с много време за планиране на акцията.

Додж му благодари за доверието, после, колкото се може тихо, се изми и се облече. Остави бележка на бюрото за Кристъл, написа ѝ да не ходи на работа, докато не ѝ се обади лично. Обеща ѝ да се погрижи за всичко. Единственото, което тя трябваше да направи, беше да му вярва и да стои там, докато не дойде за нея.

Той тръгна по празните предутринни улици, питайки се как ще обясни на Керълайн къде е бил цялата нощ, без да ѝ се обади. Дори когато заседанията на специалния отряд се проточеха до късно — но никога до пет сутринта! — той ѝ звънеше, за да ѝ каже да не се тревожи.

Трябваше да ѝ обясни, че се е случило нещо спешно, че е имало неочакван пробив по случая и не е имал възможност до късно, а после вече е било прекалено късно и се е страхувал да не я събуди.

Подреди всичко в съзнанието си, но когато стигна до къщата им го обхвана паника, като не видя колата ѝ в гаража.

— О, боже.

Дори не губи време да изключва двигателя. Остави го запален и хукна към задната врата, като изваждаше междувременно ключовете.

Обиколи цялата къща, блъскаше се в стените, спъна се в килима в коридора, влетя през вратата на спалнята им, после спря за миг, когато видя кървавото петно на чаршафа. Беше още топло.

Започна да диша мъчително, имаше чувството, че дробовете му горят. Сърцето му биеше като чук. Отиде до гардероба и отвори вратата. Куфарът ѝ, онзи, който бяха подреждали заедно преди няколко седмици, за да бъде готов, когато моментът настъпи, липсваше.

Той се върна по стъпките си и излезе от къщата, като се движеше дори още по-безразсъдно от преди. Сложи буркана на покрива на

колата си, без да го е грижа повече за прикритието му. Включи светлините и отпраши към болницата.

Остави колата в района на товарната рампа и изтича в сградата. Извика асансьора, като не спираше да натиска бутона с юмрук през цялото време, докато чакаше да дойде. Когато стигна до сестринския пункт на етаж на родилното, там нямаше никого.

— Къде са всички, по дяволите? — Гласът му се отрази в стерилните повърхности на пустия коридор, докато тичаше.

Всяка врата бе украсена със синьо или розово венче и поздравително плюшено мече. Най-после на една от вратите се появи медицинска сестра. Той едва не се сблъска с нея.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената.

— Керълайн Кинг?

— А вие сте?

— Бащата.

Тя се усмихна.

— Поздравления! Имате невероятно сладко бебе!

Той усети как всичко в него се преобръща и му се зави свят.

— То там ли е?

— Тя е там — засмя се сестрата. — Искате ли да я видите?

Той кимна мълчаливо и я последва по коридора към един прозорец със спуснати щори.

— Почакайте тук, аз ще я изнеса.

— Момент, момент. Къде е Керълайн?

— Стая четиристотин и осемнайсет.

— Тя добре ли е?

— Роди лесно и бързо. Съжалявам, че не дойдохте навреме.

Беше се чукал с Кристъл, когато водите на Керълайн са изтекли, когато е започнала да ражда, когато е трябвало да носи грижливо опакования си багаж към колата и да шофира сама до болницата, когато е давала живот на тяхната дъщеря.

Дишането му секна за миг и той отвори уста като риба. Не би могъл да се чувства по-презрян в собствените си очи, отколкото се чувстваше в момента. Стоеше и гледаше лентите на щорите, докато те се отвориха и от другата страна на стъклото застана сестрата, която държеше в ръце най-малкото човече, което някога бе виждал.

Лицето му беше червено, нослето — мъничко, очите — подпухнали. Момиченцето беше увито като индианче. С розова плетена шапчица на главата. Сестрата я свали и той видя русия мъх, който покриваше главичката, и фонтанелата, която пулсираше с ритъма на сърцето.

В очите му бликнаха сълзи и ако преди му бе трудно да диша, то сега бе направо невъзможно.

Той кимна на сестрата и прошепна през стъклото:

— Благодаря ви. — После се отдалечи, за да потърси стая 418. Когато стигна до нея, приглади черната си коса назад и прокара ръце през лицето си. После си пое дълбоко дъх.

Вратата беше тежка. Отвори я само донякъде, преди да пристъпи в стаята. Лампата над леглото светеше слабо, но бе достатъчно, за да се вижда. Керълайн лежеше по гръб, с лице, обърнато на другата страна. Коремът ѝ беше плосък и сега това му се видя странно. Когато чу тихото отваряне на вратата, тя обърна глава нататък.

Погледна го, напълно наясно за прегрешението му.

Той извървя дългия — както му се стори — път до леглото ѝ. Той, който винаги е бил толкова сладкодугмен, не знаеше какво да каже. Беше останал напълно без думи.

Тя заговори първа.

— Когато не се прибра вкъщи и не можахме да се чуем, се обадох в отдела. Казах на човека, с когото говорих, че е спешно, че трябва да се свържа с теб веднага. Тъй като си в специалния отряд и работиш под прикритие, той ми обеща, че ще се опита да те намери и да ти каже да ми се обадиш.

Но ти не го направи. Затова звъннах втори път, бях по-настоятелна от преди. Човекът ми каза, че не е успял да те открие и че ако това би ме успокоило — не е докладвано за убийство или нараняване на дежурната линия.

И гласът, и очите ѝ бяха безизразни.

— Спал си с нея, нали? За да хванеш твоя престъпник си правил секс с гаджето му.

Предпочиташе да му крещи и да плаче. Да стане и да му удари плесница. Беше подготвен да се справи с такъв израз на ярост. Но тази овладяна ярост го ужасяваше.

Той отвори уста да заговори, но още не можеше да измисли какво да каже. Дори не помисли да отрича. Не можеше да добави и лъжа към изневярата, като я оскърби още повече, а и щеше да е безсмислено.

— Искам да се изнесеш от къщата, преди да съм се върнала с бебето.

Обзе го паника.

— Керълайн...

— Говоря сериозно. Искам да се махнеш. От живота ни. От нейния и от моя. Ти нямаш нищо общо с нас. Сбогом, Додж.

— Не можеш...

— Мога. И го правя.

— Аз...

— Ти разруши всичко.

— Направих нещо глупаво.

— Наречи го както искаш. Оскърби ме по-лошо, отколкото го направи Роджър Кемптън.

Тези думи пронизаха като стрела сърцето му.

— Как можа да го кажеш?

— А ти как можа да го извършиш? — Гласът ѝ секна. — Как можа да го извършиш! — попита тя отново, натъртвайки всяка дума.

И той се питаше същото. Не можеше да ѝ предложи извинение, защото нямаше такава.

Тя обърна лицето си към тавана.

— Видя ме за последен път, Додж. Не искам да имам нищо повече с теб. Дъщеря ни няма да те познава, както и ти нея. Радвай се, че си детектив. Пожелавам ти хубав живот. А сега ме остави.

Той остана да стои до леглото ѝ няколко минути, но тя не го погледна повече. Додж излезе от стаята, излезе от болницата, защото трябваше да е животно, за да остане и да се кара с току-що родила жена. Не искаше да прави сцени и да унижава Керълайн пред болничния персонал и другите майки, чиито партньори са били с тях, когато бебетата им са идвали на бял свят.

Отиде при колата си, като на път към нея едва не се сби с портиера, който го обвини, че не се е представил като полицаи.

— Съди ме! — изсъска му Додж, после отпраши, а онзи го изпрати със заплахи.

В къщата, от която му бе заповядано да се изнесе, той свали чаршафите от леглото и ги смени с чисти. Изчисти с прахосмукачка килима в дневната, изхвърли кошчетата с боклук, изтърка плочките в банята, докато не светнаха. Докато вършеше тази работа, си помисли какво друго би могъл да направи, за да го спести на Керълайн.

За деня, в който тя трябваше да се прибере вкъщи, щеше да сложи рози в спалнята. А също и в детската стая. Розови. Щеше да зареди хладилника и килера с любимите продукти на Керълайн. Да оставя на възглавницата ѝ шоколад всяка вечер. Щеше да става с нея всеки път, когато се налагаше да кърми нощем бебето. Щеше да е мил и грижовен. Щеше да купи на бебето плюшени играчки и дантелени дрешки, за които Керълайн щеше да каже, че са екстравагантни, но тайно щеше да ги обожава. Щеше да направи всичко възможно, само за да промени мнението ѝ.

Той трябваше да я има в живота си, иначе животът му нямаше да струва пукната пара. Беше толкова просто. Трябваше да я убеди да го приеме обратно. Но първо трябваше да убеди себе си, че заслужава.

Когато къщата стана идеална, той се изкъпа, избърсна се, преоблече се и отиде в офиса на специалния отряд. В голямата стая имаше само един полицай, и той говореше по телефона. Като видя Додж, затвори.

— Къде беше? Защо не отговаряше на пейджъра?

— Аз...

— Няма значение. Ударил е банка в осем тази сутрин. Веднага след отварянето.

— Исусе! Шегуваш се! Кристъл ми каза, че на двайсет и пет Олбрайт...

— Олбрайт! Забрави го. Нашият човек е изпълнителен директор във фармацевтична компания. Няма досие. Никога нямаше да заподозрем. Милион години. Можеш ли да повярваш?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Додж стигна до края на дългата си история.

— Онзи директор-фармацевт си мислеше, че е по-умен от всички. Ограбил първата банка на майтап, просто да види дали ще му се размине. Когато успял, опитал отново. И отново. Каза, че се бил прирастил. Питам се колко ли му е било забавно на скамейката на смъртниците. Сигурен съм, че е бил езекутиран, освен ако адвокатите му не са издействали помилване. Когато се преместих в Атланта, му изгубих следите. — Той се размърда на пейката, тапицирана с изкуствена кожа, и добави с по-тих тон: — Но за теб това сигурно е най-безинтересната част от историята.

Бери го бе слушала повече от час, без да произнесе и дума. Тя прочисти гърлото си и отпи от чашата с вода, която Грейс бе допълнила незабелязано.

— Какво стана с Франклин Олбрайт?

— Заловиха него и тъй наречения му братовчед, ръководели доходен бизнес с автоматично оръжие. Продавали го на наркокартели през границата.

— А Кристъл?

Додж въздъхна и поклати глава.

— Предполагам, че накрая е разбрала, че Марвин няма да се върне и да я спаси от мотела. Загубих и нейните следи.

— И повече не си я виждал никога?

— Не. Марвин изчезна от живота ми.

Бери се поколеба:

— А мама?

— Не успях да изпълня нито едно от обещанията, които й бях дал. Така че направих каквото ми каза и се магнах от къщата в момента, в който тя се прибра с теб. Повече не я видях. До миналата събота. Както и теб. — Той я погледна преценяващо. — Косата ти е още червеникава, но носът ти не е толкова миниатюрен.

Тя му се усмихна замислено. Настроението ѝ се бе сменяло няколко пъти, докато той разказваше историята си. Тя се мятеше от любопитство към гняв, после сърцето ѝ се свиваше от болка. Не знаеше на коя емоция трябва да се спре, така че ги пусна да се оттекат от само себе си, без да прави съзнателно усилие да ги назовава.

— Специалният отряд е бил разформиран — каза тя.

— Да.

— А ти си станал детектив.

— Не. Репутацията ми в Хюстънското полицейско управление варираше между обект на посмешнице и плейбой. Възложиха ми друга задача, с друг партньор. Всъщност, имах поредица от партньори, защото се държах отвратително с всички тях и никой не искаше да работи с мен.

Бях немарлив в работата. Държах се лошо. Бях груб с шефовете. — Той попипа джоба на ризата си. — Започнах да пуша, защото търсех нещо, което да занимава мислите ми и да запълни болката от загубата на Керълайн и теб, а никотинът не беше опасен колкото кокаинът или пианството.

Той замълча, но след малко продължи, сякаш говореше на себе си:

— Шест месеца след това наложено ми от самия мен чистилище отидох на един шибан гуляй. Разбираш ли, етапът на самообвинение беше преминал и на негово място бе дошъл периодът на „ще-й-покажа-аз-на-нея“. Така че се отдадох на секс оргии. След месеци на едnodневни връзки единственото, което успях да си докажа, беше колко обичам майка ти. Събудих се една сутрин и осъзнах, че никога няма да си я върна, ако продължавам по този път. Опитах да се променя. Отгърнах нова страница. Оправих държанието си и се опитах да спася работата си, която бе на косъм да загубя. С цигарите не успях, но се отказах от жените. Живеех като монах. — Той спря и бръчките на лицето задълбочиха тъжното му изражение.

Бери го попита тихо:

— Реформата не издържа, така ли?

— Не и след деня, в който бе обявен годежът на Керълайн с Джон Малоун.

— Във вестниците ли го прочете?

— Да. Дойде ми като гръм от ясно небе. Показа ми колко жестока може да е съдбата. Нямах представа, че тя е започнала да излиза с него. Не и по този начин, имам предвид. А после всичко беше само черно и бяло. Тя се ожени за него.

Бери можеше да каже, съдейки по грапавия му глас, че дори след толкова време още го боли.

Той остана неподвижен, загледан в някаква точка, после каза:

— Посредством адвокати уредихме въпроса по осиновяването ти от Малоун и той ти даде името си. Подписах, без дори да се боря. Нямах какво да предложа. Ти имаше нов татко, който изглеждаше добър и разбран човек, който щеше да ти даде добър живот, такъв, какъвто аз не можех да ти осигуря. — Той помълча малко и въздъхна: — Тръгнах и никога не се върнах обратно.

След известно време погледът му се върна върху нея.

— Това е, Бери. Не е най-прекрасната история, която един мъж може да разкаже на дъщеря си, нали? Не прилича на приказката за Златокоска.

— Това е тъжна история. Особено за теб.

— Не ти я разказах, за да те накарам да ме съжаляваш. Последното нещо, което искам, е да се изкарам някакъв злочест герой, трагичен образ. Направих лоши избори и си платих за тях. Единствената причина, поради която ти го казвам, е, че може би ще си вземеш поука. Това е най-доброто, което мога да направя за теб. Господ знае, че не съм направил нищо друго.

Те размениха дълъг поглед, който бе прекъснат от звъна на мобилния телефон на Додж. Той го измъкна от колана си и погледна номера, от който го търсеха.

— Керълайн е. — Той отговори, слуша известно време, после каза: — Добре, веднага отиваме там.

Когато връзката прекъсна, обясни на Бери, че Керълайн и Скай са свършили работата си в офиса на шерифа.

— Онзи кретен Меркюри си е получил чека. Майка ти каза, че се налагало Скай да остане там и попита дали ще минем да я вземем.

Бери дръпна чантата си и се измъкна от пейката.

— Ще ме оставиш ли в болницата?

— Грешка. Водя те вкъщи. Никакви спорове — каза той строго, прекъсвайки възраженията й. — Харесва ти или не, аз съм ти баща и

ти казвам, че сега ще се прибереш и ще си починеш.

По пътя за към езерната къща Додж гледаше дъщеря си в огледалото за обратно виждане. Изражението ѝ беше равнодушно, тя гледаше през прозореца в нощта, без да помръдне и без да издаде звук. Би дал хиляда долара, стига да можеше да разбере за какво си мисли. За него? За Старкс? За работата, която бе загубила? А може би мислите ѝ се въртяха около Скай. Кой би могъл да каже?

Каквото и да я тревожеше, искаше да ѝ помогне. Но тази работа с родителската помощ беше трудно нещо, дори когато детето ти е вече възрастен човек. Сигурно беше по-трудно точно защото Бери вече не беше малка. Той ѝ бе попречил да стои на бдение над един престъпник, чийто мозък бе отдавна мъртъв. И въпреки това не можеше да измисли какво да каже, което да не прозвучи тъпо, банално, ненужно или и трите заедно, така че не каза нищо. Керълайн сигурно бе стигнала до същия извод, защото беше мълчалива през целия път от съда до къщата.

След като влязоха вътре, той ги последва по стъпалата към втория етаж. После двете жени тръгнаха в едната посока, а той — в другата. Той си взе душ в банята, където бе започнало всичко. Дори оправи леглото. Но не можеше да се успокои, докато не видеше, че Бери е добре, така че си облече чисти дрехи и слезе долу да изчака Керълайн.

Беше минал почти час, когато чу леките ѝ стъпки да се приближават. Тя не го забеляза, че седи в тъмната дневна и отмина на път към спалнята си.

Даде ѝ няколко минути, после отиде до вратата и почука тихо.

— Аз съм.

От изражението ѝ, когато отвори вратата, можеше да каже, че тя очакваше да ги е сполетяла поредна трагедия.

— Какво има?

— Нищо лошо. Преди да си легна исках да се уверя, че Бери е добре. Изглеждаше наистина капнала.

Керълайн му направи знак да влезе и затвори вратата зад него. Той се огледа. Стаята не беше натруфена, но в същото време бе подчертано женствена. Имаше безброй безполезни възглавнички,

подпрени на желязната рамка на леглото, а трите прозореца бяха обрамчени с набрани завеси. Стените бяха боядисани в същия бледожълт цвят, в който той собственоръчно бе боядисал някога бебешката стая на новородената си дъщеричка. Иначе всичко друго беше бяло, включително хавлиения халат около стройното тяло на Керълайн.

— Бери е изтощена — каза тя. — И разтревожена.

— За какво? Не за Старкс, предполагам. Той си получи заслуженото. Освен ако умре мирно, което за него ще е по-добре, отколкото заслужава.

— Колкото и жестоко да звучи, съм съгласна. Този човек ще продължава да тормози Бери, дори и да би умрял.

— Знаеш ли какво си мисля? — каза Додж. — Мисля, че Старкс си играе с нея като с инструмент. Продължава да я кара да го съжалява.

— Сигурна съм — кимна Керълайн. — Той е манипулатор.

Додж отиде до един от прозорците и погледът му се плъзна навън към тъмната гора, плувния басейн и терасата, към езерото отвъд. Беше прекрасна гледка. Луната блестеше върху водата, която меко се плискаше в брега. От шерифството бяха изтеглили полицаите, възвръщайки спокойствието на пейзажа.

Мислейки на глас, той произнесе:

— Още не схващам защо му е трябвало да отиде в онова шибано блато. Скай също се чуди.

— Предполагам, че никога няма да разберем. Доволна съм, че е там, където е сега.

— Ще се успокоя едва когато науча, че е в земята — промърмори Додж.

Той огледа имота с един последен, проучващ поглед, после се върна. Керълайн беше седнала в края на леглото.

— Говорих с Бери. — Той се поколеба, но все пак продължи, като седна на един тапициран стол. — На чийзбургери, докато ти и Скай се занимавахте с Меркюри.

— Тя е разбрала.

— Не мисля, че ѝ е отнело много време.

— Какво ѝ каза?

— Всичко. Цялата грозна истина.

— Не трябваше да го правиш, Додж.

— Да, трябваше. Не заради нея, а заради мен. Имах нужда тя да знае всичко.

— Защо?

— Първо, защото така никога няма да те обвинява, че си ни разделила. Не че ѝ е хрумвало, но исках да я уверя, че не бива. Второ, каквото и да изпитва към мен, то е основано върху студените безпристрастни факти; няма нужда да си фантазира за някакъв въображаем татко. Не исках да гледа на мен през призмата на романтиката.

Като ѝ казах истината, поех риска да ме презре. Но може би ще съзре някакво изкупление в това, че не се опитвам да се изкарам такъв, какъвто не съм. Надявам се да оцени това, че бях честен с нея.

— Вярвам, че ще го направи. Винаги е била справедлива и не таи омраза. Освен това ми каза, че те харесва. Мисли, че си страхотен.

Той избухна в смях.

— По малко мърляв начин.

— Точно за това ти говоря — каза той раздражено. — Че ме вижда по-добър, отколкото съм. — Той погледна Керълайн и за хиляден път го бодна остро съжаление. — Не и ти, обаче. Ти ме видя точно какъвто съм.

— И те обичах въпреки това.

Между тях легна дълга тишина. Никой не помръдна.

— Не почука на вратата ми само за да говорим за Бери, нали? — попита тя накрая.

Додж си пое дълбоко дъх и го издиша, погледна настрана, после се обърна.

— Никога не ти казах колко съжалявам, Керълайн. Разговорът тази вечер ми напомни... — Той спря и въздъхна. — Още когато го сторих, беше прекалено късно да го поправа. Да чукам Кристъл беше най-малкото. Знам, че звучи като клише, но се кълна в господ, то не означаваше нищо за мен. Действах механично, през цялото време планирах какво ще направя след това.

Не ти изневерих с тяло. Изневерих ти с егото си. Нищо, което казах тогава и което казвам сега, не променя нещата. Направих го. Но искам да знаеш колко много съжалявам. Когато ми каза, че съм те обидил по-тежко и от Роджър Кемптън, се отвратих от стореното от мен. Мразех се, че съм ти го причинил и че съм разрушил всичко,

което съм имал. — Той млъкна и си пое накъсано въздух. — Трийсет години исках да ти го кажа. Съжалявам за болката, която ти причиних.

Тя заекна леко:

— Извиненията се приемат.

— Благодаря ти. — Преди да се почувства смешен, той се плесна по бедрата и стана. — Уморен съм. Не мога да си спомня дори какво съм правил тази сутрин.

— Дойде в хотелската ни стая в Хюстън и ни събуди.

— Днес ли беше?

— Да, денят беше дълъг. Но добре поне, че Орън Старкс е заловен. Можем да си починем, без да се притесняваме за безопасността на дъщеря си. — Тя се пресегна за ръката му и я стисна. — Благодаря ти, Додж.

— Не съм направил кой знае какво.

— Отзова се на молбата ми за помощ.

— Доволен съм, че ме потърси.

— Ти беше първият, единственият човек, за когото си помислих в онзи момент.

Мина една минута, после втора. Тя не пускаше ръката му. Вместо това я погледна и прокара пръсти по изпъкналите му вени. После бавно я обърна с дланта нагоре, вдигна я към устните си и притисна устни към нея. Остана така дълго, след това го погледна и той не можа да откъсне очи от нейните.

— Толкова години — каза тя дрезгаво, — а ти още си ми толкова близък. Бих познала тази ръка измежду всички други в света.

Додж само я гледаше, не смееше да мръдне, нито да повярва, че това наистина се случва.

— Имал си много жени след мен. Две съпруги. И много други.

Той направи движение с рамене.

— Ти...

— Какво?

— Спомняше ли си нещо за мен?

Той въздъхна.

— Всичко.

Тя се усмихна несигурно и с лека тъга.

— Вече не съм млада и стройна.

Той се удържа колкото можеше и толкова дълго, колкото искаше. Привлече я и я притисна към себе си. Никоя прегръдка на света не е била по-силна и по-здрава. Притисна лице в косите ѝ и изрече думите, които мислеше, че никога няма да има шанс да изрече.

— Ти си единственото нещо, което някога съм обичал. Господ знае. — Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна нежно главата ѝ. — Забърках такава голяма каша, Керълайн, но те поисках в минутата, в която те видях, и това никога не се промени.

Тя лежеше напреко на гърдите му, притиснала буза към сърцето му, а неговата брадичка се подпираше върху главата ѝ.

— Стар съм. Ти ме изхаби.

Тя побутна чатала му с коляно.

— Ти си расов жребец.

— Мислиш ли?

Тя се повдигна и се подпря на лакът, за да погледне лицето му.

— Ъхъ.

Додж се усмихна и тя отвърна на усмивката му. Прокара пръсти по гърдите му, а очите ѝ се местеха с любов по това скъпо, вече поостаряло лице.

— До тази вечер не ми беше казвал, че съжаляваш. И до този момент аз така и не съм ти благодарила.

— Да ми благодариш?

— За Бери.

Гърлото му се сви. Той прокара пръсти през косата ѝ.

— Да, направи го. Всеки път, когато я погледнеш, мога да видя колко я обичаш.

Целунаха се. Тя първа се отдръпна.

— Кога ще ми кажеш?

Изражението му остана безстрастно.

— Да ти кажа какво?

— Какво си мислиш.

— Какво си мисля? Веднага. Че си гола. Че имаш лунички. Особено обичам онези на гърдите ти.

Тя се засмя, но не изглеждаше убедена в шегата му.

— Няма ли да ми кажеш?

— Няма нищо за казване.

Керълайн го погледна в очите, после промърмори:

— Хубаво — и намести главата си върху гърдите му. С изключение на няколкото прошепнати гальовни думи, разговорът им завърши. От време на време Додж подхвърляше по нещо неприлично, което я караше да въздиша, да се смее или да се изчервява. Те нямаха нужда от думи, за да изразят какво чувстват и това беше най-важното.

Накрая тя се сгуши до шията му и промърмори сънено:

— Не искам това да свършва, но не мога да държа очите си отворени.

Той целуна нежно устните ѝ, после я отдалечи от себе си, като придърпа хълбоците ѝ към скута си.

— Знам, че обичаш така.

— И аз знам какво обичаш. — Тя хвана ръката му, сложи я върху гърдите си и я покри със своята. — Не са толкова стегнати, колкото бяха.

— Списанията пълнят главите на жените с какви ли не глупости. А сега спи.

Тя се отпусна и скоро потъна в сън. Додж остана буден известно време. Беше уморен до смърт, но също като Керълайн не искаше да пропусне и една секунда от тази нощ, прекарана заедно. Нямаше да губи време в сън, когато можеше да я държи, да чувства меката ѝ топлина и да слуша всеки дъх, който поема.

А имаше и друго, което предизвикваше недоволство у него, и което тя бе усетила, нещо неопределено, което се криеше невидимо в дъното на ума му и разяждаше подсъзнанието му като коварен гризач, като му отказваше физическо удовлетворение и правеше спокойствието му невъзможно.

Въпреки преживяното емоционално вълнение Бери спа дълбоко и без сънища. Събуди се на зазоряване. Взе си душ, облече се и се спусна по стъпалата, за да си направи кафе. Тъкмо когато кухнята се изпълни с аромата му, Додж се присъедини към нея. Изглеждаше смутен и в отбранителна позиция в същото време. Тя погледна в посоката, от която бе дошъл — спалнята на майка ѝ.

Едва обузда изкушението да го подразни и вместо това му предложи чаша прясно кафе.

— Благодаря. — Той добави две лъжички захар и отпи. После небрежно продължи: — Онази гривна със сърцето талисман... Разкажи ми за нея.

— Беше един от няколкото подаръка, които Орън ми е правил през годините. — Тя му разказа онова, което бе разказала на Скай и на шериф Дръмънд за отказа на Орън да приеме нежеланите подаръци. — За да избегна срещите с него, накрая се отказах да му ги връщам. Защо сега се сети за нея?

— Хрумна ми, че никога не сме говорили за това, след като установихме, че Сали Бъкланд е носила същата. Не знаеше ли, че и на нея е дал такава?

Тя поклати глава.

— Твоята тук ли е в момента?

— Горе е. Взех всичко, дадено ми от Орън, когато дойдох в Мерит.

— Изглежда имаш интуиция. Сякаш са ти трябвали веществени доказателства.

— Може би съм наследила тази склонност от теб.

Коментарът видимо му се понрави. Но не го разсея.

— Имаш ли нещо против да я погледна?

Тя се качи горе. Когато се върна няколко минути по-късно, майка ѝ беше в кухнята и си наливаше кафе. Беше разрошена, но приятно възбудена. Усмихна се срамежливо на Бери и радостно я поздрави, но очите ѝ отбягваха Додж.

Бери беше събрала всичко, дадено ѝ от Орън Старкс в малка платнена торбичка. Отвори я и изсипа съдържанието ѝ върху кухненската маса, после се разрови из предметите, за да открие гривната. Тъй като не я намери веднага, се наложи да се поразтърси по-внимателно.

После погледна Додж и Керълайн неразбиращо.

— Не е тук. Как е възможно? Последният път, когато проверявах, беше заедно с останалите неща.

— Кога беше това? — попита Додж.

— Не си спомням точно.

— Преди да се преместиш тук или след това?

— След това. Исках да се освободя от всичко, което ми напомня за него. После промених мнението си, но гривната беше тук, сигурна съм. Това беше най-личният измежду подаръците.

— Може би си я преместила в някакъв момент и не си спомняш?

— Разбира се, че си спомням! — После, съжалявайки за избухването си, тя протегна ръка към майка си и я хвана. — Щях да си спомня, мамо. Нали не мислите, че...

— Че твоята гривна е била на ръката на Сали Бъкланд? — завърши Додж изречението вместо нея.

— Не е възможно. Кога Орън би успял да вземе моята?

Додж прочисти гърлото си.

— Възможно е... само теоретично — Старкс да е тук.

— Тук! Имаш предвид в тази къща?

Бери и Керълайн слушаха невярващо, докато им разказваше за снимките, които бе открил в контейнера за боклук недалеч от мотела, където Орън се беше крил, докато Дейвис Колдеър не бе налетял на него.

— Сякаш е „картотекирал“ терена, тъй да се каже. Има снимки на къщата от всички ъгли. Както и на теб — каза той смутено. — За да ги направи, трябва да е използвал телеобектив, а също и да е бил достатъчно близо до къщата. Може би е успял някак си да влезе вътре, когато не си била тук, и да се настани. В нощта, когато простреля Бен Лофланд е знаел къде се намира спалнята ти.

Бери се сви, потърка ръце една в друга и усети как настръхва.

— Бъркал е в чекмеджетата ми? Ровил ми е из нещата? — От тази мисъл ѝ прилоша.

— Не знаем какво е направил. Но е възможно.

— Искам да видя снимките — настоя Бери.

— Не, не искаш. Повярвай ми.

— Искам да ги видя, Додж.

Той изруга под нос. Бери го чу, че се проклина, задето ѝ е казал.

— Трябва да помолиш Скай. Накара ме да му ги върна.

Точно тогава клетъчният му телефон иззвъня.

— За дявола говорим... — Той отговори, слуша известно време, после каза: — Тръгваме. — И прекъсна. — Има признаци, че Старкс идва в съзнание.

— Ужасна картина — каза им Скай, когато се срещнаха пред спешното.

Вътре в болницата леглото бе заобиколено от лекари и няколко сестри, които действаха уверено и енергично, докато се опитваха да успокоят очевидно възбудения пациент. Орън се мятеше, опитвайки да се освободи от коланите, с които бе привързан към леглото.

Когато ги забеляза, една от сестрите се приближи до вратата.

— Можете да изчакате в коридора, помощник Ниланд. Ще дойда и ще ви взема, ако той започне да говори смислено. — Беше тънък намек да се махнат от там.

Преместиха се в една малка чакалня.

— Цялото това мъчение... — прошепна Керълайн и поклати глава. Така и не довърши мисълта си. Тези думи казаха достатъчно.

Додж се отпусна на един стол. Извади пакета с цигари от джоба на ризата си, прехвърли го няколко пъти из ръцете си и го върна обратно. Скай стоеше до вратата, облегал гръб на стената.

Известно време всички мълчаха. По едно време Бери почувства, че не издържа напрежението и задъхано произнесе:

— Аз го откраднах от него. От Орън.

Тримата я погледнаха слисано.

Преди те да успеят да реагират и преди да изгуби самообладание, тя стисна очи, сякаш скачаше отвисоко, и продължи:

— Знаете, че Орън беше работил по кампанията, която аз и Бен приключихме в петък. — Те кимнаха едновременно. — Това беше по времето, когато изплуваха нещата около Сали. Тя напусна и всички разбраха, че Орън е причината.

Бери се поколеба, после наведе глава:

— Не, това не е точно казано. Аз направих така, че да изглежда сякаш Орън е причината.

— Какво искаш да кажеш, Бери? — попита Керълайн.

— От ръководството ме попитаха за напускането на Сали. Казах им, че се е махнала заради Орън.

— Което е било вярно.

— Нека да го кажа, мамо, моля те. — Тя спря за малко, за да събере мислите си. — Накарах шефовете да повярват, че компанията едва е успяла да избегне скъпоструващ процес за сексуален тормоз,

когато всъщност Сали никога не е имала такова намерение. Стигнах и по-далеч — намекнах, че и други жени в офиса смятат да предприемат подобни стъпки. Това ги смути. Попитаха доколко са сериозни нещата, и аз, като жена, какво бих направила с Орън Старкс. Дали според мен трябва да го предупредят и да му дадат изпитателен срок, или направо да го уволнят. И доколко може да се разчита, че ще си вземе поука.

Сигурно ви е ясно какво им казах. Замълчах си за отличната работа, която Орън вършеше. Не казах на шефовете, че първоначалната му идея е била най-добрата и че Бен и аз проектирахме цялата кампания около нея. Вместо това подхраних параноята им и ги накарах да се страхуват, че най-лошото ще е Орън да остане да работи във фирмата.

На следващия ден му връчиха заповедта за уволнение. Не му позволиха да вземе със себе си никой от проектите, по които работеше. Беше ескортиран от сградата от охранители и бе третиран като престъпник. — С едва доловим глас тя добави: — И стана такъв.

Дълго време никой не заговори.

— Почакай малко — обади се Додж. — Не можеш да обвиняваш себе си за онова, в което се е превърнал Орън. Всеки ден уволняват хора. Но те не започват да убиват. Той е бил такъв и преди да го уволнят.

— Додж е прав, Бери — съгласи се тихо Скай.

— Но това не е краят. След уволнението той ме помоли да се застъпя за него. Аз го излъгах, че съм се опитала да му помогна да си върне работата, но че решението на „Делрей“ е непоколебимо. Което беше лъжа. Никога не съм повдигала въпроса за него. Нито веднъж. Тъкмо напротив. След като си тръгна, се възползвах от работата му. Бен също, с това, че си замълча. Знаеше, че съм играла нечестно, но го подмина тихомълком. Никога не каза на никого за ценния принос на Орън. — После добави полугласно: — След това научих, че никога не ми е вярвал наистина.

Тя спря да си поеме дъх.

— Колкото до Сали, окуражих я да напусне компанията. Казах ѝ, че никога няма да се отърве от Старкс, ако остане в „Делрей“.

— Което също е истина — обади се Керълайн.

— По всяка вероятност — съгласи се Бери. — Но аз имах егоистична причина да я подтикна да напусне. Тя беше добра.

Клиентите харесваха непретенциозния ѝ маниер. Шефовете също. Тя представляваше заплаха за напредъка ми. Искях да се махне. Затова я принудих да напусне. Манипулирах я, като същевременно направих така, че Орън да бъде уволнен. И всичко това, за да изпъкна аз.

Тя обърна глава към Керълайн:

— Никой не се е гордял повече от мен с изключителните ти успехи, мамо. Но е трудно да си достоен за това. Аз съм също толкова амбициозна, но когато става дума за постигане на цели, нямам твоето търпение, твоя стил и твоята елегантност. Предполагам, че съм устроена другояче — каза тя, поглеждайки към Додж. — Във всеки случай напрежението и вината, които чувствах през това време, се увеличиха. Точно затова ти се развиках онзи ден и по-късно направих сцена на Орън на верандата. Дойдох тук, в Мерит, да се оправя, да подредя приоритетите си. През това време осъзнах, че трябва да призная своята непочтеност и да се коригирам. Когато се обадох на Орън последния четвъртък вечерта, му казах, че името му ще бъде включено в кампанията, когато се презентира. — Тя спря, после добави тихо: — Това не беше достатъчно.

Мълчанието между тях беше тежко. Додж въздъхна.

— Ако ме питаш, това са глупости. Добре, може би амбицията ти е малко прекалена. Сали Бъкланд е имала свобода на волята. Може да си я подтикнала, но тя е взела крайното решение. Колкото до Старкс — продължи той, правейки физиономия, — зад интелигентността на този умник се е криел малко странен тип, склонен към насилие щом само се открие такъв шанс. — Той посочи строго към Бери и каза: — Ти си призна. Стига вече.

Тя усети прилив на обич към него и щеше да я изрази гласно, ако докторът, лекуващ Орън, не се появи внезапно на отворената врата.

— Кой от вас тук се казва Бери?

Тя стана.

— Той повтаря името ви отново и отново.

— Трябва ли...

Лекарят сви рамене.

— От вас зависи. — После, така внезапно, както се бе появил, изчезна.

Керълайн хвана ръката на Бери.

— Не отивай. Не трябваше изобщо да идваме.

Бери погледна Додж, търсейки мълчаливо мнението му.

— Искане ми се да беше умрял в Гъстака, и да ти спести това.

Когато очите ѝ срещнаха тези на Скай, той каза:

— Ако отидеш, ще дойда с теб. Трябва да чуя какво ще ти каже.

Тя се приближи към него и двамата излязоха заедно в дългия коридор.

Стаята на Орън в спешното отделение напомняше сцена от страшен филм. Тя се приближи до леглото му с тревога. Клепачите му трепкаха. Повтаряше непрекъснато името ѝ, като в транс. Ръцете му се движеха неспокойно, пръстите му дърпаха чаршафите, но коланите го придържаха към леглото.

— Дали ме чува? — попита тя.

— Опитайте — предложи една от сестрите.

Бери преглътна опасенията си.

— Орън? — Когато той не ѝ отговори, тя прочисти гърлото си и произнесе по-отчетливо: — Орън? Чуваш ли ме? Аз съм Бери.

Клепачите му потрепнаха и се вдигнаха, но очите се завъртяха в очните ямки, разфокусирани. Той произнесе името ѝ с тънък, стържещ глас.

— Да. Аз съм. — Тя се почуди какво да каже, което да не звучи съвсем глупаво. — Ти си в болницата. Лекарите и сестрите се опитват да ти помогнат.

— Бери. — Името ѝ отново се откъсна от устните му, когато той замига, опитвайки се да я види. — Бери.

— Тук съм.

— Ти си жива.

— Да.

— Трябваше да си мъртва.

Тя си пое рязко дъх и се дръпна.

Скай сложи ръка на рамото ѝ.

— Да излезем оттук.

Но преди да е помръднала, Орън успя да извие ръката си и да я хване за китката. Тя погледна ужасено към студените, влажни пръсти, които я стискаха. Очите му сега бяха широко отворени и фокусирани върху нея. Лудостта в тях я накара да потръпне от страх.

— Ти ще умреш — произнесе той със злоба. — Ще умреш.

Тя освободи ръката си и залитна назад, но не откъсваше очи от маниакалния поглед на Орън. После внезапно клепачите му започнаха отново да се движат бързо-бързо. От гърлото му се разнесе отвратителен звук. Главата му се удари назад във възглавницата, отмествайки настрани марлята, която покриваше дупката отстрани на черепа му. Тялото му започна да трепери неконтролируемо.

— Получава пристъп — каза една от сестрите.

Скай дръпна Бери и я изведе от стаята. Отвън в коридора тя се отпусна в ръцете му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Скай знаеше, че ако не се върне в шерифския офис веднага след смъртта на Орън Старкс, ще бъде обсаден от репортери и колеги, които точеха лиги да научат ужасните подробности. Трябваше му малко време да се успокои, преди да се върне към месомелачката, така че провеждаше телефонните разговори от кухненската си маса.

Освен това можеше да се справи по-добре с неуредените въпроси тук, където нямаше да го прекъсват постоянно. Имаше клетъчен телефон, кана силно кафе и списък с хората, на които да звъни. Пръв беше шериф Дръмънд, който промърмори нещо за пропилияния живот на Орън Старкс, след което похвали Скай, че са го заловили.

— Това бе координирано усилие, сър.

Шерифът отхвърли скромността му, после попита за Керълайн и Бери, и след като Скай го увери, че са добре, както би могло да се очаква, шерифът шокира Скай, като му съобщи, че е решил да не се кандидатира за нов мандат.

— Време е да предам полицейската палка. — Той млъкна, после добави: — Ще съм доволен да станеш мой приемник. Няма по-добър от теб. И не го казвам единствено, защото си героят на деня.

— Оценявам доверието.

— Заслужил си го. Помисли. Ще говорим пак.

Скай беше поласкан и развълнуван, но не можеше да се отдаде на мисли за бъдещето, когато задълженията му в момента бяха толкова неотложни. Той продължи надолу по списъка, следващото му обаждане беше до старческия дом, където се намираше майката на Орън Старкс. Администраторката му напомни за сериозността на болестта ѝ.

— Тя е неадекватна, помощник Ниланд.

— Разбирам, мадам. Просто си помислих, че би трябвало да е официално уведомена за смъртта на сина си.

Тъй като в дома на Старкс в Хюстън сред документите му не бяха намерени такива за адвокати или упълномощени лица, а майка му

не бе в състояние да вземе решение, свързано с погребението му, Скай се обади в един погребален дом в Мерит, за да го уредят.

Най-накрая звънна на хюстънския детектив Родни Алън и му даде подробен анализ.

— Имаше много малък шанс да оцелее след раната в главата. Почина рано тази сутрин в мъки, като продължаваше да иска смъртта на госпожица Малоун.

— Бъди доволен, че го залови.

— Доволен съм.

Алън помоли за документацията, необходима за затварянето на случая по убийството на Сали Бъкланд, и Скай обеща да му я предаде веднага, след като я приключи.

— Проверих досието на Хенли — каза след кратка пауза детективът.

— Добре е да имаш такъв човек на своя страна.

— Щом казваш.

— Да, казвам. — Преди да бъде добавено още нещо, Скай прекъсна линията. И в този момент някой почука на вратата.

Бери го погледна през квадратите стъкло, които оформяха горната половина на вратата, надявайки се да прецени реакцията му от ненадейното ѝ идване. Но преди да е успяла, той отвори вратата. Беше облечен в джинси и бяла тениска, извадена отгоре. Беше бос.

— Здравсти.

— Здравсти.

Той се отмести настрана. Тя направи стъпка и прекрачи прага към кухнята, която миришеше на прясно кафе. Тя забеляза разхвърляните листи по масата, гъстите драсканици и линии, направени с уверена мъжка ръка.

— Работиш ли?

— Просто трябваше да проведе няколко официални разговора. Ти как си?

— Добре. — Малко след като Скай я изведе от болничната стая на Орън, докторът бе обявил, че е починал. — Но още треперя.

— Беше ужасно.

— Да.

Той пхна ръце в задните джобове на джинсите си, после ги извади. Кимна към плота:

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

— Когато тръгна от болницата каза, че се прибираш вкъщи да спиш.

— Така е. Но когато стигнахме там, мама настоя да хапнем. Додж прояви желание да отиде до магазина и да купи нещо. А аз реших да дойда и да те поканя да се присъединиш към нас. — Тя си пое дъх, знаеше, че може би малко избързва, но все пак искаше да поеме този риск. — Дойдох, защото исках да си до мен.

Само с една широка стъпка той се озова до нея. Дръпна я към себе си и я прегърна със силните си ръце. И един дълъг, безкраен момент, двамата останаха така — без да помръднат, без да дишат. После той повдигна брадичката ѝ и я целуна с изненадваща нежност. Когато се отдръпна, потърси очите ѝ, сякаш молеше разрешение и трябваше да се увери, че намира в погледа ѝ това, което търсеше.

Наведе глава и потърка устни в нейните, после устните им се сляха жадно. Тя плъзна ръка под неговата. Ръцете ѝ се заключиха на гърба му и тя се притисна още по-силно. Целувката продължи, докато той се отдръпна и притисна устните си към врата ѝ, точно под ухото.

— Може ли да продължим с това без дрехи?

Тя издаде неопределен звук, който той възприе за „да“. Хвана я за ръка и я поведе към обширната си спалня. Леглото беше оправено, но това не трая дълго. Той отхвърли покривката, после се върна при нея и се зае да разкопчава копчетата на блузата ѝ. Отвори закопчалката на сутиена и освободи гърдите ѝ. Взе ги в ръце и започна да ги целува.

Устни, език, пръсти. Те я оставяха без дъх, безпомощна, докато не осъзна, че леките звуци, изпълнили тихата стая, идват от нейното гърло. Той продължи да я гали с уста, а ръцете му се мушнаха под полата ѝ. Едната обхвана задничето ѝ, другата се мушна отпред в бикините ѝ.

Тя простена, защото той знаеше какво точно да направи и как да го направи добре. Играта на пръстите му скоро я накара да се задъха.

— Спри! Скай. Спри.

— Не — промърмори той, а устните му заиграха още по-пъргаво около зърното ѝ.

Беше толкова хубаво. Притискането на пръстите му, леката милувка на палеца му. Тя започна да се извива срещу тази ръка, която сякаш беше навсякъде. Предизвикана от пламенния му шепот, който я окуражаваше, тя излезе напълно от контрол и позволи на удоволствието да нахлуе. Вълните му се блъскаха в нея, докато накрая тя се отпусна и се прилепи към него.

Той я върна отново на леглото, махна косата от лицето ѝ. Целуна устните ѝ, след което съблече всичко от нея. Без да откъсва очи, застана в края на леглото и съблече тениската си. Разкопча джинсите си с опитна ръка, после ги смъкна надолу и излезе от тях.

Не носеше нищо отдолу и тази невероятно секси гледка предизвика вътре в нея остра реакция. Той се плъзна върху ѝ, накрая се озова точно отгоре, като се подпираше на здравите си ръце. Откровеното изследване на тялото ѝ я накара не да изпита срам, а породило у нея желание да го докосне, което и направи. Очите му се затвориха и дишането му стана накъсано и шумно, после изсвистя между устните му, когато палецът ѝ поглади най-чувствителното място и се навлажни.

Когато той проникна в нея, тя прехапа долната си устна, за да сдържи стона. Ръцете му се отпуснаха. Тя пое тежестта му с цялото си тяло. Инстинктивно събра колене, за да го поеме по-навътре и той реагира не само с тяло, но и с цял вулкан от накъсани въздишки и груби, задъхани думи — безцеремонния, първичен език на мъж, тотално погълнат от мига на съвкупление.

Останаха да лежат така, преплели крака. Той бе отпуснат, но цялото му тяло продължаваше да жужи от усещания. Нищо чудно. Обектът на неговата страст, жената на фантазиите му беше тук гола, в неговото легло, и тя бе просто невероятна.

— Харесва ми, че ме целуваш.

Дрезгавият ѝ глас изпрати подновено желание през тялото му. Той обърна глава и я погледна.

— Докато го правехме... имам предвид. Беше много приятно. Абсолютно секси. Но също така — тя повдигна лице и надникна в очите му — ужасно сладко. Специално.

За него бе същото. Никога преди не беше целувал жена, наистина да я целува дълбоко, докато прави любов с нея. Бери сигурно нямаше да му повярва, ако ѝ кажеше. Но бе прекалено рано да споделя подобни неща. Беше прекалено рано и да чувства подобни неща към една жена, с която се бе запознал само преди четири дена. Само че истината беше такава.

Като я гледаше сега, той осъзна колко страхотно би било да се събужда всяка сутрин през останалата част от живота си и да вижда лицето ѝ на съседната възглавница. Мисълта накара стомаха му да се свие. Изгаряше го такъв копнеж...

— Кажи ми — започна тя, — в армията ли се научи да говориш на такъв безобразен език?

— О, по дяволите — простена той. — Какво съм казал?

— Не си ли спомняш?

— Бях прекалено зает. Ако езикът ми е бил оскърбителен, извинявам се.

Тя му се усмихна палаво.

— В известен смисъл ми харесва.

— Хммм?

— Хммм.

Целунаха се лениво. Накрая тя отново се озова по гръб.

— В армията ли получи белега си?

Той погледна надолу към изпъкналата, грапава линия по дължината на бедрото му. Опитни хирурзи се бяха опитали да го махнат, да го направят по-малко забележим, но той продължаваше да изглежда така, сякаш плътта му е била разрязана с груба, старомодна отварачка за консерви и после защита с бодлива тел.

— Трябваше да те предупредя.

— Неприятно ли ти е да говориш за това?

Той разтърка ухото ѝ между пръстите си. Беше невероятно меко.

— Афганистан. Назначиха ни към полицията да оказваме помощ, където има нужда, а не да се бием с врага. Моето отделение отиде в къщата на един мъж, който работеше като наш преводач. Отидохме там да обсъдим безопасността в местното училище.

Било е клопка. Нашият човек се оказа талибан. Настана истинска кървава баня. Успяхме да ги избием всичките. Включително две жени. И едно дете, което изглеждаше на тринайсет. Аз и още един бяхме

единствените оцелели от отделението. Последното, което чух за него беше, че още не е наред психически. — Очите му се преместиха върху нейните. — Извадих късмет.

— Боли ли те?

— Понякога ми напомня, че е там. Но не прекалено често. — Той се усмихна. — Оправя се като го разтъркам.

— А от целувка?

И без да чака отговор, тя се наведе надолу. Прокара върха на пръста си по белега, който минаваше от коляното до слабините му, после проследи извивката с устни, като я целуваше нежно. Той сложи ръка на тила ѝ. Леко. Само за да ѝ покаже колко дяволски добре се чувства, колко мило е от нейна страна, че не е отвратена.

След това тя целуна пениса му, взе връхчето му в уста и всяка клетка от тялото му се възбуди.

— Боже... — Той я хвана за косата и я издърпа нагоре. — Спри, Бери. — Застанаха лице в лице. Изражението ѝ беше несигурно. Тя изглеждаше малко засегната.

Скай прокара палеца си по устните ѝ.

— Искам да го правиш, повярвай ми. Чувствам се страхотно и само след пет минути сигурно ще се разкайвам, че съм те спрял. Но трябва да знаеш някои неща.

— Какви неща?

— Аз няма да се махна оттук.

Тя поклати глава объркано.

— Какво?

— От Мерит. Оставам. Някои се питат защо съм се установил тук. Чувал съм слухове, че съм лишен от амбиция, че си пропилявам живота в това затънтено място. Може би всичко това е вярно в някаква степен. Но основната истина е, че когато напуснах армията, ми приляваше до смърт от вида на кръв и гледката на умиращи хора, а те умираха по грозен начин. Исках да съм ченге, искал съм го през целия си живот, но не исках работа в някой голям град, където насилието е всекидневие.

— Насилие може да има навсякъде. Въпросният случай, например — каза тя, имайки предвид Старкс.

— Да, но това не е всеки ден. Последните няколко дни са изключение, работата ми е да следя за спазването на реда и закона. И

го правя добре. Разбира се, превозвал съм нарушители до затвора. Взривявал съм къщи, и понякога в тези нападения се получават жестоки наранявания. Но не се налага да убивам жена, преди тя да може да ме убие. Не се налага да удриям момче, което още не се бръсне.

— Но това е било...

— Война. На другия край на света. Спечелих я. Но прочети вестниците, Бери. Слушай новините. Искам да съм там, където има по-малка вероятност да се налага да убивам някого. Аз може... може да заема мястото на шерифа, когато Дръмънд се пенсионира, но това е най-много, което ще направя. Не искам да стигнем прекалено далеч и в един момент да откриеш, че не съм такъв, за какъвто си ме мислила, или такъв, какъвто искаш да бъда.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ беше безрадостна.

— Интересно.

— Кой знае защо не мисля така.

— Не, интересно е. Додж ми каза почти същото снощи.

— Боже, започнал съм да звуча като Додж?

Тя се обърна към него и се притисна още по-близо. Заговори почти шепнешком:

— Той и мама снощи спаха заедно.

— Не за пръв път, струва ми се.

— Той ми е баща.

— Откога знаеш?

Тя го погледна изненадано.

— Знаел си?

— Предполагах.

— Как?

— Начинът, по който я гледаше, по който гледаше теб, не се връзваше с него. Той не понася никого. А за вас двете се грижи и го показва. Не беше толкова трудно да се досетя защо.

Тя му предаде историята, която предишната вечер Додж ѝ бе разказал. После въздъхна:

— Тъжно ми е за него. Направил е ужасна грешка, но я е плащал цели трийсет години. Ужасно дълго наказание за един грях. Жал ми е и за мама. Той е бил любовта на живота ѝ. А е живяла без него.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Додж си е тръгнал. Керълайн го е оставила да си тръгне. Ще му простиш ли тези избори?

— Да. Защото както двамата са прави, така и двамата са виновни.

— Хм.

Тя се подпря на лакът, така че да гледа лицето му.

— Това беше едно много красноречиво „хм“. Какво?

— Ти и Додж си приличате много.

— И двамата сме с плоски гърди.

Той се разсмя, но не й позволи да го разсейва.

— Нямах това предвид.

— А мислеше ли, че и двамата сме манипулативни? Че следвам неговия метод да напредвам професионално с неетични средства и на всяка цена?

— Това, което щях да кажа — произнесе той с подчертано търпение, — е, че вие двамата искате да простите на всички, освен на себе си.

Тя погледна дълбоко в очите му и сбърчи вежди.

— Може би. Защото аз не мисля, че някога ще си простя за онова, което Орън причини на тези хора.

— Не се обвинявай за неговия изблик. Когато някой откачи, след като миналото му и поведението му бъдат анализирани, единственото, което изненадва, е, че не е откачил по-рано. Нямах никаква вина за случилото се.

— Благодаря ти, че мислиш така.

— Не ти приказвам празни приказки, Бери. Наистина го мисля. Колкото до „Делрей“, самообвиненията ти надхвърлят престъплението. Що за политика на компанията е да задържа работата на служител, когато този служител напуска преди завършването на проекта?

— Приносът на служителя остава за „Делрей“ — отговори тя тихо.

— Когато Сали напусна, взе ли си работата?

— Виждам накъде биеш — каза тя рязко, — но онова, което направих, не беше правилно. Мотивите ми със сигурност не бяха правилни.

— Добре, добре, може би амбицията ти е била прекалена. Изхитрувала си малко. Постъпила си неетично. Точно както Додж каза,

забрави го. Остави го. Ако не го направиш, то ще те изяде жива.

— Не знам как да си простя.

— Това е умение, което се научава.

Тя присви очи:

— Наистина ли?

— Да. Трябва да го практикуваш всеки ден.

Тя го докосна по бузата.

— Гласът на опита ли говори?

Като гледаше право в очите ѝ, той каза:

— Аз убедих момчетата в моето отделение, че трябва да вярваме на нашия преводач.

Тя разбра намека и облегна глава на гърдите му, притискайки се силно към него. След миг той я прехвърли върху себе си и се оказаха корем срещу корем. Тя остана да лежи напълно неподвижна, докато той прокарваше пръсти по гърба ѝ. Плъзна ръка по задника ѝ и я спусна надолу по бедрото. Тъй като тя не помръдна, той си помисли, че може да е заспала. И така беше хубаво. Би могъл да лежи по този начин часове наред, дни, но накрая тя се размърда и измърка с удоволствие, което промени насоката на милувките му.

— Онази нощ в езерната къща — прошепна той, когато пъкна ръка между телата им и обхвана венериния ѝ хълм. — Зърнах за миг това.

— Помислих си, че може да е станало.

— Така е. И го пожелах. Не съм преставал да те искам във всеки миг оттогава. — Той я погали, усети бързото ѝ, горещо дишане в устата си. — А сега...

— Скай... — заекна тя.

— Желая те.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Бери и Скай влязоха в езерната къща през задната врата. Кухнята беше празна. Къщата — тиха.

— Чук, чук — извика Бери.

— Тук съм — долетя гласът на Керълайн откъм дневната.

Скай се наведе към Бери, когато прекосиха кухнята.

— Слава богу. Стори ми се, че ги хващаме да правят същото, заради което не успяхме да дойдем за обяда.

— Шшшшт.

Двамата се изкикотиха, когато влязоха в другата стая и завариха Керълайн да седи пред масата съвсем сама. Отчаяното ѝ изражение мигновено разтревожи Бери.

— Какво не е наред?

— Додж си замина.

— Какво имаш предвид под „замина“? — попита Бери.

— Коя част точно не разбра? — Сприхавият ѝ тон ги изненада, изненада и самата Керълайн. Раменете ѝ се отпуснаха напред и тя вдигна ръка към челото си.

— Съжалявам.

Бери взе един стол и погледна Скай въпросително, докато той седнаше от другата страна на масата. Той сви рамене, показвайки, че няма представа какво да мисли за този смайващ обрат на събитията.

— Кога си тръгна? — попита Бери.

— Изобщо не се върна от супермаркета. — Керълайн стискаше и отпуснаше пръстите си. — След като мина половин час, а него още го нямаше, позвъних на клетъчния му телефон. Когато не вдигна, имах чувството... — Тя се разхълца. — Отидох в гостната. Нещата му не бяха там. Беше си заминал — довърши тя.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ядосано ги избърса с ръка.

— Трийсет години бях без този живот. И живях чудесно. По-добре от чудесно. А после, когато го видях... Само за четири дена той

се превърна в жизненоважен за мен. А сега... — Тя обхвана лицето си с длани, разтърка челото си. — Мразя се, че отново плача за него.

Никой не каза нищо, докато тя не свали ръце от лицето си.

Бери заговори първа.

— Вашето събиране не беше едностранно, мамо. Вие прекарахте последната вечер заедно.

Керълайн се усмихна през сълзи и кимна леко.

— И... добре ли беше?

Тя се засмя:

— Сякаш никога не сме се разделяли.

— Тогава не е възможно да си тръгне просто така, без да ти каже нещо.

— Но го направи.

— Не показва ли с нещо, че се кани да замине? — попита Скай.

— Нещо го измъчваше. Попитах го снощи, тази сутрин отново, но ми каза, че няма нищо, започна да се шегува. Само че си мисля...

— Какво? — не издържа Скай.

— Мисля си, че направи това, за което беше дошъл. Лошото момче бе заловено. — Тя сви рамене безпомощно. — Той се страхува от дълго сбогуване.

Скай отмести стола си назад, стана и отиде до прозореца. Плътна ръце в задните джобове на джинсите си, навик, който Бери бе започнала да разпознава и да намира за очарователен. След миг той се обърна към тях:

— С цялото ми уважение, Керълайн, но не мисля, че е така. Не напълно, във всеки случай.

— В смисъл?

— Когато си тръгнахме от болницата, след като Старкс умря, Додж ми спомена за липсващата гривна на Бери. Не му харесваше, че още няма обяснение за това дали тя е била на китката на Сали Бъкланд, или друга.

Оплакваше се, че този случай бил смахнат от самото начало, че в поведението на Орън Старкс няма закономерност, което е странно за методичен човек, толкова пристрастен в пълзите. Не страхът от емоционална раздяла безпокоеше Додж.

— Тогава защо ще си тръгне, без дори да каже дума? Защо не вдига телефона си?

— Той е страхливец — обяви Бери.

— Що се отнася до ситуации като тази, да, такъв е. — Керълайн се пресегна да хване ръката на Бери и я притисна между своите. Като се усмихна тъжно, тя добави: — Дори и да не се е канел да ми каже довиждане, мислех си, че би искал да каже нещо на теб.

Така е по-добре, повтори си Додж за стотен път.

Беше дошъл, беше си тръгнал. Беше направил това, за което дойде. Бе помогнал на детето си да се измъкне от неприятностите. Онзи престъпник бе вече история. Мисията — изпълнена.

Личните проблеми с десетилетна давност също бяха разрешени. Той се беше запознал с дъщеря си. Установиха добра връзка, далеч по-добра, отколкото имаше право да се надява.

Колкото до него и Керълайн, беше си мислил, че по-скоро светът ще свърши, преди тя да легне отново с него. Миналата нощ...

Спри се!

Ако си разрешаваше да мисли за това, щеше да направи обратен завой така бързо, че да си счупи врата. Да я обича, да има любовта ѝ отново беше награда, дар, който не бе очаквал и не заслужаваше. До последния си ден щеше да е благодарен за това. И трябваше да го остави така.

Защо да разваля хубавата работа със сълзливи сцени на сбогуване? Много по-добре беше да прекъсне внезапно и чисто, като с нож.

Без него животът им щеше да се върне към нормалното. Със сигурност нямаше да им липсва, едно гърло по-малко. Това му казваше баща му, когато навремето той заплашваше, че ще избяга от къщи.

— Знаеш ли какво става, когато някой се махне? Изведнъж ти се струва, сякаш никога не е бил там. Така че давай. Виж дали ме е грижа. Виж колко дълго ще издържа.

Така щеше да е. Керълайн си имаше работата, която да я поддържа. Бери беше сърцата и талантлива. Щеше да се възстанови от травмата от последните няколко дни напълно. А ако имаше нужда от подкрепа, Ниланд беше там и можеше да се разчита на широките му рамене. И на големия му чеп също, може би.

Но ако помощникът някога ѝ стореше нещо лошо и Додж научеше, щеше да се върне и да го убие.

Телефонът му звънна за стотен път.

— Защо тази проклета жена не се откаже? — промърмори той. Но видя, че е номерът на Дерек. Звънеше му за втори път тази сутрин. Додж не отговори първия път, но сега реши, че може да проведе разговора, затова измъкна апарата от колана си:

— Да?

— Додж?

— Не звъниш ли на него?

Дерек се засмя.

— Здравей и на теб.

— Здравсти.

— Как си? Добре ли си?

— Че защо да не бъда?

— Джули и аз се притеснихме. Обеща да се обадиш. Но не го направи.

— Бях зает.

— Как вървят нещата там?

— Отлично.

— Тогавя защо звучиш някак странно?

— Защото сигурно ще бъда глобен солидно за пушене в тази кола под наем.

— Ами, да, трябва да те глобят.

— Това е дискриминация. Това, от което се нуждая, е добър адвокат, който да защитава каузата ми в съда. Само дето не познавам такъв.

— А, удари под колана. Което означава, че здравата си ядосан на нещо. Какво става?

— Нищо. Връщам се.

— Толкова скоро?

— Сигурно ще летя през нощта. Или може би утре сутрин. Зависи.

— От какво?

— Може да се помотая тук и да хапна хубава мексиканска храна. Човек не може да намери такава в Атланта.

— Проблемът, заради който отиде, разрешен ли е вече?

— Да.

— Добре. Това е хубаво. Почакай така. — Додж можеше да чуе шепота от другата страна на линията и после: — Джули ми каза да попитам как е дъщеря ти.

— Добре е.

— Значи си я видял?

— Да.

— Добре ли мина?

— Мина чудесно.

— Как изглежда?

— Одрала е кожата на майка си.

— Това добре ли е, или не?

— Виж, адвокат, превишаваш минутите за входящи разговори по абонаментния ми план. Ще ми възстановиш ли сумата?

— Стига, Додж, говори с мен.

— Мисля, че точно това правя.

— Ако има проблем и се нуждаеш от помощта ми...

— Няма проблем и единствената помощ, която искам от теб, е да ми платиш телефонната сметка.

След няколко секунди Дерек каза:

— Спри с тези глупости и ми кажи какво става.

— Няма нищо за казване.

— Нещо ми е трудно да повярвам.

— Съди ме.

— Каза ни, че дъщеря ти е в беда. Че имала някакви „проблеми, свързани с полицията“.

— Имаш забележителна памет, адвокат. Някой казвал ли ти го е?

— Разреши ли се проблемът с полицията?

— Да. Имам предвид, в по-голямата си част.

— В по-голямата си част?

— Престъпникът е мъртъв, а тя е в безопасност.

— Тогава защо не се радваш?

— Кой каза, че не се радвам?

— Не звучиш щастливо.

Той се изкушаваше да спре този театър, да разкаже всичко и да чуе мнението на Дерек. Защото наистина го ценеше, въпреки че щеше да го отрича до последния си дъх. Но личният аспект на неговата

дилема беше една тъжна приказка, а той бе звярът в нея и не искаше да накара Дерек и Джули да го съжаляват — което нямаше да е много приятно начало. Колкото до опасенията му във връзка с „проблема с полицията“, те още съществуваха. Непотвърдени, неопределени и в този смисъл — неуместни.

Но той каза точно обратното:

— Адвокат, няма ли достатъчно драма в живота ти, че си решил да вземеш назаем от мен?

Дерек въздъхна с примирение:

— Приятен полет.

Връзката прекъсна. Развълнуван и примиращ за цигара, Додж сви в отбивката на магистралата и запали една. Беше на кръстопът. В буквалния смисъл. Оттук магистралата се разклоняваше. Разклонението надясно щеше да го отведе към летището, където можеше да вземе полет за Атланта вероятно още тази вечер. Разклонението наляво би го отвело със сигурност в задънена улица.

Защо изобщо размишляваше над избора? Защо не тръгнеше? Беше скъсал изведнъж. Чисто.

Но това бяха глупости, вече и сам не им вярваше.

Какво ти чисто скъсване, просто се беше измъкнал.

Беше избягал, защото бе прекалено страхлив да се сбoguва. Двете жени, които бе изоставил, щяха да бъдат разгневени, разочаровани, може би дори съкрушени.

Но дори да не вземеше предвид чувствата им, имаше и нещо друго, което го разяждаше, дърпаше го назад, докато той искаше час по-скоро да се измъкне от шибания Тексас.

— По дяволите. — Дръпна за последен път от цигарата и я хвърли през прозореца. Като се изруга, че е такъв глупак, побърза да се върне магистралата и пресече четирите ленти на движението, за да поеме наляво.

— Не бива да сте тук. Не прочетохте ли табелката? Часовете за посещение свършиха.

Додж се извърна от леглото. Сестрата, застанала в рамката на вратата, беше може би метър и петдесет висока и почти толкова широка. Униформата ѝ я правеше да прилича на клоун. Косата ѝ беше

сплетена на дузина редички с многоцветни мъниста, които се клатеха над раменете ѝ.

Той ѝ се усмихна с най-очарователната си усмивка.

— Харесва ми косата ви.

Тя подпря приличния си на шунка юмрук върху хълбока си.

Додж мигновено смени тактиката и направи разкаяна физиономия.

— Съжалявам, не видях табелката.

— Тъхъ — промърмори жената, сякаш беше чувала това оправдание много пъти преди. Тя влезе с поклащане в стаята и погледна към дребната фигура върху леглото.

— Как си, сладурано? Ще трябва да се изправиш и да седнеш, да си поговориш малко с този господин тук.

С явно съчувствие тя погали старицата по бялата коса. Жената, която бе дала живот на Орън Старкс, не показваше признаци на съзнание, макар очите ѝ да бяха отворени.

— Винаги ли е в такова състояние, Гленда? — попита Додж, прочитайки името върху картончето, прикачено към ревера на сестрата.

Тя го изгледа отгоре до долу.

— Роднина ли сте?

— Приятел на семейството.

— Познавате ли сина, който се застреля? Чухме по новините тази сутрин.

— Всъщност, не го познавах, но знам много за него. Извърши някои лоши постъпки. — Додж, изпитвайки непреодолимо желание да каже истината, добави: — Бях там, когато го заловиха.

— Виж ти. — В същия миг той бе подложен на поредно оглеждане отгоре до долу. — Приличате на ченге. Имате ли оръжие?

Той се обърна с гръб към нея и вдигна края на сакото си. Тя се намръщи.

— Не може да внасяте огнестрелно оръжие тук.

— Трябва да съм пропуснал и тази табелка.

Тя цъкна с език и поклати глава, очевидно с мисълта, че е безнадежден случай; после върна вниманието си към пациентката.

— Не виждам смъртта на момчето ѝ да ѝ се е отразила по някакъв начин.

— От колко време е така?

— Знаете ли, стана постепенно. Но е неадекватна от повече от година. Иначе аз се грижа добре за нея и двете си имаме приказката. — Тя измъкна книжна салфетка от една кутия на нощното шкафче и избърса слюнката от отпуснатите устни на госпожа Старкс. — Нали, сладурче? Можеш да се включиш в разговора винаги, щом поискаш.

— Вие сте светица, Гленда.

— А вие сте глупак.

— Не, наистина го мисля.

— Както и аз. — Но тя се усмихваше.

Той се разсмя.

— Виноват.

— Какво правите тук, господин Ченге?

— Не знам.

— Не знаете?

— Не. И това не са глупости. — Той погледна замислено към госпожа Старкс. — По всяка вероятност съм се надявал, че тя може да ме осветли.

— Като как, например?

— Като ми каже нещо за Орън, което би обяснило защо е откачил, убил е жена, шестнайсетгодишно момче и възрастен човек, и искаше смъртта на още един човек на смъртния си одър.

— Господ е милостив. — Сестрата поклати глава отново и мънистата изтракаха. — Съжалявам, сър, но тя не може да ви помогне. Последните няколко пъти, когато Орън идва да я види, изобщо не го позна, дори не разбра, че е тук.

Додж попита колко често Орън е посещавал майка си и кога е идвал за последен път.

— Доста време мина — отвърна Гленда. — Най-малко няколко месеца. Честно... но нека да си остане между нас, не бих го казала, ако тази бедна душица можеше да разбере.

— Устните ми са запечатани.

Тя се наведе към него и заговори шепнешком:

— Не го харесвах.

— Никой не го е харесвал. Аз дори не го познавах, но също не го харесвах.

— Не беше наред в главата, ако ме питате. Знаете ли, караше човек да се чувства неловко, докато говори с него.

Додж кимна.

— Никога не се радвах, когато идваше, но бях щастлива като виждах, че си тръгва. — Едрата ръка на Гленда с изненадваща нежност помилва рамото на старицата. — Бедничката. Не бих пожелала на никого да е в нейното положение, но донякъде съм доволна, че не знае колко е пропаднало момчето й. След всички тъжни неща, които е преживяла, тя не заслужава това.

Сърцето на Додж трепна и косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Гленда, скъпа?

— Да?

— Какви тъжни неща?

— Трябва ли да тръгваш? — попита Бери, когато Скай я целуна за довиждане на прага на задната врата.

— Дългът ме зове. Трябва да направя официално изявление за медиите. Да изясним всичко.

— Ще се върнеш ли за вечеря? Мисля, че мама ще се чувства по-добре, ако си тук. — Тя се притисна към него. — Аз също ще се чувствам по-добре.

Той я погъделичка с устни по ухото.

— Не би могла да се чувстваш по-добре.

Тя се засмя.

— Недей, че ще се засрамя.

— А дори не съм се старал кой знае колко. — Той я целуна леко по устните.

Тя му помаха, гледайки като чезнещо от любов кутре как джипът му изчезва от поглед, после изкачи стъпалата и влезе в гостната.

Още с влизането си в стаята забеляза върху леглото торбичката с подаръците от Орън. Видът й я накара да потрепери. Беше я извадила тази сутрин от гардероба в спалнята си, онази, в която Додж бе нощувал до миналата вечер. След като получи обаждане от Скай, че Орън се е върнал в съзнание, те бяха побързали да излязат, оставяйки съдържанието й на кухненската маса.

Кой беше пренесъл всичко в тази стая? Тя не искаше да я поглежда, но и нямаше желание да я докосва, така че за известно време я остави там, където беше. За да пропъди от съзнанието си мислите за последните мигове на Орън, тръсна глава и си помисли, че е нетърпелива да почувства слънцето върху кожата си, прегръдката на студената вода на езерото.

Облече си бързо бански, изтича надолу по стълбите и отиде в спалнята на майка си. Искаше да я попита за торбичката, но когато отвори вратата, видя, че Керълайн се е свила на една страна, прегърнала възглавницата, на която бе спал Додж. Сигурно бе плакала, докато заспи. Бери реши да не я безпокои.

Тя отиде до края на кея и се потопи в езерото. Плува под вода толкова дълго, колкото ѝ стигна дъхът, после се показва и премина в енергичен кроул. Напрежението в мускулите отстъпи място на възбуда, която я накара да се почувства добре.

Когато се измори, тя се обърна по гръб и се остави на повърхността, изразходвайки точно толкова енергия, колкото да се задържи отгоре. Зарей поглед в белите пухкави облаци в небето и мислите ѝ за пореден път се върнаха към странните събития, които се бяха случили след последния път, когато бе излязла да плува.

Толкова много лоши неща.

Но също и добри.

Беше срещнала Додж, и въпреки това, което вярваше майка ѝ, тя отказваше да приеме, че баща ѝ ги е изоставил отново. Той обичаше майка ѝ. Бери можеше да се обзаложи. Обичаше и нея. Знаеше, че е истина.

Не, помисли си тя решително, Додж не беше излязъл от живота им. Дори и да действаше, воден от подобна заблуда, тя нямаше да му позволи да си замине.

И Скай. Бяха започнали трудно, но сексуално не просто си пасваха, а бяха направо взривоопасни. Той я остави толкова жадна, колкото и задоволена, а същото изглежда се отнасяше и за него. Бяха си доставяли наслада един на друг, докато отмаляха, но продължаваха да искат още.

Отделно от прекрасния секс, тя харесваше неговата солидност, възхищаваше се на практичната му гледна точка за нещата и абсолютна честност, дори на недостатъците му. Този мъж я

привличаше физически, като мислене и емоционално. Той беше най-близко до представата ѝ за истинския.

Като си представяше съблазнителни сцени, тя се обърна по крем, после се гмурна и заплува обратно към кея. Когато стигна до стълбата, хвана горната стъпенка и понечи да се измъкне нагоре, но в този миг в края на кея щръкна една глава.

— Бау!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Орън Старкс я погледна злобно:

— Изненада-а!

Бери извика и се опита да се отблъсне от стълбичката, но Орън сграбчи китката ѝ, закопча я в белезници и я дръпна грубо.

— Излизай от водата!

Единствената ѝ мисъл беше бягство. Тя зарита и се задържа. Опита се да освободи китката си, но металните белезници се забиха жестоко в кожата ѝ.

— Бери, ако не излезеш от водата, ще убия майка ти. — Той потупа цевта на един пистолет, оставен на края на кея. — Пат-пат! — и е мъртва.

Тя мигновено спря да се бори. Той се усмихна блажено.

— Благодаря ти, скъпа.

Тя го погледна със страх и изумление. Зъбите ѝ тракаха от ужас. Не можеше да говори.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак. Помисли, че съм мъртъв, нали?

Тя кимна в потвърждение.

— Ами, явно си сгрешила. — Той дръпна силно белезниците. — Излез от водата!

— Аз... не мога.

— Бе-ри — произнесе той с напевен глас. — Ще броя до три. Едно. Две.

— Добре. — Тя си пое въздух. — Ще изляза. Но ще трябва да ми пуснеш ръката, иначе няма да мога да изкача стълбата.

Той насочи пистолета към основата на носа ѝ.

— При тези твои дълги, силни бедра, сигурен съм, че ще успееш.

— Нужни са ми двете ръце, за да се издигна.

— Нека бъда ясен. Или ще го направиш с една ръка, или ще ти пръсна мозъка, ще отида в къщата и ще сторя същото на майка ти. Но

само след като я начукам по всякакъв начин. Ако мислиш, че няма да го направя, спомни си за Сали.

Щом беше възкръснал от мъртвите, значи бе способен на всичко. Виждайки, че няма други опции, тя сложи крак на долната стъпенка, но трепереше толкова силно, че се подхлъзна. Падна напред и удари брадичката си в металното стъпало.

— Побързай! — изсъска Орън.

Очевидно му хрумна същата мисъл, която и на нея — че някоя лодка може да мине достатъчно близо и тя да извика за помощ. Той ту гледаше движението ѝ нагоре, ту сканираше езерото за приближаването на някой нежелан воден съд. За съжаление, беше работен ден, не бяха излезли много лодки и нито една в тази част на езерото.

Бери се измъкна на кея. Помисли си да наведе глава и да я забие в него, изненадвайки го с агресивно поведение. Но той можеше да я застреля, а после майка ѝ оставаше безпомощна.

Освен това не бе сигурна, че може да го направи достатъчно силно. Трепереше от ужас и студ сега, когато въздухът сякаш жилеше мократа ѝ кожа. Зъбите ѝ продължаваха да тракат.

Орън се усмихна злобно и побутна щръкналите ѝ зърна с дулото на пистолета.

— Направих ти снимка по този начин. Видя ли я? Беше се излегнала тук, на кея. Сигурно вятърът ги е възбудил. — Той извади език и го разклати неприлично.

Бери не му обърна внимание, фокусирайки се върху мисълта как изобщо е възможно това да се случва. Беше видяла мозъка му да изтича през раната в черепа, тялото му да се извива в конвулсии. Докторът го беше обявил за мъртъв. А сега изглеждаше съвършено здрав и невредим. Драскотините и синините по лицето и ръцете му, които бе получил по време на преследването в Гъстака, бяха изчезнали. Кракът му не беше счупен.

Единствената разлика във вида му сега и миналия петък, когато внезапно се бе появил в банята ѝ, беше бръснатата му глава. Беше гладка като билиардна топка.

Той я завъртя и изви ръката ѝ назад, после свърза китките ѝ заедно в белезниците. Блъсна я напред, принуждавайки я да върви пред него по кея към къщата.

— Кой си ти?

— Аз съм Орън, глупачке, кой мислиш, че съм?

— Ти си мъртъв.

— Грешка. Мъртвите мъже не получават ерекция, каквато получих, когато видях щръкналите ти зърна.

— Сигурно си Орън — каза тя. — Това са от онези детински, нескопосни забележки, които са типично твои.

Той стовари приклада на пистолета върху тила ѝ. Тя не беше подготвена и болката я прониза. Накара я да се свлече на колене. Удари се силно и се сгърчи. Прилоша ѝ. Тя усети жлъчка в устата си и трябваше да я изплюе, за да си поеме дъх от болката. Той я хвана за косата и дръпна главата ѝ назад. В очите ѝ се появи кръв.

— Виждаш ли сега какво ме караш да правя? — изгука той. — Нали тъкмо гадното ти поведение те докара до това положение, Бери. Можеш да обвиняваш единствено себе си.

Той я издърпа и тя стъпи на краката си. Олюля се, отчасти заслепена от болката в главата, а така също и от кръвта в окото си. Цялото ѝ отвращение и омраза към него и нещата, които бе направил, избухнаха:

— Да ти го начукам!

Той се засмя, без да се трогне.

— Възможно е. Още не съм решил. В момента изглеждаш като самия дявол. Изобщо не си съблазнителна. Но пак ще си помисля. Обещавам. Междувременно майка ти ще го направи хубаво. Можеш да гледаш — каза той, сякаш току-що бе измислил забавна нова игра. — После можеш да наблюдаваш как я убивам. Едва тогава, Бери, ще се заема с теб.

— Той е близък!

— Какво?

— Близък. Идентичен близък.

Скай изправи гръб в стола си.

По телефона дишането на Додж звучеше, сякаш е носил бали сено. Той мъчително поемаше дъх с уста.

— Отидох в старческия дом, където е майка му. Сестрата ми каза, че госпожа Старкс има двама синове-близнаци. Еднояйчни.

— По дяволите!

— Мъжът, когото измъкнахме от онова блато, е близникът на Орън, Карл. Залагам си топките за това.

— Мамка му!

— Нещо не беше както трябва. Знаех го, само не разбирах какво.

— Мислехме, че е било бягство. Орън, когото Бери беше описала, не се връзваше с човек, който би се крил в Гъстака.

— Сега вече има смисъл. Не е бил Орън.

— Но той е бил организаторът.

— Така си мисля и аз.

— Което означава...

— Че още преследва Бери.

— Тръгвам — заобиколи Скай бюрото си. — Ти къде си?

— В Хюстън. Ще дойда възможно най-бързо.

Скай не губи време да му благодари. Затвори и извика другите полицаи, които се намираха в стаята. Едновременно с това набра номера на езерната къща. Обади се Керълайн.

— Керълайн, обажда се Скай. Къде е Бери?

— Тъъ... ти ме събуди. Аз...

— Трябва да я намериш.

— Тя спомена по-рано, че може да отиде да поплува.

— Ако е излязла, върни я обратно в къщата. Стойте вътре и включете алармата. Вземи си пистолет. — Той покри слушалката и каза на мъжете, които се събираха около него: — В пълна готовност. Ново развитие по случая „Старкс“. — После се върна към разговора с Керълайн, която — вече напълно будна — поиска да знае какво става.

— Орън Старкс е жив.

— Какво?

— Мъжът, който умря, е негов близник.

— Какво?

— Додж отишъл в Хюстън в старческия дом, където живее майката на Орън. Говорил е с една медицинска сестра и тя му казалa. Това е всичко, което знам.

— Къде е Додж?

— Връща се обратно. А ти внимавай за Бери. Нали?

— Разбира се.

— А, и още нещо, Керълайн.

— Да?

— Звънни ми веднага, след като се приберете вътре. Трябва да проведе още няколко разговора, но щом ми се обадиш, ще вдигна. Не забравяй.

— Обещавам.

Скай затвори и се обърна към групата полицаи.

— Искам една от моторните лодки на езерото да патрулира мястото около къщата на госпожа Кинг.

— Мислех, че онзи задник е умрял.

— Братът му близък е умрял. Още не знаем нищо за него, предполага се, че е въоръжен и опасен.

Той сформира специален отряд и нареди на диспечера да извести всички:

— Градска полиция, „Тексаски рейнджъри“, ФБР, всички. Ясно?

— Ясно.

После лично се обади на детективите в Хюстън. Не можа да се свърже с Родни Алън, но пък говори със Съмървил, който не бе общителен от преди. Мъжът изслуша последните новини по случая без емоция или коментар, после каза:

— Ще информирам детектив Алън. Ще претърсим жилището на Орън Старкс и ще сложим дежурни наоколо.

— И друго.

— Да?

— Кажете на Алън, че Додж Хенли разкри Старкс.

След като затвори, Скай отключи шкафа с оръжията и взе една мощна пушка с оптичен мерник. Стивънс, който говореше в момента по телефона, вдигна вежди, когато Скай мина покрай бюрото му с пушката през рамо.

— Извадил си тежката артилерия, а?

Скай го изгледа и излезе, без да каже дума.

Точно когато Орън блъсна Бери силно през задната врата Керълайн изтича в кухнята. Тя извика и се втурна напред да помогне на дъщеря си, която падна и си удари рамото в пода.

Орън притисна пистолета в корема на Керълайн.

— Пусни телефона! Пусни телефона!

— Мамо, направи го! Аз съм добре. Направи каквото ти казва.

Керълайн пусна безжичния апарат. Орън го избута по пода с върха на обувката си, после го изрита през задната врата, преди да я захлопне.

Бери успя да се надигне и да седне на пода. Оправи косата си и се опита да изтрие кръвта от окото си, след което погледна към майка си.

— Какво си й направил? — извика тя.

— Млъквай! — изсъска Орън — Ако извикаш още веднъж, ще ти пръсна мозъка.

— Добре съм, мамо. — Бери се опита да стане, но Орън сложи ръка на рамото ѝ и я натисна надолу. — Казал ли съм, че можеш да ставаш?

— Не я наранявай — помоли се Керълайн.

— О, ще я нараня, и още как. Както и теб.

— Майка ми не ти е сторила нищо. Аз съм тази, която искаш.

Пусни я.

Той се засмя.

— Да бе! Карл имаше разрешението ми да убие и нея, ако случайно се намираще в къщата в петък вечерта.

Бери го погледна с недоумение.

— Карл!

— Брат ми, моят близък.

— Близък? — повтори тя със слаб глас.

— Близък! — изимитира я той подигравателно.

Бери потърси с очи майка си, но Керълайн се взираше в Орън с лишено от емоции лице, вероятно дължащо се на шока, че го вижда жив, след като го бе смятала за мъртъв.

— Карл беше воденичният камък около шията ми цял живот — произнесе той с неприязън. — Не можех да имам приятели, защото Карл беше откачалник. Никой не искаше да играе в къщата ни, и аз не можех да играя с другите деца, защото трябваше да играя с него.

Най-накрая го пъкнаха в една институция за душевноболни, където остана няколко години. Шшшшт! Мръсна семейна тайна. Преместихме се от Бюмонт в Хюстън. „Нека не казваме на никого за болестта на брат ти, Орън.“ Сякаш че аз исках да обявя на всеослушание, че брат ми е луд.

Той изсумтя с презрение.

— Слава богу, най-накрая се отървах от него. Тъпият му кучи син. Не можа дори да се убие, без да оплеска нещата. — Внезапно гласът му се промени. — Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

Той хвана Керълайн, която се промъкваше към вратата, водеща към дневната. Бери си спомни, че клетъчният телефон на майка ѝ е на масичката в дневната. Беше го използвала, когато се опитваше да се свърже с Додж. *Додж, защо не си тук?*

Скай, къде си?

Тя не би трябвало да разчита на тях, за да я спасят, не биваше да разчита на никого. Това беше нейна битка. От нея зависеше и тя, и майка ѝ да останат живи.

Скай се носеше с джипа към езерната къща, когато телефонът му иззвъня. Той го вдигна, без да гледа от кой номер го търсят.

— Бери?

— Шериф Дръмънд. Правилно ли разбирам, че Орън Старкс е още на свобода?

— Боя се, че да, сър.

Скай му разказа набързо. Дръмънд беше по средата на изречението, когато апаратчето избибипка, че го търсят.

— Извинете ме, сър, ще ви разкажа всичко подробно, когато самият аз разбера, но сега се налага да се обадя.

Той не изчака шефът му да разреши и натисна бутона да приеме разговора.

— Бери?

Обади се друг полицаи.

— Скай, имаме проблем.

— Казвай.

— Нечии коне са излезли от пасището, на което са били.

Съзнанието на Скай бе концентрирано върху кризисната ситуация и му отне известно време, за да схване.

— Какви коне?

— Тичат по магистралата, направо са се побъркали. Шофьорите се опитват да ги избягват. Ти ни каза да проверим всички лодки на

пунктовете за отдаване под наем, което правехме с Анди. Но не можем да продължим и ако някоя кола блъсне някой от тези коне...

Не беше нужно да обяснява на Скай какво би се случило. Животното можеше да умре, но и пътуващите в колата можеха да пострадат сериозно или да бъдат убити.

— Двамата в една кола ли сте?

— Да, Стивънс ще...

— Няма значение. Върнете конете там, откъдето са излезли. После продължете с лодките. Дръжте ме в течение.

Скай провери входящите разговори с мисълта, че може да е пропуснал някой. Нямахше такъв. Той набра номера на домашния телефон в езерната къща. Звъня, докато не се включи гласовата поща. Като ругаеше, набра мобилния на Бери. Веднага се включи гласова поща. Погледна часа. Бяха минали седем минути, след като беше разговарял с Керълайн. Звънна отново на домашния и когато не получи отговор, се обади на Додж.

— Кажи.

— Можеш ли да звънеш на мобилния на Керълайн вместо мен? Нямам го записан. — Той каза на Додж какво й е поръчал. — Керълайн ми обеща да ми се обади веднага, когато с Бери се приберат в къщата. Но не го направи.

— Сега натам ли пътуваш?

— В момента завивам по Лейк роуд. Ще се опитам да се свържа с Бери. А ти звъни на Керълайн.

— Дадено.

Скай за пореден път натисна бутона за бързо свързване с мобилния телефон на Бери. После опита на домашния. Всеки път се включваше гласовата поща. Изминаха единадесет минути. Предостатъчно време Керълайн да е извикала на Бери да се прибере. Освен ако, помисли си той с някакво облекчение, тя не се къпеше в басейна.

Когато Керълайн каза, че Бери се канела да плува, той автоматично си помисли за басейна, който се намиреше точно до задната врата към терасата. Но Бери можеше да плува и в езерото. Във всеки случай щеше да им отнеме повече време, за да се приберат вътре.

Керълайн трябваше да отиде до края на кея. Може би Бери е била далече. Може би ѝ е отнело известно време, докато забележи, че майка ѝ я вика от брега; а после — още известно време, докато доплува и докато се приберат вкъщи.

Телефонът му иззвъня.

— Бери?

— Аз съм — каза Додж. — Не отговаря.

— Исусе. Трябваше да кажа на Керълайн да вземе телефона със себе си, когато отиде да търси Бери.

— Тя не е глупава, Скай.

Прав беше. Керълайн нямаше нужда да ѝ казва какво да прави. Беше я предупредил, че Старкс е жив. И тя щеше да вземе всички мерки, а това несъмнено включваше и носенето на телефона.

— Единствената причина да не ти се обади — обади се Додж, — е, че сигурно не може.

Стомахът на Скай се сви. Той започна да се поти, да се моли и натисна още по-здраво педала за газта.

Орън накара двете жени под дулото на пистолета да отидат в дневната. Направи знак към дивана и заповяда на Керълайн да седне. Бери продължаваше да стои пред него с допрян към слепоочието ѝ пистолет.

— Приятна стая — каза той любезно, като се огледа.

— Бил си тук — каза Бери. — Когато си си взел гривната.

Той се разсмя.

— Значи си забелязала, че я няма? Чудех се. Мислех си, че може да я потърсиш, когато беше намерена върху китката на Сали. И съм бил прав.

— Значи си влязъл в къщата тази сутрин, когато не сме били тук.

Той пак се засмя.

— Открила си торбичката в гостната? Не мога да те обвиня, че си сменила стаите. Представи си моята изненада, когато видях подаръците си на кухненската маса. Върнах ги в торбичката и дори добавих още дубликати на копията от снимки, които ти направих. На онези отблизо. — Той облиза устните си.

Бери се извърна отвратена, но той прокара пистолета по бузата ѝ и я накара да го погледне.

— Карл беше този, който се появи тук миналия петък. Дадох му разположението на терена, показах му снимките и му извадих плана на къщата. Казах му сто пъти да изчака, докато си легнете уютно с Бен в леглото. Тогава трябваше да ви застреля и да си излезе. Мирно и спокойно. Но и най-добрите планове... — Той въздъхна.

Със свободната си ръка той вдигна една снимка в рамка от края на масата и я погледна. Обърна се към Керълайн.

— Много си фотогенична. Също като Бери.

Тя само го изгледа.

— Спомена, че Карл бил в болнично заведение — започна Бери.
— Кога е излязъл?

— Преди няколко години. Щатът го обяви за излекуван. Изтърси ми се на мен заради състоянието на мама. Беше проклятието в детството ми, а сега аз щях да бъда отговорен за него през останалата част от живота му. Чудесно. Прекрасно. Но после — каза той и модулацията на гласа му се промени, — когато започнах да мисля как да си отмъстя на всички отвратителни хора в „Делрей“, видях възможност да го използвам. Започнах да му промивам мозъка, повтарях му колко си отвратителна, как трябва да бъдеш убита, как той трябва да го направи, ако иска да отиде в рая и да живее с мама завинаги. — Кикотът му изпрати тръпки по гърба на Бери. — И се получи.

— Но не се получи много добре — отбеляза хладно Керълайн.

Бери беше изненадана и благодарна за хладнокръвието ѝ. Майка ѝ сигурно бе не по-малко уплашена от самата нея, но правеше впечатление на напълно спокойна.

— Мама е права, Орън — каза Бери. — Карл направи грешки. Бен оцеля. Той изпадна в паника и не може да ме застреля. Той...

— Млъквай! — излая Орън. — Знам всичко.

— От Карл? Виждаш си го, след като си е тръгнал оттук в петък вечерта?

— Той беше идиотът, Бери, не аз. Разбира се, че не съм го виждал. Но му бях дал един клетъчен телефон, така че да държим връзка. Трябваше да ми звънне веднага, след като всичко е свършено. Когато се обади, пелтечеше нещо, викаше, каза ми, че се е провалил и

хленчеше, че сега нямало да отиде в рая. Научих подробностите от новините. Орън Старкс се издирваше, така че Карл трябваше да изчезне. Казах му да намери място, където да се скрие.

— Мотелът!

— Изглеждаше добра идея — каза оправдателно той. — Онзи гаф беше...

— Беше фатално прострелване на едно невинно момче.

Орън сви рамене.

— Било му е време на хлапето да умре.

— И на господин Митмайър също, предполагам.

— Бях бесен на Карл за това. Отвличането на ремарке беше хитро, но е било лекомислено от негова страна да удари толкова силно стареца, че да го убие. — Орън замислено потупа устните си. — Но всъщност излезе за добро. Шумотевицата около убийството, когато го съобщиха по телевизията, го накара да откачи още повече.

— Съвсем се е побъркал.

— Дори нямаш представа — завъртя той очи театрално.

— Казах си му, че единственият начин да отиде в рая, е да се самоубие.

— Точно така. Казах му да отиде в Гъстака.

— Било е сложен избор. Защо там?

— Защото колкото по-трудно е залавянето му, толкова по-уморени ще са всички след това. Приятелят ти Ниланд би изпитал огромно облекчение и би намалил бдителността си. Разбираш ли?

Когато тя не каза нищо, той продължи:

— Карл беше инструктиран да изхвърли мобилния телефон някъде, където никой няма да го намери, после да използва пистолета и да се застреля. Обещах му, че няма да боли и че той ще отиде право на небето. Можеше да чака там мама, която скоро щеше да се присъедини към него. Трябваше да го чуете. Беше толкова облекчен и щастлив, че се разхълца. Но — направи той драматична въздишка — глупакът не можа и това да свърши както трябва.

— Затова ли сам си убил Сали? Искал си да се увериш, че ще бъде направено както трябва.

Той се изкикоти.

— Затова, но и защото не исках само Карл да се забавлява.

Бери преглътна мъчително.

— Тя се прибра вкъщи и ме завари вътре. — Той се засмя, сякаш си спомняше с нежност сцената. — Беше чула за стрелбата предишната нощ. Знаеше какво може да означава присъствието ми в дома ѝ. Като че ли имаше предчувствие за това какво съм ѝ запазил. Но само предчувствие. — Като се ухили, той добави: — Имах изненади за нея.

Бери потисна нов пристъп на гадене.

— Казах ѝ, че ако е убедителна, когато се обадят от полицията — което те сигурно ще направят, — и ги изпрати по грешни следи, ще я оставя жива. И тя взе, че ми повярва! — произнесе той през смях. — Прекарахме си чудесно двамата, но по времето, когато всъщност я убих, мисля, че се беше успокоила.

Бери погледна към Керълайн. Очите им се срещнаха и погледите им издаваха, че участта на Сали Бъкланд би ги сполетяла и тях, ако не го предотвратяха по някакъв начин. Докато той говореше, Бери оглеждаше стаята, търсейки нещо, което би могла да използва като оръжие. Машата от камината? Бронзовият свещник? Кристалната ваза?

Нищо не изглеждаше смъртоносно, а дори и да имаше нещо, което да можеше да използва като оръжие, ръцете ѝ бяха оковани зад гърба. Майка ѝ бе прекалено дребна, за да се пребори с него. Щеше да я застреля в мига, в който опиташе.

Бери заключи, че единственият начин да избяга, беше да продължи да подклажда егото на Старкс, като му задава въпроси. Междувременно щеше да следи за признаци, че е отслабил бдителността си и тогава щеше да действа. Както сам бе отбелязал, тя имаше дълги и силни крака.

— Добре си го планирал — подхвърли тя.

— Не съм ли?

— Било е рисковано за теб да ми звъниш от Хюстън от телефона на Сали, след като си бил забелязан в „Уолмарт“.

— Ами, в магазина беше Карл, разбира се. В това време аз се намирах в дома на Сали и се опитвах да реша как да се отърва от тялото ѝ. Орън Старкс е бил в „Уолмарт“ да си купи обувки в три след полунощ. Часове по-късно е в увеселителния парк в Хюстън. Онова позвъняване наистина беше рисковано, но увеличаваше объркването и прекратяваше търсенето на Карл в района на Мерит. Това е. Докато не намериха онези старци в ремаркетото им на следващата сутрин. Но по

онова време аз го бях убедил да отиде в Гъстака и да приключи цялата работа.

— Защо докара трупа на Сали в къщата ми?

— Защото ми беше казала, че в понеделник ще правиш презентацията си пред клиента в „Делрей“. Тъй като те познавам, бях сигурен, че кризата в Мерит няма да те спре. И се оказах прав, нали? Предположих, че ще отидеш в неделя вечерта в Хюстън, за да се подготвиш и си помислих, че една допълнителна малка изненада ще накара всички да започнат да си чешат главите. Така и стана! Впрочем, сега като стана дума, канех се да те питам, сети ли се коя песен си тананиках, когато ти звъннах? „Колелото“. Разбра ли накъде бия?

Бери отказа да му направи удоволствието като отговори.

— Още си много далеч от вероятността да ти се размине, Орън.

— И да зарежа всичко, без да опитам ли, Бери? Не. Миналия уикенд си измислих няколко алибита. Рано в събота сутринта отидох до Луизиана, където си бях наел бунгало за цялото лято. В едно затънтено място. Кахунско село. Всеки е роднина на всеки и външните лица веднага се забелязват. Бях си обръснал главата в местната бръснарница. Бръснарят ще го запомни, повярвай ми, защото бях много придирчив докато правех тази драстична промяна във външния си вид.

В супермаркета разиграх сцена за едно развалено мляко, което бях купил няколко дена преди това и разполагах с касовата бележка, за да го докажа. Клиентите, които бяха в магазина по това време, са ме запомнили. Сигурен съм.

Ако полицията претърси бунгалото, ще излезе, че съм бил там. Боклукът е от няколко седмици. Пресни продукти в хладилника. Там няма телевизия, радио, няма компютър с интернет, така че съм бил тотално изолиран от външния свят. И не съм чувал никакви новини.

Едва когато съм се върнал в Тексас съм научил, че лудия ми брат е убил трима души, докато ме е нямало! И че той също е мъртъв! О, злочестият аз! Съсипан съм! — Той се усмихна самодоволно. — Виждаш ли? Всичко съм измислил.

— Така изглежда. С изключение на едно нещо. Аз още съм жива.

— Няма да е за дълго.

— Ако ме убиеш сега, полицията ще разбере, че не го е направил Карл.

— Случаен акт на насилие — каза той пренебрежително. — Две жени, оставени сами в езерна къща. И лошото идва. — Той сви рамене, без да довърши.

— Прекалено голямо съвпадение, Орън — каза Бери. — Не мисля, че някой полицай би повярвал.

— „Някой полицай“ като твоя як помощник Ниланд? — усмихна се той предизвикателно.

— Ако нещо се случи на мама и мен сега, ти ще си първият заподозрян.

— Ниланд може и да подозира, но...

— Ниланд знае.

Те всички подскочиха при звука на гласа, който дойде откъм отворената врата, свързваща кухнята с дневната. Бери едва не припадна от облекчение. На прага стоеше Додж, ръцете му бяха вдигнати високо над главата.

Орън заби дулото на пистолета си в слепоочието на Бери и изписка:

— Ще я убия!

— Не! — Додж продължи да държи ръцете си във въздуха, но ги размаха силно. — Моля те, недей.

Беше почервенял и дишаше накъсано, сякаш бе тичал километри, преди да прекрачи прага. Ризата беше залепнала към кожата му от пот. Бери премести очи към майка си, която не изглеждаше изненадана, че го вижда, и в тази кратка секунда тя осъзна, че по някакъв начин Керълайн е знаела, че той ще се появи точно когато имат най-голяма нужда от него.

— Само искам да поговорим, Орън.

— Кой си ти?

— Бащата на Бери.

Орън изломоти:

— Това не е истина. Джим Малоун е мъртъв. За глупав ли ме мислиш? Ти си ченге, което са изпратили тук, за да...

— Не съм ченге, Орън. Аз съм бащата на Бери. И не мисля, че си глупав. Знам, че си умен. Твърде умен, за да дръпнеш спусъка. Защото ако го направиш, Ниланд ще те очисти. Той е бивш военен. Специалните сили. От най-злите.

И точно сега е вдигнал снайпера и се е прицелил в теб. Ако убиеш Бери, ще стреля. Единствената причина, поради която още не дръпва спусъка, е да не пропилее шанса да те улучи и да улучи нея. Но ако я убиеш, той няма да има какво да губи. Ще дръпне онзи спусък и главата ти ще хвъркне, говоря ти самата истина.

Орън облиза устните си и стисна пистолета по-здраво.

— Опитваш се да ме изиграеш.

— Докато държиш пистолет, насочен към дъщеря ми? Няма начин.

— Тя не ти е дъщеря.

— Дъщеря ми е. Оставих я в родилното в деня, в който се роди, и едва сега я виждам. Не ми я отнемай. Моля те.

— Направо ми късаш сърцето — изсмя се Орън.

— Добре. Не те е грижа за нас, помисли поне за себе си. Не бъди толкова глупав да мислиш, че Ниланд ме е изпратил тук да се пазаря с теб. Човекът е каубой. Исква те мъртъв. А аз трябваше да се мъча да заобиколя кучия му син и да дойда тук. Въпреки че можех да получа куршум в задника всеки момент.

— Ченге си.

— Кълна се, че не съм.

— Истина е, Орън — каза Керълайн. — Той е роден баща на Бери. Изостави я точно както ти каза.

— Не ви вярвам.

— Кой друг, освен един отчаян баща, ще се противопостави на Ниланд, а? — Додж погледна към Бери и гласът му се промени: — Ти кървиш. Много ли те боли?

— Не. Добре съм.

— Млъквай! Млъквай! — извика пронизително Орън. — Няма да се хвана на това.

— Моля те. Не наранявай детето ми. — Внезапно Додж направи болезнена гримаса и всмука въздух през зъби. Издиша го бавно и каза: — Ниланд в момента ми е бесен и сигурно ще застреля и мен. Но ако убиеш дъщеря ми и Керълайн... — Погледът му се премести към нея и се задържа няколко секунди. После се върна обратно върху Орън: — Ако ги нараниш, аз бих искал също да умра.

С ъгъла на очите си Бери можеше да види Орън в профил. Лицето му лъщеше от пот. Тя усети нервното му напрежение,

нерешителността. Перченето му бе изчезнало. Тя можеше да подуши страха му от това, че думите на Додж са истина.

Додж направи няколко крачки към него, но Орън заби дулото на пистолета си в слепоочието ѝ и той спря мигновено.

— Добре, добре — каза той бързо. — Няма да се приближавам. Но ако искаш да живееш, Орън, трябва да се предадеш.

— Не! — Той поклати глава инатливо, като дете, което отказва да си изяде зеленчуците.

— Сега не е време да правиш глупости, Орън. Ниланд разбра за брат ти, разбра, че си тръгнал след Бери. Тук е... — Додж примига. Задъха се.

— Додж? — Керълайн стана рязко. Орън ѝ кресна да седне обратно и тя се подчини, но остана вдървено на дивана, вперила разтревожени очи в Додж.

— Добре съм — каза той. — Само се притесних от бурята, която ще се разрази, когато влезе Ниланд. — Като се обърна към Орън, той продължи: — Къщата е обкръжена. Ниланд пристигна пръв. Видя те през прозорците. Видя, че държиш пистолет до главата на Бери. Тук е целият шерифски отдел, „Тексаските рейнджъри“, всеки униформен, за когото можеш да се сетиш, въоръжени до зъби. Лошо ти се пише.

Той хвърли виновен поглед към предните прозорци.

— Разбира се, не би трябвало да ти го казвам. Чуй само това, Орън, чуй ме добре. Нямах шанс да избягаш. Хайде. Остави Бери. Пусни нея и Керълайн. Предай се.

— Казах „не“!

— Хубаво. Не се предавай. Аз ще ти бъда заложник. Ще ти помогна да се махнеш оттук невредим. Ще преговарям... — Гласът му внезапно прекъсна, той нададе остър вик на болка и притисна дясната си ръка върху сърцето. Като се преви надве, той залитна крачка-две напред, и в този момент извади пистолета си от кобура, закачен на глезена му.

Но не можа да го използва. Когато се строполи напред и рухна на пода в очевидна агония, пистолетът изпадна от отпуснатата му ръка и се плъзна по дървения под.

Керълайн, игнорирайки предупредителните викове на Орън, скочи от дивана и се спусна към Додж, като повтаряше името му.

— Мамо! Додж! — изпищя Бери.

Орън, обезумял от загубата на контрол над ситуацията, блъсна Бери настрана и изрита пистолета на Додж, после се наведе над Керълайн и се опита да я откъсне от Додж.

— Млъкни! Върни се на мястото си!

Бери изрита с ярост коляното на Орън. То се изметна и той нададе вой, но не пусна Керълайн, която държеше Додж и продължаваше да повтаря името му.

Орън удвои усилията си да я изправи.

Бери стовари крака си върху него с цялата сила, на която бе способна.

Той пусна Керълайн, завъртя се и насочи пистолета си към лицето на Бери.

— Казах, че ще те убия!

След това се чуха два силни трясъка в бърза последователност. Преди Бери да успее да регистрира изненаданото изражение на Орън, той се срина на пода с две големи рани в гърдите.

Скай влетя в стаята с вдигнат пистолет. Другите полицаи нахлуха след него и се струпаха около проснатото тяло на Орън. Скай се наведе над Бери, която се опитваше да се изправи.

— Помогни ми.

Той я вдигна и ѝ помогна да се приближи до възбудената група. Все още с оковани в белезници ръце, тя несръчно се спусна на колене до тях и извика името на баща си.

Керълайн обвини ръце около врата му и го притисна силно към себе си. Тя вече открито плачеше.

— Уплаши ме до смърт!

Като погледна към Скай, той изхриптя:

— Мръсникът му с мръсник, отърва ареста.

— Ти нямаше избор. Той щеше да убие Бери. — Скай вдигна вежди. — Пропуснал си да ми кажеш за втория пистолет. На глезена ли беше?

Додж, който още не можеше да възстанови дишането си, кимна.

— Е, добре го изигра — каза Скай. — Особено със сърдечния пристъп.

Керълайн, която оглеждаше тревожно Додж, внезапно осъзна каква е действителността и издаде слисан вик.

Додж поклати глава:

— Това не го симулирах.

ЕПИЛОГ

— Обаждам се във връзка с Додж Хенли — каза Скай на любезната, но строга помощничка на Дерек Мичъл, която го осведоми, че господин Мичъл в момента не може да се обади. — Ако е там, свържете ме. Ако ли не — кажете ми кога мога да разговарям с него.

Скай бе помолен да почака и няколко секунди по-късно адвокатът се включи.

— Помощник Ниланд? Дерек Мичъл е. Марлин каза, че се обаждате във връзка с Додж. За какво става дума? Той добре ли е?

— Боя се, че не, господин Мичъл. — Скай съобщи новината направо и се надяваше адвокатът да го оцени. — Положението е лошо. Направи два сърдечни пристъпа в линейката по пътя към болницата. Поддържат го жив с апаратура. Не ви се обадох по-рано, тъй като нямах нищо конкретно, което да ви съобщя до преди няколко минути, когато кардиохирургът излезе да ни даде сведения. Додж е издържал операцията, но докторът използва думи като „инфаркт“ и „крехък“ и не се опита да захароса прогнозата.

— Която е каква?

— Шанс за оцеляване петдесет на петдесет. Хирургът подчерта, че това е оптимистичният вариант. Додж е заплашен да понесе поредна сърдечна атака или удар, а те... могат да са фатални. Хирургът каза, че ще е много по-уверен в благоприятния изход на случая, ако преживее следващите четирийсет и осем часа.

Мълчанието в другия край на линията беше тежко. Безпокойството на Дерек Мичъл беше почти осезаемо. Той прочисти гърлото си два пъти, преди да заговори:

— Вие казахте „ние“, „хирургът ни каза“... Кои ние?

— Ние с дъщеря му и бившата му жена. Доколко сте запознат със ситуацията тук?

— Знам само, че Додж отиде да помогне на дъщеря си, която не бил виждал от деня на раждането ѝ. Говорих с него днес, попитах го какво става и единственото, което той процеди беше, че „всичко е

чудесно“. Беше раздразнителен и уклончив, но това си е типично за него.

Скай не се сдържа и се усмихна.

— Да, знам. — Той разказа на адвокатата накратко за събитията до момента, в който Додж бе дошъл в езерната къща, за да преговаря с Орън Старкс. — Додж настояваше. Каза, че ще отиде независимо дали му разрешавам, или не. Каза ми, че не бих могъл да го спра дори и с танк. Щял да спаси дъщеря си, та ако ще и да трябвало да умре той самият.

Жестоката ирония в обета му не беше убягнала на Скай.

— Бери прояви присъствие на духа, карайки Старкс да говори, но Додж и аз бяхме загубили ценно време да спорим по неговия план, така че накрая се съгласих с него. Той беше убеден, че може да надиграе Старкс и да го накара да пусне Бери и Керълайн, а после да се предаде. Беше почти успял. Изигра всичко, с изключение на сърдечната атака. Когато го видях да изпуска пистолета си и да залита, за малко и аз да получа пристъп! Помислих си, че всичко е свършено. Така и беше — за Старкс. Додж не ми каза, че е взел допълнително оръжие. — Той добави с огорчение: — Изигра ме и мен, предполагам.

— Кобур на глезена?

— Откъде знаете?

— Винаги е с него.

— Сега научавам.

Скай погледна към Бери, която седеше с Керълайн на една маса в болничното кафене. Хирургът им бе казал, че ще мине известно време, преди някой да бъде допуснат да види Додж, така че седяха и чакаха. Но той забеляза, че чашите им стоят недокоснати. Двамата мъже побързаха да приключат разговора.

— Какво каза той? — попита Бери, когато Скай се присъедини към тях.

— Благодарни, че съм го информирал. Ще дойде с чартърен полет заедно със съпругата си. Щом разбере къде ще кацнат, ще ми изпрати съобщение. Ще изпратя някой да ги вземе и да ги доведе направо тук. Сигурно ще е в ранните утринни часове, но той не искаше да чака до утре.

Никой не попита за причината, поради която Дерек Мичъл бърза толкова.

— Додж ще се зарадва, че са дошли. Говореше за тях през цялото време. Той ги обича — каза Бери.

— Според Додж, той не заслужавал да бъде обичан.

Те погледнаха Керълайн, която го бе изрекла с тих глас, пресипнал от многото плач. До този момент Скай дори не бе сигурен, че тя следи разговора. Бери се наведе напред.

— Кое те накара да го кажеш, мамо?

— Баща му го е казал по начина, по който се е държал с него, макар и не с тези думи. Додж му е вярвал. До деня, в който ти се роди и аз го накарах да се махне от живота ни, той се беше опитвал да спечели уважението и одобрението на всички. Обичта на всички. — Тя погледна надолу към ръцете си, които несъзнателно извиваше. — Откак се разделихме, той постоянно е търсил рискове, сякаш се е опитвал да убие себе си за това, че не е обичан...

Скай се съгласи с Керълайн и си помисли, че и Бери също е съгласна, макар че нямаше да го изрекат, защото това би било нечестно обвинение спрямо Керълайн. Додж беше изневерил преднамерено. Правейки това, той бе захвърлил най-хубавите неща, които някога му се бяха случили. Керълайн бе проявила принципност и бе отказала да го приеме обратно. Никой не бе спечелил.

Загубата за двамата беше огромна, и тя бе определила пътищата, които животът им бе поел през следващите трийсет години. Години, които биха могли да бъдат по-щастливи за всички тях. Стига само той да бе проявил вяност. Стига само нейната реакция да не беше толкова категорична.

Клетъчният телефон на Керълайн иззвъня. Знаейки, че е дала номера си на сестрата от интензивното, те всички реагираха с тревога. Със страх от най-лошото, Керълайн се обади.

Тя слуша мълчаливо няколко минути, после каза:

— Идвам веднага — и затвори. Трепереше, когато отмести назад стола си и се изправи. — Дошъл е в съзнание.

— Слава богу — прошепна Бери, явно споделяйки облекчението на Скай, че новината не беше тази, от която се страхуваха.

— Каза ми, че ако отида веднага, ще ме пуснат да го видя за няколко минути.

— Върви. — Бери направи нетърпеливо движение с ръка, сякаш я гонеше. — Тичай. Ние ще се оправим.

Керълайн я погледна с благодарност, после се втурна към изхода на кафенето.

Бери не беше достатъчно стабилна, когато стана. Погледна Скай през мокрите си очи, лицето ѝ се сгърчи и тя се разплака. Той протегна ръце към нея и я прегърна.

— Държах се заради нея, но вече не мога.

— Нищо, поплачи си.

Без да обръща внимание на другите в кафенето, той я погали по гърба и продължи да я държи, когато хлиповете разтърсиха цялото ѝ тяло. Тя можеше да загуби бащата, когато току-що бе намерила. Това беше жестоко. Освен това я измъчваше вина за всичко, което се беше случило.

Той ѝ се възхити. Повечето хора биха си намерили удобни оправдания и биха се отърсили от всякакви угризения. А тя се бореше да изчисти грешките от миналото и най-напред своите — без да се крие от съвестта си, без да играе фалшиви роли, без да се теши със самозаблуди. Но възхищението му бе примесено с жал. От личен опит знаеше колко тежък може да бъде товарът на вината. Само със силата на волята Бери би могла да продължи живота си и накрая да си прости. Беше убеден, че тя има характера да го направи. В края на краищата тя бе съчетание от двама решителни, твърдоглави люде.

Когато се наплака, тя се отдръпна от него, извади кърпа от салфетника на масата и попи очите и лицето си.

— Е, зрелището си го биваше.

— Всъщност не, а и на кого му пука?

Тя му се усмихна.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

— Май е по-добре да се качим горе. Мама може да има нужда от мен.

Като я подкрепяше, Скай я изведе от кафенето и двамата пресякоха фойето към асансьорната площадка. След минута се озоваха на етаж на интензивното.

— Знам, че имаш задължения, отговорности — погледна го Бери.
— Но ако можеш, бих искала да останеш до мен.

— Ще остана.

— Помисли, преди да се ангажираш, Скай. Това може да е за доста дълго време, а изходът е неясен.

И двамата знаеха, че разговорът се отнася не само за нощното бдение край леглото на Додж, но също така и за съвместното им бъдеще. Той взе лицето ѝ в шепи и докосна нежно устните ѝ със своите.

— Ще остана.

Когато дойде на себе си, Додж се изненада. Целият жужеше. Всичко в зрителното му поле беше неясно по краищата, а общото чувство бе апатия. Имаше чувството, че върху гърдите му са забравили двайсет килограмова гира, но това бе само умерено неприятно. Най-добрата част в картинката беше, че Керълайн бе тук, приведена над него, и го милваше по косата.

Така че дори да беше мъртъв, задгробният живот не му изглеждаше чак толкова лош. Зачуди се дали пушенето е позволено. Ако беше така, това наистина беше раят.

Или може би това бе само междинна спирка и можеше да потегли и по единия, и по другия път.

Всъщност, тежестта върху гърдния му кош неотклонно преминаваше в тъпа болка. Имаше много неща, за които да отговаря. И беше по-добре да започва, преди да бъде ескортиран до следващото ниво. Надолу.

Той примигна и Керълайн дойде на фокус.

— Прескочих трапа.

Тя се усмихна и сложи ръка на бузата му.

— Не каза довиждане. — Той се опита да преглътне, но устата му беше суха. По-лошо от суха. Беше пепелива, а езикът му бе залепнал за небцето, така че бе трудно да оформи думи, не че можеше да мисли много за това.

— Няма какво да ти предложи. Тогава. Сега — също. Никога.

Тя му пошепна да млъкне и продължи да гали косата му. По дяволите, той трябваше да я накара да внимава.

Размърда глава и едва тогава осъзна, че в носа му има тръбички. Исусе! Колко унижително и лишено от достойнство. Той вдигна ръка и дръпна тръбичката. Или поне се опита. Керълайн я намести обратно и

повече не можеше да се направи нищо, защото той нямаше достатъчно енергия да вдигне ръката си отново.

Тъпата болка се беше усилила и сега той си спомни как го карат с количката по коридора, заслепяващите лампи на тавана, покрай които преминаваха с шеметна скорост, хората, тичащи покрай количката, които говореха със силни, развълнувани гласове. Тогава един мъж с козя брадичка бе възседнал гърдите му и бе започнал да блъска по него... а може би беше само странен сън?

Онези изключително ярки крушки на тавана в операционната ли бяха? Операция ли бе претърпял? Затова ли усещаше толкова стегнат гръдния си кош?

В този миг до слуха му стигна един утешителен глас, сякаш идваше от дъното на тунел. Гласът произнесе: „Само още една минутка, госпожо Кинг. После трябва да излезете“.

Не беше осъзнал, че очите му са се затворили, докато не повдигна клепачи с усилие. Керълайн още беше тук. Той погледна лицето ѝ и си помисли какъв късмет е имал да я види още веднъж, и се изуми колко красива беше. Почувства топлите мокри струйки на собствените си сълзи. Ами, това беше просто върховно. Лежеше тук, канеше се да мре, в ноздрите му бяха пъхнати разни тръби и тръбички, а той плачеше като пълен задник.

Накара тежкия си език да се раздвижи, преди да изтече последната му минута на тази спирка и Керълайн да бъде завинаги загубена за него.

— Съжалявам, бях...

По дяволите. Шейсет секунди не бяха достатъчно време да изреди всичките неща, за които съжалява. Той само имаше нужда да ѝ каже колко много я е обичал, че винаги я е обичал и винаги ще я обича. Но трябваше да побърза, защото непознатата с утешителния глас инжектираше нещо в тръбичката, пъхната в ръката му. Той мигновено усети прилив на сладка топлина и величественост. Беше адски приятно, но точно затова трябваше да се бори с въздействието му.

Трябваше да каже онези думи на Керълайн и то да ги каже по начин, който да показва безкрайността на любовта му.

Потърси опипом ръката ѝ и я стисна с всичката сила, която имаше.

— Бих умрял за теб отново.

Тя обърна дланта му и я притисна към сърцето си. То биеше равномерно и силно. Тя се наведе и го целуна по устните. Не леко и внимателно. А с жар, по начина, по който го правеше, когато бе наистина възбудена или ядосана.

Когато се дръпна назад, прошепна:

— Додж, знам, че ме обичаш достатъчно, за да умреш за мен. Но обичаш ли ме достатъчно, за да живееш?

Ама че жена! Не би могъл да я остави точно сега. Сега, когато му беше дала възможност да го докаже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.